

СТИВЪН ХАРТОВ

Тази книга е от поредицата бестселъри „Crime & Mystery“. Най-добрите и най-търсените трилъри, преиздавани в милионни тиражи и филмирани по целия свят.

Тероризъм, контрагероризъм, шпионаж, любов, секс, приятелство, отмъщение, екшън: в „Пастир на дявола“ има всичко това и още нещо, което ти бърка в душата...
Publishers Weekly

ПАСТИР

НА ДЯВОЛА

СТИВЪН ХАРТОВ ПАСТИР НА ДЯВОЛА

Превод: Рени Димитрова

chitanka.info

Нищо не смразява така кръвта на разузнавача, както простата дума „къртица“. Това е сигналът, който Ян Крумлов, дезертирал офицер от чешкото контраразузнаване, праща на израелските служби. В сърцето на най-голямата израелска тайна — секретната ядрена програма — има „къртица“... Крумлов се укрива в разтърсваната от гражданска война Етиопия, като се грижи за няколко десетки осиротели деца на фалаши (етиопските евреи). Така задачата става двойно по-трудна: да се изведат тайно и децата, и Крумлов. Операцията е възложена на неразделната двойка Ейтан Екщайн и Бени Баум от отдел „СпецОп“ на военното разузнаване. Този път всичко е толкова лошо, че и двамата се кълнат това да е последната им мисия. И тя наистина може да се окаже последна...

На моите синове Орен и Джеси.

*Нека пътят винаги се простира пред нозете ви,
вятърът да духа в гърбовете ви.*

*Нека слънцето блести в лицата ви, дъждът да ръми
върху нивите ви и до мига, когато ще се срещнем пак, нека
Бог да ви пази...*

БЛАГОДАРНОСТИ:

Написването на един роман е дълъг и труден път. Този нямаше да бъде завършен, ако не беше безрезервната подкрепа на моята сестра и зет, Сюзан и Пол Берман. По време на работата и много други хора ми помагаха да нося този товар, предлагаха ми своята мъдрост и тайни знания, понасяха ме търпеливо и дори рискуваха собствената си безопасност. Благодарен съм на всички вас: подполковник Майкъл Д. Епщайн, Алберт Цукерман, майка ми и баща ми, Чарли Уахтъл, о.з. подполковник Шаул Дори, Самуел Кац, Ари Рубел, Милтън Шонбергер, Ричард С. „Буда“ Майерс, Дейвид Бейл, Фред Пиърс, Майк Маркъл, подполковник Чарлз Дж. Ф. Макхю, Шломо Баум, Яков, „К“ Алон и Яел Шафран, Евелин Мушер, Клаудия Бърков, Джеймс Дейтър, Мая Николич, доктор Херман Хелер, Ото Хаан, Никълъс Бърнс, Бърнард Е. Грос II, специален агент Гари Ф. Тръхот, Рами Хатан, Нигус Фисеа, Мулалем Анемут, Мулугет Йегезав, Тинеке Дирх, Ави Нешер, Мицуки Огава, Рик Уошбърн, Роджър Бергер, Кристина Данцигер, Лий Малески, сержант I клас Джери Джиндър, Бърни Хазенбейн, Ендрю Норман, Хауърд Голдберг, Жозеф Вернон, Доналд Маас, Райдър Уошбърн, Лия Йънг и Дейвид Хансбери.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА:

Ръкописът е прегледан от военния цензор на Министерството на отбраната на Израел, с чието изискване съм длъжен да се съобразя, имайки предвид кариерата си.

*Помогнете ми. Пристъпвам в
зоната на здрача.*

*Тук е като лудница, чувствам се
клонирани.*

*Посоката ми се променя под
луната и звездите.*

*Накъде да тръгна, след като
съм стигнал вече толкова далеч?*

Скоро ще узнаеш...

*Когато куршумът удари в
костта.*

*Златната
обеца, „Зоната
на здрача“*

ПРОЛОГ

ЕРИТРЕЯ

26 АПРИЛ, 1993 Г.

Майор Ейтан Екщайн се молеше куршумите да го убият още преди да е чул изстрелите.

Такива са законите на балистиката, особено сред открито водно пространство. Той се бореше с желанието си да погледне откъм кърмата на своя „Зодиак“ назад към чезнещата в нощта брегова ивица. Дори и така, на разстояние от половин километър, тежкият 7,62-милиметров куршум на снайперската пушка „Драгунов“ може да го достигне по-бързо от скоростта на звука и да прекъсне мечтите му доста преди умиращите му уши да чуят изстрела. И ако има късмет, фактически няма да усети...

— Няма нищо — тихичко се успокои той на иврит. — Никой не живее вечно.

Продължи да гребе. Първо с дясното, после с лявото весло. Гледаше как алуминиевите весла се връзват в неподвижната вода, трепкаща с перлите на зловещата луна. Ясното ѝ кълбо не би трябвало да се вижда изобщо, скрито някъде зад облаците. Той наруга военните метеоролози и отново се опита да не мисли. За нищо. Не за дома си, не за съпругата, нито за сина си. „Няма бъдеще. Има само сега.“ Също както мигове преди парашутен скок, мислите са твоята съдба, а единственият ти съюзник са собствените ти инстинкти. Фантазиите носят страх, страхът нарушава концентрацията, а неспокойният ум може да реагира с част от секундата по-късно и тогава...

„Просто греби“ — заповяда онзи, другия Екщайн, хладнокръвният професионалист. А в същото време косъмчетата по тила му стояха щръкнали нагоре, като ръката на нацист по време на парад.

Възможността да бъде убит не винаги бе занимавала мислите на майора. Като млад парашутист, после офицер и накрая старши

оперативен служител в отдела за специални операции на АМАН — военното разузнаване на Израел — той се хвърляше под огъня с идиотската небрежност на младостта, както повечето млади мъже, чиято плът още не е одраскана от хвърчащите оловни и медни куршуми. Но по-късно беше ранен. Лошо. Коляното още го болеше, а в паметта си пазеше неприятния спомен от ужасното събитие. Сега вече знаеше какво ще почувства и се опитваше да не показва, че трепери от страх пред подобна перспектива.

„Просто греби.“

Сивият, неосветен силует на ракетоносеца тип „Алия“ от израелските военноморски сили се поклащаше тромаво напред сред вълните. Двигателите му мълчаха и той ставаше все по-голям, но бавно. Много бавно. Екщайн се пребори с поредното си желание да се наведе и да гребе като луд. Защото подопечните му бяха се сгушили зад неговия гръб в гумения зодиак и наблюдаваха много внимателно своя пастир. Усещаше техните погледи и затова остана на колене и с изправен гръб.

„Първо с дясното весло, после с лявото. Потапай ги във водите на Червено море, разделяй вълните и мисли за Мойсей... — Той се понамръщи подигравателно към самия себе си заради библейското сравнение и мускулите му се напрегнаха под тежестта на веслата. — Май изпитваш известна грандомания, майоре.“

В лодката зодиак „Ураган“ на Екщайн имаше единадесет фалаши, а подире му се носеха още единадесет лодки с малкото останали в Етиопия евреи след операцията „Соломон“, проведена за извеждането им по въздух от страната през 1991 година. „Соломон“ беше триумф на Израел пред света, постигнат през 91 година. Тогава за по-малко от четиридесет и осем часа в Обетованата земя бяха откарани над 14 000 евреи от африкански произход. Тогавашният диктатор на Етиопия Менгисту Хайле Мариам с удоволствие си прибра тридесет и петте милиона долара подкуп от израелското правителство, за да си затвори очите пред акцията по спасяването, след което напусна разтърсваната си от война страна и се пресели в Заир.

Но тази нощ, когато първите общи избори в Етиопия щяха да започнат призори, а Еритрея беше в навечерието на обявяването на независимостта си, различни бунтовнически банди върлуваха из страната и опитваха да грабнат последната си плячка. На власт в

Израел вече не беше останал никой, който да се съгласи да плаща, така че мисията на Екщайн, операция „Йеремия“, беше като беден далечен братовчед на „Соломон“ и се провеждаше напълно секретно.

Фалашите се държаха за поставките за оръжия на гумената лодка. Бяха мълчаливи и възпитани, главно жени и деца, придружавани само от двама „старци“ на по петдесет години. Единият дядо с омачкана шапка тип „Синатра“ измъкна обкованата със сребро книга на Стария завет от захабеното си сако и започна да се поклаща над страниците. Бежанците със сигурност бяха изплашени и вероятно засрамени, защото на Екщайн се беше наложило да свали от главите на жените белите забрадки и малкото бижута от вратовете им. Сега красивите майки бяха притиснали децата си към гърдите под тъмните наметала и седяха навели срамежливо очи. Чакаха, наблюдаваха.

Всички обаче вярваха на Ейтан Екщайн, когото познаваха само като Антъни Хартстоун. Бяха го послушали, когато пристигна в тайните им поселища в Гондар заедно с този едър дебелак на име Шмид, който всъщност беше подполковник Бенжамин Баум, началник на Екщайн и шеф на оперативния отдел за специални операции. Двамата чужденци казаха само:

— Ваш ред е. Елате с нас в Израел.

И зарадваните останки на племената от „Бейт Исраел“^[1] изоставиха бедните си колиби и тръгнаха на едномесечен поход. Първо пеша, после с влак и камион, докато накрая стигнаха тук, до морето.

Опасностите, освен слънцето, глада и болестите, идеха от Амин Моботе и неговия Фронт за освобождение „Оромо“. Бунтовническият лидер на „Оромо“ беше ужасно ревнив към желанието за независимост на Еритрея и решен да попречи на изборите с всички възможни средства. Причакването и убиването на повече от сто фалаша би му свършило добра работа. И затова, докато парцаливият конвой растеше, следвайки израелските си водачи от Асмара през Акордат към Керен, през стръмните урви и гористите планини за Накфа и Карора, за да стигне накрая морския бряг при Рас Касар, бунтовниците непрекъснато опитваха да го нападнат. Също като хиени след стадо диви животни те се нахвърляха на слабите, бавните и болните, които изоставаха от групата.

Екщайн, Баум и тримата мъже от секретната бойна група на СпецОп „Куинс Командо“, които им помагаша, имаха строги заповеди

да не влизат в бой. Обаче бунтовниците станаха опасно дръзки и затова в последната нощ, преди да се хвърлят към морето, израелците също бяха направили засада. Като запалиха привидно безобидни огньове, те привлякоха вниманието на ФОО, взривиха няколко смъртоносни мини, след което натовариха подопечните си в камиони за превозване на домашни птици и спринтираха последните двадесет и осем километра до брега...

Сега Екщайн наруши собствените си правила и започна да мисли, като си даваше празни обещания.

„Край. След тази операция, край. Това е последната ти операция, Ейтан. Отсега нататък ще работиш само на бюро в Йерусалим. Достатъчно. Доказа, че не си като баща си. Той избяга от нацистите, а ти се нахвърли върху врага. Правиш го непрекъснато. Но сега вече можеш да спреш...“

Вече остарява. Наближава четиридесетте. Вече не издържа и физически, макар русата му опашка и младежкият вид със слънчевия тен на този континент да прикриват бръчките около светлосините му очи. Вътре обаче е претоварен със спомени. Вътрешно той е на шестдесет и пет години.

„Първо дясното весло, после лявото.“

Едно петно фосфоресциращи водорасли блесна в зелено около веслото му, а ракетносецът отпред го зовеше. Вече виждаше моряците, стиснали петдесеткалибровите картечници, насочени от палубата към брега. Виждаше и неосветения заради бойната обстановка команден мостик.

Погледна надолу между коленете си към зеленикавата парашутна торба. „Ангъни Хартстоун“ беше затворен вътре с избелелите му джинси, смачкана риза, фалшивия британски паспорт, прес-картата от „Щерн“ и фотоапаратите. Сега майор Ейтан Екщайн се беше появил отново, облечен в черни бойни панталони и платнени боти на командос, вече измокрени от водата. Не носеше риза, а само предпазната жилетка с джобове, в които имаше пълнители за деветмилиметровия мощен „Браунинг“, димна граната и превръзки за първа помощ. На брега един от морските командоси му беше връчил малък пакет от генерал Ицик Бен-Цион, командир на Специални операции в АМАН. В него се намираха истинските бойни медали на Екщайн, военната му лична карта и военнопленническата карта^[2].

Отново беше войник и на теория вече никой не можеше да го екзекутира като шпионин. Само че за бунтовниците на Моботе това сигурно нямаше никакво значение. Топлият африкански бриз накара космите по ръцете му да настръхнат. Стана му студено.

Потисна мисълта за стрелбата и погледна над лявото си рамо. Точно зад него Баюш Адису седеше скръстила крака върху твърдия гумен под. Както всички бежанци, и тя беше облечена в черен костюм за каране на водни ски. Галеше четиригодишния си син, свил се в прегръдката ѝ като пеленаче. Тя отвори уста и проклетата луна освети усмивката ѝ. Екщайн почувства, че мускулите на собствените му устни се разтягат в отговор. При кърмата на зодиака двама морски командоси от „Флотилия 13“ бяха приклекли от двете страни на мълчаливия двигател и гребяха равномерно с младите си мускулести ръце. Не носеха леководолазно оборудване, а само черни неопренови блузи и бойни панталони. Автоматите им „Мини-Узи“ бяха закрепени в нови, модерни нагръдни кобури, каквито Екщайн виждаше за пръв път.

Останалите лодки се извиваха след неговата на юг в дълга дъга, ясно видима под предателската светлина на звездите и кръглата луна. Бени Баум беше някъде назад. Избутваше последната лодка, а на Екщайн му се щеше да е на негово място. Чувстваше се като мързеливо селянче, оставило стария си баща да оре нивата под горещото августовско слънце. Баум изобщо не трябваше да участва. Би трябвало да е пенсиониран и в дома си в Абу Тор да ругае досадата и да чопли градината. Но този инат остана да му помогне за „Йеремиа“, а на бойното поле все пак той си е шеф... По опит и по ранг.

— Ти ще тръгнеш с първата лодка — каза му Баум, когато се измъкнаха от храсталаците, стигнаха до брега, а морските командоси внезапно изникнаха от водата като някакъв морски кошмар.

— Глей си работата, Бени — възрази Екщайн.

— Това е заповед! — изръмжа Баум.

Докато двамата офицери и тримата им помощници от СпецОп разпределяха фалашите на малки групи, морските командоси заеха позиции и повикаха лодките от кораба. Гребането до брега като че продължи векове, но двигателите не можеха да бъдат пуснати, защото хората на Моботе още преследваха групата и шумът щеше да ги привлече да се нахвърлят като глутница вълци.

Все пак всичко мина доста спокойно, макар първоначално фалашите да се дръпнаха уплашено при вида на странните гумени алигатори, каквито никога не бяха виждали. А сега всички бяха в морето, близо до ракетносеца, който вероятно след двадесетина минути ще потегли с пълен ход към залива Акаба. Докато гледаше далечната лодка на Бени да подскача като точица върху вълните до брега и дисциплинираното отстъпление на командосите, насочили дулата на оръжията си към сушата, Екщайн мечтаеше мускулите на врата му да могат да се отпуснат. Всеки от войниците на брега носеше оръжие по свой избор, като се започне от специален автомат „Колт“ и се стигне до „Мини-Узи“. Към паласките им бяха закачени плавници, защото те щяха да доплуват до ракетносеца — нещо, заради което Екщайн наистина им завиждаше.

Той отново се извърна към сивата грамада на кораба отпред. Сега беше по-голям и вече се виждаха въжените стълби, спуснати откъм палубата. „Само още няколко загребвания, може би сто — обнадежди се той. — Първо дясното весло, после лявото.“ Спомни си шепота на Бени в тъмнината, тъкмо преди Екщайн да бутне натоварения си зодиак към развълнуваното море.

— Всичко това е толкова непотребно — беше махнал с ръка полковникът към напрегнатите командоси, застанали на едно коляно с насочено оръжие и шепнеци в микрофоните на наушниците. Екщайн го погледна, а плешивият дебеланко сви рамене и продължи: — Можехме да застанем на онази дюна с бяло знаме и куфарче, пълно с пари. Моботе вероятно би се присъединил към нас около огъня за по глътка и шишче, а после би ни изпратил с целувки.

Тогава Екщайн само беше изръмжал и после бутна лодката във водата. Но сега се усмихна.

„Най-обикновен подкуп. Като си помислиш, не е лошо като идея.“ Бени Баум можеше много неща, а освен това беше гениален тактик и практичен циник. А на бойното поле дори шегите му бяха плод на оперативен опит. „Следващия път“ — реши Екщайн, а после си спомни, че току-що се беше клел да напусне завинаги оперативната работа на бойното поле.

Нещо плесна във водата на не повече от два метра от зодиака и ушите му се наостриха като на куче. Светкавицата откъм брега се

отрази в ретината му и приглушеният гърмеж от пушка достигна ушите му. В същият миг той разбра.

Сега е следващият път!

Останалото като да се случи едновременно. Нощта се освети от изстрелите на групата, появила се върху билото на крайбрежните дюни, и очерта ужасяващо силуетите на лодките, замръзналите им от страх пътници, а канонадата от калашниците се разнесе над водата. Някъде зад гърба му един от мъжете на Екщайн извика „Та’ган’как!“ на амарски и главите на фалашите се наведоха към пода на лодката, сякаш са мюсюлмани по време на молитва. Над главите им блеснаха зелените ивици на трасиращи куршуми и се забиха със съскане във вълните.

Сърцето на Екщайн замръзна за част от секундата, после той си пое дъх и се обърна, за да изреве заповедите към екипажа на лодката си. Командосите обаче действаха инстинктивно като добре обучени животни и всички двойки по лодките реагираха едновременно. Мъжете с лица към брега откачиха автоматите си, коленичиха и откриха контролиран огън, насечен с червени трасиращи куршуми, макар на такова разстояние оръжията им да не бяха ефективни. Тези, които се намираха от лявата страна, потопиха перките на двигателите във водата, дръпнаха стартерите, а при брега групата командоси веднага прекратиха оттеглянето си, залегнаха в пясъка и откриха непрекъснат автоматичен огън срещу гребените на дюните.

Внезапно носът на зодиака на Екщайн се хвърли напред и се издигна опасно във въздуха. Той загуби равновесие, пресегна се и хвана гумените ръчки. Отзад се чува леки викове, но ръмженето на двигателя ги заглуши. Една вълна заля главата му, напълни с вода ушите и засмъдя на очите му. Той разтърси глава, докато плюеше водата и се напругаше да чуе какво става.

Отпред оживелите двигатели на кораба сякаш разцепиха морето и заглушиха квакането на автоматите. Чувахе викове и бърз тропот от тичащи крака по палубите, а после петдесеткалибровото оръдие откри огън и стрелбата му отекна над водата, сякаш някой луд удря с чук по ламарина. Експлозиите следваха непрекъснато, а празните гилзи чукаха по парапета.

Ракетносецът бързо се обърна, готов за атака, и се насочи към лодката. Обаче екипажът от командоси при кърмата на Екщайн също

се задейства бързо и внезапно обърна зодиака наляво, а в това време машинистът на кораба спря двигателите. Точно преди Екщайн да мине под носа на кораба-майка и да се скрие зад борда му, той обърна глава, за да види малкия си, нещастен конвой от лодки, които продължаваха да се движат подредени една зад друга. Автоматите „Узи“ бръмчаха като разярени стършели. Той присви очи, а после зяпна ужасен, защото последният зодиак, лодката на Бени Баум, беше отпихнал и лежеше като парцал върху водата. Горивото на двигателя ѝ се беше запалило от трасиращите куршуми и сега в морето имаше едно огнено езеро.

Гумената лодка на Екщайн се удари във високия корпус на ракетносеца, после се отдръпна и отново приближи, а някой посегна откъм въжената стълбичка и го хвана за жилетката. Екщайн стисна ръката на моряка и я насочи към халката за привързване на лодката. Внезапно целта на мисията се промени. „Йеремия“ се превърна в „Баум“ и единствено „Баум“. Екщайн се извърна към своите бежанци и започна да ги насочва. Хващаше ръце, дрехи и тела с тънки кости, вдигаше ги над главата си едно след друго и ги подаваше към стълбата, където други ръце ги подхващаха и вдигаха нагоре, а там ги посрещаха моряците. Чу се да вика към хората от екипажа на кораба:

— Давай! Давай! Давай!

Искаше да се отърве от всички, да разполага с лодката си — плавна и бърза. Прокъсаните гуменки на последната жена от фалашите стъпиха върху гумения нос на лодката, краката ѝ се плъзнаха във водата, а после някой я подхвана под мишниците. Екщайн се извърна бързо към екипажа си. Хората му обаче вече знаеха какво иска и той залитна по гръб върху борда, защото те отдалечиха бързо лодката от ракетносеца, извиха в широка дъга около кърмата му и се насочиха обратно за Баум. Втори екипаж от морски командоси вече прехвърляше през борда нападателна лодка тип „Снунит“. Тя плесна силно върху водата. Някой изстреля във въздуха осветителна ракета и под блясъка ѝ Екщайн забеляза фигурите на екипажа ѝ да скачат от борда на кораба във водата.

Той се обърна по корем, хвана се за носа на зодиака, който вече беше извил и набираше скорост, профучавайки покрай борда на кораба, обърнат към брега. Оттам се чуваше лаят на автоматите АК, към който се присъедини и стрелбата на лека картечница ПК. Тройка от руските куршуми изсвистя над главата му. Той трепна силно, докато

минаваха под ветрилото, изстреляно от корабното петдесеткалиброво оръдие, което един млад артилерист управляваше, сякаш свири на смъртоносни тимпани. После нещо избумтя откъм предната палуба и носът на кораба за миг се очерта ясно под блясъка на израелската петдесет и два милиметрова минохвъргачка. Миг по-късно мината избухна в дюните, доста далеч зад крайбрежните хълмове, а морският офицер заля артилериста с поток от ругатни на иврит.

Екщайн инстинктивно посегна за пистолета си, но после се отказа и го остави в кобура. Какво всъщност би могъл да направи от такова разстояние? Да замери врага с него? Вместо това намери малкия светлинен показалец, закрепен към жилетката му, и завъртя главичката, докато уредчето светна в зелено. Така поне нямаше да рискува да бъде пометен от огъня на своите.

Точно пред него останалите зодиаци се приближаваха бързо. Първият вече го отмина към кораба, където да остави човешкия си товар. Но Екщайн и екипажът му отминаха спасителната флотилия, бързайки обратно към тъмните пламъци върху водата и онова, което е било лодката на Баум. Усещаше как сърцето му се блъска във влажната гума на лодката, когато само на метър над вълните отпред литнаха няколко зелени трасиращи куршума. Той се прилепи към зодиака, който се гмурна под блестящия неон на куршумите. Нещо се удари в кожуха на двигателя и един от командосите изпъшка, но лодката продължи напред.

Откъм ракетносеца зад гърба им вече се носеше още по-силен прикриващ огън — хор от отекващи залпове и писък на куршуми от автоматите М-16 и „Галил“ на хората от екипажа, а стрелбата на бунтовниците откъм брега стана откъслечна. Екщайн повдигна глава и огледа леко развълнуваното море. Над водата се носеше димна завеса като мъгла над шотландско езеро. Един тежък израелски трасиращ куршум удари нещо твърдо на брега и изхвърча във въздуха нагоре като червена ракета. Някой от командосите на брега изстреля ракета, която се издигна над морето като светец глобус в дискотека.

Той забеляза в плитките води до брега махагоновите глави на оживелите фалаши от лодката на Баум. Откъм левия фланг бързо се приближаваше втори празен зодиак, който намали, а командосите се наведоха от борда и започнаха да прибират бежанците в лодката.

Очите на Екщайн обаче търсеха само Баум и той се оглеждаше бясно над водата, без да види нищо. Ушите му вече не чуваха дори и стрелбата, запушени от паниката, че е загубил приятеля.

„Къде е?“ — въртеше глава той. Гърлото му се беше стегнало и чувстваше, че се задавя като дете, чието любимо куче е затворено в горяща сграда. „Къде си?“ — искаше му се да крещи, но така би се превърнал в мишена. Пръстите му се забиха в дебелата, издута гума на лодката, той се вдигна на колене и се надвеси над водата. И наистина започна да вика.

— Бени!

Нищо. Абсолютно нищо.

— Бееениии!!

— Стига вика бе.

Екщайн стреснато изви глава към гласа на Баум. Той беше там, точно до левия борд на лодката. Плешивата му глава се надигаше и спускаше под лунната светлина като шамандура. И се хилеше. Просто да не повярваш!

Нападателната лодка „Снунит“ избръмча наблизко. Стрелецът заливаше брега с куршуми от леката картечница МАГ, поставена на носа. Вдигнатата зад кърмата ѝ вълна се насочи към Бени и заля главата му. Той се показа отново, като плюеше солената вода, и повиши глас.

— Измъкни ме от водата, докато тези идиоти не са ме удавили.

Екщайн протегна ръка. Когато Бени хвана китката му, екипажът вече обръщаше лодката. Екщайн се протегна с другата ръка, сграбчи колана на панталоните на Бени и зодиакът едва не се преобърна, когато майорът издърпа масивния си приятел през борда...

Бяха последните, които се качиха на ракетносеца. Баум дишаше като астматик и Екщайн не изглеждаше много по-добре от него, докато изкачваше въжената стълбичка, подпрял с рамото си задника на Бени. Само прескочиха парапета и се проснаха върху палубата, мокри и треперещи, сред тълпа от благодарни фалаши, които седяха със скръстени крака и благодаряха на Бога за спасението си. Двама военноморски лекари брояха хората и се грижеха за ранените, докато повечето моряци от екипажа висяха по перилата и стреляха към брега. Петдесеткалибровката продължаваше да плюе яростно и караше фалашите да притискат треперещи длани към ушите си.

Нападателната лодка изрева с двигателя си наблизко. Зад кърмата ѝ във водата за примките на опнати възета се бяха вързали морските командоси от брега и се мятаха из вълните като сакати акробати. Водачът ѝ вдигна палци, докато профучаваше край ракетносеца — щеше да се прибере на кораба-майка „по-нагоре“.

Екщайн гледаше мускулестия капитан, който се извърна от кърмата и тръгна сред бежанците със странно весела усмивка. Беше без фуражка и червеникавите му къдри блестяха под светлината на осветителните ракети. Държеше радиостанция „Моторола“ в ръката си. Извърна се и изкрещя към стрелците край борда:

— Потопете зодиаците!

Нямаха време да вдигат празните лодки на борда. Макар огънят на бунтовниците да беше намален до епизодични изстрели, всеки миг можеха да пристигнат подкрепленията на Моботе. Младите моряци се прехвърлиха откъм другия борд и започнаха да стрелят надолу в гумените лодки.

Командирът на кораба тръгна към мостика, като спря само за миг да се ухили на Баум, който му размаха заплашително пръст.

— Счетоводителят ще ти скъса задника заради тази работа, Ами — предупреди Баум.

— Да ми изпрати сметката — изсъска капитанът и тъкмо се готвеше да продължи, когато се чу силен гръм откъм брега и само след секунди опашатата ракета от РПГ изсвири на метри зад кърмата, след което изви и бавно се заби във водата.

Командирът на ракетносеца се смръщи ядосано, изстреля няколко заповеди в радиостанцията си и внезапно от една куличка в предната част на мостика се чу ужасяващият рев на многоцевното противовъздушно оръдие „Вулкан“. Потоците от двадесетмилиметрови трасиращи куршуми се насочиха към брега и сдъвкаха хълмовете и дюните, унищожавайки с еднаква лекота всичко по пътя си — пясък, храсти, плът, стомана и кости.

Всички на борда, включително Екщайн и Баум, трепнаха инстинктивно при този невероятно ужасен рев. След това той замлъкна, но ехото му продължи да се носи над водата. Настъпи тишина. Никакъв звук откъм брега.

— Курви! — изплю се командирът на ракетносеца, сякаш искаше да оправдае клането. После прибра моторолата и се отдалечи,

като викаше заповедите си на висок глас.

Двата големи двигателя на кораба заръмжаха и той бързо набра скорост. Екщайн облегна гръб на парапета и протегна крака. Опитваше се да отпусне мускулите на бедрата си. Осъзна, че в онези яростни мигове на битката, когато неведнъж беше уверен, че поема последния си дъх, през ума му са преминали твърде малко образи. Никакви спомени. Никаква мъка. Никакви последни желаниа. Само за един кратък миг видя лицето на сина си.

Погледна Баум, който чистеше гъстите си вежди от полепналата сол. Той извърна дебелия си врат към отдалечаващите се останки на зодиаците и лекия дим от подпалиените храсти на далечния бряг. След това се обърна към Екщайн и сви рамене.

— Нали ти казах? Един бял флаг и куфарче с мангизи. Писна ми от такива вълнения.

Екщайн опита да се усмихне, но лицето му не желаше да се раздвижи. Това е. Стига толкова. И на него му беше писнало.

Усети как вятърът от бързото движение на кораба развява мократа му коса. Насочваха се на север към залива Акаба и Ейлат. Той наблюдаваше как Бени потупва нагръдните джобове на мократа си риза, изважда кутия „Марлборо“, отваря я и се мръщи към мокрите цигари. Баум хвърли смачканата кутия през борда.

— Е — каза спокойно Екщайн. — И без това трябваше да ги откажеш.

[1] „Домът Израилев“. — Б.пр. ↑

[2] Личен документ за правата на военнопленника според конвенцията на ООН (Женевската конвенция) за правата на военнопленниците. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА ДОБРОВОЛЦИ

Няма добродушни генерали.

Майкъл Шаара,
„Ангели-убийци“

1.
ТЕЛ АВИВ
28 АПРИЛ

Момичетата при главния портал на Генералния щаб на Израелската армия изглеждаха фини като манекенки на бански костюми, високи и стройни с красиви лица, скромно червило и съвсем лек грим. Косите им бяха прибрани под старовремските „вносни“ военни кепета, а зелените блузи и панталони не можеха да скрият атлетичните тела, загорели от работата под телавивското слънце. Движеха се грациозно между редиците чакащи автомобили, докато проверяваха пропуските на шофьорите и оглеждаха пътниците с хладна усмивка. Лесно беше човек да си ги представи като изнежените парфюмирани мацки в „Блумингдейл“. Само че те са едни от най-добрите стрелци в израелската армия.

„Кирия“, както наричат Генералния щаб, представлява огромна сбирщина от различни в архитектурно отношение сгради, намираща се съвсем наблизо до улица „Каплан“. Комплексът е ограден с километри метална мрежа, около която в открити бронирани коли патрулират елитни пехотинци с пълно бойно снаряжение. Той обхваща командните центрове на всички военни и разузнавателни подразделения. И всяка отделна сграда от стъкло и стомана, бетон или камък притежава ходове надолу към много по-големия подземен комплекс на „Кирия“, където нито атомно, нито биологическо оръжие би могло да попречи на ръководенето на бойните действия.

При портала „Виктор“, главния вход за комплекса, спокойният вид на охраната вероятно се дължи на вярата в хидравлично задвижващите се шипове, които моментално могат да се покажат от пътното платно и да спрат всяко превозно средство, по-малко от боен танк. Но намекът, че тези млади жени са смъртоносни стрелци, може да се забележи само по оръжията, почиващи в кобурите им.

Пистолетите им не са стандартни, което означава, че всяко от тези момичета, които още не са навършили двадесет години, е

заслужило правото да избира и е доказало способността си да убива на стрелбището при „Миткан Адам“.

Те не са дебютантки.

Кралскосиният форд фиеста на Ейтан Екщайн вече беше само шести на опашката, но нещо задържаше движението. Най-вероятно придвижването вътре в „Кирия“ на министъра на отбраната, тръгнал на съвещание при началника на Генералния щаб. Петте коли пред него бяха все бели „Субару“, служебни, с черни регистрационни номера от Министерството на отбраната. Понеже средиземноморското слънце ги превръщаше в микровълнови печки, прозорците започнаха да се спускат и бронзовите ръце на шофьорите увиснаха навън, тръскайки нетърпеливо пепелта от цигарите.

Непрекъснатото тръгване и спиране предизвикваше болки в раненото някога коляно на Екщайн и притиснатият в седалката до него Бени Баум наблюдаваше играта на челюстните му мускули.

— Знаеш, че можеш да се обявиш за инвалид с този крак — каза Бени. В израелската армия раняването и инвалидността, получени в бой, осигуряват на войника компенсации и привилегии, каквито никоя друга армия в света не дава. — Тогава щеше да караш „Форд Меркурий“.

— На Ицик това би му доставило голямо удоволствие — изсумтя Ейтан. — Ще му даде възможност да ме върже с верига за бюро завинаги, при това с докторска благословия.

— Чудо голямо — иронично му се подигра Баум. Отдавна се опитваше да съблазни Екщайн да изостави оперативната работа, но все още не беше сигурен какви са собствените му мотиви за това. Баум вече би трябвало да се пенсионира и да напусне армията и само удължи срока си, за да помогне на Екщайн да приключи с операция „Йеремиа“. В замяна на това смяташе, че Екщайн ще следва естествения ход на нещата, ще престане да си „играе на шпионин“ и ще ръководи отдел „отвътре“. Но освен това подозираше самия себе си, че съвсем егоистично желае Екщайн да ръководи отдел в Йерусалим, за да може той, пенсионерът, да запази свой съюзник вътре в СпецОп. Човек, когото да посещава, който да го държи в течение на играта, докато самият той се занимава с градинарство и се подчинява безпрекословно на понякога досадните заповеди на Мая.

— Сериозно, Бени — отвърна Екщайн. — Как си ме представяш да работя в онзи цирк на Ицик?

— Идеята не е чак толкова лоша.

— Ти забравяш защо останахме толкова дълго на бойното поле, Бени. За да не му се врем пред очите.

Екщайн и Баум определено бяха най-добрите от офицерите на генерал Ицик Бен-Цион, но командирът не можеше да понася техния начин на оперативна работа, макар да беше принуден да ги търпи, ако иска да продължи да се къпе в славата, която му носят.

— Всеки най-накрая трябва да излезе узрял от пещта — каза Бени. Той запали нова цигара. Пепелникът на колата вече беше пълен с фасове.

— Благодаря ти за съвета. Суров, но все пак поетичен — отвърна Екщайн. — Струва ми се, като да скоча от вулкан върху айсберг.

Баум се засмя. Разбира се, че Екщайн е прав. Макар Баум да носеше титлата „началник на оперативен отдел“, той гледеше да провежда повечето си съвещания, заседания и срещи извън главния щаб в Йерусалим. Не че наистина подозираше, че Ицик е наредил кабинетът му да се подслушва. Това би било трудно, тъй като всяка седмица стаята му се проверяваше от вътрешния отдел за сигурност, известен като „Сладурите“. Просто Баум беше обучен от Мосад още през 60-те години, когато уличните кафенета и празните сладкарнички бяха наистина „канцелария“ за хората им и тези навици останаха в него. Продължаваше да работи така в интерес на по-голямата сигурност. Но по-важното беше, че това го държеше далеч от очите на Ицик. Дебелият полковник знаеше, че винаги може да стане обект на необмислените заповеди, хрумнали на генерала.

— Искам да ги сменя — внезапно заяви Екщайн.

— Какво искаш да смениш? Управлението ли? — недоверчиво попита Баум. Не можеше да си представи Екщайн да се върне отново в отдела за обучение или да седи на някое бюро в АМАН и да анализира придвижванията на сирийските войски по данните, изпращани от оперативните агенти за движението на потока от проститутки.

— Дрехите — размърда се на мястото си Екщайн. Измъкна от кутията на Баум цигара и натисна запалката на колата. Искаше му се да натисне клаксона, но тогава пазачките сигурно щяха да го накарат да излезе от редицата и да претърсят цялата кола, като обърнат багажника

наопаки. Нито той, нито Баум бяха спали повече от тридесет и шест часа. Сега очите го смъдяха, сякаш посипани с пясък, в устата му горчеше, а стомахът му направо виеше.

Ракетносецът се беше движил на зиг-заг на север през Червено море, после премина демаркационната линия право нагоре в залива Акаба, а там, малко на юг от курортния град Ейлат разтовариха бежанците на „цивилно“ пристанище. От местното летище ги вдигна един С-130 на военновъздушните сили и така или иначе шокираните от различната културна среда етиопци бяха подложени на чудото от гръмовен звук и полет. Затова предпочетоха да пеят амарски народни песни, вместо да надничат през прозорчетата на машината към преминаващата отдолу пустиня Негев.

На йерусалимското летище „Атарот“ ги посрещнаха представители на Еврейската агенция за емиграция и Смесения комитет за подпомагане на евреите, но утринните фантазии на Екщайн да докуцука до дома си и да зърне сина си, преди да е тръгнал за училище, бяха издухани от куриера, докарал собствения му форд и размахал бележка от Бен-Цион. Както винаги, нареждането на Ицик беше възпитано, приятно и поднесено с дължимите извинения:

8,00 часа. Съвещание в Кирия. Б. Ц.

Ейтан и Бени бяха успели да вземат назаем някакви сандали и тениски от един селски магазин по пътя към Тел Авив, но и двамата още бяха обути в нещастните си влажни бойни панталони.

— Задникът ми се подпали.

— Това не се дължи на панталоните ти, синко.

— Хайде сега. Първо ми се правиш на литературен ерудит, а сега и на Зигмунд Фройд. Не мога да ти насмогна на умнотиите.

Едно от момичетата при портала приближи прозорчето на Екщайн. Беше сержант, висока като волейболистка, с гарвановочерна коса, прибрана на дебела конска опашка. Палците ѝ бяха пъхнати под дебелия кожен колан и червените лакирани нокти потрепваха по кобура на деветмилиметровия пистолет „Йерихон“.

— Добро утро — поздрави я Екщайн и подаде военната си лична карта, издадена от АМАН. Устните ѝ изобразиха усмивка, но очите ѝ

сериозно огледаха снимката, а после лицето му. Тя върна картата и се наведе, за да погледне Баум, който държеше личната си карта обърната към нея и допряна до едното от големите му уши. Плешивата му глава, дебелият врат и образът от ламинираната снимка бяха съвсем лесни за сравнение и този път сержантката се усмихна истински, показвайки леко счупения си преден зъб. Екщайн не можа да се сдържи да не трепне при мисълта за приятеля ѝ, подложен на опасността от този остър ръб. Тя ги пропусна да влязат.

Главният щаб въпреки множеството военни е един от най-привлекателните държавни комплекси в Израел. Той е нещо като военен „Дисниленд“, лабиринт от противоречиви архитектурни стилове. Тук редица панелни бараки със снежнобяла мазилка, там висока остъклена сграда, завършваща с красиво прикрита патрулна пътека върху покрива, който на свой ред се намира под друга кула, завършваща с купчина сателитни чинии.

Онова, което краси комплекса, е множеството грижливо поддържани дървета. Тропически палми, ливански кедри и йерусалимски борове са заобиколени чак до стъблата от яркочервени рози, виолетови теменужки, бели маргарити и жълти тигрови очи.

В сградата, към която Екщайн и Баум се насочиха, се намира кабинетът на министър-председателя. Тя представлява класическа къща от времето на британския мандат. Каменните ѝ стени почти не се виждат зад гъстите листа на пълзящите растения. По идеално чистите пътечки пред входа се разхождат редници, които непрекъснато се грижат за цветята в градината, а полковник Маргалиот, който е шеф-иконом на тази сграда още от времето, когато е бил старшина, им крещи непрекъснато:

— Не така! Ще убиеш цветята! Пръскай с лека струйка! Лека!

Той е едър мъж с тъмна коса и изгладена униформа и отличителни знаци върху пагоните. Ръкавите на ризата му са направени достатъчно широки, за да може да ги навие чак до раменете над масивните си мускули. Когато си поканен, Маргалиот с удоволствие ще ти направи кафе в кухнята и ще седне да пийне заедно с теб. Но ако нямаш работа тук, лицето му на любезен домакин ще се смръщи бурно и нищо чудно направо да те изхвърли навън с ритник по задника.

В съответствие с израелските военни и социални традиции кабинетът на министър-председателя не е личен анклав на държавния глава, а комплекс от скромни помещения и места за провеждане на секретни съвещания, използвани от различни разузнавателни служби и клонове на Министерството на отбраната за „специални проекти“ и за разрешаване на опасни и спешни ситуации. Все пак, когато министър-председателят дойде лично да използва помещенията си на забранените за достъп по-горни етажи, всеки друг е длъжен да си намери място в околността, защото Маргалиот се появява и му показва вратата като пътен полицаи.

Екщайн и Баум спряха на големия паркинг точно срещу къщата. Явно се провеждаше някакво спешно съвещание, защото паркингът беше пълен с добре измити бели служебни коли и големи кафяви микробуси шевролети, накичени с антени като фантастични насекоми. Откъм отворените прозорци се чуваше пукането на радиостанции, а шофьорите в изгладени униформи се въртяха около колите. Всички бяха красиви, млади мъже, изглеждащи по-скоро като манекени от модни реклами за джинси. Те отпиваха кафе от картонени чаши, пушеха или лъскаха с меки кърпи колите си, а когато Екщайн и Баум слязоха от синята фиеста и вътре не остана шофьор, момчетата ги изгледаха като низши офицери, незаслужаващи никакво внимание. Или пък като разузнавачи, които обикновено избягват да ползват шофьори, за да намалят бройката на ушите, които чуват конспиративните им разговори.

Двамата мъже пресякоха улицата към къщата с кабинета на министър-председателя, където Маргалиот се въртеше над някакви лалета и челото му вече се беше изпотило от слънцето. Когато зърна Баум, той веднага се изпъна.

— Джепето и Пинокио! — възкликна Маргалиот, а после огледа с присвити очи офицерите, жалките им сандали и мокри панталони, тениските с отпечатана на гърдите емблема на националната бейзболна лига на Израел.

— На бас, че знам откъде идвате. Но съм изненадан, че от джобовете ви не изскачат рибки.

— Какво, по дяволите, е станало със спазването на секретността в тази страна? — изръмжа под усмивката си Баум.

— Пресата вече го пусна. Със снимки. В тазсутрешния „Йедиот“. Фалашите и техните спасители. Лицата ви, естествено, са покрити с черни лентички. Не сте ли забелязали фотографа?

— Мога да забележа само собственото си легло — отвърна Екщайн.

Маргалиот се изсмя.

— Е, ще ви напоя с кафе, обаче кралят ви чака. — В тези кръгове значителното его на генерал Бен-Цион си имаше особена репутация. Маргалиот ги въведе вътре. — Най-добре да побързате. Той е в една от „чистите“ канцеларии. Номер двадесет и едно в задната част на къщата.

„Чистата“ канцелария е една от онези неописуеми стаи, които са напълно лишени от декор. Няма саксии с растения, няма семейни снимки върху бюрото, няма патриотични плакати или календари по сивите стени. Вътре имаше две метални бюра, един бял телефонен апарат, четири метални стола и един невключен вентилатор, поставен близо до широкия прозорец. Единствената миризма беше на дезинфектант, с който се мият подовите от керамични плочки, напомнящ за операционна зала или обществена тоалетна, в зависимост от ярко запечатаните в паметта на човека моменти.

Екщайн беше провеждал стотици срещи в такива стерилизирани помещения и те кой знае защо винаги го караха да настръхва. На такова безжизнено място можеш да убиеш човек и съвсем лесно да изчистиш доказателствата с руло тоалетна хартия и течен препарат за миене на прозорци.

Юдит Гринберг, секретарката на генерал Ицик Бен-Цион, седеше, скръстила крака, до бюрото вляво и почукваше с молив по корицата на бележника си. Вече беше младши лейтенант и с благословията на Ицик, една от малкото сред персонала на СпецОп, която почти винаги носеше униформа — зелена риза и панталони, скроени точно според младото ѝ, стегнато тяло. Дългите, черни къдрици на Юдит, зелените очи и пакостливата усмивка понякога предизвикваха кратки еротични фантазии у Екщайн, а той си ги прощаваше, защото тя твърде много приличаше на съпругата му Симона. В остър контраст с приятното лице на Юдит, Рафаел Черниковски седеше до бюрото, приведен над преносимия си компютър и обвит в обичайното си мрачно настроение. Въпреки

прякора си Очко, очите му не бяха нищо особено, а преждевременно оплешивялата му глава, очилата с метални рамки и стойката като въпросителна, показваха товара, който носи на раменете си в качеството си на разрешаващ заплетените ситуации оперативен помощник на Бени Баум.

Руският емигрант имаше чин капитан в АМАН, но никой не можеше да си спомни някога да го е виждал в униформа, дори и на вътрешни събирания за отпразнуване на успешно проведени операции, когато подобно облекло е допустимо. Очко изглеждаше сякаш живее в непрестанен траур, поради ролята си на глашатай на лошите предположения. Като блестящ аналитик неговата задача се състоеше в задължението да разбива фантазиите на свръхоптимистичните си колеги. Днес беше облечен в бежова риза с къси ръкави с ужасно големи копчета. Почти не вдигна глава, когато Екщайн и Баум влязоха — знак, че вече знае бъдещето и то не изглежда приятно.

Екщайн се изненада, когато видя Ури Бадаш, седнал върху бюрото вдясно, облечен в черна тениска, навити до глезените джинси и бели маратонки. Бадаш беше кадрови офицер в Държавната служба за сигурност, известна като „Шабак“, третата основна разузнавателна агенция след АМАН и Мосад. Шабак се занимава основно с контраразузнаване. Властта му е като на американското ФБР. Но в държава, чиито граници и граждани са под непрестанна заплаха от страна на терористи и вражески шпиони, Шабак освен това носи и огромната отговорност да защитава летищата, пристанищата, авиокомпанията „Ел-Ал“ и държавните ръководители.

Бадаш беше израснал до поста шеф на контраразузнаването, но красивият му външен вид като на филмова звезда с черна коса и матова кожа скриваха интелигентността на този ловец на шпиони и предатели. Генерал Бен-Цион го уважаваше, но никога не го канеше на някое събитие в СпецОп, освен ако не трябва Шабак да е уведомен за целта и развитието му.

„Това изглежда интересно“ — помисли Екщайн без каквото и да било удоволствие, докато се усмихваше на Бадаш и завърташе дланта си с израелския жест за „какво става?“

Бадаш отвърна с друг жест, означаващ „потърпи“, а зад гърба на Екщайн Баум затвори вратата с крак.

Ицик Бен-Цион се извърна от прозореца, където беше застанал с ръце зад гърба, явно наблюдаващ през стъклото градината на Маргалиот, но най-вероятно възхищаващ се на собственото си отражение. Той беше впечатляваща фигура. Един от най-високите на ръст висши офицери в израелската армия, облечен в официална униформа, идеално изгладен и с излъскани до блясък кафяви боти, които носеше от първите си дни като войник във военновъздушните сили. Израелските офицери обикновено не носят „салата“ от наградни лентички върху гърдите си, тъй като такива се дават само за големи военни кампании, командирски постижения или абсурдни актове на храброст. Обаче Ицик носеше всяко копченце, което е получил право да показва. Острите косми, извиращи през отворената яка на ризата му, вече бяха посивели, но върху главата си още нямаше бял косъм, а тъмните му остри очи гледаха пресметливо и без усмивка, прикрита в бръчките наоколо. Върху косата му бяха вдигнати черни очила и пръстите му потропваха върху дръжката на „Зиг-Зауер“-П-226, подарък от колегата му от швейцарската разузнавателна служба, закачен в кобур на колана.

Екщайн погледна пистолета. Мислеше си, че генералът с удоволствие би се отървал от него и Баум по начина, който редовно го изкушава.

— Закъсняхте — изръмжа Бен-Цион.

— Подранихме — веднага натърти Баум. — Африка е по-назад с времето.

Бен-Цион едва не викна в отговор, но после бързо изчисли часовата разлика и разбра, че Баум е прав. Любимото развлечение на Баум беше да играе умствен тенис с генерала си, а Бен-Цион много рядко успяваше да върне сервиса му и обикновено само трепваше, докато преглътне поредния точен удар.

Екщайн, който беше още по-нетактичен от Баум по отношение на командира им, все пак се опита да изглади надигания се спор. Той се обърна към Бадаш, с когото работеха съвместно от много години.

— Какво става, Ури?

— Животът е интересен — усмихна му се офицерът от Шабак.

— Присъствието на Бадаш не е като гост — обади се Бен-Цион и скръсти ръце пред гърдите си.

Екщайн вдигна вежда и погледна Рафаел Черниковски, който сякаш се беше слял със своя лаптоп и последната версия на „Уиндоус“.

— Очко? — привидно объркан го повика Екщайн. — Можеш ли да измъкнеш военния устав и да видиш дали има забрана за поздрав към офицери от „съпернически“ служби.

Ури Бадаш се изсмя, Юдит се усмихна, а Очко се зачуди дали майорът говори сериозно. Баум пък си запали цигара. Сега, след като вече си бяха разменили обичайните неприязнени реплики, всички бяха готови да изиграят традиционната си роля. Генералът започна с нещо като лека похвала.

— Вече ми съобщиха от флотата — започна той, като че разказва урок в клас. — Попаднали сте в сериозно сражение.

Баум погледна Екщайн.

— Ами е такъв гаден клюкар — оплю той командира на ракетносеца.

— „Йеремия“ трябваше да бъде тайна операция, господа — напомни им Ицик. — Нещо като кратка бележка в цялата тази история за фалашите.

Екщайн постави длан върху гърдите си и наведе глава.

— Ние не сме започнали да стреляме, Ицик. — Традицията в израелската армия всички да си говорят на „ти“ и на собствено име често разбива всякакви преструвки за официалност и уважение.

— Ако си спомняш, Ицик — намеси се Баум, — бюро в Африка ни предупреди, че Моботе ще се опита да ни попречи.

Баум отстъпи, облегна могъщите си рамене на голата стена и издуха нетърпеливо цял облак дим. Екщайн застана до него. В странното си облекло и небръснати лица двамата приличаха на осъдени жертви пред централноамерикански взвод за изпълнение на смъртна присъда.

— Въпреки това — настоя Ицик. — Морските командоси казват, че са ви чували да приближавате още от Карора.

— Предатели — измърмори Екщайн.

Баум последва своя майор.

— Може би не трябваше да вземаме духовия оркестър.

— Аз мисля, че са виновни диригентите — продължи закачката му Екщайн. — Все танцуваха и крещяха...

Юдит се мъчеше да потисне смеха си, а Ицик Бен-Цион размаха недоволно ръце.

— Добре, добре. Все пак обаче не биваше да се превръща в малка война, както всъщност стана.

Умората на Екщайн изчерпваше толерантността му, но той натисна ръце в джобовете на влажните си панталони, за да не посегне с юмрук към командира си.

— Не си спомням да съм те видял там как избягваш куршумите, Ицик.

Генералът се скова, вдигна глава и Екщайн усети как Бени се опитва мълчаливо да му дръпне юздите. Той обаче продължи:

— Нахвърлиха се отгоре ни с автомати и едва не загубихме хората от единия зодиак, включително и Баум. И въпреки това изведохме всички и сме тук, изморени и мокри. Тогава какво още, по дяволите, искаш?

— Ейтан — прошепна Баум и го бутна по рамото.

Екщайн въздъхна и се опря на стената. След толкова години изслушване на похвали, маскирани като критика от страна на Бен-Цион, Баум вече беше придобил имунитет. Ейтан обаче винаги щеше да му се обижда.

— Изморени сме — измърмори Ейтан нещо като извинение.

Генералът кимна и се намръщи, свел глава към пода.

— Юдит, донеси им кафе.

Лейтенантката изгледа недоволно шефа си.

— Ако обичаш — добави Ицик и Юдит се усмихна, след което стана от стола си. Двамата имаха интересни отношения на баща и дъщеря, без всякакъв сексуален контекст, толкова присъщ на високите чинове в армията и красивите им адютантки. Мъжете с усилие си наложиха да не гледат подире ѝ, когато тръгна от стаята.

Бен-Цион свали очилата от косата си, сгъна ги и ги остави да висят от горния джоб на ризата. После се обърна към прозореца, сякаш да огледа собствения си образ.

— Аз не обичам да бъда вързан в канцелария, Екщайн — призна той. — Не повече, отколкото на теб ти се работи вътре на този етап.

Екщайн винаги се изненадваше, когато Бен-Цион разкрие някое човешко качество или предположи, че друг може да го притежава. Затова прие думите му като съответстващо на характера му извинение.

— Е та? Дай да се сменим — предложи той.

— Не мога — отвърна генералът. — Нито пък ти би могъл. Ние с теб сме тук, за да вършим онова, в което всеки е най-добър.

Екщайн погледна Баум, чиято физиономия говореше, че временната човечност на Ицик също го тревожи.

— И двамата се справихте добре — продължи генералът. Никой в стаята не дишаше, включително и Ури Бадаш. Моментът беше исторически. И отмина бързо... — Обаче операция „Йеремиа“ трябва да бъде продължена. По спешност.

— Пропуснали ли сме нещо? — попита Баум. — Нали взехме всички по списъка?

Бен-Цион отново се извърна от прозореца.

— Не, не сте пропуснали никого. И знам, че би трябвало да си почивате, Баум. Но бих искал да продължите мисията.

Екщайн и Баум само гледаха командира си. Позите и израженията на лицата им бяха леко комични и напомняха на Ури Бадаш за Лаурел и Харди. Ицик си разглеждаше ноктите. Бяха къси, изпилени и много чисти.

— Има една група от около още петдесет бежанци някъде край Адис Абеба.

— Ами нека отидат в посолството — каза Баум. — И преди са имали бежанци там.

— Не е толкова просто — каза Ицик.

— Защо? — попита Екщайн.

— Защото всичките са деца.

Екщайн въздъхна. Чувстваше някакъв студен обръч около гърдите си. Опитваше се да го игнорира и мразеше Ицик, задето познава толкова добре душите им. Неговата и на Баум. Търсеше някакво оправдание.

— Защо не използваш Рик Сингър? — предложи той родения в Америка офицер, който бързо се издигаше в йерархията на СпецОп. — Той обича децата.

— А ти мразиш ли ги? — изсумтя Ицик. Беше виждал твърде често как Ейтан бърза към къщи, за да види сина си. — Освен това вие вече познавате терена.

— Обаче сме разкрити.

— Не и на юг, господин Хартстоун. Освен ако не си действал ужасно непрофесионално.

Юдит влезе с табла бели чашки и джезве турско кафе — явно с благословията на Маргалиот. Поднесе на всички. Бадаш с удоволствие прие гъстото питие. Също и Бен-Цион, след като лично го беше поръчал. Баум отпи от чашата си. Използва я като тактика за отлагане на отговора. Екщайн обаче отказа кафето, а Юдит отново зае мястото си като стенографка.

— Помислете си, господа — каза генералът. — Само за две седмици. И точка. След това ще ви дам по тридесет дни отпуска.

Баум едва не се задави с кафето.

— Моля?

Трябва да си почти мъртъв, за да ти разреши Ицик някаква отпуска. А сега... Невероятно. Има някаква клопка. Той показва само върха на айсберга. И Екщайн мислеше същото.

— Кажете останалото.

— Знаете правилата — сви рамене Ицик. — Първо трябва да се съгласите.

Правилата в СпецОп са такива, че докато не бъдат включени в мисията, служителите никога не могат да знаят пълния ѝ обем. Ицик почти винаги използваше тази политика като въдица, защото знаеше, че хората в разузнаването обикновено са си любопитковци.

— Е? Искате ли да се запишете доброволци?

— Би могъл да издадеш заповед — напомни му Баум.

— Да, бих могъл.

Бен-Цион изчака, докато Екщайн и Баум се спогледат и разчетат мислите си.

— Тя ще ме убие — прошепна Екщайн и Бени знаеше, че той говори за Симона, чието търпение към кариерата и безкрайните отсъствия на мъжа ѝ и без това беше към края си. Той винаги успяваше да се завърти в Йерусалим за приемлив период от време между мисиите. Но това сега би означавало веднага да замине.

— Само за две седмици — сви рамене Баум.

— Брактът може да бъде убит и за един ден — отвърна Екщайн.

— Вярно. Ама виж ме мен. От тридесет години все се опитвам и не успявам да го убия.

Екщайн се усмихна. Е, така или иначе ще напусне оперативната работа. Две седмици не може да имат голямо значение. Той кимна на Баум, който от своя страна се обърна към генерала.

— Заради семейната хармония Екщайн и аз предпочитаме да не тръгваме на тази мисия като доброволци.

— Разбирам. — Ако някой може да разбере концепцията за удобно уреждане на нещата, това е Ицик. — В такъв случай ви заповядвам да поемете тази мисия. Ако откажете, ще подлежите на военен съд.

Бени вдигна ръце с длани към небето.

— Кой би могъл да откаже при подобно деликатно убеждение?

— Добре. — Бен-Цион плесна с ръце, но се въздържа от радостно възклицание. Нямаше да има никакви формалности, нямаше да се подписват документи, нямаше да има изпращане. Баум и Екщайн са военни служители, а не цивилни чиновници. Ицик се обърна към Черниковски.

— Очко, измисли код на мисията — изръмжа той.

Черниковски трепна като ритнато кутре, но започна да пише върху клавиатурата, докато се появи програмата за случаен избор на оперативни имена. Макар двамата офицери да се връщаха към същия оперативен район, заради сигурността назначението им ще се смята за ново.

— Чародей — каза Очко със силния си славянски акцент.

— Става — съгласи се Ицик. Не че би могъл да избере друго кодово име, ако искаше. Той прибра длани в джобовете на панталона си и започна да се разхожда. — Значи, най-важното в операция „Чародей“...

Екщайн дръпна един стол и го яхна, докато Баум си остана облегнат на стената. Установи, че е изпушил всичкото си „Марлборо“, и извади пакет „Тайм“. От този момент Юдит започна да записва съвестно всичко. Защото по-късно, ако операцията нещо се провали, сигурно някой ще пожелае да проследи всичките й етапи, за да открие пропуските.

— Миналата седмица, докато вие провеждахте „Йеремия“, в нашето посолство в Адис Абеба дойде неканен гост.

„Неканен гост“ е разузнавателен жаргон за посетител в официална държавна служба, който предлага ценна информация. Тези

доброволци редовно пристигат в израелските посолства по света. Изслушват ги учтиво, обикновено низши чиновници от външно министерство. Защото те рядко имат някакво конкретно предложение. Но макар и доста рядко, има изключения.

— Някой си Ян Крумлов — продължи Ицик. — Името говори ли ви нещо?

Екщайн поклати глава. Баум обаче никога не забравяше имената или ранга на чуждите офицери от разузнаването, независимо кога и заради какво ги е научил. Той докосна с пръст върха на закръгления си нос, сякаш е бутон за включване машината на паметта му.

— Чешкото разузнаване. Май беше капитан от Държавна сигурност.

— Чешкото контраразузнаване — поправи го Ицик. — Вече е подполковник. Или беше. И ръководеше контраразузнаването. — Ицик махна на Черниковски. — Дай им кратка биография.

Очко натисна няколко клавиша. Компютърът му не беше свързан с мрежата на АМАН, но той беше свалил няколко важни файла. Изкашля се.

— Крумлов, Ян. Роден в Прага през 1956 година. Католическо училище, диплома по психология от Пражкия университет. Баща чех. Майка — бежанка от Полша от...

— Мини на служебната биография, Очко.

— Хммм... Военен, две години във въоръжените сили. Завербуван от Държавна сигурност през 1977 година. Езиково обучение в университета „Патрис Лумумба“ в Москва и курсове за контраразузнаване пак там. Говори английски, френски, немски и арабски. Бил е в Афганистан от 1980 до 1981 година. В Ливан от 1982 до 84-та. Три назначения в Африка: Уганда, Кения и Сомалия. Връща се в Прага през 1987 година. Назначен в контраразузнаването. Шеф на сектора от 1989 година.

— Някакви предишни връзки с нас? — Бен-Цион искаше да знае дали Крумлов е бил обект или противник в някоя от операциите, провеждани от Израел.

— Няма, ако не се смята стандартната оперативна поддръжка на Съветите, които си играеха с нас на котка и мишка в Бейрут — каза Очко. — И освен това го проверих при цивилните. — Ставаше дума за Мосад, който има по-широки пълномощия за работа в чужбина,

включително и бивша Чехословакия. — Те притежават почти същите данни.

— Защото са ги взели от нас — обади се със собственическо чувство Екщайн.

— Или ние от тях — поправи го бащински Баум. Започнал кариерата си като служител на Мосад и после преминал в АМАН, той не страдеше от ревност към службата си както повечето други служители.

— Е? И какво предлага? — Екщайн оправи ластика, стягащ косата му на опашка. Бен-Цион го гледеше намръщен. Прическата беше подходяща за Антъни Хартстоун, но генералът не харесваше подобна небрежност във външния вид. — Ако са поредните глупости за сирийските танкове Т-72, нямаме нужда от тях — изсумтя Екщайн. Чехите продължаваха да са основният доставчик на сирийските въоръжени сили.

Бен-Цион размаха пръст на майора си.

— Нищо подобно. — Той погледна Ури Бадаш, който разбра, че е негов ред да се включи, но генералът продължи: — На първо място той ни предлага децата.

— Какво, по дяволите, означава това? — изръмжа Баум.

— Преди шест месеца Крумлов изчезна без предупреждение от Прага. Руснаците обявиха мокра поръчка за него и го изпуснаха на два пъти. После той се появи в Африка с телохранители-наемници и се зае да работи като охрана към конвоите с бежанци на ООН. Печелил е време и чакал възможност да се свърже с нас.

Баум и Екщайн останаха мълчаливи, съзнавайки, че всичко това няма да бъдат поредните празни приказки.

— Намерил тази възможност в едно селце на север от етиопската столица, където една френска медицинска сестра е създала нещо като сиропиталище. Разни бунтовнически банди са нападали складовете ѝ, поради което Крумлов се намесил.

— И сега той играе ролята на Спасител — намръщи се Екщайн.

— Точно така. Истински „татко Кураж“. И така, той пристига в посолството и ни предлага тези деца фалаши. — Бен-Цион замълча, за да се наслади на драматичното развитие на разказа си. — И още нещо. — Сега той се обърна към Ури Бадаш и го посочи с пръст като диригент, даващ знак на първата цигулка.

Бадаш изрече само една дума.

— Къртица.

Баум и Екщайн размениха объркани погледи и после отново се втренчиха в Бадаш.

— Къртица? — попита Баум. — Къде?

— Тук — отвърна Ури.

Екщайн, загубил дар слово, заби брада в гърдите си и посочи към пода. Дали Бадаш имаше предвид „тук“ в Кирия или в самия кабинет на министър-председателя?

Бадаш се усмихна на шокираното изражение на Екщайн, но поклати глава, а Бен-Цион заговори отново.

— Той твърди, че знае за човек в Димона. Човек, пред когото Вануну би изглеждал като ревнива гимназистка.

— Леле — прошепна Екщайн. Димона е не чак толкова секретното местоположение на израелския ядрен реактор в пустинята Негев. Под земята на шест етажа се намират производствените и изследователски помещения, където се произвеждат основните компоненти на държавния ядрен арсенал. През 1985 година един недоволен служител в Димона на име Мордехай Вануну тайно фотографирал свръхсекретните части на предприятието, напуснал страната и разкрил ядрените тайни на Израел пред лондонски вестник. Впоследствие бил примамен от една израелска „Мата Хари“ от Лондон в Рим право в „любовната клопка“, поставена му от Мосад. Бил хванат и върнат в Израел за съд при закрити врати, признат за виновен и осъден на осемнадесет години затвор.

Израелците гледаха на Вануну като на най-лошия тип предател. Но всъщност, когато грубият му опит за шпиониране беше разкрит, правителството реши да не го крие. Разказът и снимките му послужиха като ясно предупреждение към арабските страни. Въпреки че отрича непрекъснато, Израел има бомба и ще я използва, ако е необходимо... Вече няма начин държавата да бъде победена с конвенционални оръжия.

— Така е — отговори Бадаш на възклицанието на Екщайн. — Не става дума за някой сърдит млад човек от Бер Шева, тръгнал да спасява света. Този предател наистина снася информация.

— На кого? — попита Баум.

— Крумлов не иска да каже — отговори Ицик.

— Естествено — измърмори Екщайн. — Така ще ни е по-лесно да хванем животното и тогава нашият чешки герой няма да има какво да ни продаде.

Баум се отлепи от стената и започна да се разхожда в кръг, подпрял масивните си юмруци на хълбоците.

— И кой е казал, че той не блъфира?

— Крумлов ли? — попита Бадаш.

— Да, Крумлов! — изръмжа Екщайн.

Бадаш не се обиди на злобата му. Идеята за израелец шпионин беше рядка и ужасяваща аномалия, караща да кипи кръвта на всеки.

— Той ни съобщи парола — каза служителят на ДСС. — „Кешет“.

— О, Боже! — Екщайн се тръшна на стола и почеса прорасналата си брада. „Дъга“ е суперсекретен изследователски проект, разработван в Димона. Той е част от съвместна израело-американска противоракетна оръжейна система. Разработката е започнала след Войната в Залива на основата на отменената програма „Звездни войни“ и е жизненоважна за защитата на военния бюджет на страната и продължаването на американската помощ. Всички разузнавателни служби са натоварени с опазването на тайната чрез строго ограничен достъп, секретност и завеса от лъжи. В ежеседмичните доклади пред министъра на отбраната „Дъга“ е първа в списъка.

— Той наистина ли използва точно тази дума? — умолително попита Баум.

— На иврит — потвърди Бен-Цион най-лошото, докато Юдит прелистваше страницата, за да продължи да пише. Правеше го с хъс, като журналист, на когото е обещано интервю с Далай Лама.

Баум погледна Ури Бадаш.

— Предполагам, че вече си започнал предварително разследване.

— Разбира се. Обаче знаеш ли колко хора от персонала в Димона са свързани с „Кешет“?

— Десетки? — с надежда подхвърли Екщайн.

— Стотици — натърти Бадаш. — И копелето може да не е точно в Димона. Може да е някой в „Рафаел“ или в ИВПК. — Говореше за националния военен изследователски институт и Израелския

военнопромишлен комплекс. — Освен това проучванията ни трябва да са скрити. Не ми се ще да изплашим мръсника.

— Ако съществува — със съмнение допълни Екщайн.

— Съществува — каза Бен-Цион. Екщайн погледна генерала, който още не беше казал всичко, което знае. — Крумлов не би желал да дойде тук с празни ръце.

— Какво значи „да дойде тук“? — попита Баум.

— Предложението му е следното. — Генералът започна да прегъва пръст след пръст. — Крумлов иска да дойде при нас, но собствените му хора още го гонят. Плюс поляците, новата руска Федерална служба за сигурност и вероятно поне двадесетина бивши убийци от КГБ, готови да спечелят лесно някой друг долар в Африка. Не може да се приближава до летища и затова иска ние да го измъкнем. Не е глупак и разбира, че ще искаме фалашите, така че той ще може да се натовари в същия транспорт.

— Ами ако му кажем, че нямаме нужда от повече етиопски евреи? — упорито предложи Екщайн. — И че може да си пъхне къртицата знаеш къде?

— Както вече казах, господин Екщайн — търпеливо продължи Бен-Цион, — той не е стигнал до бившия си пост без мозък в главата. Той контролира сиропиталището и околностите му и вече е съобщил на Международния комитет по снабдяването за съществуването на тази група малолетни бежанци. Комитетът ни притиска да действаме. Ако не го направим, Крумлов ще предаде децата на онзи престъпник Амин Моботе, а нашият чех ще се погрижи Асошиейтед прес и други световни новинарски агенции да чуят ясно за този акт.

— Такааа — обади се Баум. — Значи всички похвали, които сме спечелили със „Соломон“ и „Йеремия“, ще бъдат забравени, когато хората разберат, че сме пожертвали децата и те са предадени на онзи гадняр.

— Точно така — съгласи се генералът. — И това не е всичко.

— Не ми казвай — изръмжа Екщайн. — Иска и един милион долара в швейцарска банка.

— Всъщност искането му е доста по-романтично. Годеницата на Крумлов е останала в Европа. Иска от нас да му я измъкнем.

— Какво?! — почти извика Екщайн, а после добави мръсна ругатня по адрес на майката на Крумлов.

— Кажи му да ѝ изпрати самолетен билет, да му се не види. — Баум също беше възмутен от безочието на чеха. — Аз ще му го платя.

— Не става — каза генералът. — Условията му не подлежат на коментар.

— И моя задник също — изплю се Екщайн и стана, като събори стола върху пода, и тръгна към вратата. Нямаше намерение да си тръгва, обаче му се искаше да блъсне нещо. И удари с длан по вратата. След малко се успокои и се обърна. Срещна погледа на Ури Бадаш. — Ури, какви са шансовете цялата тази работа да е някакъв блъф?

Бадаш със съжаление поклати глава.

— Малки, Ейтан. Този човек ни познава. Знае, че ако ни мами, когато пристигне тук, просто ще опаковаме него и гаджето му и ще ги спуснем право във Владивосток.

Екщайн го гледа известно време, а после протегна длан към Баум, който плесна пакета с цигари в нея, сякаш е операционна сестра и подава хирургически инструмент на доктора. Екщайн взе запалката на Баум и запали, припомняйки си колко пъти двамата с партньора му са се опитвали да ги откажат и как почти беше успял в Африка. Но някакво напрежение в работата винаги отново предизвикваше този вреден навик.

Бен-Цион, който беше се отказал от пушенето преди няколко години, отвърна, като се наведе и включи вентилатора, който вдигна косите на Юдит, сякаш е модна манекенка, имитираща снимки „на открито“.

Баум се обърна към Черниковски.

— Откога знаеш за тази работа, Очко?

Аналитикът погледна Бен-Цион, за да получи разрешение да говори. Генералът кимна.

— Три дни — прегракнало призна Очко.

— Достатъчно дълго — каза Баум. — Да чуем.

Подобно на следовател от застрахователна фирма, задачата на Очко беше да съобщава възможните проблеми, без да премълчава нищо. Длъжността му, макар и непопулярна, беше много важна за СпецОп, но той я преживяваше с мъчителни изблици на самоомираза. И макар в управлението да беше известен като „черногледеца на Бени Баум“, хората го уважаваха заради таланта му да открива всякакви спънки и проблеми при обмислянето на изпълнението на операциите.

Той свали очилата си, почеса се по носа и впери поглед в колената си в опит да отложи неприятния разговор.

— Ами най-лесно е да си представим добрата страна. Крумлов е честен и къртицата му е реален човек. Ние го прибираме, вербуваме предателя и...

— Очко — прекъсна го Бени с необичайно строг тон. — Не ти плащаме, за да ни успокояваш с детски приказки.

Черниковски се изчерви, въздъхна и се стегна.

— Добре. Среден случай. Всичко това е двойна игра. Има реална къртица, обаче не е нищо особено. Завербувана и ръководена от руснаци или чехи, просто като въдица...

— Извинете — обади се Юдит, която спря да записва и вдигна ръка като ученичка. — Някой трябва да ми изясни нещата, за да ги разбере. — Тя почука с молива върху бележника си. — Тези дрънканици за руснаци и чехи... Някой все пак не им ли е казал, че Студената война приключи?

— Тя приключи — веднага отговори Очко. — Обаче армиите на Източния блок и разузнавателните им служби още са си на място. Войниците и агентите им трябва да ядат. Онова, което бяха свикнали да правят за Матушка Русия, сега го вършат по договори за иранците, за Саддам или за Северна Корея. Продават сведенията, които събират, или проникват за пари.

— Добре, разбрах. — Юдит обърна страницата.

Ицик ѝ се намръщи.

— Ще те изпратя на онзи курс, та да научиш промените в съветските служби.

Юдит се направи, че трепери.

— Не трябваше да се обаждам.

— Провежда се в щаба на Мосад. До брега на морето.

— Тогава ще ида — ухили му се тя.

Баум се извърна нетърпеливо към Очко.

— Е?

— Така — продължи Очко. — Та Крумлов всъщност не е избягал, а само се прави на дезертър и те го гонят, за да изглежда истински. Надяват се, че ние ще го приберем, ще му повярваме, а после, след месеци, той внезапно ще ни насочи по някаква фалшива следа, достатъчно важна за нас. Ние ще се хванем и ще тръгнем да се

занимаваме с въпроса, докато те ни се присмиват и провеждат някаква друга операция под носа ни.

— Стандартно — обади се Ури Бадаш. — Като Носенко и американците. — През годините Централното разузнавателно управление се оказва наводнено с фалшиви дезертъори. Както по време, така и след края на Студената война.

— Значи са измислили тази история с къртицата само с цел да създадат у нас доверие към Крумлов? — почеса се Бен-Цион по брадата.

— Възможно е. — Очко не желаше да се ангажира с конкретно предположение.

— Добре, Очко — каза Бени. — Всички сме си играли на това и преди. То е просто партия шах. Да чуем нещо опасно.

Очко погледна към Баум, от когото се възхищаваше така, както обикновен цигулар обожава Исак Щерн. Той въздъхна шумно.

— Добре. Най-лошият случай, Бени. — Огледа Баум и Екщайн с тъжните си очи. — Това е клопка. Вие двамата имате много врагове. Руснаци, иранци, Ахмед Джабрил, „Ислямски джихад“... Може някой от тях да е пуснал въдицата. Така че Крумлов, отново е фалшив дезертър, обаче няма къртица. Онзи, който управлява Крумлов, знае, че вие двамата провеждате операция в Африка и че ние имаме слабост към бежанците ни оттам. И залагат на идеята, че ще ви изпратят обратно заради това. После просто ви убиват, а Крумлов изчезва.

Екщайн се извърна към Баум с въпросително вдигнати вежди и двамата едновременно дръпнаха от цигарите си. Вентилаторът издуха дима във вихрушка около главите им.

— Трудно е да се отхвърли подобно предположение — каза Екщайн. — Макар че с удоволствие бих се отказал от проверката.

— Обаче не е много вероятно — каза Бени.

— Така ли? — изсумтя Екщайн. — Забрави за мен. И твоята глава би послужила като чудесна украса над няколко камини, доколкото мога да преценя.

— Ами момичето, Ейтан? — оптимистично попита Бени. — Годеницата на Крумлов. Тя е индикатор, че всичко това е истинско. Ако някой ни искаше като донори на човешки органи, защо ще ни изпраща в Прага да гоним фустата й?

— Не съм казал Прага — намеси се Бен-Цион. — Казах, че е останала в Европа.

Двамата офицери се смръщиха към командира си.

— Тя е в Сараево. — Изглеждаше сякаш Ицик едва сдържа усмивката си, макар устните му да бяха свити и беше трудно да се разбере дали се радва, или се чувства виновен.

— Сараево ли? — прошепна Баум.

— Доста хора умират в Сараево — намръщи се Ури Бадаш. Войната на Балканите беше в разгара си и той явно се чувстваше разтревожен от идеята Екщайн и Баум да стъпват в онзи кървав цирк. — Двама повече няма да направят новина.

— Пък и е с двойна осигуровка — каза Очко. — Ако ви пропуснат в Сараево, ще имат още един шанс в Етиопия.

— Глупости — прекъсна го Бени. — Не е клопка. Не могат да бъдат сигурни, че точно на нас ще бъде възложено да изпълним тази задача. — Той погледна Бен-Цион и се усмихна. — Освен ако къртицата не е Ицик.

Бен-Цион не се засмя. Екщайн дръпна от цигарата си и я загаси на пода, но после я настъпи отново с подметката си, защото Бен-Цион го изгледа сърдито.

— А защо да не го направим по нашему? — попита Екщайн. — Да разделим задачите. Да изпратим група на „Маткал“, която да отвлече Крумлов, докато Бени и аз прибираме децата.

— Не става — изсумтя Ицик. — Ако къртицата съществува, Крумлов ще я издаде само срещу вила в Кфар Шмариаху и дебела пенсия. Обаче ако отвлечем този чех, той ще замълчи като мафиотски бос. — Трудно беше да се обори този аргумент на Бен-Цион, който олицетворява традициите на мафията в управлението. — И освен това там вече се проведоха изборите. Територията отново е суверенна. Не можем вече да действваме така.

Екщайн наблюдаваше командира си. Знаеше, че всеки оперативен план, обмислян от Бен-Цион, първо се преценява спрямо вероятността за политическа издънка в страната.

— Някой ден сигурно ще станеш министър-председател, Ицик — каза му Екщайн с напрегната усмивка, но не като комплимент.

Генералът го изгледа, а Юдит вдигна глава от бележника си. Едва не цъкна с език, но предпочете само леко да поклати глава, усетила, че

Екщайн отново е прекалил.

Бен-Цион погледна часовника си и после вдигна лъскавото си куфарче.

— Трябва да ида на друго съвещание. — Говореше кисело и тръгна към вратата, изпратен от погледите на всички в стаята. — Разполагате с двадесет и четири часа.

— За какво? — попита Баум, чудейки се дали поради черните предположения на Очко Ицик иска те да си помислят отново, преди да се съгласят да поемат задачата.

Генералът се извърна с ръка върху дръжката на вратата.

— За да съберете екип, да установите пароли, контакти, транспорт, подкрепа и комуникационни процедури. До утре сутринта ви искам на път към Сараево. — Той излезе и трясъкът на вратата отекна в стерилната стая.

Очко изключи компютъра си, а Юдит бавно затвори бележника. Ури Бадаш лапна дъвка и се смъкна от бюрото. Никой не проговори. Въздухът беше наситен с цигарен дим и стаята приличаше на мавзолей след извършена в него кремация.

— Така — наруши мълчанието Бадаш. — Югославяните не могат да направят свястна кола. Но може би храната им е добра.

— Да бе — бръкна в джобовете си Екщайн и отиде до прозореца. — Чудя се какво ли изобщо ядат в Сараево.

Баум се приближи до Екщайн и постави ръка върху рамото му.

— Където снайперите си играят на пинг-понг с хората по цял ден и цяла нощ ли? — Той отново беше станал циничен. — Пръст ядат, Ейтан. Земя...

2. ТЕЛ АВИВ 28 АПРИЛ

Повече от всичко на света, на Ейтан Екщайн му се искаше да се прибере у дома.

Мечтаеше за това като човек, попаднал в снежна буря, борец се със смъртоносен студ, оживял само от мечтата за домашната светлинка и пламтяща камина. Нуждаеше се от завръщане. Сърцето му страдаше като душата на сирак, привличан необяснимо към нуждата да разбере кои са истинските му родители. Жадуваше за прегръдката на жена си, за гърдите ѝ, притиснати към неговите, за косата ѝ, галеща врата му. Ръцете го сърбяха с празнотата си и отчаяно искаха да погалият нежната главица на сина му, да притиснат личицето му към тялото. Искаше да чуе смеха му, чувстваше как стъпва бос по плочките на пода в своя дом, където можеше да се разхожда в пълна тъмнина, където познаваше всяко стъпало, всеки остър ръб на мебелите, където нямаше никакви опасности и нямаше нужда да пали лампите.

Желаеше го толкова силно, че цял ден избягваше да мисли за това. Защото знаеше, че щом влезе при семейството си, ще му бъде невъзможно да се върне в службата и да работи на трезва глава.

Екщайн осъзна, че това магнетично привличане е знак за отминаващата младост и за известна слабост, която обхваща всеки воин заедно с остаряването. Това е нещо различно от зрелостта, защото той вярваше, че наистина зрелите мъже не продължават да карат коли с бясна скорост, не скачат с парашути и не играят опасни игри на котка и мишка с въоръжени врагове, което да наричат пред децата си „служба“ или „дълг“. Част от него все още оставаше запленена от работата, но по-разумната му част го дразнеше с мечтата за спокойствие, лесно обяснима дори и за психолог първокурсник.

Винаги беше все същото — кратко и ясно, — макар образите в съня с изключение на него да бяха без лица. Отново се намира в Ливан, млад сержант парашутист, а иззад каменистия хълм се чува стакатото на стрелбата. Наоколо му бързо се придвижват мъже,

облечени в зелена униформа, сред прах и дим, викат заповеди, бързат, а него най-после го вдигат с носилката. Само че няма болка, няма и следа от рани, а само огромно спокойствие и облекчение, докато го изнасят от бойното поле. Завинаги. Отива си у дома.

Не винаги беше така. Като млад офицер в Специални операции домът за него беше бойното поле на мисиите, а ергенският апартамент представляваше по-скоро място за складиране на книги, неплатени сметки и чисти дрехи, никоя от които не носеше израелски етикет. Когато се ожени за Симона, дълго време домът представляваше радост от завръщането, заслужена награда за седмиците и месеците, прекарани надалеч, но никога желание за усамотяване, защото другарите все още бяха най-близките му роднини.

Но щом Орен се роди, внезапно картината се промени и егоистичният му живот загуби равновесието си. Тогава започна да се замисля дали задължението му към държавата, анонимното население и идеята не трябва да бъдат пренасочени към оформянето на една-единствена детска душа.

Сега, когато остана сам в колата, каращ по хипнотично трептящата магистрала, той остана насаме с факта, че любовта, от която се боят всички войници, го е превърнала в страхливец. Естествено, че можеше да подреди деня си така, че да прекара един час със Симона, да прескочи до училището на Орен, преди да се заеме с изпълнението на заповедите на Ицик. Но тогава щеше да се наложи да каже на жена си истината, че появата му е съвсем за малко, а тя щеше да го накара да каже това на сина им. Също така знаеше, че независимо от сълзите на разочарование или яд, нищо няма да се промени. Той пак ще си тръгне и ще прекара работния ден изпълнен с чувство за вина.

Не, предпочиташе да облекчи себе си. Да, беше станал страхлив.

Бени Баум беше предпочел да остане в Тел Авив за няколко часа, докато Ейтан тръгна към щаба на Специални операции в Йерусалим. Полковникът и майорът си поделиха отговорностите преди мисията. Баум трябваше да събере всички необходими разузнавателни данни за Сараево, а Екщайн да събере екипа, да организира изработването на съответните документи, осигуряването на транспорта и необходимото оборудване.

Явно гледащ оптимистично на израелските възможности да му служат, Ян Крумлов беше оставил в посолството в Адис Абеба

снимка и документ с описание на физическите характеристики на годеницата си, адреса ѝ в Сараево, адреса на службата ѝ и ежедневния маршрут, както и местата, където би могла да бъде намерена след работа, макар да беше съмнително, че често посещава барове и дискотеки в град, осветяван нощем от артилерийски обстрел. Баум, следван от Очко, тръгна към изследователския институт на АМАН, който е най-голямото заведение от този вид в Близкия Изток. Когато стигна, започна да натиска аналитиците и служителите в отдела за Югославия, за да се въръжи с подробни карти, въздушни разузнавателни снимки, получени от съюзниците от НАТО, и последни сведения за боевете между различните фракции, за да успее да разбере кой кой е сред откачалките, опустошаващи бившата културна столица на Югославия.

Най-накрая изкопа служител на Мосад, който се е върнал току-що след една напрегната година под дълбоко прикритие в Сараево. Докато си пиеха кафето в обширния стол на улица „Соколов“, който основно служи за срещи на журналисти, чакащи изявленията на говорителя на армията, Баум го разпитва тихичко цял час. Събра куп полезна информация за опасните зони, пътища за влизане и излизане, начини за оживяване по улиците, докато се пазиш от мюсюлмани, сърби и хървати. Но въпреки това не остана очарован, защото човекът не преставаше да клати глава и да повтаря:

— Недейте да ходите там.

Екщайн от своя страна имаше списък със задачи, които обикновено биха отнели поне три дни за изпълнение. Макар измъкването на годеницата на Крумлов да не представляваше нито отвличане, нито спасяване, а само „ескорт“ от опасна зона, то все пак изискваше съответното предварително планиране. Като разузнавач от кариерата, той беше свикнал на бързи действия в отговор на изненадващи събития и често се беше отказвал от сън за дни наред, за да си свърши работата, функционирайки на автопилот. След това изпаднаше в двадесет и четири часов безпаметен сън, който би разтревожил някой лекар. В миналото той би се радвал на подобно предизвикателство и би се хвърлил да го изпълни с фанатичен ентузиазъм. Но днес малко се разтревожи, защото разбра, че възложената работа не му е присърце.

Шосето, което свързва средиземноморския град Тел Авив с намиращата се в планините столица Йерусалим, вече е скоростна магистрала и израелските мотористи, които винаги нарушават ограниченията на скоростта, могат да пресекат страната за не повече от половин час. Обаче Екщайн предприе заобиколна и забавяща тактика, без напълно да съзнава защо кара на юг към Ришон ле-Цион. И докато караше малката фиеста с отворени прозорци и вятърът прашеше очилата му с пепел от цигарата, а по радиото гърмеше кървавата поема на Шалом Ханош „В кървавата кола на татко“ за смъртта по израелските магистрали, той се чудеше дали не е сбъркал пътя.

Не географски, не, макар за миг да си спомни с кисела усмивка онези първи дни като парашутист и репутацията си на човек, който не се ориентира добре в географско отношение. Онези безкрайни упражнения по ориентиране, обикновено провеждани нощем и в дъжда, когато другарите му обикновено го навикваха.

— Екщайн, къде, по дяволите, си ни заврял?

— Откъде да знам, мама му стара? Вървете. Държавата ни е малка, няма да се изгубим.

Оттогава и през годините на кариерата си в АМАН той често попадеше на опасни места под смъртна заплаха, но чак напоследък беше започнал наистина да се чуди дали е следвал пътя на съдбата си, или се е насиллил да върви по него? Дали той, както веднъж предположи Бени Баум, не е нещо като бос танцьор, привлечен от опасностите на минното поле?

Някога беше искал да стане доктор. Идеята се захранваше от същия извор на героичен комплекс, който по-късно го насочи към военновъздушните сили, после към АМАН и СпецОп. Беше обмислял и историята като професия, виждайки себе си като очилат учен, държащ лекции в йерусалимския университет, пишещ блестящи книги за Европа, Хитлер и войната, която погълна цялото му семейство. Оказа се обаче, че не може да седи мирен, неподвижен с часове над книгите, за да постигне подобно нещо.

Всяка възможност, която не беше опитал навремето, сега се издигаше увеличена от съжалението, защото всяка от тях представляваше „нормален“ живот, трептящ като завеса от фантазии зад жестоката действителност, каквато представляваше

съществуването му. Защото всъщност беше избрал армията и вече знаеше, че няма извинение за това му решение. Какво е търсел? Високата пенсия? Доходите от медицинска кариера отдавна биха я надвишили. Възбудата? Беше му дошла до гуша и вече се чувстваше като любител парашутист, който внезапно осъзнава, че нито обича да скача, нито да пали лагерни огньове. Но беше твърде късно, защото както и да съжеляваше, все пак това си му беше работата и трябваше да си я върши.

Кариерата му беше украсена с актове на „смелост“ и фактът, че не може да ги сподели с никой друг, освен с онези от другарите му, с които ги е извършвал, всъщност нямаше значение. Той ги смяташе за свой „дълг“, неща, които е извършил заради Службата и защото Страната е изисквала те да бъдат извършени. Но вътре в себе си той знаеше, че всеки подобен акт е предизвикан от обикновена, човешка психоза. Баща му беше мил, но слаб и болен човек и Екщайн се беше самоосъдил на живот, който да победи и пречупи тези срамни гени.

Дали някое от действията му е оставило следа в бъдещето на Израел? Може би едно — предотвратяването на убийството на министър-председателя от един палестински терорист през 1986 година. Но сега, в 1993 година, наследникът на онзи политик, Ицхак Рабин, най-накрая довеждаше мирните преговори към края им. Ако не беше безумната „смелост“ на Екщайн, може би всичко това щеше да стане още по-рано. Но подобни горчиви предположения са просто губене на време.

В края на краищата не извивките на кариерата, повишенията или пенсията го тревожеха. А петгодишното момче на име Орен. Разбираше, че синът, когото обича повече от всичко на света, няма нужда от герой, нито от Бог от плът и кръв, когото да боготвори. На него му трябва баща, който да си бъде вкъщи, от когото да се учи, който да му помага в уроците, да бърше сълзите му и да държи ръката му. От това има много по-голяма нужда, отколкото от напразната надежда, с която се връща всеки ден от училище: „Може би татко ще си дойде довечера.“

Да, беше направил грешка и тръгнал по погрешен път. И сега започваше нова мисия, скоро отново щеше да изчезне надалеч. Към Сараево и после към Африка.

На пръв поглед беше по-безопасно, отколкото много от операциите, които беше провеждал. Но след като беше взел решение да напусне оперативната работа, сега не можеше да събере смелостта си и през цялото време го измъчваха предчувствия, от които ръцете му леденееха въпреки лятната горещина. Чувстваше се по-зле от наборник, който с приближаването на края на службата става все по-суверен. Виждаше пред очите си Орен тъжен, самотен и осиротял, запазил само старите снимки и мъгливи спомени за него.

Затова бавеше отминаването на този ден с надеждата да отложи началото на последната операция. Защото подозираше, че този път може и да не се завърне жив...

Отмина пътен знак, на който пишеше „Палмахим“, което потвърди, че той наистина се държи като пациент, страдащ от смъртоносна болест. Беше виждал това поведение у други, готвещи се да предприемат смъртоносни приключения. Те се връщат в родния си град, в училището или на плажа, където за пръв път са целунали любимата. Той хвърли фаса през прозореца и кимна. Караше към мястото на военното си рождение.

Палмахим е крайморска зона за парашутни скокове на военновъздушните корпуси на израелската армия. Пътят, по който се движеше, води до Тел Ноф, тренировъчната школа на парашутните десантчици. Отстрани на пътя се издигат хълмове с храсталаци и прашни евкалипти, но точно отпред вдясно се вижда добре подстригана зелена поляна, приличаща на поле за голф в средата на Сахара.

Екщайн отби от шосето към страничния път, спря и остана заслушан в шума на отминаващите зад него коли и чуруликането на птичките сред високите дървета отпред. Вляво от него пръскачки напояваха есмалдовата поляна колкото голямо футболно игрище. В далечния край широки стъпала от йерусалимски камък водеха нагоре към голяма каменна платформа, а над нея се издигаше Стената с хилядите имена, изписани с бронзови букви, над които лъщеше стоманеният надпис „По-бързи от орлите, по-смели от лъвовете.“ Вдясно малката каменна кула завършваше с изработени от метал чифт израелски парашутни крила.

Много церемонии се провеждаха при „Андартата“, мемориалът на падналите в бой парашутисти. Тук винаги имаше букети свежи

цветя, опрени върху стената и вехнещи под слънцето. На годишнините от войните тук се провеждаха мемориални служби, тук новобранците получаваха значката с крилете след първите си парашутни скокове. И сякаш всяка втора седмица старият гравьор се явяваше тук с инструментите си, за да добави някое ново име, докато почетния взвод Червени барети стреля залпове към небето.

Екщайн излезе от колата. Коляното внезапно му напомни за раняването и го върна към онзи мрачен зимен ден в Мюнхен, към имената и образите на изгубените другари. Те бяха паднали в Европа, Азия, сред хълмовете на Ливан и пустините на Ирак. Парашутистите ги погребваха с церемония, а тайните бойци в мълчалива анонимност. Имената на бойците на фронта блестяха тук под слънцето, а служителите от разузнаването бяха погребвани под мраморна плоча, без изписване на ранга, в една малка горичка на север. Както и в живота, в смъртта си те си оставаха под сенките. Само един от тях беше служил и в двата свята и точно това име беше дошъл да потърси тук Екщайн.

Ети Данцигер за него беше повече от другар в Специални операции. Двата бяха участвали заедно в шест мисии в Европа и Северна Африка. По онова време той още не беше срещнал Симона и въпреки че правилата го забраняваха, най-накрая не можа да устои на красивата руса разузнавачка. Тя също се предаде на желанието му към нея, въпреки че ѝ беше ръководител и не биваше да имат никакви освен служебни отношения. След раняването на Ейтан и дългото му оздравяване те се разделиха. Ети продължи да работи на бойното поле. А после, когато операция „Флейта“ беше съживена и терористът Амар Камил се върна в Израел, за да отмъщава, Ети и Ейтан се събраха отново. За кратко. А след това тя беше убита...

Сега, докато пресичаше тревата към стената, той беше сигурен, че ако съдбата беше милостива, те щяха да се съберат. Може би много си приличаха поради германския си произход и упорит характер и заради това връзката им нямаше да продължи дълго. Но Екщайн понякога чувстваше твърде остро загубата ѝ и беше разбрал, че скръбта по нереализираното бъдеще може да бъде по-силна от коя да е друга емоционална мъка. Така или иначе той усещаше, че ѝ завижда, защото никога няма да я види застаряла и натезжала жена, маскираща

истинските си преживявания като приказки за внучетата, които никога няма да има.

Тя беше започнала кариерата си в Тел Ноф като сгъвач на парашути, едно от онези силни момичета, които сгъват хиляди парашути, а после редовно скачат със своите, за да докажат на момчетата, че всички въжета са добре подредени. По-късно тя пожела да бъде прехвърлена в АМАН. Но чак след смъртта ѝ досието, скрито в СпецОп, разкри изненадващото ѝ желание. Беше поискала да бъде погребана като парашутист заедно с другарите ѝ на връх Херцел в Йерусалим. И според желанието ѝ името ѝ беше записано на стената при „Андартата“.

Всичко това е в пълно нарушение на правилата, но Бени Баум притисна Бен-Цион и не го остави на мира, докато искането не бъде предадено на началник-щаба на военното разузнаване. И така, с тиха среднощна церемония преди много, много години група „цивилни“ се бяха събрали тук, за да почетат последното желание на Ети.

Ейтан стигна до колоната имена под годината на смъртта ѝ и проследи с пръст онези, започващи с „Д“. После спря и си пое дъх с разтуптяно сърце, защото името ѝ не беше там. Тъкмо се готвеше да се развика и да тръгне да вдига скандали пред когото трябва заради този пропуск, когато се сети.

Бузите му пламнаха и се зачервиха от срам. Ети Данцигер беше псевдонимът ѝ. Фалшивата маска, под която я беше познавал толкова дълго, както и тя него като Тони Екхард и всички останали с техните неизраелски псевдоними. Петер, Райнер, Майк и Хари.

Пръстите му погалиха бронза, сякаш слепец чете брайлово писмо, и накрая намери.

Шошани, Тамар. Младши лейтенант.

Той нежно избърса краищата на гравирания в камъка спомен за нея. Затвори очи и си припомни кожата ѝ, тънкия ѝ кръст под бялата памучна блуза, малкото бижу, висящо на врата ѝ, и полъха на парфюм зад нежните ѝ уши. След това отстъпи назад и я видя в паметта си цялата. Само за миг.

— Не можах да те опозная истински — прошепнаха устните му.
После тръгна назад към колата си.

Преместването на управлението за специални операции на израелското военно разузнаване в неугледната сграда срещу йерусалимската централна поща беше предвидено като временна мярка. Обаче минаха близо девет години, откакто генерал Ицик Бен-Цион, навремето още полковник, успя да убеди началника на генералния щаб, че помещенията в Тел Авив са твърде малки за разширяващата се дейност, че старата сграда от времето на британския мандат твърде лесно може да се подслушва и че културните аташета, тоест шпионите на всички чужди посолства, на практика си правят пикник пред задния му вход. Като човек кариерист обаче, Ицик беше изчакал, докато подчинените му постигнат няколко сериозни успеха.

Именно група на СпецОп беше открила точното място на предприятието за преработка на ядрен материал в Багдад, за да може да бъдат насочени за бомбардирането му израелските самолети. Офицер на СпецОп успя да се направи на шофьор от Червения полумесец, за да докладва кървавите събития от фронта на ирано-иракската война. Една служителка на СпецОп под прикритие като италианска журналистка беше вечеряла с Ясер Арафат в Бейрут, подготвяйки го за „отстраняване“ от екип на Мосад, преди градът да бъде разрушен. Операцията беше отменена в последния момент от израелския кабинет. Хората на Ицик бяха изолирали изостанал сирийски танк Т-72 близо до Бахмадун, за да стане показно отвличането, извършено от разузнавателна група от „Саярет Маткал“, елитни командоси на израелската армия. Не беше грешка на Ицик, че всъщност отвличането се провали. И естествено, Бени Баум и лудите глави от „Куинс Командо“ вършееха из различни държави и изненадваха генералния щаб с безразсъдната си смелост близо десет години. По онова време беше все още златната ера на специалните операции на АМАН. Много преди Ейтан Екщайн да убие погрешно човека в Мюнхен, с което едва не се срути внимателно построеният „Замък на Бен-Цион“.

И така, началник-щабът беше лобирал с успех и определиха място за нова сграда на СпецОп, недалеч от тренировъчната база на Мосад в Херцелия. Обаче Ицик вярваше твърдо в некомпетентността на израелските строители. Щяха да минат години и той с радост се премести във „временната“ сграда в столицата. В Йерусалим Ицик се намираше далеч от внимателните погледи на завистливите си

съперници от Кирия. Кабинетът му се намираше само на минути път от Кнесета, а депутатите и министрите от кабинета често биваха канени неофициално на обяд, а после връщани в политическите им храмове, за да шепнат похвални забележки за тайнственото царство на Ицик. В Йерусалим Бен-Цион се превърна в Краля на Хълма.

Но по мнение на Ейтан Екщайн никой крал не е имал толкова незабележим дворец. Може би поради местоположението му и сравнението с архитектурното великолепие на околностите, съвсем наблизо до площад Цион, любимо място на пешеходците в Йерусалим, с кафенета и магазини, и големия Руски комплекс, издигащ се над улица „Яфо“. Забележителност на този огрян от слънцето хълм е великолепната православна черква с кули от розов камък и зелени куполи. Източната граница на комплекса се заема от масивната сграда на Върховния съд, докато в западната част се намира сградата на националната полиция с кули за комуникационните антени и непрекъснат поток от униформени ченгета и мускулести детективи. В контраст с тях сградата на Специални операции на АМАН, заемаща южната част на хълма, изглежда като кръстоска между турски оръжеен склад и клиника за туберкулозно болни. Екщайн всъщност изобщо не се тревожеше от подобна липса на естетика. Още от първите си дни като наборник-парашутист, когато се яви в тренировъчната база Санур, приличаща на бедняшки преден пост на Чуждестранния легион, той се научи да потиска гордостта, присъща на родените в Германия, и да приема израелското безразличие към външната показност. Някои от най-добрите войници не могат да си лъснат обувките както се полага или да изгледят идеално униформата си. Най-блестящите и умни офицери, които познаваше, бяха излежавали присъди в арестите на военната полиция. Военните бази бяха същите. Обикновено по-представителните сгради принадлежаха на тиловаците, пълни с орди мързеливи чиновници, докато в порутени развалини, които не отговарят и на най-ниските строителни стандарти, работят най-опасните воители на израелската армия.

Във всеки случай сградата на СпецОп получи името „Аашлая“ — „Илюзията“ — от обитателите си. Отвън грозотата й караше минавачите да извърщат глави. Вътре трите етажа бяха пълни с кипящи от оживление канцеларии. „Оръжейници“, „Електроници“, работилници на „Специални проекти“, „Фото-разузнавателни

анализи“, „Прехващане и шифроване“, „Комуникации“, „Изследователска и разработваща дейност“, „Легенди“, „Документация“, „Вътрешна сигурност“, „Компютърна и поддържаща дейност“, „Планиране и логистика“, „Обучение“, „Транспорт“, кафенето, кабинетът на Ицик Бен-Цион и прилежащата му заседателна зала, както, разбира се, бърлогата на подполковник Бени Баум като шеф на оперативен отдел, към която сега Екщайн се запъти с нежелание.

В „подводната стая“, веднага след незабележимия вход на сградата, го поздрави едрият пазач на средна възраст, облечен във взета назаем униформа на полицаи. Шломо беше служил в запаса под ръководството на Бен-Цион във войната от 1973 година и остана да работи като един от любимците на генерала. Беше весел човек, очакващ с удоволствие пенсионирането си, и се ухили на странното облекло и надписаната тениска на Екщайн.

— Отдавна не съм те виждал. Спечелихте ли мача?

Въпреки настроението си Екщайн успя да отвърне на усмивката му.

— Почти. — Той показва личната си карта на Шломо, който ѝ хвърли един поглед.

— Сигурно не знаеш паролата за този месец.

— Мммм. — Екщайн се замисли. Нямаше представа. — Жена ми купува грозде от твоята на пазара „Йеуда“?

Шломо се изсмя.

— Това може и да е вярно, обаче не е парола.

Над втората метална врата имаше поставена камера и внезапно от малкия говорител се чу мъжки глас.

— Няма да влезеш без паролата.

Екщайн погледна към камерата.

— Бавария — изрева той.

След моментно забавяне гласът отвърна подигравателно:

— Това ти е работния псевдоним, а не паролата.

Шломо се завъртя със стола си и изръмжа ядосано:

— Хайде стига, Рафи. Пусни го да влезе, че иначе ще ти се наложи довечера да се прибиращ с автобус.

Безтелесният глас изсумтя, магнитната ключалка на вратата бръмна и Екщайн кимна на Шломо, докато дърпаше дръжката.

— Деца — поклати глава Шломо и се върна към вестника си.

В повечето случаи операциите на чужда земя изискват седмици или дори месеци за подготовка. Започва се със скица на мисията, наличната информация за района на действията и ако това е недостатъчно, се изпращат хора за допълнително разузнаване. Следва важната фаза на подбиране на екипа. Щом хората бъдат избрани, вече заедно се заемат с логистиката, екипировката, начините за транспортиране, инфилтрацията и извеждането, след което започват разгорещени спорове по плана за изпълнението на операцията, докато Бени Баум не удари по бюрото си с обувка по подобие на Никита Хрушчов и не извика:

— Достатъчно! Ето как ще се проведе...

Обувката между другото не е една от тези, които носи. Това е стара бойна бота, която той държи наблизко, за да му е подръка и да я използва като чукчето на съдиите.

Обаче извеждането на Ники Хашек от Сараево и доставянето ѝ при годеника ѝ Ян Крумлов трябваше да се извърши бързо, за да не се откаже дезертърът от направеното предложение. Затова Екщайн прекара остатъка от деня в кабинета на Баум, играейки на „Монополи“. Упражнението почти прилича на известната игра, но е техника, измислена от Баум, за да осигури правилно планиране при липса на достатъчно време.

Вместо скъпата канцелария, която човек може да очаква от високопоставен израелски служител на разузнаването, кабинетът на Бени Баум представлява дълъг правоъгълник с гол под от плочки и сиви стени. В единия край има летяща врата, водеща към коридора на втория етаж. В другия се намира висок прозорец, чиито стъкла са подсигурени с вакуумни осцилатори, за да се попречи на акустично подслушване от далечно разстояние. През него се вижда великолепната православна катедрала, намираща се от другата страна на комплекса.

С изключение на няколко избелели снимки, намекващи за военната кариера на Баум и дългото му партньорство с Екщайн, нищо не краси стените, които са запазени за карти, разузнавателни снимки, заповеди за мисии и една голяма дъска за писане. Мебелировката

напомня за разпродажба на банкрутирала фирма и се състои от няколко олющени открити библиотечни рафтове, затрупани с книги на седем езика, вертикални и хоризонтални метални шкафове за папки, два персонални компютъра, свързани с мрежата, и два зелени сейфа. Бюрото на Баум е махагоново чудовище, внесено от някакъв полковник на кралските зелени куртки по време на Британския мандат, а от средата му напред се простират две метални работни маси и оформят Т-образната структура, заобиколена от евтини сгъваеми столове.

На тази конферентна маса са създадени най-блестящите операции на АМАН, измислени от елитна група пушачи, кафеджии и скандалджии — мъже и жени, членове на елитната „Куинс Командо“. Точно към този изцапан с петна от кафе амулет от миналото се обърна сега Екщайн с надеждата да получи отговори на въпросите си. Той си нямаше собствен кабинет, защото в съответствие с правилата на Бен-Цион отделите си имат канцеларии, а не хората. Затова засега седеше зад бюрото на Бени и му се искаше полковникът да си дойде от Тел Авив, за да могат да допрат изморените си глави и да оформят поне един мозък с ясни мисли.

В средата на заседателната маса беше поставен голям кашон. В него се намираха частите от „Монополи“-то на Баум — символични играчки, използвани за обмислянето на задачите. Тези визуални намеци помагаха по-лесно да се отговори на въпроса „Какво липсва?“

Когато членовете на екипа седнеха по местата си с папки, надписани „Строго секретно“, Баум бръкваше в кашона, вадеше играчки, поставяше ги пред хората, а после започваше да се разхожда, като повдига от време на време панталона си и мисли, променя решенията си и мести фигурките насам-натам. Ако ти подадат кутийка от бинт, значи ще бъдеш медик на групата. Обаче тъкмо когато си приел факта, че мисията ще включва кървава престрелка, кутийката ти се отнема, прибира се и се заменя с миниатюрен мерцедес, запалка и дървено пате. Значи ще бъдеш моторизирана примамка и ще използваш взривни вещества за отвличане на вниманието. Всички тези назначения, естествено, се съобразяват с уменията на съответния човек. Ако не си добър стрелец, Бени няма да ти даде малката пушка и оловния войник.

Днес обаче най-важните части от играта, които липсваха, бяха самите изпълнители. В управлението на СпецОп не се мотаят

талантливи оперативни работници като филмови звезди в очакване на добра роля. Ако не са някъде в изпълнение на мисия, те са на курсове за усъвършенстване в страната или в щаба на АМАН в Тел Авив, където споделят знанията и опита си в някой от отделите. Така че докато Бени пристигне, Екщайн трябва да се справя сам, подкрепен единствено от Мак Маркърс, един от любимите му служители в отдел „Планиране и логистика“.

Маркърс е много висок капитан от американски произход с купчина гъсти, черни къдрици и мустаци тип Саддам Хюсеин. Докато е бил сержант в бригадата „Гивати“ през 1982 година, още в началото на войната в Ливан е бил улучен в крака. След дълго и мъчително лечение останал инвалид за цял живот. И така, на твърде зрялата възраст от двадесет и две години, той би могъл да се оттегли с висока пенсия. Само че на него много скоро му омръзнало да се припица по плажовете и да обикаля баровете. Затова поискал да му се предостави възможност да се завърне в армията.

С надеждата да накара Маркърс да мисли реалистично, един майор го изпратил в Тренировъчна база номер едно на офицерски курсове. Мак завършил успешно шестмесечното обучение въпреки протезата на крака си. След това в АМАН го приели с най-голямо удоволствие и той се оказа в СпецОп, където се сприятели с Екщайн, също инвалид почти като него. Двамата откриха един в друг сродната душа на упорития характер. Наричаха се на шега „Къопчо“ и веднъж годишно отиваха в Тел Ноф, опитваха да се вмъкнат в някой С-130 за масов парашутен скок, но винаги ги хващаха и отпращаха с усмивка. След това двамата отиваха на плажа, напиваха се с бира и зяпаха скоковете, докато подсвиркваха закачливо на местните момичета по бикини.

— Все пак ще имаш нужда от измъкване — каза Маркърс и постави малка, бяла линейка в средата на масата. — Дори това нещо да те докара до летището, в Сараево то е като международното в Бейрут преди години. Щом кацне самолет, едната или другата страна започва да го обстрелва, колкото да покаже чий е по-голям.

Екщайн би се усмихнал на думите му, обаче не го слушаше, задълбочил се в тънкото досие на Ники Хашек.

— Не искам да разчитам само на документи, за да я измъкнем. Ще трябва да я направим като болна в критично състояние, за да

можем да минем през барикадите и контролните постове.

— Добра идея. Ако е полумъртва, сърбите няма да пожелаят да я изнасилват, освен ако не попаднете на некрофили.

— Така де, развеселявай ме — измърмори Екщайн. — О, мамицата му! — възкликна той. — Ами че тя работи в руското посолство. Защо не беше сервитьорка или нещо подобно?

Маркърс затропа с пръсти по масата.

— Мисли, Екщайн, мисли. Сега работим по измъкването. — Той доуца до кашона с играчките и извади няколко жълти кубчета от „Лего“, за да ги подреди като барикади.

— Добре. — Екщайн затвори папката. — Какво би използвал?

Маркърс извади малък метален хеликоптер, който Баум беше купил от едно магазинче за играчки на франкфуртското летище.

— Какво би казал за онзи бял хеликоптер, който прибрахме след операция „Лунен лъч“?

Екщайн се замисли за миг, като си представи мароканския бряг, където германската терористка Мартина Клумп беше скочила от хеликоптера във водата в опита си да попречи на размяната на пленници между Израел и членове на Хизбула. В последвалата гонитба те с Бени Баум бяха кацнали аварийно с един С-47 и той несъзнателно пипна малкия белег на челото си, получен от удара с глава в контролния панел на самолета.

— Той още има надписа на ООН — добави Маркърс. — Но като си помисля, Обединените нации вече са използвани доста често. Вие трябва да се представите за журналисти.

— Не става — поклати глава Екщайн. — Онези гадняри там използват журналистите за мишени. Съвсем наскоро убиха един телевизионен репортер от Ню Йорк.

— Естествен избор — намръщи се Маркърс. — Обикновено военните мразят журналистите, както скотовъдците мразят конекрадците.

— Обаче хеликоптерът е добра идея — каза Екщайн. — Хайде да накараме Ицик да се обади на авиацията.

— Ти му кажи — посочи Маркърс с пръст към гърдите му.

— Не, ти ще му кажеш.

И двамата се заколебаха. На никой не му се искаше да занесе новината за големи оперативни разходи на генерала. Ако времето не

беше решаващ фактор, той вероятно щеше да ги накара да идат пеша до Балканите.

— Така или иначе — продължи Екщайн, — ще я отвлечем облечени цивилно, а после ще се преоблечем като служители на Червен кръст.

Маркърс му размаха пръст.

— Не на Червен кръст. Техните линейки ги претърсват непрекъснато за лекарства и наркотици. Избери нещо по-различно. — Американецът извади найлонова торбичка с няколко джуджета от кашона на Бени. Избра пет, едното с рокличка, и ги постави върху масата — три с лице към останалите две. Двете куклички представляваха Екщайн и Баум. Останалите три още бяха неизвестни.

— Добре — съгласи се Екщайн. — Какво ще кажеш за френската благотворителна организация?

— Става. — Маркърс затвори очи и щракна с пръсти. — Как се казваше?

— Мммм... „Лекари без граница“?

— Точно така! Лекари без граница!

— Тогава да се обадим на отдела по изкуствата — каза Екщайн и заобиколи бюрото на Бени към един от телефоните. „Отделът по изкуствата“ е малка група талантиви фалшификатори, които работят в една от лабораториите в подземията. Те пътуват доста по света, събират бланки, визитни картички и фирмени знаци, които могат да бъдат дублирани и по-късно използвани за прикритие. — А ти се обади в „Документация“.

Маркърс кимна и също посегна към телефона, но спря, преди да набере номера.

— Какво да им кажа? Та ние още нямаме избрани участници в операцията.

— Кажим им, че ще бъдем четирима мъже и една жена. Можеш отсега да им дадеш моето име и това на Баум. — Оперативните офицери имат ограничена серия чуждестранни прикрития, които се учат и практикуват, докато се превърнат във втора природа. Задачата на отдел „Документация“ е да поддържа тези прикрития със съответните документи, които да не предизвикват каквито и да било съмнения. — Кажим им да изберат френски или белгийски паспорти, много и различни хартийки с медицинска насоченост за поставяне в

портфейлите и да не си ходят вкъщи. Ще ни трябва цялата нощ, за да си свършим работата.

Маркърс му се ухили.

— Слушам, шефе — отговори на английски и двамата бързо заговориха по телефоните. Затвориха почти едновременно.

— Кажй ми — внезапно се намръщи Маркърс, — откъде всъщност ще намериш линейка? В Сараево не съм чувал да дават под наем такива.

В този момент вратата се отвори и влезе Бени Баум, следван от Очко, Юдит и майор на средна възраст, на име Дани Романо, началник-отдел „Личен състав“. Романо с вечната си незапалена лула между зъбите носеше купчина досиета — потенциални кандидати за първата фаза на операция „Чародей“. Той беше скромен човек, но познаваше таланта на оперативните работници и можеше да каже наизуст настоящото местонахождение на всеки от служителите на СпецОп. Носеше досиетата само за улеснение на ръководителите на екипи.

Романо ритна вратата, за да я затвори, а Очко веднага се настани пред един от компютрите. Юдит хвана телефона, за да отложи поредната си среща. Баум хвърли върху масата куфарчето си, пълно с карти и доклади от отдела за Югославия. Усмихна се на Мак Маркърс, вдигна малката линейка и я обърна, сякаш я преглежда за устройство за проследяване.

— Ще откраднем някоя по пътя — каза Бени и Екщайн усети вълна от облекчение, защото партньорът му отново се беше включил в играта. Ейтан сплете пръсти зад тила си и се облегна в стола на Бени.

— Или пък ще приспособим някое бяло камионче с метална каросерия — добави Екщайн. — Аз вече предупредих вангоговците долу да започнат да работят по някои материали за „гримиране“.

— Лекари без граница — гордо информира Маркърс Баум за избора на прикритие, измислен от него и Екщайн. — Ама като ви гледам каква сте глутница от гадни крадци, може би трябваше да използваме нещо като „Шпиони без морал“.

Бени Баум вдигна вежда към американеца.

— Шпиони без морал ли? — Той се изсмя тихо и баварското му бирено шкембе се разтресе. — Ама ти си наистина гениален, мойто момче.

Орен Екщайн виждаше баща си от перспективата на всяко петгодишно момче, което гледа нагоре към гиганта, който всъщност е с около среден ръст. Ръцете на татко му изглеждаха масивни, защото само с едната си длан той можеше да обхване двете китки на Орен и да го повдигне за задника с другата. Гласът му беше дебел, понякога успокоителен, често шеговит, но можеше да се превърне в заплашително ръмжене, когато Орен се опита да не изпълни някоя „заповед“.

Татко не се кара. В редките случаи, когато наистина повиши глас, стъклата на прозорците се разтреперват и Орен тича да изпълни онова, което му е казано. Той, разбира се, не знае, че тези редки избухвания предизвикват в душата на баща му огромна мъка и чувство на вина.

„Аз толкова рядко се връщам. Какво право имам да викам?“

Татко е войник, с което Орен се гордее много, много, макар да не разбира защо баща му почти никога не носи униформа. В гардероба в спалнята висят две официални поизмачкани униформи със сребърни парашутистки криле и няколко малки ленти за отличия и значки отляво, и по един „фалафел“ на всеки пагон. Тъмночервена барета е сгъната под единия пагон, а под униформите има чифт прашни, червеникаво кафяви боти.

— Защо никога не си лъскаш ботите, татко?

— Защото по тях е прахта от Ливан. — Лека усмивка от страна на гиганта. — Тя не може да се изчисти.

Добре. Орен приема думите му, макар да не разбира носталгията на татко към онези по-прости дни от времето, когато е бил само войник.

Много рядко татко се появява от вратата на стаята, където спи заедно с мама, облечен в униформа и с крива усмивка. Обяснява, че има „официална среща“. Въпреки гордостта на Орен, татко се прави, че тези неща не са важни и работата му е съвсем обикновена.

— Аз вече не съм боец.

— Ама винаги казваш, че работиш в Министерството на отбраната.

— Да, обаче там има много служби. И много офицери се занимават с досадна работа.

— Не ти ли викат „майор“, татко? Не ти ли козируват?

Този път коремът на Ейтан се разтърсва от смях, а веждите на Орен хвъркват нагоре от учудване.

— Да ми козируват ли? Никога.

— Тогава ти какъв си? — пита с известно объркване в боготворящия си глас малкият. Сякаш е разочарован новопокръстен в синагога.

— Счетоводител.

— Счетоводител ли? Не може да бъде!

— Да... — Кой знае защо гласът на татко става мрачен. — Аз уреждам сметки...

Наследил инстинкта да усеща лъжите, Орен не му вярва и се оттегля в собствената си версия за реалност, която всъщност е по-близка до неизказаната истина. Но картините, които си рисува, са все по-незадоволителни. Когато Ейтан отсъства за по-дълго, което се случва често, Орен отваря гардероба и гледа замечтано празните униформи. Сякаш му се иска татко да работи нещо друго. Може би да бъде полицай в Йерусалим. Да се прибира всяка вечер, да вечерят заедно като семейство, да му чете приказки и да го слага в леглото...

Но тази вечер Екщайн отново не успя да изпълни желанието на сина си. Не си тръгна от службата до късно. Някъде след осем часа. Орен вече спеше и макар да му се искаше да види Симона, Ейтан някак се колебаеше да застане пред нея. Но после подкара фиестата към югоизточната част на града. Беше гладен и изморен.

Източен Талпиот продължава да е един от най-известните жилищни квартали на Йерусалим и семейство Екщайн има късмета да живее в апартамент, намиращ се в полукръг от модерни сгради, гледащи към Юдейската пустиня. През ясните пролетни дни, преди горещата мараня да замъгли хоризонта, човек може да види синкаво-металната ивица на Мъртво море и даже върховете на Йорданските планини и Саудитска Арабия отвъд него. Когато цари мир, арабски овчари от Сур Бахер разхождат стадата си в долината по прашните хълмове и може да се чуе звънът от хлопатарите върху вратовете на животните. Когато израелците и палестинците „преговарят“, в нощта се носят фойерверки и се чува пукотът на гумени куршуми.

Когато Ейтан и Симона за пръв път наеха апартамента на третия етаж на улица „Маалот Ел Рам“, беше скоро след дългия му престой във военната болница за лечение на раните в крака и коляното му. Едва можеше да се движи с помощта на бастун и предизвикателството на толкова много стъпала му изглеждаше непреодолимо. Но апартаментът беше толкова луксозен спрямо израелските стандарти и трудно би могъл да се намери друг такъв. Беше мезонет с три спални на горния етаж, просторен салон и кухня на първия, две бани и широка веранда. И което е още по-рядко — американски тип камина за студените зимни йерусалимски ноци. Цената беше доста непостижима дори и за заплатата на полковник, но Ейтан, който по онова време беше само капитан, получаваше допълнителни премии за участие в боеве и за раняване. Заплатата на Симона като медицинска сестра в болница „Хадаса“ също помагаше и затова те се решиха да наемат това жилище. При първото изкачване до дома тя едва не се отказа, след като изгледа намръщено мокрото му от пот чело.

— Не — каза тя. — Няма да ти позволяя.

— Всичко ще бъде наред — отвърна той. — Ще използвам изкачването на стълбите вместо физиотерапия.

И кракът му наистина се оправи. Стана по-силен, а той изостави даже бастуна и направи всичко възможно да се върне в СпецОп. И доста дълго време любовта им и удобствата на дома успокояваха мъките от периодите на раздяла. Но малко по малко, както при много такива бракове между мъже с военна професия и „нормални“ жени, Симона стана по-зряла и престана да възприема с такава лекота приключенския му живот. Приключенията бяха за него, а чакането за нея. А тя мечтаеше за развитие, за светски живот и приятелства с други семейства. От известно време вече и Екщайн мечтаеше тайно за същото, но не можеше така лесно да се откаже от онова, което е, и да го остави да се оттегли в миналото.

Любовта му към Симона не се беше променила и раждането на Орен създаде онази особена връзка, която свързва дори и семейства в конфликт и ги кара да останат заедно завинаги. Но Екщайн също така съзнаваше, че в момента те със Симона са на кръстопът и това, че не виждаше бъдеще на мрачния хоризонт, го плашеше много.

Имаше ключове от апартамента, но когато стигна, облегна рамо на вратата и почука. Вратата се отвори и Симона се показа с ръка на

кръста и не особено изненадана, сякаш го очакваше. В „очакване“ всъщност е точната дума за състоянието и настроението ѝ, защото беше бременна в четвъртия месец, лицето ѝ грееше, а дългите черни къдрици и зелени очи блестяха. Носеше небесносиня риза с дълги ръкави от гардероба на Ейтан, а под нея се подаваха черните крачоли на три четвърти панталони. За миг на Ейтан му се стори като смърф версия на Ледената кралица.

— Добър вечер, Мойсей — саркастично поздрави тя. — Чудех се кога най-после ще се появиш.

— Откъде си разбрала, че съм се върнал?

— Имаше снимки във вестниците, господин Бонд.

Екщайн изви очи към небето и се изчерви.

— Цензорите са закрили лицата ви и не можех да бъда съвсем сигурна за теб — продължи Симона. — Обаче не е трудно да се познае дебелият задник на Бени. — Тя се опитваше да поддържа яда си, но всъщност той вече отмина, след като зърна мъжа си от плът и кръв.

Ейтан се усмихна накриво и се наведе да я целуне. Устните ѝ обаче останаха стиснати и тя смръщи нос.

— Фууу — възкликна жена му. — Сигурно си минал през боклукчийска кола.

Ейтан я прегърна. Усети издутината на корема ѝ. Тя изписка и го бутна назад. Той влезе в салона. Спря да разгледа дървената кутия с нови, непознати играчки. През отворените врати към голямата веранда откъм сандъчетата с цветя се носеше свежото им ухание.

— Можеше да се обадиш — скара му се Симона, докато затваряше вратата на апартамента.

— Имах намерение — излъга Ейтан. — Обаче не бях сигурен дали няма да тръгнем веднага обратно.

— Умно. Ако тръгнеш, щеше да е рисковано да ми се показваш.

Ейтан въздъхна. „Май рискувам живота си на всички фронтове“ — помисли той и трепна вътрешно от самосъжаление. Заобиколи голямото канапе и се тръшна в любимото си черно кресло, събу взетите назаем сандали и вдигна крака върху ниската масичка.

Симона влезе в кухнята и се появи оттам с празна чаша, бутилка тоник и местната водка „Висоцки“, която мирише на самолетно гориво. Постави ги върху масата. Немаше намерение да му налива сама питието.

— Как е Орен? — Топлият тоник зашумя, когато Ейтан отвори бутилката и си сипа.

— Ами да видим... — Симона скръсти ръце пред гърдите си и погледна тавана. — Вчера се върна от училище и видя, че доктор Фаркаш ме докарва с колата. Попита ме дали това ми е гаджето.

Ейтан я погледна над ръба на чашата, а после свали ръката с питието към бедрото си.

— Симона — заговори той. — Аз вече не съм влюбен.

Тя го погледна. Чакаше да продължи.

— В работата си — добави той.

Тя отново задиша.

— Добре — отговори му развеселено. — Защото аз и без това я мразя.

— Знам.

— Никога не съм се бояла, че ще ми изневериш — добави тя. — Защото всъщност винаги си обичал истински само армията, а нея няма как да я чукаш.

Е, явно нямаше да му бъде лесно. Но Ейтан беше отлагал цял ден и сега трябваше да застане с лице към най-жестоката критика и най-опасния си опонент.

— Това е последната ми мисия.

— Какво е?

— Защо не поседнеш?

— И така ми е добре, благодаря.

И така, той ѝ каза за операция „Чародей“. Доколкото можеше, без да споменава Сараево и къртицата, а само петдесетте деца. Непрекъснато наблягаше на това. „Децата, Симона, децата!“ Но още докато го слушаше, тя започна да клати бавно глава. И тя обича децата, родината си, знае за трудностите и добрите дела, толкова рядко извършвани от политиците и винаги прехвърляни върху плещите на хора като Ейтан, чиито семейства страдат, чиято смърт ще бъде забравена и мястото им ще бъде заето от други като тях. О, да, тя обича децата, своите деца, и затова думите му минават през ушите ѝ като Шекспиров монолог в училище за глухонеме. Затова не можеха да я трогнат.

Ейтан млъкна, когато Симона се извърна и отиде до вратата към верандата. Въпреки светлината в салона зад нея можеше да види

звездите върху черното небе, трепкащи така, както примигват само над море или пустиня. После тя се върна при него и той видя блясъка на сълзите върху бузите ѝ и петната върху ризата, където бяха капнали. Тя коленичи пред креслото и разтвори коленете му. Приблужи се и хвана лицето му с крехките си длани. Кожата ѝ беше хладна до лицето му, а гласът ѝ прегракнал от сълзите.

— Обичам те — прошепна тя. — Обичах те, когато се срещнахме и ти беше ранен и тъжен. Тогава виждах момчето в теб, което толкова се мъчеше да бъде по-силно, по-възрастно и посмело. Ти беше така изпълнен с вина и ние наистина имахме нужда един от друг. И те обичах още повече после, Ейтан, когато видях колко си силен и как нищо не би могло да те спре. Нищо. Това ме караше да се чувствам в безопасност и силна. Понякога упоритостта ти ме караше да се учудвам, но аз все пак я желяех. — Ейтан сведе поглед за миг засрамен, но тя продължи по-твърдо: — Сега обаче всичко ми е ясно. Ти беше ловецът. Аз бях лекарството. Идеалната, невъзможна двойка. Но след като се роди Орен, аз те обичах още повече. Когато той започна да се оформя като личност, когато започна да те обича и аз те видях отново в неговите очи.

Ейтан не смееше да помръдне. Гледаше очите и устните ѝ, слушаше думите ѝ, сякаш изречени от някой друг, скрит дълбоко в тялото ѝ.

— И аз още те обичам не по-малко от когато и да било. Но сега сякаш съм вдовица, а синът ни е полусирак. Ти си само един призрак, който идва да ни напомни какво губим, какво сме заслужавали да имаме. Сякаш ти все търсиш навън нещо голямо, но си забравил какво е истински важното точно тук, в дома ти.

Тя затвори очи, целуна го леко и се изправи.

— Не ми обещавай нищо. Не казвай, че това е последната ти мисия. Казвал си го и преди. Просто вземи решение. И ако не си готов, когато се върнеш, ще подадем молба за развод.

Ейтан гледаше как тя тръгва по стълбите. В стойката ѝ се четеше решителност. Това не беше блъф. Твърде често я бе наранявал и затова тя стана по-силна, и нямаше да позволи да страда синът ѝ или детето, което е на път да се роди. Тя спря на стълбите.

— Най-добре го събуди и му кажи. За пътуването си. Че отново тръгваш. — Тя изкачи още едно стъпало. — В хладилника има сирене

и домати, а в кутията има хляб. — Устните ѝ се извиха, но това не беше усмивка. — Вече не готвя за транзитни пътници.

Мина известно време. Ейтан изпи водката си, изпуши три цигари, а после угаси светлините и се качи по стълбите. Коляното му туптеше от болка, както не беше го чувствал от години. Вратата към спалнята му със Симона беше открената и в тъмнината се чуваше дълбокото ѝ дишане, но той тръгна по лунната пътека към края на коридора.

Мебелите в стаята на Орен бяха от меко борово дърво, произведени в една фабрика на кибуц в Галилея. Долната част на стените беше покрита с тапети на дебели мечета с маски и шнорхели, и риби с ококорени очи. Рафтовете бяха пълни с детски книжки от първите, само с картинки, чак до приказките и разказите за първи клас. Подът бавно се запълваше от вулкани и динозаври, както и модели на самолети, повечето направени от Ейтан с „помощта“ на Орен. Те заместваха големите строежи от „Лего“ и нескопосаните фигурки от пластилин. Менажерията от меки животни, която някога почти затрупваше момчето в кревата, вече беше струпана на купчина избеляващи фигури под прозореца.

Орен спеше в леглото си, което приличаше на сандък за трактор. Подвижната вратичка, която някога го пазеше да не падне, я нямаше и под нощния блясък на звездите Ейтан видя дългите ръкави на пижамата и дланите, стиснали списание със самолети. Меката коса беше пръсната по възглавницата като коприна и на Ейтан му се поиска да вярва, че изразът на лицето му е спокоен и щастлив, обаче знаеше, че всички деца изглеждат така в съня си — с чиста кожа и без бръчките, появили се от осъзнатите истини.

Ейтан се наведе над леглото, погали косата на Орен, а после се сгъна още повече и го докосна с нос, за да усети аромата на бебешки шампоан. После се дръпна и седна върху дървения люлеещ се стол, в който преди много време, преди да започне „да излиза“ все по-често, беше седял с Орен в скута си и му беше чел приказки или пък му пееше песни, за да го приспи.

Сега започна да се люлее леко, подпрял пети върху вълнения килим и опрял глава върху твърдата облегалка, докато наблюдава сина

си. Опитваше се да измисли как да го събуди внимателно, как да го погледне в радостно ококорените очи, как да го успокои, за да му отнеме после радостта и да обясни, че кой знае защо трябва да замине пак.

Седя така дълго време, като обмисляше и отхвърляше думите, които не помагаха, които нямаше да успокоят детето му. По някое време си напомни, че трябва да накара да му доставят мощния браунинг с дипломатически куриер в Адис Абеба, че после трябва да му го оставят в тайник в определено кафене в Бахер Дар. След това отново се върна към Орен и реши, че ще може да му го каже, че е намерил думите.

И докато заспиваше така на стола, облечен в надписаната тениска и покритите с морска сол бойни панталони, взе смелото си решение...

— Ще му кажа на сутринта.

3.

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА

30 АПРИЛ

Не може да се вярва на примирие и спиране на огъня в Сараево. Също както в онези дни на тишина, които следват големите земетресения, когато не можеш да имаш доверие на майката Природа, че ще ти даде няколко години спокойствие, за да построиш отново разрушения си дом. Да, шестдесет и седем часа вече нямаше престрелки, но като се има предвид краткото съществуване на подобни наложени от Европейския съюз съглашения, то повече прилича на почивка между напрегнатите полувремена на футболен мач. Малка пауза, за да си поемеш дъх, да пийнеш вода и да започнеш да риташ отново.

Няколкото дни късни пролетни бури покриха Балканите с разкъсани облаци, които още повече изнервиха тишината. После слънцето се появи зад купчина сиви облаци. Връх Игман блестеше под снега, но сякаш беше минал цял век, откакто фотографите на „Спортс Илюстрейтид“ бяха снимали олимпийските скиори по пистите му. Сега малкото останали тук фотографи изглеждаха като някакви полуумници, опиянени от боевете, защото единственото, което се спускаше надолу от върха, всъщност бе славянската цивилизация.

Все пак при някога оживения централен пазар на улица „Маршал Тито“ малка групичка студенти с надежда слушаха пукащ транзистор заедно с къркоренето на собствените си стомаси. Някаква музикална станция от Загреб предаваше техно-хита „Престъпление и наказание“ на Давор Толя и те потропваха в такт, докато си предаваха от ръка на ръка единствена цигара като пристрастени наркомани. Чакаха да се появи колата на някакъв черноборсаджия, който щял да донесе кафе на зърна.

Младият жител на Сараево Степан Томич — висок, красив и чернокос — целуваше русата си, порозовяла от студа годеница и стискаше ръцете ѝ. После осемдесет и един милиметровият снаряд се изви над Грабавица откъм оръдието на скучаещи сърби и в

съответствие със странната природа на експлозивите и шрапнелите, уби шестима от младежите, но остави хубавия годеник незасегнат. Степан остана прав, все така хванал ръцете на годеницата си, но *само ръцете*. От спуканите му тъпанчета течеше кръв, а парчета от цветното ѝ яке се бяха залепили на димящи парцали по коженото му яке.

Това сложи край на прекратяването на огъня.

— На тези откачени югославяни все пак ще им трябват часове, за да влязат отново в играта. До довечера всъщност престрелките няма да се силни.

Полковник Валерий Степнин се разхождаше пред прозореца на третия етаж на руското посолство. Всички стъкла на сградите в квартал Башкарзия в Стария град отдавна бяха изпотрошени и той не обичаше заместилите ги изпънати найлони, защото замъгляваха всичко, сякаш имаше перде на очите. И въпреки това с удоволствие усещаше слънчевата светлина, огряваща лицето му през мътната пластмаса.

— Пръстите им вероятно са още замръзнали от студа и ще трябва да ги поразмърдат. — Дебелият му глас изразяваше сарказъм. — Нали знаеш, че ръцете трябва да са чувствителни, когато зареждат и нагласят азимута. Гадни откачалки.

Полковникът беше офицерът с най-висок ранг в новото сараевско бюро на руската Федерална служба за сигурност, но още мислеше за себе си като за служител на КГБ — онази кафкианска шпионска икона, от чиито гърди беше сукал дълго време.

— Баща ми е работил с тези хора по време на Великата отечествена война — прошепна Степнин. — С Тито и партизаните му. Татко беше смел човек, преживял Сталинград и избил сума ти есесовци. Обаче казваше, че се страхува от тези сръбски манияци, които носели огърлици от уши на убити нацисти.

Полковникът се извърна от прозореца и застана с лице към адютанта си, млад капитан, висок и рус, с розово лице като на футболист. Никой от двамата не носеше униформа, а само панталони от груб вълнен плат и плетени пуловери. Да носиш униформа в Сараево е все едно да си дървено мюре за упражнение на снайперисти.

— И колко стигнаха убитите, Юра? — попита Степнин.

Капитанът държеше купчина листи, включително и записките от сутрешната оперативка в посолството.

— Засега се предполага, че са изстреляни над двеста и петдесет хиляди снаряда. Около шестдесет хиляди граждани са ранени, осем хиляди убити или безследно изчезнали.

Степнин отиде до бюрото си. Плотът беше разцепен от някакъв куршум, влетял през нощта, докато е пиел водката си някъде навън с българския си колега. Той извади цигара от металната чашка, направена от гилза на снаряд. Запали с кибрит.

— Бизнесът се разраства — доволно, но без усмивка установи Степнин. Руснаците нямаха особена работа в Босна и Херцеговина. Те не се опитваха да постигнат мирно споразумение, а само да печелят. Повечето от местните оръжия, ползвани от всички враждуващи страни, бяха съветско производство. Все някой трябва да продава амуниции на тези идиоти. — Доста приемливи числа. — Той издуха облак дим. — От гледна точка на самия Сатана.

— Вярно — усмихна се капитанът.

Степнин отпусна мускулестото си тяло в дървения стол. Облегалката беше повредена и той едва не падна назад, закрепвайки се с крак към бюрото.

— Мамка му — измърмори той и почеса щръкналата си посивяла коса. — Е, докладвай за момичето.

Капитанът изпъна рамене и отвори тънка папка.

— Прекратих подслушването на домашния й телефон.

— Защо? — намръщи се Степнин.

— Защото в квартала й са прекъснати телефонните връзки.

— Хубаво. Няма смисъл да се харчат пари напразно. Как й беше името?

— Хашек. Ники Хашек.

— А, да. Онова хубавичкото момиче от първия етаж.

— Да.

Степнин размаха пръст към адютанта си.

— Да не си помислил да я чукаш, Юрий. Гаджето й е дезертъор.

— И през ум не ми е минавало — усмихна се широко капитанът, а после повдигна гордо глава. — Проверих всички записи тази сутрин. Вчера някой й се е обаждал от чужбина.

— Така ли? — понамръщи се полковникът. — Тук ли?

— Да.

— Откъде?

— От Африка.

— Стига бе! — Степнин удари с длан по бюрото, а после преплете пръсти и разпери лакти, сякаш готвещ се за канадска борба. — Разкажи.

— Беше на чешки и съвсем кратък. Мъжки глас.

— И?

— Каза само „ахой, щастну честу“.

— Здравсти? Приятно пътуване? Само това ли?

— Само това.

— Така! — Степнин скочи от стола, който падна на пода, но той не обърна внимание. — Той идва да я измъкне! — Полковникът запали нова цигара от фаса на първата, който после загаси на пода. Беше се отказал да поддържа чистотата в кабинета си. Тук и без това вече всичко се беше изпочупило. — Не, не — поклати глава и щракна с пръсти. — Той изпраща някого да я вземе.

— Оттук? — капитанът го изгледа недоверчиво. — Кой ще дойде тук да измъква някого?

— Няма значение. — Сега Степнин размахваше мускулестите си ръце и се разхождаше зад бюрото. — Имам си аз теория.

— Че тогава защо ще ни дава повод за съмнения? Ще се свързва с нея в службата...

— Защото не е имал избор. Няма друг начин да се свърже с нея. — Той посочи с пръст адютанта си. — Нали продължаваме да я следим?

— С най-добрите ми хора. Денонощно, без прекъсване.

— Отстрани ги — махна с ръка Степнин. — Зачисли към нея Иван и Боря.

Сега капитанът го изгледа със зяпнала уста.

— Иван и Боря ли?

— Да, да. И им обясни, че съм казал: ако нещо ѝ се случи, ако даже само се изпикае, без да я наблюдават, ще ги оставя тук чак до края на тази проклета война.

В този миг един самотен снаряд избухна в далечината, но въпреки това найлонът на прозореца се размърда. Степнин посочи нататък.

— Доколкото чувам, тя май няма да свърши до края на този век.

— Слушам... — Юрий се поколеба, преди да изкаже мнението си, но полковникът точно затова го държеше. Защото е умен и мисли, не изпълнява сляпо всичко, което му нареди. — Обаче Иван и Боря... Единият е алкохолик, а другият не може да си сдържа нервите...

Полковникът се усмихна сухо на адютанта си и наклони глава към рамото си.

— Я ми кажи, Юра, виждал ли си ме да допускам тактическа грешка през тези шест години?

— Не.

— Добре. Тогава се погрижи за това, което ти казах, и дай да отидем да обядваме, докато проклетите глупаци не са разрушили всички гостилници.

Минаха почти тридесет и шест напрегнати часа, преди групата на Екщайн най-накрая да заеме позиции, за да пресече югозападната граница на Босна и Херцеговина. Естествено, те не пътуваха групово, а се придвижиха индивидуално на зиг-заг из Европа, без да обръщат внимание на тревожните новини от радио „Зид“ от Сараево, защото така или иначе нищо нямаше да ги отклони от изпълнението на задачата.

Екщайн се придвижваше сам към Загреб, последната точка за събиране на групата, преди да започне истинската операция по „спасяването“ на Ники Хашек. По принцип той обичаше да пътува с Баум, когато легендата за прикритието им го позволяваше. Но напоследък се бяха отказали, след едно пътуване до Рим, където в асансьора на хотел „Ла Резиденца“ една жена ги погледна над очилата си и след като не откри прилика като между баща и син, изсъска: „Спионе.“ Шпиони.

— Това наистина ме изплаши — беше споделил Екщайн в мига, когато двамата с Баум останаха сами. — Не го очаквах.

— Мен също — призна Баум на родния им немски език. — Дори и да го приемем като случайно от нейна страна, вероятно ние с теб излъчваме нещо като „миризма на шпиони“.

— Май ще е по-добре да пътуваме поотделно известно време, Бени. Но ще ми липсва хъркането ти в самолетите и спалните вагони.

— Флиртувай със стюардесите.

В случая при операция „Чародей“ имаше сериозна тактическа причина всички членове на екипа да се избягват един друг като прокажени до последния възможен момент. Предположението на Очко, че гамбитът на Крумлов все пак може да се окаже клопка, тежеше и затова Бен-Цион настоя да се придържат към най-параноичната практика на занаята, която за зрелите разузнавачи понякога изглежда глупава. Но генералът гледаше на операциите си като на скъпоценни оръжейни системи. Не обичаше загубите, защото това се отразява ужасно върху бюджета.

И така, Бени отлетя от Тел Авив за Франкфурт, смени паспорта си от немски с френски, а после се върна към Хърватска. Екщайн изкара няколко притеснителни часа във Виена, където по това време на годината не би трябвало да има сняг, но ниските, сиви облаци сипеха парцали и гласът от високоговорителите на летището не преставаше да се извинява за закъсненията на полетите към всички столици. Той стискаше билета си от хърватските авиолинии и се разхождаше, пушейки като комин, из чакалнята, докато се молеше останалите „магьосници“ от „Чародей“ да се срещнат по график.

Тримата допълнителни участници бяха избрани, доведени в управлението на Йерусалим и получили наставления по всички въпроси преди тръгването. Въпреки това всеки от тях можеше да направи по някой пропуск, характерен за военните операции.

Серж Максим беше прекарал деня в тихи ругатни по адрес на генерал Бен-Цион, защото трябваше да се върне чак до парижкото летището „Шарл де Гол“, преди да завие към Загреб. И защо? Защото от отдел „Документи“ искали да разполагат с последния граничен печат за влизане във Франция, който той да получи в паспорта си.

Това се правеше в изпълнение на политиката на Бен-Цион за „съкращаване на оперативните разходи“. С други думи, генералът се показваше евтин на брашното, скъп на триците, а Серж беше сигурен, че дори жената на министър-председателя да е отвлечена от банда гангстери в Хонконг, Бен-Цион ще даде допълнителни задачи на групата за спасяването ѝ като например:

— И понеже сте тръгнали нататък, купете шест си-ди плейъра „Сони“. Продават ги в Каулун, а на лабораторията са ѝ нужни за работата с експлозивите...

Серж беше син на френско-марокански евреи. Много едър млад мъж с остър поглед и къдрава, черна коса. Брадата си беше пуснал по време на службата в специално поделение на армията, наречено „Дувдеван“. Тези млади мъже, всички говорещи свободно арабски, са смъртоносна сила. Мисията им е да се инфилтрират сред палестинското население на Западния бряг и да изпълняват бързи акции на мът срещу бомбаджиите от „Хамас“ и терористите от „Червени орли“. Когато получаваше задача от Специални операции на АМАН, Серж служеше като „оръжие за отбрана“ на екипа. Продължаваше да бъде старшина и непрекъснато отказваше повишенията.

— Чичо ми е служил в Чуждестранния легион — тайнствено съобщаваше той. — И казваше, че ако човек стане офицер, просто губи самоуважението си.

Екщайн не се обиждаше от забележката му. Собственото му самоуважение, или по-точно липсата на такова напоследък, беше отражение на семейния му живот и изобщо нямаше никаква връзка с военния чин.

Жерар Фолберг, вторият в списъка, закъсняваше в Атина, жертва на съдбата поради загубен багаж. Беше излетял от Тел Авив на борда на полет на „Олимпик“ (израелските разузнавачи никога не ползват услугите на „Ел-Ал“), обаче се принуди да пусне на багаж доста голямата си чанта с медицински принадлежности на френската международна организация „Лекари без граница“, а сега тя не се появи от самолета.

Фолберг беше роден във Франция израелец, когото Екщайн лично беше одобрил преди седем години за постъпване в АМАН. Завербуван като сержант от елитната „Група 996“ за спасяване на пилоти от военновъздушните сили, работата му беше да скача в морето от хеликоптери и да спасява паднали във водата пилоти. Тази смелост заедно с чуждестранния произход бяха главното, което привлече погледите на вербовчиците от АМАН.

В „Чародей“ Фолберг изпълняваше ролята на лекар. Беше минал през толкова много медицински курсове в армията, че уменията му можеха да съперничат на завършил хирург. На външен вид представляваше спокоен, симпатичен човек, бавен в сравнение с експлозивния Серж Максим, а Екщайн продължаваше да се учудва как

така седемте години в Специални операции не са затъмнили ясните му очи, нито посивили русата коса.

В този момент обаче Фолберг старееше със средна скорост месец за минута. Лентата с багажите беше почти празна и когато най-после неговата пътна чанта падна върху гумата, той я прегърна до гърдите си и хукна с всички сили към гишето на „Алitalia“, окъпан в студена пот. Оставаше му да смени френския си паспорт с фалшив белгийски, да си купи билет и да хване полета към Загреб. А имаше на разположение само тридесет минути...

Франси Колн допълваше чудесно екипа като примамка и отговорник по комуникациите. Освен иврита тя говореше четири езика и имаше богат оперативен опит, макар за Екщайн нейното присъствие да предизвикваше известна носталгична болка. Франси беше най-добрата приятелка на Ети Данцигер и дълго време той отбягваше да работи с нея. Тя никога не е обвинявала Екщайн за загубата — той се самонаказваше за това и без чужда помощ. Всъщност Франси обожаваше Екщайн заради ума и сърцето му, както и заради таланта. Пък и никога не би могла да забрави, че за да спаси живота ѝ някога в Кайро, той беше издънил собственото си прикритие и блъскал по вратата на израелското посолство, докато не ѝ осигурят безопасна квартира.

В момента тя работеше на „дипломатически“ пост в Йордания, но Екщайн и Баум я взеха за „Чародей“, защото тя беше „дялан камък“ и можеше да бъде включена за работа във всяка мисия. Франси си беше спечелила работния прякор Хамелеон, тъй като можеше да промени външността си за миг. Покрила дългата си кестенява коса, сложила чифт очила с метални рамки и увиснала сива рокля, тя минаваше за англиканска монахиня, а само след минута и половина в някоя тоалетна, приложила загорявана с батерии маша, червило, миниполчка и доста отворен сутиен, можеше да се превърне в амстердамска проститутка. Беше голяма почитателка на актрисата Мерил Стрийп и се справяше отлично с почти всеки деветмилиметров пистолет.

Пътуването на Франси до Загреб през Рим и Неапол вървеше без каквито и да било проблеми и оплакванията ѝ можеха да имат само личен и твърде персонален характер. Тъкмо беше почти постигнала първия си истински оргазъм с един офицер от ДСС, който също

работеше в посолството в Йордания. При нейната професия добрите любовници, особено от израелски произход, бяха твърде трудно откритие и идеята, че може да загине в Сараево, преди да е постигнала сексуалния си връх, беше не по-малко притеснителна от неуспеха на сър Едмънд Хилари при покоряването на Еверест...

Във всеки случай Екщайн във Виена не знаеше нищо за специфичните трудности на екипа си. Хърватските пилоти, известни със страхливостта си, отказваха да летят и накрая недоволните австрийци се принудиха да пуснат свой самолет на тиролската авиокомпания.

Екщайн спринтира към него, докато снегът преминаваше в леден дъжд, и самолетът излетя без каквато и да било видимост, докато мислите му прескачаха от тема на тема: едновременната му любов и омраза към хора и машини от германски произход, подлудяващата мисъл за къртица в израелската оръжейна програма, неприязънта, че служи на капризите на някакъв чешки дезертър, съчувствие към петдесетте гладуващи деца в Африка, вина, задето е изоставил Симона и Орен. За пореден път.

Той изгони всички тези мисли и се зае с професионалните, като се фокусира само върху първия етап от „Чародей“. Погледна през прозореца, изцяло непрозрачен от натрупаната върху него киша, докато малкият самолет подскочаше сред облаците и го караше да се чувства като забравен чорап в перална машина.

Загреб представляваше последната цивилизована спирка, преди човек да се хвърли към все по-нарастващия шум от бумтящата артилерия. Дългата олющена сграда на терминала напомни на Екщайн за останки от бараките в Дахау, а вътре атмосферата беше не по-малко угнетяваща.

Групи неспокойни „сини каски“ на ООН чакаха пред паспортния контрол с добродушни изражения на военна импотентност, докато придърпваха влажните си войнишки торби по пода. Екщайн се прилепи към тълпата придвижващи се към гишето поляци, австрийци и французи. Един висок легионер го изгледа над списанието си „Наемен войник“ и се намръщи. Израелският майор имаше повече боен опит от когото и да било от тези млади мъже, но явно изглеждаше съвсем не на място като турист с черното си кожено яке и руса опашка на тила.

Френският му паспорт беше защитен в подплатата на якето, поради което той подаде британския документ на Антъни Хартстоун на мъжа в стъклената будка и получи голямата бяла лепенка на визата. След това нарами синята си найлонова хокейна торба и тръгна към митницата...

Всички разузнавачи си имат тайни фобии. Все пак професията им създава идеални лъжци, прекарващи кариерата си в очакване да бъдат хванати. Това е професия, която предизвиква параноя, така че дори и да си бил умствено здрав и със стабилна душа при вербуването, когато се пенсионираш, изобщо няма да си такъв.

Някои се боят от нощите, защото обикновено тогава човек влиза да краде и се оглежда с фенерче във влажната си длан и туптене в слепоочията. Други треперят при ръкостискане, защото срещата с непознат човек често е момент, когато издадените агенти ги убиват. Трети се въздържат от всякаква интимност, защото, когато винаги спиш сам, няма да се боиш, че ще се издадеш, ако бълнуваш по време на нощен кошмар.

Екщайн се боеше от преминаването на граници: митническите чиновници, компютрите, снимките на съмнителни лица, рентгена за багажа, кучетата, душещи за наркотици. Дори когато пътуваше за удоволствие, което се случваше твърде рядко, той винаги се чувстваше сякаш се опитва да вкара контрабандно поне килограм хероин. И когато минеше успешно безобидното място за митническа проверка, той въздъхваше като пленник, току-що избягал от нацистки лагер.

Техническата служба го беше уверила, че единственото оръжие, което носеше, не може да бъде хванато от рентгена, обаче нали неговият задник е заложен, а не техният? В торбата му беше заровена кожена торбичка с лула и инструменти за почистване и тъпкане на тютюна, както и кутийка с филтри за лула. Вътре в кутийката, облицована със станиол, горната редичка бяха бели филтри, всеки от които съдържаше 22-калибров патрон, покрит с тефлон.

Самата лула беше модификация на старо оръжие още от времето на Втората световна война, изработено от службата за стратегическо обслужване. Всъщност версията, изработена от АМАН, може да служи за пушене, а в случай на опасност да се сложи специален патрон на мястото на истинския филтър. След това човек може да държи лулата в

ръка и като насочи цигарето към жертвата, да завърти с пръсти тялото и да стреля.

Преди да тръгне от Йерусалим, Екщайн беше много изморен, за да обърне внимание на Ави Лахст, който като началник на отдела по оръжията му връчи лулата и кутийката с двадесет патрона.

— Мислиш ли, че ще имам време да презареждам, Ави? — се беше изсмял Екщайн. — Защо не ми дадеш само два патрона. Едва ли бих могъл да използвам повече.

— Ако зависи от мен, можеш да използваш и онази си работа — изръмжа му оръжейникът и се захвана отново с руската ръчна граната, която не беше ясно за какво би могла да послужи.

— Извинявай. Само питах — побърза да се оправдае Екщайн. Никак не е добре да ядосаш оръжейника.

Ако открият хитроумното приспособление на Ави и му го конфискуват, ще бъде зле. Но подобна издънка в Хърватска, особено по време на война, би могла да завърши и в затвор, където да те забравят за година или повече. Около дългата маса се въртяха шестима митничари. Двама с удоволствие ровеха в чантата с фотоапарати на един американски журналист. Екщайн тръгна към вратата, на която имаше надпис „зелен коридор — нищо за деклариране“. Сърцето му туптеше силно, а ушите му се наостриха за вик „Стой!“

Обаче никой не го спря.

Вътре в основната сграда на терминала всички гишета на авиолиниите и за коли под наем бяха тъмни поради липсата на туристи в тази разкъсвана от войната страна. Въздухът миришеше на цигарен дим. Той смени малко долари за местни куни и мина бързо през двойната врата с изцапани стъкла. Излезе на тротоара, където видя Бени Баум, и се извърна настрана от него, докато полковникът се качваше в полупразния автобус към центъра на града.

Екщайн изчака автобуса да тръгне и нае очукано такси. Докато се настаняваше върху задната седалка, забеляза Франси Колн да се появява от терминала под сивата светлина на здрача. Сега червеникавата ѝ коса беше гарвановочерна, а около врата си беше увила дебел кафяв шал. Погледът на Франси падна върху му за миг, после се измести, сякаш видя невидим призрак над пресен труп. Това го накара да се вледени.

„Абсурдна професия — реши той, докато колата му тръгваше с бучене. — Най-добрите ти приятели се правят, че изобщо не те виждат, когато сте на публично място, сякаш някога си ги съблазнил да участват в пиянска оргия, която предпочитат да забравят...“

Цялата група трябваше да се събере в Загреб през тази нощ, което в навечерието на подобна мисия е все едно колата ти да се повреди на магистрала, докато жена ти ражда на не повече от стотина километра оттам. Но Баум и Екщайн не можеха да продължат, докато не получат последни сведения и сигнал „свободно“ от местния агент, работещ в Сараево.

Наричаха го Йохан, но само Бени Баум знаеше истинското му име. Беше възрастен еврейин, работил в Берлин за британските тайни служби по време на Втората световна война, после емигрирал в Палестина и продължил да упражнява професията си в служба на тогавашната „Хагана“, предшественик на израелската армия. Йохан беше интересен характер от онзи период, когато е работел против бившите си работодатели и създавал големи неприятности на британското разузнаване преди създаването на държавата Израел.

В края на 60-те години той официално се пенсионира от служба в израелската армия, но се преместил отново в Европа по молба на АМАН и изпълняваше някои задачи, за които беше много подходящ с европейския си произход. Той приемаше Бени Баум за свой личен „ръководител“ и полковникът се беше срещал със стария си приятел в Мюнхен само преди два месеца.

— Искаме да отидеш в Сараево — беше прошепнал Баум, докато двамата възрастни шпиони се разхождаха по заледения Щахус.

— Защо? — попита на немски Йохан. — Мислех, че ме харесваш.

— Така си е — ухили му се Бени. — Но знаеш как става. Щом вече не можеш да го вдигаш, ставаш излишен в известен смисъл.

— По този признак половината от хората в генералния щаб би трябвало да бъдат застреляни.

Двамата мъже се посмяха, а после Бени отново заговори за работа.

— Прехванахме някакви ирански съобщения. Те вкарват контрабандно оръжие за мюсюлманите в Сараево.

— Ами че нещастните копелета все пак заслужават някаква помощ...

— Да, ама и ти познаваш действията на Техеран. Никога не дават, без да получават. Целта им е да завербуват нови фанатици. Ще ги обучат в Босна, а когато всичко там приключи, те ще се появят на северната ни граница. Затова не трябва да ги изпускате от око.

— Добре. Ще отида. Обаче това ще ти излезе скъпичко.

— Става. Ще кажа на Бен-Цион.

— Мамка му. Щом като зависи от него, ще имам късмет, ако получа пари поне за такси.

И така Йохан замина за Сараево под прикритието на работник по подпомагане на бежанците и вече беше събрал сериозни разузнавателни данни в подкрепа на версията на Йерусалим. Само преди три дни той получи кратко съобщение от Бени Баум с инструкции да наблюдава движението на Ники Хашек, а после да се придвижи до Загреб и да докладва.

Серж, Жерар и Франси имаха предварителни резервации в различни хотели на града, направени от Мак Маркъс. Екщайн и Баум нямаше да могат да ги намерят на този етап. Това беше направено с предпазна цел. „Щом не знам, не мога да навредя.“ Ако страховете на Очко се потвърдяха и майорът и полковникът попаднат в засада в града, те просто няма да се появят при следващия етап на мисията, а оживелите ще се оттеглят у дома.

Подобни събития са се случвали неведнъж в историята на израелското разузнаване, за което сочат надписите под някои имена във военния мемориал: „Изчезнал на бойното поле.“

Двамата офицери се настаниха в интер-хотела на улица „Мирамарска“, но по различно време, в различни стаи и на различни етажи. В шест часа вечерта Екщайн се качи със стария раздрънкан асансьор към третия етаж, където зарови в пръстта на саксията на повяхналото цвете торбичката си с лулата и „филтрите“. По-добре да рискува някой да ги изкопае оттам, отколкото да ги открият при обиск в стаята му. На стената зад растението той откри изписана с тебешир мъничка цифра „7“. Изтри я с ръка и се върна в стаята си.

В седем часа хърватската нощ беше черна и леденостудена. Екщайн излезе от хотела, опакован с дълги долни гащи под джинсите, дебел вълнен пуловер и коженото си яке. Ръкавиците му бяха с дебела

подплата и двойна кожа при кокалчетата, за да може при нужда да удари, без да се притеснява, че ще си счупи пръст.

Среща с агент в нощ като тази в чужд град е нещо, което предизвиква язви и ранно пенсиониране. Дори и човекът да е ветеран, когото познаваш от дълги години, нищо не е сигурно, докато не се прибереш жив. Винаги е възможно той да е бил хванат и завербуван от врага. А и е твърде вероятно да е проследен. В този бизнес човек преосмисля приятелствата си ежедневно.

Баум излезе от хотела веднага след Екщайн, облечен в протъркано кожено късо палто и тиролска шапка. Следваше партньора си на петдесет метра отзад. Улиците бяха кишави и трамваите се извиваха като метални змии, докато двамата мъже вървяха бързо по „Мирамарска“ към центъра на града. Бързо минаха под железопътния мост на „Котурашка“ към групите високи жилищни блокове. Загреб, който никога не е бил добре осветен град, сега тънеше в полумрак поради липсата на електричество заради войната. Тъмните му сгради напомняха на Екщайн за гробище на гиганти.

Ходенето започна да го затопля. Екщайн разкопча ципа на якето си, но не погледна назад. Работата на Бени беше да пази гърба му. Явно не го следеше никой, защото иначе Бени трябваше да се изкиха бързо два пъти.

Той навлезе в големия площад „Тръг бана Йелашича“, където тълпи млади хървати пъплеха между бавно движещите се трамваи и се бяха настанили като гълъби в основата на голяма сива статуя на кон, която обвиваха с цигарен дим и пара от дъха си. Той спря и запали цигара, като погледна към кръглата будка за вестници в южния край на площада.

Йохан се появи точно в 19,30 часа. На външен вид приличаше на Баум, само че главата му беше покрита с гъста посивяла коса. В мюнхенската му шапка беше забито смешно жълто перо и той водеше на каишка вечната си немска овчарка Таша. Екщайн се чудеше как вкарва и изкарва животното от Сараево, да не говорим как го опазва от гладуващите жители на града.

Йохан приближи будката, купи си вестник, остави пакет хърватски цигари с филтър върху щанда и се отдалечи.

Екщайн хвърли фаса си, приближи будката, купи си брой на списание „Еротика“ и прибра цигарите на Йохан.

Това беше моментът, когато, ако процесът се наблюдава, врагът ще нападне с надеждата да хване всички участници в „предаването на сведения“, както и онова, което се намира в пакета цигари. Ако се случеше нещо такова, Бени Баум веднага трябваше да извика от болка, да падне на земята и да имитира остър сърдечен удар, с което да даде малкото необходимо време на Екщайн и Йохан, за да избягат. Но нищо подобно не се случи и затова Екщайн се извърна и тръгна подир Йохан към края на тълпата, заобиколила някакъв уличен мошеник.

— Извинете. — Екщайн показа пакета цигари, когато приближи Йохан.

Господинът се извърна и ушите на Таша щръкнаха, когато забеляза Екщайн.

— Моля? — отговори на немски Йохан.

— Цигарите ви — също на немски каза Екщайн.

— А, да. — Йохан погледна пакета в ръката на Екщайн. — Благодаря. Но вътре са останали само две. Ако искате, можете да ги изпуснете.

Екщайн се усмихна и кимна.

— Благодаря. — Той запали цигара и погледна към кучето на Йохан. То го гледаше ухилено и въртеше опашка. Явно го разпозна по миризмата, макар да не го беше виждала три години. — Кажи й да лае — прошепна той. — Държи се твърде приятелски.

— Лай, глупаво куче — заповяда Йохан на немски и Таша излая два пъти.

Двамата мъже се обърнаха към тълпата и Екщайн се приближи до Йохан.

— Красиви са тези млади хървати — отбеляза той.

— Да. Момичетата ми напомнят Мюнхен от младостта ми.

— Аз също съм от Мюнхен.

— Инструкциите ти за контакта са в пакета. Да не ги изпушиш.

— Опитвам да се откажа от този навик. Какво става с чехкинята?

— С изключение на две конски мухи е чиста.

— Понякога ми е мъчно за Мюнхен. Особено за октомврийския празник.

Значи всичко е наред. Ники Хашек си има двама руснаци за гувърнантки, но те вероятно са само скучаещи наблюдатели. Ако някой е поставил засада, щеше да има денонощен екип яки момчета и Йохан

би казал нещо като „тя е сладко момиче и затова наоколо ѝ гъмжи от пчели“.

— Значи лека охрана — измърмори Екщайн. — Това е добре.

— Лека ли? — почти се изсмя Йохан. — Скрили са я зад стена от откачени воюващи. Само група идиоти би влязла там, за да я измъкне.

— Благодаря.

Йохан хвана Екщайн под ръка.

— Видя ли статуята на коня, младежо? Великолепна е. — Той поведе Екщайн към паметника, като се огледа, за да види дали и някой друг е тръгнал с тих.

— Наистина великолепна — съгласи се Екщайн. Двамата спряха и Таша отърка нос в крака на Екщайн. Той се отказа да я пренебрегва повече и се наведе да я почеше между ушите. Йохан също се наведе и погали Таша.

— Може да имате някои допълнителни проблеми — каза той.

— Така ли?

— Хора на Хизбула.

Екщайн си замълча. Никак не му стана приятно да чуе, че освен всичко останало може да се сблъскат с подкрепяните от Иран терористи.

— Пристигат на тълпи — продължи Йохан. — Най-малко двеста, направо от Бекаа. Готови са да стрелят по всеки, за да се тренират.

— Много приятно — коментира Екщайн.

— Вече са плъпнали по улиците. Жадуват за кръв. Твоята и на Бени ще им дойдат като коктейл.

— Чудесно животно. — Екщайн продължаваше да гали Таша, но ентузиазмът му към „Чародей“ намаля значително. — Нещо друго?

— Да. Бъдете много внимателни.

Екщайн кимна и се изправи.

— Е, благодаря за цигарите.

— Моля — кимна Йохан.

Двамата мъже не се ръкуваха. На Екщайн му се искаше да хване Таша и да я разцелува, но се сдържа.

Когато той се отдалечи, тя започна да скимти тихичко...

Летенето с военен хеликоптер е като да се возиш в гигантски миксер. За разлика от цивилните версии, които предлагат на костюмираните бизнесмени удобен превоз от големите градове до оживени летища, армейските хеликоптери не са обезшумени и с меки седалки, нито предлагат музиката на Бетовен, за да не се чува ревът на двигателите. Металните седалки дрънчат и подскачат, закопчалките на товарните колани се мятат из кабината, а воят на двигателите прави разговорите невъзможни. Освен ако не викаш. Тялото ти трепти от глава до пети, сякаш си вързан за вибриращо легло в евтин мотел и единственото успокоение идва от факта, че пътуването няма да трае дълго. Все пак тези машини се използват за нападателни цели, а след около час неприятно тръскане и люлеене е твърде вероятно да станеш свидетел на нечия смърт.

Екщайн седеше откъм левия борд в белия „Бел“–212, обърнат с лице навън, тъй като металните пейки са закрепени в средата гръб към гръб. Франси Колн стискаше страничните облегалки вдясно от него и трепкаше при всяко подскачане на машината, което я подхвърляше нагоре. Серж и Жерар седяха откъм десния борд, докато Бени се беше настанил зад двамата пилоти с шлемофон на главата. Главите на пилотите бяха приведени напред, тъй като и двамата се взираха внимателно в чернотата на нощта.

— Все едно да караш мотоциклет в железопътен тунел! — извика Франси на английски. Никой от членовете на групата не говореше на иврит след напускането на границите на Израел.

— Какво? — сложи ръка до ухото си Екщайн.

— Казах, че те мразя — измърмори Франси с измъчена усмивка.

— Аааа — кимна с разбиране Екщайн.

Тъй като изобщо не можеше да се разговаря нормално, той използва времето, за да разшифрова най-накрая кодираната инструкция на Йохан за контакта и подробностите от дневния режим на Ники Хашек. Зад станиоленото фолио на пакета цигари беше сложено внимателно сгънато листче с групи цифри. Той извади бележник, молив и един стар екземпляр на „Сбогом на оръжията“, ключ към твърде примитивния, но сигурен код, използван само от избрани членове от „семейството“ на Бени Баум.

Започна да дешифрира ругаейки, защото моливът му подскачаше с всяко тръскане на хеликоптера, сякаш е игла на сеизмограф.

Всъщност и на него цялата работа му се струваше излишно натоварена с транспортни усложнения само заради измъкването на някакво петдесеткилограмово момиче от Сараево. Но все пак хеликоптерът беше за предпочитане пред загубата на целия екип в страна, където един погрешен завой по пътя към Мостар може да доведе до екзекуцията му от банда разбойници. Въпреки това Бен-Цион се съгласи на този разход едва след като Бени безмилостно му напомни ужасната грешка, която генералът бе допуснал в младостта си.

— Май си спомням — каза му Бени, — че веднъж ти си се губил и си се оказал в ивицата Газа, каращ син фолксваген с израелска регистрация.

— Добре де — изпъшка Бен-Цион. — Вземай проклетия хеликоптер.

Късно сутринта групата се беше събрала на загребското летище, маскирана като членове на организацията „Лекари без граница“. Всички се поздравиха с искрена топлина. Не бяха облечени в бели престилки и с хирургически ръкавици, но от джобовете на якетата им се подаваха слушалки на стетоскопи. Всички носеха сакове с инициалите ЛБГ, едва засъхнали, след като ги изписаха хората на „Документация“.

От Марсилия пристигна снежнобял самолет с изрисувани червени кръстове и скоро след това групата излетя за Сплит, малък град на адриатическото крайбрежие. Там изчакаха да се стъмни, наострили уши към далечната артилерийска канонада. Когато слънцето се скри зад италианските планини оттатък морето, хеликоптерът им пристигна.

Сега той бръмчеше над високите крайбрежни планини и внезапно се спусна навътре в сушата към Меткович. Белият му корем се отразяваше в плитките крайбрежни езера със солена вода, зад които се издигаха върховете, подобно на драконови нокти. Пилотите летяха ниско над повърхността, като се промъкваха до скалите из лабиринта от каменисти склонове, което караше Франси да закрива очите си с ръка.

Екщайн запомни разшифрованото съобщение на Йохан, унищожи го, разкопча колана си и залепи лице към плексигласовото прозорче. Близо до малко градче сред полето встрани от зеленясалите води на река Рама се появи триъгълник от слаби светлини за кацане.

Той се пресегна, потупа шлемофона върху главата на Бени и посочи надолу.

Хеликоптерът наведе нос и слезе със сто метра, а после увисна над триъгълника достатъчно дълго, за да може Екщайн да отвори вратата и да издърпа вътре двама мъже, облечени в зелени комбинезони, носещи спортни сакове. Двамата бяха командоси от разузнавателната група на генералния щаб „Саярет Маткал“ — каймакът на тайните, елитни части на израелската армия. Бяха долетели в Дубровник от Неапол, взели кола и картечни пистолети „Скорпион“ от местен резидент, а после дошли на предварително уговореното място за среща.

Единият от тях с голяма брада и фигура на борец клекна в задната част на хеликоптера. Другият, бяло-рус сержант с вид на член на съветските Спецназ, се намести на седалката между Екщайн и Франси. Той отвори спортния сак, извади два еднакви пейджъра и подаде единия на Екщайн. Майорът погледна апаратчето и забележа двата малки бутона под екранчето от течен кристал. Единият беше червен, а другият — зелен.

— Зеления — изкрещя в ухото му командосът.

Екщайн натисна бутона и екранчето веднага светна. Показаха се географските координати на мястото, където се намират. Това изобщо не беше пейджър, а миниатюрна Глобална позиционираща система, проследяваща мястото си на повърхността чрез местната мрежа от американски сателити.

— Червения — изрева отново сержантът.

Екщайн натисна втория бутон, което изобщо не се отрази на неговия „пейджър“, обаче веднага задейства втория, намиращ се в ръката на сержанта. Неговият екран светна със същите координати, които се променяха едновременно с тези върху екранчето на Екщайн, в съответствие с движението на хеликоптера. Сега, където и да се намираше Екщайн, местоположението му можеше да се предава към командосите, които да го проследят по подробната карта на Сараево.

Сержантът кимна и двамата изключиха „пейджърите“ си.

— Не ни търси, освен ако наистина не затънеш в лайна — извика сержантът.

Екщайн се усмихна и отговори с вдигнати палци.

Когато хеликоптерът кацне в Сараево, командосите щяха да останат на борда и да се престорят, че поправят и дезинфекцират машината. Щяха да напуснат хеликоптера само ако Екщайн сигнализира, че са попаднали в опасност в града. И ако не успееш да си намерят превозно средство, щяха да изминат тичешком повече от трите километра до града.

Ако Екщайн и групата му успееша да се върнат на летището, но преследвани, командосите трябваше да слязат на пистата и да воюват с преследвачите, докато хеликоптерът отлети, а след това да се постараят да избягат от Босна и Херцеговина по какъвто начин намерят. Ако бъдеха убити, те не носеха по себе си каквато и да било идентификация като израелци. Никой в Израел няма да чуе за техния героизъм, а семействата им ще скърбят пред малките пирамидки на връх Херцел. Командосите разбираха това и го приемаха. Такава е съдбата на младите доброволци в специалните служби...

Град Сараево се намира в Динарските Алпи. Град с някога величествена архитектура, простиращ се на десет километра край река Миляцка, чиито води сега са изцапани с кръв и носят трупове. Летището се намира на югозапад от града, построено на място, където някога е имало приятни места за пикник.

Пистата се контролираше или, по-точно казано, се обитаваше притеснено от френски и британски войници, служещи в мироопазващите сили на ООН — ЮНПРОФОР. Титлата им предизвикваше навсякъде наоколо иронични усмивки, защото войниците едва успяваха да опазят сами себе си. Летището се намира на сръбска територия и откъм запад босненци обстрелват сърбите, докато сърбите гърмят със снаряди по пистите и по мюсюлманските предградия на Добриня. Всичко, което не достигне целта си, пада върху летището. Сградата е в развалини, а по пистата има повече дупки, отколкото в швейцарско сирене, поради което тук почти не може да кацне никакъв самолет. Ето защо им беше необходим хеликоптерът.

Сините светлини покрай пистата едва се виждаха през ниската мъгла, когато пилотите на хеликоптера го приземиха в южната ѝ част. Вратите се плъзнаха назад и Баум с Екщайн поведоха групата си през

извитата като лунен сърп поляна, като прескачаха кратерите от снарядите и парчетата строшен бетон. Остър вятър бръснеше откритата площ и Екщайн, облечен в синия анорак, съжаляваше за коженото си яке, оставено на борда на хеликоптера. Баум поведе бързо към порутените останки на аерогарата, като изпускаше облаци пара от устата си.

— Тихо е — отбеляза на английски той. Някъде от изток изпука самотен изстрел на снайперист.

— Ще ни донесеш лош късмет — предупреди го на френски Жерар.

— Това не е въпрос на късмет — намеси се Франси. — А на умение и ум.

— Аз съм си оставил ума вкъщи — изръмжа Серж. — Иначе нямаше да съм тук.

— Стига сте дрънкали — изсумтя Екщайн. — Карате ме да мисля, че се страхувате.

— Ами страхуваме се — натъртено отвърна Франси. — Иначе ти нямаше да си спокоен.

— Шшшш! — изсъска Екщайн като змия и всички млъкнаха. Но казаното от Франси беше вярно. Той искаше те да се страхуват, за да бъдат предпазливи и внимателни. Но като всеки войник на прага на бойната зона не искаше да го чува.

Той се вгледа към края на гражданския терминал, където под редица лампи, захранвани от генератор, се виждаше лагерът на ЮНПРОФОР. Виждаха се навитата бодлива тел и разкъсаните от шрапнели палатки, както и бронираните камиони, в които нещастните войници прекарваха повечето от почти безсънните си нощи. Пристигащите и заминаващите пътници трябваше да преминават през главния пункт за паспортна проверка, но формалностите по паспортна и митническа проверка бяха станали смехотворни в този Дантев кошмар и затова човек можеше лесно да се промъкне през почти неохранявания портал в южния край на пистата.

Двама британски войници стояха до забитата релса в края на пътя за летището и потропваха с крака, докато ругаеха министър-председателя си заради отговорната му гражданска позиция. Едрият сержант от шотландски произход се извърна при доближаването на

петимата израелци, бутна назад синята си каска и огледа цветните им анораци, вълнени шапки и сакове.

— Какво, по дяволите, е това? — изръмжа той. — Да не сте се загубили по пътя към Хималаите?

Вторият войник се изхили и опипа автомата си СА–80. Екщайн свали ципа на анорака си, под който се показаха блестящите слушалки на стетоскопа, и извади френския си паспорт и карта, удостоверяваща принадлежността му към организацията „Лекари без граница“.

— Аз съм доктор Пиер Ангюлер — каза той със силен френски акцент, а после кимна с уважение към Баум. — А това е доктор Антоан Арбре. — Псевдонимите им бяха приблизителен превод на имената им, което е любим подход на израелските тайни служби за избягване на забравянето им, когато човек се намира под напрежение.

Шотландецът кимна към Серж, Жерар и Франси.

— А това са сигурно Мечо Пух и приятелите му, нали?

— Трябва да стигнем бързо до болницата „Кошево“. — Баум направи строга физиономия и размаха документите си във въздуха. — Там има ранен пациент, когото трябва да изнесем. Журналистка.

Сержантът сви рамене и посочи с пръст към пътя.

— Ще трябва да потрамбовате натам, приятели. Обаче има сръбски пропускателен пункт, а бандитите са непредвидими. На ваше място бих се върнал в хеликоптера си и...

— Благодаря, приятелю — прекъсна го на френски Баум, бутна нагоре гредата на бариерата и мина напред. Останалите го последваха бързо.

— Проклети жабари — измърмори сержантът, когато израелците се скриха в гъстата мъгла. — Търсят война, при положение че могат да си се забавляват в скапаната „Фоли Бержер“.

Изминаха двеста метра в пълна тъмнина, направлявани само от напукания асфалт под краката си и информацията, съобщена им от човека на Мосад, познат на Баум. Вляво е летището, а вдясно широка ивица, контролирана от сърбите.

Баум мълчаливо броеше крачките си и от време на време светваше с минифенерчето. Екщайн избърза да върви до него, но полковникът го бутна назад, за да не се излага на опасност. Ако някой открие огън, той ще стреля към светлината.

Внезапно Франси въздъхна уплашено, защото на пътя излезе някаква фигура. Бени спря на място. Серж се промъкна в началото на групата, скрил в големия си юмрук сгъваем нож. Всички затаиха дъх.

В мъглата отпред блесна лъч на фенерче и фигурата пристъпи, поставила юмуци на хълбоците. Беше нисък мъж с квадратно подстригана черна брада, падаща върху стара бойна натовска куртка. Беше обут в син анцуг с бял надпис „Найки“ и черни ботуши. На главата си имаше българско войнишко кепе с червена звезда и спуснати наушници, които му придаваха вид на ловджийско куче.

— Добре дошли — поздрави „гостите“ си дребният мъж с груб, тютюнджийски глас. С тази шапка, брада и черни, блестящи трескаво очи приличаше на откачен. — Аз съм Зоран Косанович.

Йохан всъщност го бе нарекъл „откачения половин евреин“. Беше роден и отраснал в Сараево, син на мюсюлманка от Мостар и служител в клуба на малката еврейска общност в града. Както повечето славянски евреи, той беше считан за „неутрален“ от сърби, хървати и мюсюлмани, поради което можеше да пресича спорните граници помежду им в сравнителна безопасност.

Косанович не знаеше истинската национална принадлежност на гостите си, нито целта на идването им. Йохан му беше казал само, че те са важни и ще му бъде платено добре, за да ги преведе из града.

Баум пристъпи напред с топла баварска усмивка, която би могла както да обезоръжи потенциален враг, така и да изплаши до смърт пленници при разпит.

— Аз съм доктор Арбре, а това е доктор Ангюлер. — Той махна с ръка към Серж, Жерар и Франси. — И нашите асистенти.

— Разбира се — усмихна се Косанович и показа редица златни зъби. В страна на крайпътни, екзекуции и пленнически лагери не можеше да си позволява любопитство. — Трябва да получа парите за път.

Екщайн извади плик с 1 000 германски марки и Косанович го прибра в джоба си, без да ги брои.

— Следвайте ме — каза той, обърна се и пристъпи встрани от пътя. Започна да развива ролка с бяла панделка. — Не стъпвайте встрани от панделката — предупреди той. — Има мини.

Израелците се подредиха в идеална редица като послушни деца в детска градина.

Последваха го нагоре по ниския хълм от втвърдена кал и големи, разхвърляни камъни. Отнякъде се издигна ракета, изпука и докато светлинката ѝ се спускаше надолу, Екщайн разбра, че камъните са бетонни останки от разрушени сгради. Напред ракетата освети високо ограждение от бодлива тел, простиращо се от ляво на дясно през развалините. Косанович спусна длан към крака си и разпери пръсти. Израелците спряха на място.

В оградено с чували пясък място бяха седнали четирима сърби и почистваха оръжията си. Югославски автомати М-70 и снайперска пушка „Драгунов“. Отстрани „офицерът“ на бандата се беше облегал на лека картучница ПКМ и когато се извърна към Косанович, огънчето на цигарата му освети патрондаши със 7,62-милиметрови патрони, кръстосани през гърдите му като на Панчо Виля.

Нямаше размяна на думи. Косанович извади парите, офицерът погледна в плика, а после щракна с пръсти. Един от хората му дръпна бодливата тел настрани и Косанович направи знак на Баум. Сърбите не казаха нищо, докато „французите“ минаваха, макар че единият от тях посегна и опипа Франси по задника, сякаш е плод в минаваща селска каруца. Серж едва се въздържа да не го удуши.

От другата страна на оградата израелците спряха едновременно със зяпнали уста. Дори и за онези от тях, които бяха виждали Бейрут през 1982 година, Добриня беше шок.

Нямаше покрив или балкон, останали на мястото си в мюсюлманското предградие. Макар малкото оживели упорито да бяха останали по домовете си, тук нямаше ток. Нито една крушка не светеше през счупените прозорци. На кръстопътя от разрушени сгради и надупчени улици единственият здрав предмет беше зелен микробус „Фолксваген“. Косанович отиде до него и отвори вратата като горд лакей.

— Собственост на Нурия Кизо, майсторът на печки от стария град — каза той, докато Екщайн и компания бързо се качваха вътре. — Никой не стреля по Нурия. — Той включи двигателя, а Екщайн се настани на седалката до него. — Всички имат нужда от печки.

Той прекара микробуса по тесен, наклонен път, обсипан с парчета от развалините, а после се намери на кръстовище, от което се виждаше градът в цялото му мъчително великолепиe.

Високо на север се издигаше черната верига на Балкана, покрита с петна от по-светли облаци и закриваща част от звездното небе. Точно отдолу на булевард „Маршал Тито“ в трамвайното депо лежаха изкривени и смачкани червените мотриси от целия трамваен парк на Сараево подобно на изпочупени от разглежено дете играчки. А сградите, обърнати към булевард „Четник“, бяха надупчени с всякакъв калибър модерни оръжия.

На изток университетският стадион приличаше на почерняла тенджера, а по-ниските квартали на Добриня, където отчаяната босненска армия е отблъсквала сръбските атаки, изглеждаха горе-долу като Хирошима. Католическите църкви, както и джамиите бяха с дупки от снаряди и куршуми, а жилищните комплекси — полусрутени. Един висок блок срещу хотел „Холидей Ин“ беше с цяла срутена стена и черните стаи зееха към небето като двадесет ужасено разтворени уста. Всяка, някога елегантна хабсбургска фасада беше надупчена и олющена, а между лагерите на армията и четниците можеха да се видят двете дълги платна на „Маршал Тито“ и „Путник“, където хората продължаваха да живеят и дишат, докато пресичат със спринт „алеята на снайперистите“.

Групата на Екщайн се скупчи към предното стъкло. Не можеха да повярват на очите си, но продължаваха да гледат като омагьосани. Косанович запали цигара, а отнякъде се чу лай на картечница. Последва друга и трета, а после се чу познатият двоен гръм от РПГ.

— Е, докторе — обърна той глава към Бени Баум. — В болницата ли искате?

Баум погледна часовника си. Беше 6,52 привечер. В 7,30 Ники Хашек ще напусне работното си място.

— Не — каза Баум. — В руското посолство. Бързо.

Косанович цъкна с език и бавно поклати глава.

— Ами... — Той погледна към Екщайн — какво става с моите пари?

— Ще ги получиш — отговори майорът. — Когато си тръгваме.

— Много сте хитри. — По устните на лудия полуевреин цъфна бавно усмивка. Той посочи града, който беше започнал да се осветява от престрелката. — Защото иначе тази нощ аз не бих рискувал да слизам надолу.

4.

САРАЕВО

30 АПРИЛ

Ники Хашек беше нервна чехкиня, която се стараеше да прикрие неспокойството си зад леко нахалство. Беше на тридесет и две, но изглеждаше с десет години по-млада благодарение на стройната си фигура, без съмнение поддържана от препускащ метаболизъм, цигари без филтър и диета от кафе и недовършени обеда. Късата ѝ черна коса, мека като козина на чинчила, падаше на кичури върху челото ѝ и подскачаше на вълни, когато ходеше. Очите ѝ бяха почти тъмносини, носът чип, челюстите ъгловати, а брадичката остра. Би изглеждала красива, ако не беше изражението, което никога не напускаше лицето ѝ. Дори и когато спеше. Опасение. Недоверие. Готовност за бягство.

По-голямата част от гардероба ѝ — чорапи, пуловери, обувки и някоя миниполичка — бяха черни. Приличаше на домашна котка, която живее в претъпкан апартамент и се прави на господарка, като ходи с гордо вдигната глава. Обаче се стряска при всяко внезапно движение, сякаш някоя обувка може да я улучи ненадейно. Ако притежаваше опашка, тя сигурно постоянно би трепкала и опипвала наоколо като минотърсач.

Когато излезе от руското посолство на улица „Васа Мискин“ точно в 19,30 часа, както беше съобщил Йохан, Екщайн дори не си направи труда да провери снимката ѝ за потвърждение. Беше единствена по рода си и описанието на Крумлов за езика на тялото ѝ се потвърди даже преди да види лицето ѝ. Когато пресичаше тротоара, мина момче на велосипед и тя едва не подскочи във въздуха. После бързо възстанови крачка, огледа се за част от секундата и продължи.

Това беше тя. Не може да има друга Ники Хашек.

Нощта стана дълбока и тъмна. Малкото пешеходци притичваха по улиците, защото кръвта на младежите върху паважа на централния площад още не беше засъхнала напълно след привечерния обстрел и фантазиите, че някакъв си договор „Ванс-Оуен“ може да сложи край на всичко това, вече се бяха изпарили. Едва вчера няколко вечерни

кафенета бяха отворили отново врати, макар да нямаше много храна, която да се сервира към местната бира и кафе. Сега обаче се чу нов слух. Че сръбските снайпери, заели позиции по склоновете на планината Требович, са получили нови съветски прибори за нощно виждане. Така че известно време и нощните излизания ще спрат.

— Който рано ляга, може и да се събуди жив. — Така беше предупредил един журналист от местния вестник „Ослобождение“ свой колега от „Таймс“.

Ники дръпна ципа на дългото си черно скиорско яке, зави наляво и после още веднъж вляво и тръгна в посока към реката. Екщайн, който беше полускрит в един вход на ъгъла на улица „Караджич“, кимна с облекчение, защото тя следваше маршрута си към дома в Ново Сараево. На стотина метра на юг Баум и Жерар чакаха с Косанович и микробуса близо до края на алеята и ако Ники беше променила пътя си, можеха да бъдат предупредени само от пратеник. Бен-Цион беше забранил на групата да ползва каквото и да било комуникационно оборудване във военната зона, където пленяването му представлява реална възможност. Това изобщо не можеше да притесни Бени, израснал в разузнаването по времето, когато всички ползваха сигнализация с ръце, но Екщайн и останалите бяха от модерното поколение и комуникацията им липсваше.

Кимването на Екщайн сигнализира на Франси, която се разхождаше напред-назад по южния тротоар на „Мискин“ наблизно до фасадите на къщите, за да не могат руснаците да я забележат от покритите с найлон прозорци на посолството си откъм същия тротоар.

Всъщност обаче руснаците вече я бяха забелязали. Колената на полковник Степнин бяха изтръпнали от клечене зад прозореца на затъмнения му кабинет, с притиснат към окото модерен прибор за нощно виждане. В края на тръбата му беше закрепено зъболекарско огледалце, което се показваше през една дупка на найлона, покриващ прозореца му. С фокусиране към огледалцето и бавно завъртане Степнин беше зърнал това „момиче, което се разхожда безцелно“, както и самия Екщайн.

— Кой са те? — попита адютантът на Степнин, клекнал до него с желание сам да надникне.

— Шшшш, Юра. — Степнин увеличи образа. — Не мога да разбера. Приличат на европейци, но това няма значение. Иван и Боря

ще се погрижат за тях.

Капитанът поклати глава със съмнение.

— Не съм сигурен, че...

— Недей да мърмориш като баба, Юрий. Просто наблюдавай.

— Слушам.

Сега Франси тръгна бързо към ъгъла, за да се приближи до Ники. После спря рязко, за да не се сблъска с двамата руснаци, които излязоха от вратата и веднага тръгнаха подир Ники. Нейните „конски мухи“ бяха със среден ръст, единият с половин глава по-висок от другия. Славянските им лица бяха по-незабележими в Сараево, отколкото в Ливан или Сирия, където руснаците приличат на акули в аквариум със златни рибки. С тежките си вълнени палта и кожени шапки те изобщо не криеха работата, която вършат, но и Ники не си направи труда да извърне глава и да ги погледне. Когато човек работи при руснаци, никога не остава сам.

Франси отново тръгна. След двамата телохранители. Беше облякла яке с две лица и сега го носеше с бялата страна навън. На главата си беше сложила червена шапка, за да придобие по-спортен вид.

— Ники! Ники Хашек! — Тя се промъкна нахално между двамата руснаци и затича към чехкинята, а Ники, както се и очакваше, трепна и се извърна. Франси я настигна, хвана я под ръка и я поведе напред, като се притискаше към нея и се смееше весело.

Иван, по-високият от двамата руснаци, първо само изрече някаква мръсотия по неин адрес. Но почти веднага си спомни предупреждението на полковник Степнин и лицето му потъмня. Дватамата с Боря усилиха ход след двете момичета.

Серж излезе от входа на отсрещната страна на улицата и двамата с Екщайн тихо тръгнаха след руснаците. И трите „двойки“ вървяха на юг по „Караджич“, където цветните стъкла на православната черква бяха осветени отвътре и улицата проблясваше, сякаш някой бижутер е пръснал скъпоценните си камъни. Напред, оттатък Стария град, течаха водите на река Миляцка и разрушените сгради белееха като счупени кости върху маса в моргата.

Франси усили ход.

Руснаците тръгнаха по-бързо.

Екщайн и Серж също забързаха мълчаливо, а майорът стисна юмруци в подсилените си ръкавици.

Вече мразеше тази част от работата си. По природа не беше убиец и страхлив престъпник. Даже когато поемаше доброволно някоя неприятна задача, част от него винаги се молеше тя да бъде отменена. Сега той стегна мускулите на ръката и гърдите си, решил да свърши работата бързо и ефективно, за да не му се налага да убива някого. Но като погледна Серж, разбра, че сержантът не страда от подобни угризения.

Внезапно Франси рязко зави наляво, повела Ники към предварително определената алея. Руснаците се поколебаха за миг, после Иван дръпна Боря за ръкава и двамата също завиха нататък. Екщайн задържа Серж, докато оглеждаше ъгъла, а после пристъпи към алеята.

Пространството беше много тясно. Тук едва можеше да мине каруца. Високо в небето звездите примигваха, а между покривите се виждаха въжета с простряно пране.

Отнякъде се чу изстрел на минохвъргачка и всички се смръзнаха, докато снарядът избухна на изток към Башкарзия и се чу срутване на тухли. Екщайн се взря към края на алеята, в напразно усилие да види микробуса, който не беше там. Но това нямаше значение. Моментът настъпи. Всяка секунда можеше да започне артилерийски обстрел и руснаците да приберат Ники, за да я „пазят“.

— Ники! — извика Екщайн. Той затича, а Серж го последва по петите. — Ники! — Той размаха ръце и опита да се усмихне, но знаеше, че лицето му е напрегнато и замръзнало.

Руснаците се извърнаха бързо. Зад гърба им Екщайн видя как Франси дръпна Ники и той хукна по-бързо. Гледаше само момичетата и се надяваше, че телохранителите ще останат объркани, докато той и Серж стигнат до тях.

Не се получи.

По-ниският руснак се намръщи, а после извади ръце от джобовете на палтото си. Големи ръце. По-високият отстъпи, инстинктът изпревари разума му и Екщайн видя как той посегна под палтото си, но го остави на Серж и се нахвърли към ниския.

Той удари Боря право в носа. Ударът беше добър, със засилване от рамото и цялата му сила, но онзи само изпъшка, отстъпи назад и се

задържа. Преди Екщайн да успее да удари отново, той зърна юмрука, насочен към стомаха му и стегна мускули, за да го посрещне. Болката го предизвика, той вдигна лявата си ръка на нивото на ухото и извъртя тялото си. Удари Боря по лицето със саблен удар, който разцепи кожата му до костта и бликна струя кръв. Руснакът обаче беше силен и със здрав врат. Той не падна, а залитна към стената, разкراчил крака и с лице обляно в сълзи, предизвикани от удара.

Екщайн отстъпи и го ритна с всичка сила в корема. Това свърши работа. Боря падна свит на земята.

Екщайн се обърна, но Серж вече си беше свършил работата. Беше ударил Иван във врата, а после счупи ръката му с яростен удар в мига, когато се появи изпод палтото, държаща пистолет „Макаров“. Мъжът беше паднал в безсъзнание, кожената шапка му я нямаше и очите му бяха обърнати с бялото нагоре, но Серж го държеше за косата и удряше главата му в стената на сградата, явно разярен от факта, че другият едва не го е застрелял.

Екщайн сграбчи Серж за якето и го дръпна. Хукнаха към другия край на алеята. Микробусът беше там с отворена странична врата и момичетата вече бяха вътре, но Баум бе скочил навън, вероятно с надеждата и той да удари някого, преди да се е пенсионира. Жерар пък се беше приготвил с комплекта за първа помощ, ако някой е леко ранен.

Екщайн, изпълнен с адреналин и задъхан, зърна нещо лъскаво в ръката на Серж, когато стигнаха фолксвагена.

— Никакви сувенири — изсъска той и дръпна руския пистолет от ръката на сержанта. Извади пълнителя и патрона от цевта, след което захвърли пистолета обратно в алеята.

Серж сви рамене и се ухили, след което скочи в микробуса.

Баум плесна Екщайн по рамото, бутна Жерар на седалката до Косанович и се вмъкна до него.

Екщайн погледна пълнителя в ръката си и го захвърли надалеч. Той се удари в някакъв покрив, а после шляпна в локва. Микробусът вече беше тръгнал към реката и той скочи, за да се хване за страничната врата и да се вмъкне вътре.

Явно Косанович бързаше да се прибере...

Ники Хашек не проговори. Беше седнала на средната седалка, хванала с длани в черни ръкавици колената си. Приличаше на дете, притисната между едрата фигура на Серж и по-стройното тяло на Екщайн, който продължаваше да се тресе в опит да успокои напрегнатите си нерви. Тя явно очакваше нещо подобно, защото не показваше паниката, в която би изпаднал отвлечен заложник. Обаче не изглеждаше и твърде радостна.

Франси и Жерар бяха на задната седалка и Франси нежно положи ръка върху рамото на Ники, което само накара младата жена да трепне. Баум се обърна от предната седалка, изпъна дебелия си ръка върху облегалката и дари Ники с най-топлата си бащинска усмивка.

— Добре ли си? — попита я нежно на френски, давайки сигнал на всички да говорят на този език.

Ники го изгледа под кичурите на бретона си. Бени кимна към Ейтан.

— Снимката — нареди той и Екщайн бръкна в джоба си, за да подаде на Ники снимката, предадена им от Ян Крумлов. Беше черно-бяла и направена от Крумлов на балкона на апартамента им в Прага. Преминаването ѝ от фотоапарата към Крумлов, после в ръцете на тези непознати и обратно към Ники трябваше да послужи като уверение за добрите им намерения, но Ники едва не я пречупи, когато я сграбчи. Тя я загледа, сякаш се чудеше какво ли е станало с младата жена от снимката, а после вдигна поглед към Баум.

— От годеника ми е — каза тя на френски, сякаш съжалява, че не са подписали предбрачно споразумение.

— Да — усмихна ѝ се Баум. — Знаем.

Серж се засмя, Франси и Жерар също и това сякаш стопи леда, защото Ники също бавно разтегна устни в усмивка.

Косанович подкара фолксвагена на запад по улица „Степанович“, сега съвсем пуста. Интервалите между далечните изстрели ставаха все по-кратки — агресивно бумтене с ответно пукане. Когато зави по „Путник“ и откритото пространство на „алеята на снайперистите“, той започна да кара като всеки, намиращ се в град под обсада — на зиг-заг с надежда, че никой няма да се прицели в толкова неспокойно движеща се мишена. Всъщност е точно обратното, тъй като снайперистите обикновено са горди хора. В потвърждение на това един тежък куршум удари паважа точно пред бронята на колата, но

Косанович подкара по-бързо и хората от групата на Екщайн посегнаха към дръжките, докато откаченият полуевреин профуча пред изоставения „Холидей Ин“, зави рязко вдясно по „Бродска“, после отново наляво между две огромни купчини развалини, които приличаха на вход към египетска гробница.

Широката черна уста на подземния вход се издигна пред тях и микробусът заподскача по рампата. Тъкмо преди да ги погълне пълната тъмнина, Екщайн погледна нагоре и видя бяло парче картон с предупреждение, написано с молив:

Снайпер!

Косанович спря микробуса и запали фаровете. Едва сега всички осъзнаха, че е карал на сляпо. Намираха се в нещо като подземен паркинг. През надупчената сграда отгоре валеше дъжд и струите му падаха пред фаровете като степени сталактити, а при всяко разтърсване от канонадата навън се сипеше прах.

Баум скочи от микробуса и се насочи право към единствената друга кола. Бяла затворена камионетка, паркирана между два стълба. Това трябва да беше „линейката“, спомената от Мак Маркърс. Измъкването от летището покрай двамата скучаещи англичани мина лесно, обаче влизането към пистата ставаше само през големия сръбски пропускателен пункт в Неджаричи и официалния портал на ЮНПРОФОР. И заради това щеше да им е нужен „цирк“ с пълна програма.

Екщайн приближи зад Баум и двамата обиколиха камионетката като пилоти преди полет. Опипаха каросерията. Беше много чиста. Косанович беше изпълнил указанията на Йохан, за което свидетелстваха купчината мокри парцали и празната бутилка препарат за миене на чинии върху бетонения под.

— Приятели! — извика на френски Бени останалите от трупата. — Рисунките — каза той, понеже не може да си припомни думата за шаблони.

Серж, Жерар и Франси изскочиха от фолксвагена, поставиха саковете си около камионетката и се захванаха за работа. Жерар измъкна чифт гащи и започна да лъска страничните стени на колата. Франси и Серж извадиха къси спрейове за рисунки и наложиха дългите шаблони за червените емблеми на „Лекари без граница“.

Жерар се хвана да сглобява две телескопични антени с вакуумно захващане и триъгълните флагчета на ЛБГ.

Косанович приближи Баум и Екщайн, явно очакващ похвала за работата си.

— Много добре — каза Бени и потупа ниския мъж по рамото.

Косанович сви рамене.

— Не знам френски.

Екщайн погледна над главата на сараевчанина. Ники стоеше наблизко и гледаше как чужденците работят, като пушеше дълга цигара. Като че ли трепереше.

Екщайн вдигна своя сак и се отдръпна заедно с Косанович и Баум към един по-тъмен ъгъл. Отвори сака и извади голяма пластмасова аптечка за кола, отвори закопчалките и извади горната кутия, пълна с обезболяващи таблетки, тръбички за системи и турникети, и хирургически ножици. В долната част имаше цяла униформа на майор от ЮНПРОФОР. Беше специално вакуумирана от „магьосниците“ и сега Баум започна да я отваря и разгъва, докато Екщайн събличаше дрехите си на член на ЛБГ.

— Знаеш ли как да стигнеш с кола до летището? — попита Косанович, докато наблюдаваше как Екщайн се мъчи да се надене в чифт много твърди камуфлажни панталони.

— Ориентировъчно — каза Баум.

— Какво? — намръщи се дребосъкът.

— Повтори ни пак — обади се Екщайн.

— Оттук тръгвате надолу по „Путник“. След това направо покрай телевизионната кула и сградата на пощата. На голямото кръстовище завивате наляво покрай железопътната линия. — Косанович размаха предупредително пръст. — Не отивайте към Ступ! Наляво и нагоре по „Неджаричи“.

— Добре — каза Екщайн. Вече беше облечен в британска куртка на служител на САС, което би отстранило всякакви непотребни въпроси от страна на войниците на нейно величество и би обяснило дължината на косата и прическата му. Въпреки това той сложи черна вълнена шапка и прибра вързаната на опашка коса под нея.

— Аз съм дотук — каза Косанович. Баум и Екщайн се извърнаха към него, разбирайки, че чака заплащането си като пиколо от хотел.

— Разбира се — отговори Бени и извади плик, съдържащ парите за Косанович. Той го подаде на ухиления откачен полуевреин.

— Справи се много добре — каза Екщайн и накриви синята барета на ЮНПРОФОР върху едната си вежда. — Благодаря. — Той разтърси ръката на ниския мъж.

— И вие. — Сараевчанинът отвори плика, хвърли го и разпредели германските марки на три, след което ги нави на рула. Едното влезе в джоба му, другото под шапката, а третото скри в обувката си. — Късмет. — Той посочи към небето, сякаш това би им помогнало, и се запъти към фолксвагена. После спря и се извърна. — Когато стигнете до четниците при „Неджаричи“, внимавайте много — предупреди той. — Те се смеят и шегуват, обаче в следващия момент могат или да те целунат, или да те убият.

Екщайн кимна, Баум му махна с ръка, а Косанович скочи в микробуса и изчезна на заден ход сред развалините на своя свят.

След миг на паркинга стана тъмно като в ковчег, после някой запали фаровете на камионетката. Дватамата офицери приближиха колата, където Жерар, Франси и Серж се бяха изпънали гордо като екипаж за инспекция. Маскировката като линейка беше идеална, надписите и знаменцата на място и синята въртяща се лампа фиксирана върху покрива.

Баум отвори товарната врата отзад. Франси беше разгънала и надула един зелен военен дюшек върху пода. По стените висяха специално ушити джобове за закачане на медицински инструменти и две банки за преливане, окачени върху трикрака поставка за системи. Имаше дори прозрачна найлонова санитарна торба, пълна с „окървавени“ бинтове.

— Прекрасно — възкликна на френски Баум, докато събличаше горната си дреха и обличаше бяла престилка. Жерар, Серж и Франси го последваха, а после Франси извади малка мека бутилка и изцапа белите им престилки с петна кръв.

Всички започнаха да се качват в камионетката, а Екщайн се обърна към Ники, която не беше мръднала от мястото си. Пушеше вече трета цигара и ръката ѝ трепереше.

— Ако обичате — покани я с френски маниер към линейката Екщайн.

— Можете да престанете с този френски — каза Ники. — Аз говоря по-добре английски. — Обаче пак не мръдна от мястото си.

Баум вече се качваше откъм задната врата, но спря, защото усети, че ще последват неприятности.

— Вие не сте французи — каза Ники. Тя хвърли цигарата и скръсти ръце пред гърдите си. Жерар, Серж и Франси тихо слязоха от колата.

— Добре — заговори спокойно и любезно Екщайн. Той бръкна в джобовете на униформения си панталон и погледна чехкинята, без да помръдне, сякаш тя е самоубийца, застанала на ръба на покрив.

— Може би този е французин — посочи Ники към Жерар. — Но не и останалите. Вие сте израелци.

Никой не отрони дума. Сега младата жена явно се изплаши. Искаше ѝ се никога да не се е съгласявала с предложението на годеника си. Имаше нужда от увереност, но всъщност никой не можеше да ѝ я даде освен тя самата. Някъде избухна артилерийски снаряд и тя трепна, когато от тавана потече струйка прах.

— Със сигурност не сте американци. Те винаги се шегуват и всички си приличат. Не сте германци или араби, нито нещо друго. Трябва да сте евреи. Всеки друг би убил онези двама руснаци.

Екщайн обърна гръб на разтрепераната жена.

— Ние сме тук, за да ти помогнем, Ники — заговори ѝ той и погледна часовника си. — Но сега е време да вървим.

— Няма да тръгна — упорито отказа Ники.

Екщайн навири глава.

— Така ли?

— Няма да тръгна без нещата си.

— Кои неща, скъпа? — Гласът на Баум беше мек като на лекар-психиатър и той вдигна ръка, за да е сигурен, че групата ще разбере деликатния характер на този разговор.

— От апартамента ми. Имам неща за взимане.

Франси пристъпи напред, игнорирайки сигнала на Баум. Тя беше млада жена, която не обичаше да се съобразява с ексцентричностите на други жени.

— Слушай, Ники — каза тя. — Трябва да се качим в линейката и да те превърнем в тежко ранен пациент. Пациент в критично състояние. А вече нямаме време...

Ники отстъпи назад и гърбът ѝ се изви като на уплашена котка.

— Няма да тръгна с вас, ако не спрем при апартамента ми! Трябва да си взема нещо оттам и ако се опитате да ме принудите, когато стигнем до сърбите, аз ще започна да пищя. Кълна се, че ще го направя.

Жерар се изправи до Екщайн. Той докосна майора по лакътя и Ейтан разбра мисълта му. Можеха да инжектират момичето и да я докарат в безсъзнание, за да се справят. Обаче Ян Крумлов я очакваше и пълното му сътрудничество с тях можеше да зависи от това как са се отнесли с годеницата му тук.

Баум размаха дебелите си длани във въздуха, сякаш разгонваше облаците на неприязънта.

— Добре, скъпа. Разбира се, че си права. — Той извади усмивката си на Дядо Коледа. — Ние сме израелци. И всички сме сантиментални глупаци. И аз да напусках дома си, знаейки, че никога няма да се върна, също нямаше да си тръгна без някои дреболии от гардероба. Даже и да предстоеше падането на атомна бомба.

Ники се взря в него, за да провери дали говори искрено, и после кимна доверчиво.

— Хайде — каза полковникът. — Кажете ми къде живееш.

„Живея“ едва ли беше думата, с която да се опише домашната обстановка на Ники Хашек. Тя беше преживяла половината си година в Сараево в един висок блок в Моймило, където войските на босненското правителство бяха успели да отблъснат сърбите от хълма Моймило. Въпреки това артилерийският обстрел и снайперски атаки бяха редовни събития в квартала и нямаше здрава сграда, да не говорим за опасността за живота на жителите. Към всеки многоетажен блок имаше сформирана гражданска охрана, за да не допуска влизането на саботьори. Жените пазеха през деня, а мъжете нощем. През есента в един от почивните ѝ дни Ники също беше стояла на пост заедно със съседката си. Жената се беше отдалечила само за миг, да си купи вестник, и беше убита заедно с продавача от артилерийски снаряд. След това Ники беше прекарала почти цяла седмица, без да излиза, като непрекъснато гълташе успокоителни.

В апартамента ѝ на четвъртия етаж Екщайн веднага разбра, че „нещата“, за които се е върнала, нямат парична ценност. Едностайното жилище беше напълно лишено дори и от най-елементарни удобства. Централното отопление беше спряно много отдавна и затова в една от стените беше пробита дупка за кюнеца на импровизираната печка. Всичко дървено, включително и рамките на картините, краката на мебелите и даже закачалките бяха изгорени. Когато обстрелът е бил твърде опасен, за да се реши Ники да излезе и потърси нещо за горене, тя е поддържала огъня през леденостудените балкански ноци с книги, моливи и дори част от летните си дрехи.

Два фенера, захранвани с олио, осветяваха голия апартамент, докато Екщайн и Баум гледаха как Ники се мотае напред-назад, стиснала малко черно куфарче като дете, което е решило да избяга от къщи, защото са му се скарали, че е разляло млякото. Останалите от групата чакаха долу в линейката, а Екщайн непрекъснато поглеждаше часовника си и хвърляше погледи към Баум. Обстрелът на града беше започнал отново и Екщайн се опасяваше, че линейката може да бъде повредена или изобщо унищожена. Баум направи знак на майора да потърпи.

Личното откъсване на Ники от собствената ѝ носталгия беше странен танц, но не продължи дълго. Тя бързо избра някакви странни неща, които прибра в куфарчето. Това бяха няколко дрешки, чифт обувки, шепя евтини бижута, пет кутии цигари, които беше скрила в банята. Продължи да поглежда скришом израелците, сякаш се притесняваше, че я виждат какво прави, и Екщайн изпита състрадание към горкото същество.

Беше минала доста пъти край едно метално шкафче, но най-накрая извади ключ и го отвори. Извади отвътре купчина писма, вързани със синя панделка, после личния си дневник и малък фотоалбум. Най-накрая взе малка кутийка, обвита в кадифе. С треперещи пръсти я отвори и извади красива, дебела писалка със сребърна капачка. Писмата и снимките влязоха в куфарчето ѝ, а дневникът и писалката във вътрешния джоб на якето.

Тя се извърна към Баум и Екщайн, отметна бретона от очите си и зачака.

— Това ли е всичко? — попита Екщайн.

— Да.

Баум задържа вратата, докато мине Ники. Екщайн го настигна в коридора и прошепна на иврит:

— И заради това ли си рискувахме задниците?

Баум се изсмя тихо и потупа Екщайн по гърба.

Серж караше присвит зад кормилото на камионетката, прилепил лице към предното стъкло, докато се промъкваше из посипаните с развалини пътища от Моймило към града. До него Екщайн проверяваше британската си униформа и нагласяше баретата си почти като професионален актьор, готвещ се да излезе на сцената. Беше извикал върху лицето си онази особена класова гордост на английския офицер, с която гледа света отгоре и отдалеч. Гърбът му се стегна и той се изпъчи на мястото си.

Откъм хълмовете Велешичи над града се издигаха осветителни ракети. Когато отново завиха наляво по „Путник“, един танков снаряд прелетя откъм хълма Жук и червената му точка удари някъде като светкавица, разтърсвайки прозорците на колата.

В задната част на „линейката“ Франси работеше бързо по смяната на облеклото на Ники, докато Жерар и Бени възпитано бяха извърнали очи, а Баум разсейваше момичето с вицове и смешни случки от посещението си в Прага. Ники затрепери, когато Франси съблече дрехите ѝ и ги прибра в куфарчето. После бинтова единия от голите ѝ крака от коляното до глезена, след което напои превръзката с йод и кървави петна. След това ѝ помогна да навлече грубата болнична нощница, постави я да легне върху надувния дюшек и я покри с термоодеяло.

След като Ники беше подготвена, Баум и Жерар се включиха в работата. Очите на Ники се ококориха, когато Жерар вкара иглата от системата в китката ѝ. Той не се притесни от подскачането на колата, тъй като беше правил стотици пъти същото във военни бронирани коли и хеликоптери. Баум превърза с бинт челото на Ники, докато Франси отново мокреше превръзката с йод, а после омаза косата на „пациентката“ с „кръв“. Жерар върза гривна с надпис от болница „Кошево“ на китката ѝ, а Франси се отказа да постави светъл грим върху лицето ѝ, тъй като момичето и без това беше бледо като призрак.

— Това е — каза Бени и потупа Ники по рамото. — Ти си полумъртва, скъпа. Мълчи си.

— Нямам какво да говоря — едва прошепна Ники.

Недалеч след разрушената сграда на вестник „Освобождение“ Серж зави наляво към „Неджаричи“ и летището, като намали за миг, когато група босненски драгуни пресече тичешком улицата към Ступ. Мъжете носеха тежки сандъци с муниции. Той включи синята лампа на линейката и тя започна да хвърля призрачни кобалтови отблясъци.

Екщайн извади лулата и филтрите, разви цигарето и внимателно зареди оръжието. Серж го погледна и поклати глава.

— За тази цел трябва да имаме гранати — изсумтя той. — Не някакви играчки.

Ейтан се усмихна и захапа лулата. Патронът се намираше на сантиметри от устните му.

— Гледай да не си гръмнеш главата, за бога — каза Серж.

— Тогава и ти гледай да не тръскаш, момчето ми — отвърна Екщайн с най-добрия си британски акцент.

От запад започна истеричен пушечен обстрел и скоро попаднаха на друга група босненски драгуни, отбраняващи един тротоар на „Неджаричи“. Босненците стискаха нервно оръжията си и гледаха тревожно надясно към кипящата битка. Почти не обърнаха внимание на линейката, която пресече фронта.

Серж маневрира бързо през стотината метра ничия земя покрай три реда бодлива тел, след което между два дълги земни насипа и натрупани чували с пясък се появи сръбския пропускателен пункт.

Мястото изглеждаше изоставено. Нямаше сърби, а само издигащ се нагоре дим. Малко назад под странен ъгъл беше паркирана една югославска бронирана кола, от кабината на която излизаха оранжеви пламъци. Серж намали скоростта.

— Май няма никой въщи — оптимистично отбеляза той.

— Тогава минавай направо — нареди Екщайн, макар да чувстваше как стомахът му се свива притеснено.

Серж натисна педала на газта, но един силен лъч се блъсна в предното стъкло.

— Стоп! — извика някой и Серж, който също беше ръководил пропускателни пунктове в Ливан, удари спирачка, колата се завъртя и

спря почти до натрупаните чували с пясък. След това той веднага вдигна ръце от кормилото.

Екщайн примижа към ослепителния лъч. Върху насипа се бяха появили три фигури, едната от които беше насочила силния лъч на фенера. След малко успя да различи подробности от другите две фигури, които предизвикаха тръпки от главата до петите му.

Те носеха автомати АК-74, а на рамото на единия имаше и РПГ. Всички бяха брадати и без каски, но челата им бяха превързани с ленти от зелен плат. Бяха облечени във вълнени камуфлажни униформи, от онези, останали след изтеглянето на американските пехотинци от Ливан.

— Боже господи — възкликна на немски Бени Баум, който надникна откъм каросерията.

— Такива ли са, за каквито ги мисля? — изръмжа тихо Серж.

— Хизбула — едва разтвори устни Ейтан.

Не можеше да стане по-лошо. Достатъчно трудно би било да се излъжат непредвидимите сърби, но срещата с тези подкрепяни от Иран фанатици беше като да попаднеш в буре със скорпиони. Те убиват безжалостно, защото Аллах им е обещал рая заради това. Щом си неверник, не заслужаваш да си жив. А ако се окаже, че на всичкото отгоре си и израелец...

— Не излизай още — процеди Баум през стиснати зъби. — Остави ги да се успокоят.

— На мен ми се струват напълно спокойни — каза Серж.

В лъча светлина между чувалите с пясък се появи четвърта фигура. Беше се навела и сваляше ботушите от някакъв труп.

— Ето къде са отишли сърбите — прошепна Ейтан.

— Току-що са ги убили — каза Бени, сякаш гледа документален филм за чакали.

— Какво става? — попита Жерар откъм каросерията.

— Млъквай — изсъска му Серж.

Екщайн трябваше да вземе решение, и то веднага. Имаше само един 22-калибров патрон в проклетата си смешна лула, а стоеше пред хора, които често нападаха израелските позиции в Южен Ливан на самоубийствени вълни. Той бавно бръкна в джоба си, извади „пейджъра“ и натисна зеления бутон. На екранчето се появиха цифри.

Бени веднага забеляза какво прави.

— Осъждаш ни на престрелка — предупреди той.

— Ако ни пуснат да минем, после ще се извиня за фалшивата тревога — каза Екщайн. — Но ако не ни пуснат, трябва да го направя. — Той натисна червения предавателен бутон.

— Какво е разстоянието до летището? — попита Серж.

— Около километър.

— Надявам се, че твоите герои могат да тичат.

— Излезте! — заповяда груб глас на сръбски, а после го повтори на английски с арабски акцент.

Екщайн кимна, извади лулата от устата си, почука леко дъното и отново я захапа между зъбите си. Отвори вратата и излезе от линейката.

Яркийт лъч угасна, но ракетите отгоре осветяваха достатъчно, за да види водача от Хизбула, който стоеше пред него.

Мъжът беше с половин глава по-висок от Екщайн и с много широки рамене. Униформата му беше изцапана с кал, а автоматът насочен към корема на Ейтан. Наскоро беше стрелял с него, защото се усещаше мирисът от дулото, а лицето на мъжа блестеше от току-що проведения бой.

— Кой сте вие? — Гласът на мъжа беше прегракнал от викане.

— Аз съм майор Итън Брик, свързка на ЮНПРОФОР с чуждестранни организации за подпомагане на ранени. — Ейтан вдигна глава и извади лулата от устата си. — А вие кои трябва да сте, добри ми приятелю?

Водачът от Хизбула не отговори, а изпъгна врат да погледне към линейката. Зад него тримата други бойци бяха заели позиция на триъгълник, за да го прикриват.

И четиримата мъже бяха „нитро“, както Бени Баум наричаше винаги готовите за бой войници: готови да стрелят без каквато и да било причина.

— Какво има в камиона? — отново попита водачът.

— Аз съм доктор Антоан Арбре от „Лекари без граница“. — Баум беше слязъл и застанал зад Екщайн. — Имаме пациент в критично състояние. Трябва да я закараме на летището.

— Летището ли? — подсмихна се съвсем леко мюсюлманският боец. Всичките му зъби бяха изпочупени, сякаш са го ударили по устата с приклад. Той вдигна глава към небето. — Тази нощ нищо не

лети във въздуха. С изключение може би на смъртта. — Той посочи линейката. — Какво има в колата?

— Само медицински материали и персонала ни — каза Бени.

Водачът от Хизбула се извърна и извика на ливански арабски към хората си. Двама от тях бързо притичаха към задната стена на камионетката, докато четвъртият пристъпи напред, за да покрие Серж, който бавно слезе от кабината.

— Слушай, приятелю — изпъчи гърди Екщайн. — Тези хора имат хеликоптер, който чака тях и пациентката им. Не разполагат с много време. Бих искал да разговарям с ръководителя ви.

Водачът се извърна да изгледа Екщайн и за първи път сърцето на израелския майор започна да се блъска в гърдите му. Той усети сухотата на смъртната опасност в гърлото си. Очите на този мъж бяха празни, погледът му сякаш от друг свят. Свят без правила.

— Единственият ми ръководител е Бог — каза той и кой знае как усети, че британският офицер пред него представлява тайна заплаха. Очите му продължиха да фиксират лицето на Ейтан.

В задната част на линейката се чу някакъв сблъсък, а после двамата бойци се появиха, нарамили саковете на групата, пълни догоре с всичките им медицински запаси. Ейтан се готвеше да протестира, обаче усети как Бени го стиска за лакътя.

— Заповядайте, приятели — обади се Бени. — Принос от нас за вашата кауза.

Един от бойците каза „шармута“, арабска обидна дума за немюсюлманка, и водачът им веднага нареди:

— Доведи я.

Ейтан разбра разменените реплики и осъзна, че сега наистина ще става каквото ще става. Той извади лулата от устата си и стисна чашката в дланта си. Хвана цигарето с палеца и показалеца си, готов да стреля.

Само след секунди двамата мъже измъкнаха Франси от линейката. Лицето ѝ беше бяло като тебешир. Един от тях я държеше за яката, а когато Жерар скочи след нея, другият се обърна и го спря с насочен остър нож.

Серж погледна над покрива на колата към Ейтан, а после извърна глава.

Щом Ейтан произведе изстрела с лулата, той щеше да се хвърли към онзи, който държи Франси. Съзнаваше, че ще загине тук, на място, както и Жерар, защото четвъртият член на Хизбула беше застанал назад с автомата си и щеше да ги повали с един дълъг откос.

— Оставете жената — почти извика Екщайн и притисна цигарето на лулата в гърдите на водача. Щеше да му даде още секунда, след което да забие куршума в сърцето му, да се опита да вземе оръжието му, да повали четвъртия боец и да се надява на някакво чудо.

Водачът го изгледа, премести автомата си и опря дулото в гърлото на Екщайн.

— Мислех, че сте божи човеци! — запротестира Баум, макар да знаеше, че не бива. Пригответи се за предстоящото клане.

— Даже и божиите човеци имат нужда да чукаат — извика един от другите араби и за част от секундата водачът им вдигна засмян глава. Екщайн се задейства.

Той се извъртя вдясно, като вдигна лявата си ръка и удари дулото на автомата, за да го отклони. То стреля край ухото му, но в този момент той завъртя тялото на лулата и стреля.

Едрият арабин отскочи назад и падна, обаче не от изстрела на Екщайн. Изстрелите на автоматичните пистолети „Скорпион“ със заглушители проблеснаха откъм върха на земния насип и още докато Серж скачаше към Франси и я дърпаше към земята, двамата членове на „Маткал“ вече бяха убили водача и двама от бойците с идеални изстрели отблизо. Четвъртият член на Хизбула водеше ръкопашен бой с Жерар, който беше хванал ръката му с ножа и бе счупил капачката на коляното му с ритник. Един от израелските командоси се спусна бързо от насипа, прицели се внимателно още докато вървеше, и свали мъжа с единствен изстрел в главата.

Цялото меле продължи само шест секунди.

Дълго след това никой не мръдна. Сцената беше като замръзнала, обхваната от мъртва тишина, която обикновено следва ужасяваща пътна катастрофа. После Екщайн, който залиташе и беше временно оглушал с лявото ухо, се разпореди:

— Движение!

Серж скочи в линейката и включи двигателя. Въздъхна с облекчение от факта, че не е била повредена от някой случаен куршум. Воините от „Маткал“ бързо изтичаха да проверят телата на хората от

Хизбула за признаци на живот и след като не намериха такива, опразниха джобовете им от документи, защото те можеха да се окажат полезни за АМАН. Жерар, който се тресеше като алкохолик в делириум, осъзна, че е ранен в бедрото с върха на ножа. Но когато видя Франси, застанала на четири крака и нямаща сили да се изправи, той хукна към нея. Тя се притисна към гърдите му, когато я прегърна, защото за десетте си години в Специални операции никога не беше попадала в такава близост с ужаса на смъртта. После се приближи Бени, прегърна двамата си служители с едрите си ръце и ги поведе към задната част на камионетката, където Ники Хашек беше останала да лежи през цялото време, обездвижена от страх.

— Карай — заповяда Екщайн, докато скачаше в кабината, и Серж тръгна през отвора между чувалите с пясък. Без да иска, прегази труповете на двама сърби. Двамата командоси спринтираха след камионетката и скочиха вътре през задната врата.

Последната отсечка до летището отне по-малко от десет минути. По пътя нямаше други коли и Серж караше линейката с бясна скорост. Никой не пророни дума, а Екщайн наблюдаваше околните хълмове, където снарядите се издигаха на невисоки дъги и се пръскаха в далечната гора.

В сравнение с пропускателния пост на Хизбула порталът, пазен от ЮНПРОФОР на летището, беше преминат безметежно като на сватба. Сградата на терминала беше ударена от тежък снаряд и войниците на ООН седяха сгъсени по бронираните си коли. Докато Екщайн козирува на младия френски войник, той вдигна бариерата и пусна линейката да влезе.

След една минута групата беше изпразнила колата. Свалиха включително и надписите отстрани, и всички се качиха на хеликоптера. Вратите се затръшнаха, големите перки се завъртяха, разцепиха въздуха и машината си вдигна във въздуха, обърнала гръб на Сараево.

Ники, все още увита в термоодеялото си, гледаше многострадалния град през прозореца. Жерар започна да шиє срязаното на крака си с хирургическа игла, докато Серж остана седнал, прегърнал Франси през раменете, за да я успокои. Главата ѝ се беше облегла на якото му рамо, очите ѝ бяха затворени и тя не издаваше нито звук, макар сълзите да капеха върху колената ѝ.

Екщайн се стовари върху металната седалка и избърса потта от лицето си със синята барета. Баум, отново седнал зад пилотите, пушеше с всичка сила и отпиваше от термоса на командосите. Двата командоси вече спяха, свити върху металния под като изморени пантери.

Скоро се издигнаха над сивия памук на облаците на път за Италия. Отгоре звездите блестяха ярко и дори ревът на двигателите им се струваше като благословена тишина. Вторият пилот се обърна към Баум и му подаде микрофона.

— Обажда се Бен-Цион — каза той.

Бени пое микрофона и се извърна към Екщайн:

— Ейтан. Какъв, по дяволите, е кодът за потвърждение? — Той се почеса по плешивата глава. — Не мога да си го спомня.

— Майната му на кода. — Екщайн дръпна цигарата на Бени от устата му, вдъхна силно и сякаш отпихна заедно с издухания облак дим. — Кажи му, че чехчето е в кутията.

5.
СЕВЕРНА АФРИКА
2 МАЙ

— Моля, не пушете, господа.

Италианската стюардеса се усмихна на Екщайн. Единият от предните ѝ зъби беше леко крив, имаше плътни устни и вдигната нагоре черна коса, с което му напомняше на Изабела Роселини. Гласът ѝ не беше предизвикателен и тя остана права с подноса, пълен с пластмасови чашки със сокове, сякаш очакваше някакъв отговор.

Екщайн погледна към незапалената лула в ръката си. Не беше заредена нито с тютюн, нито с патрон. „Филтрите“ бяха прибрали в багажа му, намиращ се в товарния отсек на големия пътнически самолет.

— О, аз всъщност не пуша — усмихна ѝ се леко той. — Използвам я за занимавка на ръцете.

— Моля?

— Играя си с нея. — Той завъртя лулата с пръсти. — Занимавка за ръцете.

Очите на стюардесата блеснаха, сякаш е открила тайното скривалище на малко момче.

— Страхувате ли се от полета?

— Понякога. Зависи накъде летя.

Тогава тя се засмя и впери кафявите си очи в синевата на погледа на Екщайн.

— Ще ви донеса нещо за пиене.

Екщайн кимна с благодарност, а стюардесата се обърна към Бени Баум.

— А вие, господине?

— Същото като за него. Благодаря.

— Моля.

Тя се усмихна отново и се отдалечи. Екщайн я наблюдаваше как се навежда да обслужи пътниците и притиска гърдите си към високите

облегалки, когато се навежда да подаде подноса. Когато се обърна, видя, че Бени му се мръщи.

— Малко прилича на Симона — оправда се Екщайн.

— Аналогията с жена ти е безсмислено оправдание.

— Да, ама ти ми каза да флиртувам със стюардесите.

— За да се разсейваш. И не пред очите ми.

— Струва ми се, че малко ревнуваш.

— Само от младостта ти, синко.

Екщайн изсумтя. Изобщо не се чувстваше млад. Напрежението от двете последователни мисии без почивка беше изсмукало жизнените му сили. Но може би, ако всичко мине добре, след няколко дни ще се върне в Йерусалим. Беше повече от готов да започне нов живот, бързо да заседне на канцеларска служба и да спаси разклатения си брак.

Двамата с Бени седяха зад предния кухненски отсек на самолета, изпънали крака в по-широката пътека към аварийния изход. Десет реда назад в туристическата класа Ники Хашек седеше на мястото до прозореца на тройната седалка. Главата ѝ почиваше върху възглавничка, опряна на понадраскания плексиглас на стъклото, но очите ѝ бяха отворени и тя гледаше надолу към източната египетска пустиня, сякаш ѝ се искаше да притежава парашут. За пръв път, откакто я придружаваха, Екщайн и Баум можеха да си починат, защото тя нямаше накъде да избяга.

Миналата вечер и половината ден в Рим, вместо да бъдат нещо като почивка между двете части на мисията и полета към Адис Абеба, се бяха превърнали в досадно бдение за двамата разузнавачи. След като Франси, Серж и Жерар си тръгнаха всеки по своя път обратно за Тел Авив, Екщайн и Баум трябваше да забавляват чешката си скъпоценност. Тя обаче се държеше повече като затворничка, отколкото като принцеса въпреки обширния апартамент в хотел „Амбасадор“ и щедрото предложение за пазаруване на нови дрехи и аксесоари за сметка на „Дома на Давид“.

Екщайн обичаше италианската столица с каменните ѝ статуи, аромата и атмосферата на „ла долче вита“. Затова имаше желанието да поразходи Ники, да я разсее и извади от мрачното настроение. Обаче тя не искаше.

Разбира се, бяха пристигнали на „Фиумичино“ почти в полунощ, изтощени до краен предел. Последния преход бяха извършили на борда на белия самолет на ЛБГ, където в тясната тоалетна се поизмиха и се превърнаха отново в „цивилни“.

Когато най-накрая влязоха в хотела, Баум извади немския си паспорт на името на Ханс-Дитер Шмид заедно с подобен фалшив документ, представящ Ники за неговата дъщеря Никол. Екщайн отново прие ролята на Антъни Хартстоун и сънливият чиновник ги записа в регистъра.

— Шмид, Шмид и Хартстоун — изрече той имената им едно след друго. — Адвокатска фирма ли сте?

— Не — отговори Баум. — Нефункциониращо семейство.

Само Екщайн се усмихна, докато Ники оглеждаше фойето, сякаш в търсене на миша дупка, където да се завре. Чиновникът кимна тържествено, явно със съжаление, задето е попитал.

Самият апартамент беше обширен и луксозен. Разноските за него бяха одобрени от съображения за сигурност, защото по този начин триото нямаше да бъде в отделни помещения без възможност за достъп отвътре. Имаше удобен салон, кухничка, три спални и широка веранда с изглед към града. Но макар Ники току-що да беше се отървала от живот в ада, тя изобщо не обърна внимание на заобикалящата я среда. Напрежението не я изоставяше и тя веднага се настани пред големия телевизор, все още облечена в палтото си. Хапваше ядки от една купичка и гледаше повторението на фестивала за песни на Евровизията.

Екщайн и Баум разговаряха тихичко в кухнята, където си отвориха по една „светла“.

— Какво ѝ е? — прошепна Екщайн на немски.

Бени сви рамене и отпи от бирата си.

— Може би посттравматичен стрес? — предположи той.

— Глупости — намръщи се Екщайн. — Получи първокласен ескорт с всички платени разходи за среща с любимия. Би трябвало да танцува от радост и да пие шампанско.

Баум погледна към Ники, която, изглежда, изгризала ядките, се беше прехвърлила на собствените си нокти.

— Такава е версията от приказките — каза той. — Не очаквай от нея да се превърне от изплашена какавида в безгрижна пеперуда в

рамките на шест часа. Ще се оправи.

Екщайн също я погледна и поклати глава.

— Нещо не ми се харесва. Ще спя до вратата.

— Както искаш — отвърна Баум. — Аз пък отивам право от джакузито в кревата. — Той хвърли празната бутилка в кошчето за боклук. — И не ме буди, освен ако тя не се превърне във вампир.

Баум отиде до Ники, потупа я по рамото и отиде да се изкъпе и легне, докато Екщайн огледа салона, избра си диван и го издърпа, докато опря гърба му във входната врата. Когато Ники забеляза странното му занимание, тя се изправи и го изгледа подозрително.

— За сигурност — излъга Екщайн, изтупа една възглавница и се огледа за завивка.

— Очакваш ли руснаците да ме преследват тук? — попита тя, скръстила ръце пред гърдите си.

— Не повече, отколкото очаквам посещение от папата. Просто вземам предпазни мерки. Стандартна процедура.

Обаче Ники не беше новак в разузнавателната дейност. Тя навири нос към него, вдигна куфарчето си, влезе в една от празните спални и затръшна вратата.

— Точно както у дома — измърмори Екщайн. После си изми зъбите в кухнята, загаси осветлението и телевизора, сви се на поста си и веднага заспа.

По някое време през нощта хладен бриз го накара да отвори очи. Разсъни се веднага и по навик посегна към оръжието си. Но като не намери студеното желязо на пушка или пистолет, се сети къде се намира и остана да лежи неподвижно.

Стъклените врати към верандата бяха отворени и тежките брокатени завеси се вълнуваха леко над килима. Той стана и се приближи на пръсти до вратите по тениска и боксерки. За миг остана да наблюдава.

Ники беше застанала до желязната балюстрада с наведена глава, опряла лакти в парапета. Облечена само в дълга синя тениска, тя стоеше боса. На двадесет етажа по-надолу уличните лампи блестяха в предутринния римски здрач като светулки, а в далечината лунният сърп осветяваше купола на базиликата „Свети Петър“.

Когато тя вдигна глава и постави крак върху по-ниската част на парапета, Екщайн се поизкашля. Тя се стресна леко, но не се обърна,

когато той излезе на верандата и застана до нея, но не съвсем наблизно. Той се облегна върху парапета, без да я поглежда.

— Красив град — каза той. — Един от най-красивите в Европа.

Ники подсмъркна и той я вида как избърса бузата си с длан.

— Не можах да заспя — прошепна тя.

— Разбирам те — каза той.

— Изобщо не разбираш.

Екщайн изчака за миг, мълчаливо признавайки, че естествено не разбира личните ѝ мотиви. После въздъхна.

— Животът, Ники, понякога се променя твърде бързо. Прекалено бързо, за да го понесе човек. Новото начало почти винаги е трудно.

— Живот — почти изплю думата тя. — Това е край, а не начало.

Той я погледна и внезапно по гърба му премина тръпка. Синята тениска имаше отпред голяма емблема в червено и златно с надпис „Супергърл“. Помисли си, че ако се беше събудил минута по-късно, тя можеше да реши да „полети“.

— Слушай, Ники — каза той, но не се опита да я докосне, когато тя хвърли цигарата си през парапета, скръсти ръце пред гърдите си и потръпна. — Не знам нищо за теб. Обаче знам, че ти е било много трудно, оживяла си на едно ужасно място, където твои приятели са умирали и ти никога не си знаела кога ще дойде твоят ред. Бил съм на такова място неведнъж и знам, че то има ужасен ефект върху хората.

Тя го изгледа с блестящ поглед и безразлично изражение. Той се отдръпна от парапета и я повика с жест.

— Ела. Ще ти приготвя едно питие, а утре всичко ще ти се струва различно.

Тя въздъхна дълбоко, поклати бавно глава и се върна в апартамента. Екщайн намери бутилка „Чивас“ в барчето, смеси го с ледена вода в две големи чаши и ѝ подаде едната.

— За утре — вдигна тост той и отпи. Без дори да си поеме дъх, Ники изгълта уискито сякаш беше оранжада, остави празната чаша и го погледна.

— Прав си — каза тя и за миг Екщайн се похвали с фройдистки талант, преди тя да продължи: — Не знаеш нищичко за мен.

След това отиде да си легне.

Екщайн изля остатъка от питието си в мивката и си направи едно кафе еспreso. След това седна на стола и изпуши целия си пакет

„Ротманс“, без да успее да декодира думите на Ники дори и след изгрева на слънцето...

Скоро след закуската, донесена на тримата в стаята върху сребърен поднос и със сребърни прибори, Бени Баум с нежелание се облече, за да посети израелското посолство, където щеше да проведе кратък разговор с Бен-Цион по обезопасена линия. Докато Ники се къпеше, Екщайн разказа на партньора си за странните нощни навици на чешките дезертъори. Внезапно тя се появи от банята и лицето на Баум, изразяващо до този миг дълбока тревога, веднага се превърна във физиономията на весел чичко.

— Имам малко работа, Ники — каза той. — Обаче ти можеш да правиш каквото поискаш. Иди да пазаруваш, посети някой музей. Може би годеникът ти би се зарадвал на някоя хубава италианска спортна риза.

Ники стоеше в рамката на вратата, увила главата си с бял пешкир като една мълчалива, миниатюрна Клеопатра.

Баум потупа Екщайн по рамото и тръгна към вратата.

— Не я изпускай от погледа си — прошепна му той.

Само че Ники нямаше никакви туристически помисли, нито желание да облекчи тревогите си с кредитна карта и торби, пълни с покупки от „Армани“. Вместо това тя помоли Екщайн да я заведе при фонтана „Треви“, където се настани върху едно от каменните стъпала, за да размишлява върху съдбата си. Екщайн се облегна на вестникарската будка и зачете „Хералд Трибюн“, докато я наблюдаваше. Тя извади дневника си и започна да пише, но странно защо използва химикалка, взета от хотела, вместо красивата си автоматична писалка. Ята гълъби се разхождаха около нея, туристи притичваха, смееха се и щракаха с фотоапарати, но Ники си оставаше все така самотна, като изгубено земно дете на Марс.

— Ицик изобщо не пожела да му се обаждам от посолството — описа Бени сутрешния си разговор с генерала, докато самолетът подскачаше, а той се хвана за дръжката. — Накара ме да изляза, да обикалям с колата на посланика и да използвам устройството на „Тадиран“. — Ставаше дума за тройния подвижен заглушител, израелско производство.

— И? Какви престъпления сме извършили от вчера насам? — попита Ейтан.

Бени се огледа и заговори на създадения от двамата код, макар разговорът да беше на баварски немски.

— Каза, че чародеят отново се обадил. Сигурно се е изплашил, че няма да се появим. Предложил ни подарък.

Ейтан разбра, че Бени говори за Ян Крумлов.

— Какъв подарък?

— Снимка на малкото животинче с влажна муцунка. Ще го получим, когато пристигнем.

Ейтан вдигна вежда. Крумлов е готов да предаде снимка на къртицата? Преди да е изведен в Израел?

— Нищо не разбирам.

— И аз — съгласи се Бени.

— Ако ни даде това, за какъв дявол ни е той?

— Така де.

В този момент стюардесата се появи с две водки с доматиен сок и лед.

— Съвсем свежи, господа — обяви тя гордо, когато Баум и Екщайн поеха чашите.

— Само дето ние не сме свежи — отговори Баум.

— Макар да се опитваме да бъдем джентълмени — добави Екщайн. — Много благодаря.

— Моля. — Тя му се усмихна широко. С периферното си зрение Екщайн забеляза как Бени повдига очи към тавана.

— Скоро ще сервираме обяда — каза стюардесата.

— Ще си изпием питиетата и ще си седнем на местата. — Екщайн погледна табелката с името ѝ. — София.

— А вие как се казвате? — попита тя.

— Антъни.

— Прекрасно италианско име.

— Баба ми и дядо ми са били от Неапол.

Тя изглеждаше изненадана и много зарадвана, но друга стюардеса я докосна по лакътя и тя се отдалечи.

— Неапол ли? — прошепна тихо Бени и изгледа намръщено партньора си.

Ейтан сви рамене.

— Мюнхен. Неапол. Все наоколо. — Той отпи от чашата си и веднага се върна на прекъснатата тема. — Снимка? И защо глупакът ще ни дава такъв коз?

— Може би не върши работа — предположи Бени. — Снимката му е неясна или показва само част от лицето.

— Вярно — изсумтя Ейтан. — Може би е с главата на Ли Харви Осуалд и тялото на боец от Хизбула, стиснал в едната си ръка РПГ, а в другата брой на „Плейбой“.

Бени се изсмя. Това беше онази част от работата им, която ги привличаше. Решаването на невъзможни загадки, подреждането на обърканото кубче на Рубик с лица и части от думи, които, ако съвпаднат точно, им дават удоволствието от повишения адреналин и чувство, подобно на оргазъм.

Когато погледна партньора си и си спомни, че това са последни дни от кариерата му, усмивката на Бени изчезна. След толкова много години войни, приключенията бяха започнали да се смесват в спомените му, а някои бяха толкова невероятни, че даже не можеше да повярва, че са се случвали.

Беше работил със стотици служители на разузнаването, но това последно партньорство с Екщайн се оказа като идеалното съчетание на ин и ян. Да, формално той беше по-висшият офицер, но изглежда подреденият и методичен начин на мислене на Бени имаше нужда от импулсивните инстинкти на Ейтан като катализатор. Отношенията им бяха нещо повече от обикновените отношения между полковник и майор. По-скоро приличаха на тези между баща и син, макар че Бени не би могъл да работи по този начин с някой от синовете си и да му заповяда да жертва живота си, ако е необходимо. Когато Ейтан беше ранен и почти хванат в Мюнхен, единственият рефлекс, събудил се в Бени, беше лично да го спаси. А когато зодиакът на Бени беше пробит и подпален, той скочи във водата, без да се замисли, защото чувстваше увереност, че ръката на Ейтан скоро ще се протегне към него, а младежката му усмивка ще го развесели. Усещаше как сърцето му се свива, обаче бойните офицери не говорят за такива работи.

— Това ще ми липсва — каза той.

— Не, няма. — Ейтан посочи гърдите на полковника с лулата си, а той инстинктивно трепна, знаейки двойствената ѝ функция. — Ще си

тръгнеш тихо в някоя красива нощ. Само, моля те, не ставай като онези стари, досадни старци, които непрекъснато висят около службата.

— Ама какво, по дяволите, ще правя?

— Ще се захванеш с бизнес. Ще станеш богат. Ще си пишеш мемоарите.

— За кого? — попита с леко повишен глас Бени. Бившите израелски офицери от разузнаването не пишат мемоари, освен ако книгата няма специфично тактическо значение и на армейските цензори не е разпоредено да я пуснат.

— За Ра'мах а'Истори. — Ейтан използва термина на иврит за армейските историци, които работят в секретната библиотека на Генералния щаб и събират секретни отчети от всички военни подразделения.

— Точно там пък е литературното гробище.

— Добре де. Тогава ще се радваш на децата си — настоя Ейтан.

Бени имаше двама синове, единият от които пилот във военновъздушните сили, а другият офицер парашутист-десантчик. Дъщеря му Рут наскоро се беше върнала в Ню Йорк, за да завърши доктората си в университета.

— Да им се радвам ли? Та те ме избягват като чумав.

— Не и Рут — възрази Ейтан. — На бас, че след като завърши, ще се върне у дома и ще се захване също със семейния бизнес.

— Само през трупа ми — изръмжа Бени, но подозираше, че Ейтан е прав, и тайничко се надяваше да е така. Красивата му дъщеря беше ужасно наранена от постоянната му липса, докато беше дете. Но въпреки това по време на задължителната си военна служба беше работила в разузнаването. Скоро след това се скараха жестоко и тя замина за Америка, но Бени откри, че въпреки това я привлича същата работа, която го държеше в плен вече толкова години. И тя беше необяснимо привлечена към тази тъмна професия, а дори темата на доктората ѝ бе изучаване психологията на тероризма. А по време на скорошното преследване на германската терористка Мартина Клумп този интерес едва не ѝ струва живота.

— О, да — предупреди Ейтан. — Тя ще ти го върне за всичко. Ще ти отвърща с онези гадни напрегнати усмивки и невинно свиване на рамене.

Бени въздъхна. Ейтан отново беше прав. И двамата бяха свидетели на традицията. Децата на служителите от разузнаването израстваха в домове, пълни с тайни, с бащи, превърнали се в професионални лъжци, които забравят рождените им дни и дипломирането, докато обикалят света, за да играят на онази игра, чиито подробности никога не споделят. Доста често техните деца тръгваха по стъпките им, когато пораснат, ако не поради друга причина, то за да си отмъстят. Нищо не може да възгордее повече един пенсиониран служител на разузнаването, нито да го нарани по-дълбоко от това, детето му да се върне от обучение или операция и усмихнато да отхвърли любопитството му.

— Не ме питай за нищо, татко. Ти си ме научил как да си държа устата затворена.

— Префинено мъчение — прошепна Бени.

— Можеш да си сигурен, че няма да ти бъде спестено — увери го Ейтан.

— Ами Орен? — Бени напомни на Ейтан, че и той е изложен на същата опасност от страна на собствения му син. — Мислиш ли, че ще бъде различен?

— Можеш да бъдеш сигурен. Ако зависи от Симона, той ще стане счетоводител.

Внезапно стюардесата София се озова до Бени. Веждите ѝ бяха леко смръщени.

— Дъщеря ви — каза тя и за миг Бени се учуди, но после се сети, че става дума за Ники.

Двамата с Ейтан погледнаха към редиците пътници. Ники не се виждаше никъде между главите на европейците и няколкото етиопци. Мястото ѝ до прозореца беше празно.

София ги повика с пръст. Бени и Ейтан оставиха чашите си в кухничката и я последваха, промъквайки се покрай количките с храна към задната част на самолета. Три от сгъваемите врати там бяха отворени, а четвъртата не и върху нея светеше надпис „заето“.

София се отстрани с израз на съжаление, а Бени прилепи едно от месестите си уши към вратата. Въпреки виенето на двигателите и разговорите на пътниците можеше ясно да чуе Ники, която кашляше и повръщаше в тоалетната.

Той се изправи и се усмихна извинително на София.

— Горкичката — каза той. — Страда от въздушна болест. Още от малка е така.

София кимна съчувствено, бръкна в едно от шкафчетата, подаде му влажна кърпа и се отдалечи.

Ейтан гледаше Бени и бавно клатеше глава, докато откъм мястото, където се беше скрила Ники, отекваха нещастните звуци.

Въздушна болест...

Самолетът още не е подскочил в нито една въздушна яма. Полетът бе гладък като огледало.

6. АДИС АБЕБА 2 МАЙ

Далечната престрелка не тревожеше Екщайн. Тя звучеше по-скоро като чукане на припрян кълвач и макар да се надяваше на по-весело предзнаменование при пристигането на международното летище „Боле“, след Сараево то беше почти безобидно като главоболие на раково болен пациент.

Кървавият диктатор Менгисту отдавна го нямаше заедно със съветските му оръжейници, кубинските съветници и убийците от Източна Германия. Временното правителство на Мелес Зенави изглеждаше сравнително стабилно, макар и разклащано от спорадичните атаки на Фронта за освобождение „Оромо“ и Народната организация „Ал Амхара“. Освен това в сравнение с професионалните терористи от близоизточните държави, където коравите бойци на „Ислямски джихад“ стреляха точно, а самоубийците бомбаджии на Хамас гледаха на смъртта като на единствения достоен изход от всяка битка, тези тук бяха направо аматьори.

И макар да предизвикваше мъка в душата му, гладът, който владееше цяла Етиопия, не можеше да засегне стомаха на Екщайн. Не му правеха вече голямо впечатление и просяците или военните инвалиди, нито пък тълпите деца, слаби като изпосталели псета, които вместо да чакат пред държавния хотел „Гион“ в Адис Абеба, бяха научили разписанието на международните линии и отиваха към летището, когато се очаква пристигане. Ако си бял човек, политически либерален, със социално съзнание и новодошъл в Етиопия, недохранените просяци могат да дърпат струните на душата ти и да свирят на тях като на „Страдивариус“, като заедно с това изпразнят джобовете ти още преди да си сменил доларите и марките си за местната валута.

Но Екщайн беше идвал тук преди, както и Баум, и затова не беше много лесно да се предизвика у тях чувство за вина. Щом като вече си рискувал живота си за спасяването на дори и малка група хора,

нуждата ти да заплатиш за удобствата на средната класа, сред които живееш, намалява значително.

И не климатът караше очите на Екщайн да се присвиват, докато излизаше от надупчената с куршуми сграда на летището, макар слънцето още да беше високо и ярко в безоблачното небе, а дробовете му да усетиха предизвикателството от височината и разрежения въздух. Етиопия е земя на физически трудности и нищожни удобства с непрекъснат риск от дизентерия, малария, тифус и менингит, както и опасни чакали — от животински и човешки вид. Само че той беше подготвен за всичко това и всъщност почти не го забелязваше.

Онова, което тревожеше Екщайн и го накара да се закове на място, докато бързо премисля операция „Чародей“, беше видът на шофьора му.

До тротоара имаше дълга редица таксите, чакащи да спечелят някой американски долар за петте километра до града. Паркиран между тях и глух към клаксоните им като боен танк, стоеше един тъмнозелен „Лендроувър“. Долната му част беше изцапана с червеникава кал, а сивкавият брезентов покрив закърпен на толкова много места, че приличаше на дантела.

Облегнат на лендроувъра, стоеше един мъж, когото Екщайн моментално определи като наемник от белгийски произход и заедно с това усети как Бени се скова и пое дъх през зъби, тъй като стигна до същото определение. Бен-Цион беше информирал Баум, че тримата ще бъдат „посрещнати“, но двамата офицери си бяха представили местен таксиджия, не по-висок и по-тежък от Ники, която сега се беше скрила зад гърбовете им и отпиваше от бутилката минерална вода, взета от самолета.

Офицерите бяха свикнали сами да си наемат коли, когато извършват операция в чужбина, или в най-лошия случай да бъдат придружавани от местен агент. Лоша оперативна практика е да позволиш на противника да те вози или пази. Този мъж явно беше наемник, при това не от страна на израелците.

Познаваше се не само по зеленикавата риза върху черните панталони, нито по френския автомат МАТ-49, който висеше от дясното му рамо, или дебелите пръсти, които леко потропваха по приклада. Косата му беше къса, червеникаворуса и гъста, а широкото лице — покрито с изгоряла от слънцето европейска плът, приличаща

на двойна броня, от която се подаваше счупен, боксьорски нос. Той имаше остри мустаци с китайска извивка надолу и краищата им почти достигаха брадичката.

Разтревожиха ги обаче най-вече очите му. Леденосини и лишени от радост, което доведе Екщайн до заключението, че този мъж е бил твърде дълго в Африка. Дълго след като войските на собствената му държава са се прибрали у дома си.

И освен това той вероятно е дезертирал — от Легиона, от френската парашутна бригада или от белгийските командоси, — защото какво би могъл да прави един леопард в Париж или Брюксел?

— Хартстоун — изрече съвсем ясно мъжът, гледайки право в Екщайн, макар само устните му да мръднаха и в гласа с белгийски акцент да нямаше капчица любезност.

Екщайн кимна.

— А ти си?

— Дюбе, Мишел.

Екщайн забеляза, че се представи по военному, първо с фамилията. А и Дюбе със сигурност не беше истинското му име, макар Екщайн да нямаше право да го съди, тъй като беше провеждал твърде много срещи, на които първите думи от неговата уста са били лъжа.

— Приятно ми е. — Бени Баум пристъпи напред и въпреки че за него не беше типичен такъв жест, подаде ръка. — Французин ли сте?

Дюбе не отговори, но отново погали автомата, вдигна леко глава и огледа Ники Хашек от глава до пети. Изобщо нямаше никакъв сексуален подтекст в погледа му. После отвори вратата на лендровъра, но не покани никого.

— Белгиец — отговори най-после на въпроса на Бени.

„Проблем“ — реши Екщайн, докато тримата се качваха в колата.

Дюбе караше, притиснал оръжието си между лявото бедро и вратата на колата, явен признак, че няма доверие на пътниците си. Екщайн седеше на дясната седалка, Ники зад него, а Баум зад Дюбе. Още не бяха отминали оградата на летището, когато Дюбе спря колата, обърна се и предложи нещо, което би трябвало да е усмивка, чиято топлина беше осветена от два счупени зъба, без съмнение резултат от удар с юмрук, камък или приклад.

— Разменете се, моля — каза той на Баум, който веднага разбра и се подчини. Смени мястото си с Ники. Без съмнение белгиецът е убивал някоя и друга жертва в гърба, поради което не би могъл да кара спокойно, ако не вижда изцяло едрата фигура на Бени в огледалото.

От летището имаше само един път към останалата част от страната и той минаваше през столицата. Затова Екщайн се приготви за предстоящото изпитание на чувствата, изпитвайки известно съжаление към Ники, която идваше от страна на взривено славянско величие, беше зърнала за миг спокойствието на Рим, а сега пристигаше право в сърцето на гладуваща африканска страна, разкъсвана от граждански вълнения. Не знаеше къде се е скрил чешкият дезертърор Крумлов, но се досещаше за две неща:

Първо, няма да е в Адис Абеба, защото макар столицата да е голяма и оживена, морето от тъмнокожи африканци не е място, където един славянин от Прага може да се смеси с тълпата. Тук няколко руски убийци с вид на близнаци просто биха могли да вдигнат палатка пред пощата на булевард „Джомо Кениата“ и да размахат снимката на Крумлов заедно с пачка банкноти, и скоро след това стотици млади етиопци ще претърсват столицата, за да открият изгубеният им „приятел“. Второ, където и да ги чакаше сега Крумлов, то е временен адрес и достатъчно надалеч от базата му и от петдесетте сирачета, за които „се грижи“. Защото чехът знаеше, че пристигащите израелци имат проследяващи чипове, скрити в обувките, и са първи от по-голяма група, която би нападнала веднага, щом той се разкрие. А той е професионален разузнавач и ще покаже стоката си за размяна със съблазнителния финес на умела стриптизьорка.

Екщайн нави ръкавите на бежовата си риза с пагони. Отново беше в униформата на Антъни Хартстоун, включително сините джинси и платнените високи обувки за по-хладния въздух на планинската столица. Баум беше облечен по подобен начин, макар Ханс-Дитер Шмид, търговец на фармацевтични продукти от Мюнхен, да не носеше джинси, а светлозеленикави панталони. Ники не изненада никого, като остана в любимите си скръбни черни тонове.

Екщайн свали стъклото на прозореца си, опря се с лакът върху отвора и се вгледа в приближаващия град, докато Дюбе караше по

булевард „Африка“ към източната част на центъра. Градът не го интересуваше от естетическа гледна точка. Беше с ниски и пръснати сгради, само няколко от тях с архитектурна стойност, и му напомняше на Кунейтра, спорния сирийски град на Голанските възвишения. Там никой не си правеше труда да поправя надупчените от снаряди сгради, защото накрая едната или другата страна пак ще бомбардира и ще превърне всичко в развалини.

Но понеже беше романтик, той обичаше очарованието на градовете от Третия свят и ги предпочиташе пред подредения Лондон или чистата Женева. В Адис Абеба атракцията са хората, защото един цирк без артистите си не е нищо повече от голяма палатка. По оживените улички нова тълпа от сакати се присъедини към полуголите просяци, скитащите луди, уличните търговци и шофьори на таксита. Всички викаха по редките чужденци, докато джебчиите се мятаха между тях като ята врабчета. Но тази игра на оживяване въпреки шумната си треска беше по-скоро безобидна, отколкото жестока и караше Екщайн да се усмихва въпреки настроението си.

Той погледна Дюбе, който натискаше клаксона към двама старци, пресичащи бавно пред бронята на колата и почукващи с възлестите си дървени тояги по пътя. Смачканият нос на белгиеца изглеждаше набръчкан и Екщайн реши, че както повечето бели „ловци“, живеещи в Африка, той също е неизлечим расист. За миг Екщайн се направи на психолог и анализира поведението на наемника с няколко мълчаливи предположения. Баща — брюкселски железар, пияница, който го е биел. Майка — родена в Германия проститутка, която ги е изоставила. Самият Дюбе — израснало на улицата момче, престъпник, който е предпочел военната униформа пред затвора, несигурен в себе си и самосъжаляващ се, открил своята ниша в свят, където винаги може да се чувства по-висше същество.

Вероятно подобно определение не е съвсем вярно, но Екщайн беше срещал много мъже, отговарящи на подобно описание, макар че би се радвал, ако в случая не се окаже прав. Ако Дюбе не нарича етиопците „черни“, то би се почувствал приятно изненадан.

— Накъде сме тръгнали? — попита Екщайн, когато навлязоха по-навътре в града към оживения пазарен площад, наречен „Пиаца“. Двойки войници от Етиопското народно революционно демократично движение, изглежда, пазеха на всеки ъгъл, облечени в униформи без

отличителни знаци и стиснали ръждясали автомати АК–47. Няколко деца си играеха встрани на улицата върху ръждясал руски танк Т–62. Кулата му изобщо липсваше, сякаш това беше труп на обезглавено насекомо.

— В града — отговори след малко Дюбе.

— Виждам.

— Значи на север. — Белгиецът беше разговорлив като Клинт Истуд в италиански уестърн.

Баум се понаведе и се опита да поведе приятелски разговор.

— Не предпочиташ ли да говорим на френски?

Дюбе сви рамене.

— Няма значение.

„Защото макар френският да ти е роден език — презрително си помисли Екщайн, — вероятно и на него говориш полуграмотно.“ Той гледа дълго профила на белгиеца и накрая Дюбе го усети и извърна глава. Очите им се срещнаха и разбирацията законите на вълчата глутница Екщайн задържа погледа на Дюбе, докато на другия се наложи да се съсредоточи в карането на колата.

Екщайн хвърли поглед назад към Баум, който повдигна вежда, облегна се на мястото си и без да се крие, посочи с пръст към Ники. Екщайн се обърна на другата страна и видя, че се е свила в ъгъла на седалката, прибрала е нагоре краката си и потропва с единия, докато гледа през прозореца. Притискаше малкия си дневник и автоматичната писалка към гърдите си и въпреки че тропическият вятър духаше в колата, изглеждаше замръзнала, самотна и някак смалена.

Беше виждал този израз преди, а сега си спомни къде. По лицата на момичетата от школата по парашутизъм, когато седяха притиснати в корема на някой С–130 на път към първия си скок. Беше израз на истински животински страх, който той сега изобщо не можеше да разбере...

Излязоха от града по шосето към Бахир Дар на север, но колко още щяха да пътуват и докъде, знаеше само Дюбе. Екщайн беше карал насам със собствения си нает джип може би двадесет пъти и знаеше, че води към Дебре Маркос — временната столица на Гоям, както и към Бахир Дар, обширните води на езерото Тана и Тис Абей, величествените водопади, където синият Нил прилича на Ниагара.

Когато се заизкачваха по обраслите с евкалипти хълмове, вече започна да се стъмва и сякаш в отговор на стърженето в стомаха на Екщайн, Дюбе извади отнякъде една мазна хартиена торба и я постави на седалката помежду им. Вътре имаше четири бутилки бира „Тала“, манерка с вода и голямо парче „инджера“, етиопски хляб, напомнящ по вкуса си на пита. Дюбе си отвори една бутилка топла, слаба бира, докато Екщайн и Баум си поделиха водата и по едно парче хляб. Ники даже не отговори на предложението да се подкрепи.

Няколко розови отблясъка от залязващото слънце оцветиха вълнообразните ливади и хрусталаци, след което настана пълна тъмнина и само светлината от фаровете на лендроувъра се отразяваше по напукания асфалт. Дюбе погледна часовника си — евтин и здрав уред, който всеки войник може да загуби, без да съжالياва — и натисна педала на колата. Измина четиридесетте километра нагоре по склона за по-малко от половин час. Тъкмо преди големия град Чанчо той зави наляво по широк черен път и Екщайн разбра, че се насочва към Дърба. Само че Дърба беше на двадесет километра разстояние и там нямаше нищо освен голяма фабрика за цимент и стометровата пропаст към Муга.

Внезапно Дюбе натисна спирачките и изхвърли с гумите дребни камъчета и прах. Екщайн се хвана за дръжката встрани на вратата, а Баум изпъшка. Осем чифта рубиненочервени очи се появиха внезапно в тъмнината отпред, а след това четири едри бабуина със златисти лъвски гриви размахаха черните си ръце и закрепяха раздражено, преди да скочат настрани в нощта. За миг Екщайн помисли, че Дюбе може да има тайни сантиментални чувства към животинския свят, но наемникът даде заден ход за миг, после завъртя кормилото и насочи лендроувъра нагоре по склона. Просто беше изпуснал завоя.

Малката сграда на върха се появи в светлината на фаровете. Беше квадратна, двуетажна етиопска православна черква, построена изцяло от розов камък, който изглеждаше жълт на светлината. Каменно стълбище водеше към тъмния отвор на вратата, а редицата прозорци всъщност бяха изрязани в каменните стени малтийски кръстове.

Някога тук е имало резбован парапет от елегантни кулички, но сградата е служила за прикритие по време на спорадичните битки за провинция Шева и сега куличките приличаха на изпочупени развалени зъби. Подобна черква сигурно е била недостъпна за нощни

посетители, защото свещеникът ѝ би пазил с живота си нейните свещени реликви. Символичната икона беше реплика на един от скрижалите, даден от Господ на Мойсей, чийто оригинал вероятно все още почива в Скинията на Завета, която според етиопската религия е била донесена от Йерусалим в Аксум няколко века преди Христа. Явно обаче реликвата и пазителят ѝ се бяха преместили на по-гостоприемно място, тъй като целият покрив на черквата беше срутен от хвърлена от въздуха бомба.

Когато Дюбе загаси двигателя и фаровете, не се виждаше никой. Полумесецът се беше издигнал над планината Гоям и черквата стана пурпурносива.

— Хартстоун — каза Дюбе и вдигна автомата в скута си. — Ти ще дойдеш с мен.

Баум понечи да отвори вратата си и белгиецът извърна глава.

— Само Хартстоун.

Бени видя Ейтан да кима и затвори вратата.

Гумените подметки на Екщайн потънаха в мекия прах, когато излезе от колата, погледна черквата и тръгна. Но Дюбе го спря с ръка върху рамото и Екщайн се извърна. Видя онова изпъване на устните, което минаваше за усмивка.

— Една формалност — каза на френски белгиецът и разпери ръце, сякаш ще прави сутрешна гимнастика. Екщайн разбра и се подчини. Разпери ръце, а Дюбе набързо го опипа, като започна от яката на ризата и свърши до връзките на обувките, включително между краката и задника. Екщайн се зарадва, че е оставил лулата си в раницата, защото беше сигурен, че ако Дюбе я откриеше, щеше да последва грозна сцена.

— Добре — каза белгиецът и Екщайн усети силен дъх на лук. После онзи се извърна и заизкачва каменните стълби.

Той примигна, останал за миг в пълна тъмнина. После чу драскане на кибрит и някой запали фенер, в трептящата светлина на който беше застанал Ян Крумлов.

Той беше висок и набит чех на около четиридесет и две години с гъста, руса коса. Светлите му вежди и обикновено лице напомниха на Екщайн за покойния американски актьор Стийв Маккуин, макар и без щастливата му усмивка и холивудско богатство. Носеше синя памучна риза от онези, които са любими на моряците от търговските кораби,

омачкани черни джинси и тежки, кафяви туристически обувки. Стройната му фигура наемваше за „строга“ диета през годината, откакто е избягал, но иначе имаше спокоен и весел вид и излъчваше сила, енергия и увереност. Това, разбира се, веднага предизвика съмненията на Екщайн. Преследваните мъже обикновено често се оглеждат като нови шофьори. А Екщайн беше уверен, че този пред него никога не поглежда назад.

Фенерът беше поставен върху счупена колона и Крумлов леко повдигна пламъка, после пристъпи напред, за да разгледа по-добре посетителя си. Дюбе веднага зае флангова позиция, застанал почтително встрани, но между двамата мъже. Свали автомата от рамото си и погледна Екщайн като подозрителен рефер към боксьор с недобра репутация.

— Аз съм Ян Крумлов. — Акцентът беше съвсем лек, сякаш е учил в Монпелие, а не в Москва.

— Антъни Хартстоун.

Нито един от двамата не се помръдна да подаде ръка, обаче Крумлов постави своите на кръста и се усмихна леко, показвайки редица идеални, бели зъби като от реклама на „Колгейт“.

— Хартстоун? — Той разгледа изненадващо арийските черти на Екщайн. — Защо не използваш просто „Смит“? Откога Йерусалим изпраща гой^[1] на такава мисия?

Не за пръв път поставяха под съмнение семитския произход на Екщайн, което всъщност беше и една от основните причини да бъде завербуван от АМАН.

— Не съди еврейна по лицето — отвърна той. — Бих си свалил гащите, за да ти докажа, обаче се познаваме съвсем отскоро.

Крумлов се засмя, но на практика това беше мълчаливо възхищение, защото само поотвори уста и главата му леко се заклати. Физически напомнимаше на Ейтан самия него, но всъщност беше с много по-красиво лице. Що се отнася до характера му, Екщайн още не можеше да го разбере, но като към всеки новопокръстен, се отнасяше с подозрение.

— Разбрах, че си имал някаква снимка за мен — каза Екщайн.

Веселостта на Крумлов се превърна в тънка усмивка и той поклати глава.

— Ах, тази израелска репутация. Никакви маниери, само бизнес.

Екщайн продължи да го гледа възискателно. Крумлов беше насочил погледа си над рамото му.

— А къде е любимата ми Ники? — Той се надигна на пръсти и разпери ръце.

— В лендровъра с моя партньор.

— Партньор ли? — направи се на изненадан Крумлов. — Не е честно. Двама срещу един. — После погледна своя белгиец и се извини. — Извинявай, приятелю. — След това пак се обърна към Екщайн. — Забравих. С Дюбе аз съм цял взвод.

Дюбе не се усмихна. И Екщайн остана сериозен.

— Моля, моля, моля — потри ръце Крумлов. — Трябва да я видя!

Екщайн реши да не си придава повече важност, отиде до вратата и махна с ръка, макар че след светлината на фенера не можеше да види нищо в тъмнината.

След явно дълго колебание Ники се появи в отвора на вратата. Очите ѝ бяха втренчени и увеличените зеници ги бяха превърнали в черни, блестящи маслини. По бузите ѝ се виждаха мокри следи от сълзи, а изражението на Баум, който се появи зад нея, показваше, че въпреки възрастта си не може да разбере женската душа.

Екщайн направи крачка встрани, а Крумлов се хвърли напред с разтворени ръце. Той извика нещо на чешки, което включваше и името ѝ, а Ники затвори очи и хукна към него, все така стиснала дневника си. Той я притисна към себе си, започна да я целува по главата, да шепне и да я люлее в прегръдката си.

Баум влезе в черквата и Екщайн забеляза как напрежението се смъква от рамената му, докато поставя ръце в джобовете на панталона си и се усмихва. Бени погледна Ейтан, който също въздъхна дълбоко и с удовлетворение.

Половината от сделката приключи. Пратката беше доставена.

Екщайн погледна прегърнатата двойка. Бяха идеални като висок, рус принц и дребната му, тъмнокоса принцеса. За миг меланхолично си представи себе си и Симона в щастливите дни, когато срещите им изглеждаха по подобен начин. Но разбира се, фигурата на Дюбе, застанал зад Крумлов, разваляше илюзията.

После внезапно Ники се дръпна от любимия си и Крумлов я изгледа изпитателно като танцьор, който се чуди дали не е настъпил партньорката си. Дясната ѝ ръка се вдигна, стиснала до побеляване скъпоценната ѝ писалка. Палецът ѝ натисна капачката на вдигнатата нагоре черна тръбичка. Тогава Екщайн видя. Дебела метална игла изскочи от писалката и блесна на светлината на фенера, когато тя изпъна ръка назад зад главата си, готова за удар.

Ейтан се хвърли напред, чу пъшкането на Бени и разбра, че е твърде далеч. Въпреки това се прицели в лакътя ѝ и скочи с надеждата, че бързината му може да ѝ попречи да убие.

Усилието му обаче се оказа напразно, тъй като Дюбе беше много по-бърз.

Белгиецът измъкна деветмилиметров пистолет от колана си, опря китка върху рамото на Крумлов и застреля Ники точно в средата на челото между очите.

[1] Лице от нееврейски произход. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА НАЕМНИЦИ

Войните на белите мъже се водят из покрайнините на Африка — можеш да пренесеш картечница на триста мили навътре в сушата и въпреки това да не си навлязъл в континента.

Берил Маркъм, „На запад с нощта“

7.
ДЪРБА
3 МАЙ

Когато слънцето се издигна на изток над планината Уело, от Дърба не можеше да се види езерото Тана, тъй като макар да е доста по-голямо от Галилейско море, то се намира далеч на север зад стотици върхове. Но ако си го посещавал преди, образът му засяда в душата ти като оазис в Сахара и ти го чувстваш, усещаш мириса на мъглата, издигаща се над безкрайния воден простор, виждаш розовите фламинго, които танцуват из плитчините на разсъмване, чувстваш бриза, който гони нощните насекоми, когато езиците на леопардите докосват перлената течност.

Но тази сутрин приятното видение премина бегло през въображението на Екщайн и изчезна, заменено мигом от трептящата ярост на истината, докато стоеше облегал на задната стена на черквата със зачервени очи и пушеше.

Върху скалистия връх на хълма се издигаше самотно акациево дърво, чиито остри черни клони бляскаха в червеникаво на зазоряване. Вдясно блестеше тялото на Дюбе, който запълваше с лопатата пресния гроб на Ники. Ударите на лопатата в камъните караха Екщайн да скърца със зъби, но тъмните му чувства не бяха насочени към белгиеца, който като вярно куче беше изпълнил онова, заради което господарят му го храни. В движенията му имаше чувство на мълчаливо достойнство, на уважението на боеца към убития му враг, същото, каквото се изразява стотици пъти на места като Гетисбург, Нормандия, Хълма на оръжията и Суец. В сърцето на Екщайн вече го нямаше нахалството, с което да осъди този човек, защото се беше изпарило напълно навремето, когато като офицер от десантчиците беше направил засада на двама палестински терористи в Ливан, а после заповядал да издърпат окървавените им тела и да ги оставят като предупреждение на площада в селото.

Само че Ян Крумлов беше нещо съвсем различно. Той седеше наблизо върху един голям камък, подпрял лакти върху колената си,

заровил пръсти в русата си коса и втрещен в гроба на Ники, сякаш очаква тя да изскочи всеки момент като от кутия на факир. И макар Екщайн да не знаеше защо, цялата му бушуваща ярост беше насочена към чешкия дезертър, поради което не можеше да събере сили да се приближи и да го успокоява.

Бени Баум, винаги по-зрелия от партньорите, се зае с тази задача. Той беше отишъл някъде да се изпикае, а когато се върна, погледна Екщайн и прегърбения гръб на Крумлов. Изпъна едрите си рамене и се приближи към него.

Крумлов не вдигна глава, когато Баум приклекна до него. Хората обикновено се изненадваха от гъвкавостта на толкова едър и възрастен полковник, но Бени още можеше да надбяга младежи, на половината на възрастта си.

— Съжалявам за загубата ти — каза той, сякаш Ники е била отнесена от скоропостижен менингит. Той обърна глава към Шева, където изгряващото слънце сякаш подпали върховете, а откъм долината се понесе писъкът на овчарска флейта.

Крумлов вдигна глава, сплете пръсти и ги притисна към подутите си устни.

— И аз съжалявам заради създадените ви неприятности.

Гласът на чеха беше изпълнен със сълзи, но въпреки скръбта и шока си той разбираше усилията, които бяха положили двамата израелци, за да изпълнят искането му. Той познаваше играта, знаеше какво означава да планираш опасна мисия, да я изпълниш, да рискуваш живота и здравето си, за да върнеш „трофей“, а после да откриеш, че той е безполезен, развален, непотребен.

За миг Баум си помисли, че Крумлов има предвид край на сделката. Затова заговори внимателно.

— Сега положените от нас усилия не са важни. Те бяха част от сделката.

Баум извади пакет цигари. Този път бяха „Дю Морер“, тъй като не беше привързан към определена марка и пушеше от всяка кутия или пакет, които му привлекат окото. Той предложи тъмночервения пакет на Крумлов, който отказа, но само с леко притваряне на очите, сякаш е свещеник, а цигарите са предлагана му порнография.

— Уговорката ни не се променя — каза Крумлов.

Баум запали, като внимаваше да не покаже задоволството си. Крумлов трепна, когато лопатата на Дюбе блесна с отразен слънчев лъч. Белгиецът промърмори нещо и продължи работата си.

— Във всеки случай — въздъхна Крумлов — опитът на Ники би трябвало да ви подсказва, че наистина разполагам с нещо.

— Така е — отговори Баум, макар че не беше напълно убеден.

— Въпреки това като професионалист ти изпитваш хиляди съмнения.

— Най-малко.

Крумлов кимна. Дневникът на Ники лежеше до крака му и той го вдигна. Поизправи се, събра малко сили и постави дневника върху колената си. След това погледна израелеца.

— Как се казваш?

— Шмид. — Баум погледна дневника и бързо отклони поглед, сякаш беше оголена женска плът на официален коктейл.

— Не. Истинското ти име.

— Мога да ти кажа друго, но защо ме караш да те лъжа отново?

Крумлов помисли малко, после вдигна едно камъче и го подхвърли. Погледна нагоре към едрия лешояд, който кръжеше бавно над главите им.

— Аз ви казах истинското си име.

— Длъжен беше, за да можем да те проверим. И ти го знаеше много добре.

Крумлов поклати глава, но не за да спори, а меланхолично.

— Сега разбра ли защо съм толкова изморен от цялата тази безсмислица?

— Да — отговори Баум. — Всъщност аз също ще се оттегля. Човек работи дълго време, но в един момент разбира колко е глупаво. И защо? — Бени можеше да излъже така, че да удовлетвори всяко човешко чувство и всяка душа. Всъщност той още обичаше Играта и щеше да се пенсионира само защото дължеше това на многострадалната си жена Мая. Ако зависеше от него, би умрял от старост на поста си.

Крумлов внезапно се извърна към него.

— Аз знаех, че тя няма да може да го направи, Шмид. Знаех го със сърцето си. Тя искаше да дойде, да бъде с мен, да участва. Но

макар и толкова млада, тя беше от старата съветска школа. Разбираш ли за какво ти говоря?

Баум въздъхна и кимна. Сега играеше идеално ролята си на баща и изповедник, въпреки че при някои разпити образът му на Дракула вършеше повече работа. Сега обаче беше като гъба, попиваща тревогите на този мъж.

— Странно как тази школа прескача в поколенията — продължи Крумлов. — Първо бяха старовремските сталинисти. После групата на моя възраст, родените по времето на Студената война и израснали с нея. А после се появи поколението на тези дечурлига като Ники. Търсеци, фанатици на безнадеждни каузи.

Баум скри мъчителната си усмивка при мисълта, че и израелските разузнавачи, обхванати от философски настроения, описват чувствата си по подобен начин.

— Грешката беше моя — призна с горчивина Крумлов. — Тя беше чудесен професионалист. Не оперативен работник, но талантлив аналитик. Аз мислех, че съм я убедил да последва моя път, да дойде с мен и да заживеем щастливо. Нали знаеш как е? Но предполагам, че след като съм тръгнал, тя не е могла да понесе мисълта да го направи. Сигурно им е признала и те са я завербували отново. Тя има възрастни родители в Прага. Може да са ги заплашили, да са я изнудили и накарали да ме убие. Знаеш, че ние продължаваме да работим по този начин.

„Да ме прости Господ, но и ние го правим“ — призна мълчаливо Баум.

— Грешката не беше твоя. — Израелецът докосна рамото на Крумлов, но само за миг. — Когато човек скача от потъващ кораб, понякога се опитва да спаси и някой друг. Но ако другият се опита да го удави заедно със себе си, тогава...

Крумлов го изгледа с благодарно изражение, а после си взе цигара от пакета на Баум. Бени му я запали и чехът се поуспокои, докато израелският полковник запомняше колкото може повече от събитията, а Дюбе продължи да заравя миналото на Крумлов, а може би заедно с него и бъдещето му.

— Сигурен съм, знаеш, че съм бил в чешкото контраразузнаване. Като вашата ДСС, или Шабак, както ѝ викате. Но в Йерусалим вие сте

самостоятелни, докато ние работехме за руснаците, с руснаците, заедно с проклетите руснаци...

Крумлов беше кадрови офицер, подполковник като Баум. Тъкмо неговите хора бяха клечали цяла година в кулата над сивите води срещу кабинета на Вацлав Хавел в Прага. Неприятно му беше, че трябва да поставя кадрови офицери да наблюдават денонощно един драматург, публикуван вече в над тридесет държави, за да не „свали властта“ с писалка и бележник. Какво си мислят онези тъпи московчани? Че предава ядрени тайни по късовълнова радиостанция? Да го убият или да го оставят на мира. Къде е достойнството в цялата тази работа?

Обаче даже след като Чехословакия тръгна към свободата, откъсна се от Съветите и направи своята „нежна революция“, като се раздели на две републики, все още имаше неща, които трябваше да се защитават. Промисленост. Търговия.

Огромният километър и половина завод ЗТС в Мартин още произвеждаше съветски танкове Т-72 главно за сирийците. Поръчката им за 250 от стоманените дракони по над 1 милион долара бройката беше жизненоважна за икономиката. Целият екип на Крумлов работеше в завода, за да опази тайните на военното оборудване. Никой не се интересуваше дали сирийците ще изгорят вътре в танковете си, но американците и израелците непрекъснато се мъчеха да проникнат в завода, а ако арабските клиенти откриеха, че изтича информация, те можеха да прекратят договора.

Когато пристигна сирийска делегация начело с генерал от корпуса на бронираните войски, за да инспектира конвейерите на завода, Крумлов постави гостите под непрекъснато денонощно наблюдение. Този път изобщо не ставаше дума за опасения, че те ще се опитат да откраднат някакви чешки военни тайни. Причината беше, че хората от Дамаск щяха да посетят търговски панаир в Прага, а директорът на завода ЗТС беше стар семеен приятел на Крумлов и искаше да е сигурен, че гостите му няма да се свържат с потенциален съперник. Това, разбира се, изобщо не се появи в докладите на Крумлов до началниците му.

Доволен от блестящите си нови танкове, сирийският генерал се завърна у дома, а делегацията, вече ръководена от полковник Фарадж Саламех от сирийското военновъздушно разузнаване, продължи към

Прага. Крумлов ръководеше лично операцията по наблюдението, съчетано с фото и акустично следене. Директорът на завода скоро щеше да омъжва и двете си дъщери и не можеше да си позволи да рискува загуба на поръчка, от която зависи жизненото му равнище.

Точно там, в столицата, късно през една от нощите, близо до Карловия мост с покритите със сняг скулптури на светци и бавното течение на Вълтава откъм Стария град, полковник Саламех се среща с израелеца, когото Крумлов нарече Синята брада.

Двамата мъже се разхождаха и разговаряха, а Крумлов, който се присъедини към екипа си след късна вечеря с Ники, се захвана с проследяването в студа, почувствал приятната носталгия към оперативната работа. Хората от групата на Крумлов не разбираха разговора, който записваха с микрофоните с далечен обсег, и снимаха с фотоапарати, чувствителни към инфрачервено излъчване, от първоначалното ръкостискане до раздялата с „Чао“. След завръщането в щаба те посрещнаха с пълна изненада потвърждението на подозренията на Крумлов, че разговорът се е провел на иврит. Очите на преводача направо изскочиха и се лепнаха за очилата, когато установи, че Синята брада е служител в израелския ядрен институт в Димона и че уговаря продажбата на чертежи.

Също както Екщайн и всички професионални разузнавачи Крумлов не обичаше предателите. В миналото, когато те бяха чехи, той с удоволствие ги хвърляше в килиите и се отнасяше с тях с презрение като към педофили. Но в онзи момент нещо в него се пречупи, той осъзна, че въпреки всичките му години вярна служба политическите ветрове скоро ще го издухат в пенсия, която ще бъде мизерна и той ще трябва да си добавя по нещичко вероятно като вестникопродавец. И тогава се появи идеята, ясна като просветлението на мъж, чиято жена му е отказвала в леглото дълго време, а сега е попаднал в хотелска стая с русата барманка на хотела, украсена единствено с гердан от перли.

Необратимо.

Той веднага постави двойната забрана за „строго секретно“ над хората от групата и преводача, както и над техниците по акустика и фотография. Измъкна от леглата им секретарката и юриста и накара всички да подпишат трите екземпляра на формулярите, след което даде на досието име „Сътворение“ и го заключи в сейфа си.

После се прибра в апартамента си, за да помисли. Два часа седя до отворения прозорец, пушеше любимата лула на дядо си, а студеният вятър развяваше белите завеси. Гледаше изгрева над Прага, града, в който вече нямаше нито един жив Крумлов освен него, усмихваше се на спящата Ники, която от време на време помръдваше и се стряскаше в съня си.

В края на тези два часа Крумлов клюмна, но не беше уморен.

— Трябваша ми четири месеца, докато успея да се задействам, Шмид. — Крумлов загаси фаса в обувката си така, сякаш му се искаше да е бос, за да си причини болка. — Вече знаех, че ще го направя, но ми трябваша твърди доказателства, които да предложа на вашите.

Баум мислено преразгледа историята на чеха. Липсваше нещо. Голямо. Истинската му мотивация, за да дезертира. Човек не залага живота си и не напуска родината си заради досадна перспектива за ранно пенсиониране.

— Но ти си имал снимки на Саламех и този Синя брада, както си го нарекъл — каза Бени.

— Имах снимки на Саламех, който се среща с някакъв израелец — поправи го Крумлов. — Защото онова, което знаех, беше, че човекът е банкрутирал шофьор на такси от Тел Авив, който се опитва да продаде плановете на нов автобусен терминал.

Правилно. Световната история на разузнавателните служби е пълна с разкази за самонадеяни „търговци на хартия“, фалшиви шпиони, които се опитват да спечелят пари с безполезна информация.

— Искях да имам доказателства за онова, което предлага Синята брада, при това дадени лично от него. Но нямаше как да го проследя до Бер Шева и да претърся апартамента му.

„Мъдро — помисли си Бени. — Защото ние щяхме да те хванем още на летището.“

— Саламех беше по-лесен. Пътуваше напред-назад из Европа. Появи се в Прага отново, взе оставена в тайник информация от Синята брада и беше достатъчно глупав да отпътува с влак към Виена. Както казват американците, бинго!

Баум веднага си представи Крумлов, разговарящ със сириец в вагон-ресторанта в очакване на момента, когато да се появи някоя от неговите пражки красавици и да отвлече вниманието на жертвата. Поне още трима ще работят по смяната на куфарчето на Саламех с

външно еднакво, преснимане на всички документи някъде в тоалетната на влака и връщане на оригиналното куфарче на мястото му. Искаше му се да извика: „Покажи ми най-после какво притежаваш, дявол да те вземе!“, но запази спокойствие, защото търпението е най-голямото богатство на добрия разузнавач.

— Затова я убедих да дойде с мен — прошепна Крумлов, загледан отново в гроба на Ники. — Или поне си мислех, че съм я убедил. — Той отпусна глава и върху челото му падна кичур руса коса. — Сигурно всяко предателство си има цена. Но тя беше толкова млада...

Гласът му заглъхна. Баум гледаше как Дюбе, завършил скръбната си задача, прибра лопатата. Белгиецът отпи вода от манерката, после напълни шепата си и намокри мускулите и рижавите косми върху гърдите си. Точно вляво на пъпа му имаше зараснала рана от куршум. Той вдигна автомата си, приближи се до Крумлов, спря, погледна към работодателя си, но изобщо не обърна никакво внимание на Баум, седнал до него.

— Ако искаш, полковник — каза Дюбе, — ще ти оставя лендроувъра. Аз мога да се върна пеша в Адис.

Крумлов вдигна глава и го изгледа с недоумение.

— В Адис? Няма да ходим в Адис.

— Ние ли, полковник? — Дюбе изпъна рамене и застана като истински войник. — Искаш да остана при теб ли? — Той посочи с глава към гроба. — След всичко това?

Крумлов почти се усмихна.

— Попитай евреите, Мишел. — Чехът погледна Баум, а после отново се обърна към телохранителя си. — Според техните традиции, когато човек спаси живота на някого, той поема отговорност за живота му завинаги. Нали така, Шмид?

За миг Бени изпита надежда, че Дюбе наистина ще си тръгне, но му стана ясно, че убийството е свързало още повече господаря и вярното му куче.

— Така е — каза той.

— Напълни резервоара докрай — заповяда на белгиеца Крумлов. — Пътят е дълъг и не искам да спираме.

Дюбе почти козирува, но после наведе глава и се отдалечи.

— Още една минутка, моля — прошепна Крумлов и Баум разбра, че той иска да се прости с Ники.

Бени се изправи и се отдалечи към черквата, където Екщайн все така стоеше на поста си с купчина фасове около обувките.

— Е? — презрително попита Екщайн. — Чу ли цялата измишльотина?

Баум вдигна длан. С годините този жест на търпелив баща, който успокоява нетърпеливия си син беше се превърнал в традиция.

— Внимателно, Ейтан — прошепна Бени. — Човекът е загубил близък.

Екщайн въздъхна нетърпеливо.

— Добре — съгласи се накрая той.

— Всички прекарахме неприятна сутрин — каза Баум.

— Така е. Може би просто ни е необходимо малко кафе.

— О, да. Щото не сме достатъчно нервни.

Ейтан почти се изсмя, но ядът не му позволи.

— Е, какво каза той?

— Нищо особено. Тя била първоначално с него, обаче я презавербували и я накарали да го убие.

— Така е. А какво мислиш за онзи неин дневник?

— Любовни писма може би?

— Да бе. — Екщайн всъщност беше сантиментален човек, но сега не можеше да се поддаде на чувствата. — Ти ще кажеш, господин Шмид. Защо се изпраца убиец подир дезертър?

— Тя не беше убиец.

— Добре де. Ама тюр със заповед за убийство.

— За да се предотврати дезертърството.

— Или?

— За да изглежда истински един фалшив дезертър — повтори търпеливо Бени точката и параграфа от „упътването“ на АМАН, предавано устно като племенен завет от поколение на поколение сред служителите.

— Точно така. Затова извиваш ръчичките на някое нервно момиченце, което добре знаеш, че няма да свърши работата.

— Но тя почти го направи, господин Хартстоун.

Ейтан махна с ръка.

— Почти не се брои, а и ръководителите ѝ вероятно са разчитали, че тя няма да успее, или са знаели, че Крумлов е охраняван. Или пък например Дюбе е някой от тях, участник в капана. Крумлов ни продава торба с фокуси. Ти мислиш ли, че в онази игла е имало бързодействаща отрова? На бас, че е била само солена вода.

Презрението повиши гласа на Екщайн, но той внезапно замлъкна. Гледаше над рамото на Бени и Баум се извърна. Видя Дюбе, застанал на височинката под черквата. Белгиецът беше до лендровъра и държеше в лявата си ръка току-що уловен див заек. Къде и как го е хванал, нито Баум, нито Екщайн можеха да си представят, но дребното животно беше явно мъртво, а в другата си ръка Дюбе държеше писалката на Ники. Той хвърли заека в багажника на колата.

Екщайн примигна към Баум.

— Е, та? Ако винаги бях прав, ти нямаше да можеш да се чувстваш толкова велик.

Баум се усмихна.

— Въпреки това, може и да си прав. Обаче това ще решат други.

Екщайн кимна. Понякога забравяше, че задачата му като военен е да се подчинява на заповеди и да остави на командирите си да правят заключения и да се справят с моралните проблеми.

— Господин Хартстоун.

Бени и Ейтан се извърнаха при звука от гласа на Крумлов. Той се приближи бавно към тях откъм новоиздигнатия гроб от пръст и камъни.

— Трябва да ви благодаря — каза чехът. — За опита ви да ми спасите живота.

— Беше рефлекс — веднага отговори Ейтан.

— Той е скромнен — каза Бени, но искаше да добави „и невъзпитан като стюардеса на «Ел-Ал»“.

— Сигурно — съгласи се Крумлов. — Е, време е да тръгваме.

Ейтан сложи ръце на кръста, недоволен от всички тези любезности след скорошната смърт на Ники. Картината на главата ѝ, която се отмята от изстрела на Дюбе, непрекъснато стоеше пред очите му и той знаеше, че ще обвинява за смъртта ѝ Крумлов независимо от всичко.

— Не ми се иска да говорим по работа... — започна Екщайн.

— Да — отговори Крумлов, сякаш с нежелание припомнил си свой дълг. — Снимката.

Той вдигна отпуснатата над панталоните си риза и в колана на панталона му се видя пластмасов плик. Сигурно го е държал там много дълго време, защото кожата на стомаха му беше червена и се белеше зад правоъгълната форма. Той го подаде.

Ейтан внимателно разкъса плика и извади една лъскава черно-бяла снимка. Бени се приближи и двамата загледаха предадения им портрет.

Обаче на снимката не беше само един човек. Бяха единадесет души, седем мъже и четири жени. Явно бяха израелци, което си личеше по джинсите, сандалите, навитите ръкави на ризите и тъмните очила, висящи на каишки от вратовете. И зад гърба им съвсем ясно се виждаше куполът на реактора в Димона. Бяха нещо като технически екип, явно по време на обедна почивка, защото държаха кутийки кола и наблизко върху каменната маса за пикник имаше мазни опаковки от храна.

Баум и Екщайн с почти комичен синхрон погледнаха едновременно Крумлов. Той се усмихна леко.

— Както можете да видите, това е Димона.

Екщайн усети горчивина в гърлото си, а яростта се надигна от дълбочината на гърдите му. Отпусна ръце. Усещаше ги как се гърчат и не знаят дали да се стегнат в юмруци за удар, или да разкъсат гърлото на човека отсреща.

— Кой от мъжете е? — попита прегракнало той.

— Или коя от жените? — добави Баум. И неговото съчувствие се беше изпарило.

Крумлов забеляза как тонът им се промени от приятелски във вражески настроен и веднага отново се превърна в хладнокръвния професионалист. Поведението му сега напомняше на баткото, който държи ключа за шкафа с играчки.

— Всяко нещо с времето си, господа. — Той погледна Екщайн. — Както каза господин Хартстоун, засега само сме се запознали.

— Кога? — попита през стиснати зъби Екщайн.

Крумлов сви рамене.

— Малко по-нататък. Може би след като и двете страни сме си спечелили малко доверие.

На височинката до черквата двигателят на лендровъра забръмча и Крумлов се обърна към звука. Бени спря чеха, като го хвана за лакътя.

— Ти току-що благодари на този човек, че е рискувал живота си заради теб — напомни той, като показа с глава Ейтан. Една от вратите на колата се затръшна и всички разбраха, че Дюбе слиза от лендровъра, защото е видял някой да слага ръка върху господаря му.

— Да — призна Крумлов. — Но както той сам каза, било е рефлекс.

— Кога? — отново попита Ейтан.

Крумлов погледна Баум, после Екщайн и устните му се изкривиха в иронична усмивка.

— Кога ли? — Той се замисли за миг. — Може би ще посоча вашата къртица, господин Екщайн, когато господин Шмид ми каже истинското си име.

Екщайн и Баум се спогледаха. Ейтан не беше чул разговора между Бени и дезертъра, но веднага предположи приликата в желанията между съперници и без да кажат дума, партньорите си направиха сметките. Бени ще се пенсионира, Ейтан излиза от оперативната работа след изпълнението на тази мисия. Вече няма никакво значение. Секретността може да върви по дяволите. Ако могат да получат името на къртицата веднага, тогава то може да бъде кодирано и изпратено в Йерусалим, а след два дни ще качат Крумлов и децата фалаша на самолет за Тел Авив. Полковникът се обърна към Крумлов и въздъхна дълбоко.

— Казвам се Баум. — Бени едва не се задави, когато го изрече, но макар да изгори гласните му струни като поток от лава, името се чу ясно. — Името ми е подполковник Бенжамин Баум.

Крумлов се усмихна напрегнато и бавно поклати глава като учител, който се кара на двама непослушни ученици.

— Както вече казах, господин Хартстоун. Когато Шмид ми каже наистина истинското си име.

Той се отдалечи към лендровъра, като остави Ейтан и Бени със зяпнали уста, изненадани от откритието, че истината се е оказала най-безполезното оръжие в тяхната професия.

8. АМАРА 3 МАЙ

Пътят към провинция Гоям беше много дълъг, невероятно красив и съвсем тих. Лендроувърът взе с четирима мъже с толкова богата лична история, че всеки от тях би могъл да занимава останалите с възбуждащи разкази за стотици приключения. По ирония на съдбата обаче този тип мъже по природа и необходимост изобщо не са разказвачи. И така, макар и принудени да си правят компания, те бяха определено отчуждени един от друг и самотни.

Слънцето се издигна нависоко и огря планините и урвите отново. В Етиопия още не бяха паднали оскъдните дъждове, така че из долините нямаше поляни с жълти цветя, а дърветата и храстите по каменистите склонове приличаха на оскъдна коса върху старческа глава. Високо в безжалостно безоблачното небе се рееха лешояди, а долу по полегатите склонове овчарчетата гонеха мулета, натоварени с тънки клонки за огрев.

Екщайн беше виждал всичко това преди и сега не го забеляваше, защото му се искаше да пристигнат по-бързо там, накъдето са се запътили. Да се измъкне от тази тясна капсула, така изпълнена с мисли, че можеше да се закълне, че оформят гъст облак като този, който вдигаше колата зад себе си с широките си гуми.

Дюбе караше, поставил оръжието си да му е подръка. Крумлов седеше до него, стиснал дневника на Ники и загледан напред през прашното стъкло. Цялата му поза показваше как се бори да не позволи на чувствата си да избухнат като гейзер. Ейтан седеше зад чеха заедно с Бени. Двамата се спогледаха, когато Крумлов притисна с пръсти очите си, а гърбът му се приведе и затресе леко.

Дюбе погледна към господаря си, а после бързо отклони очи, когато Крумлов избърса своите с ръкава на ризата си. Белгиецът можеше да убие човек, но да види мъж да плаче или да му предложи утеха беше съвсем друга работа. Екщайн трепна неприятно от мисълта, че в тази кариера приятелствата, които се създават между

хората, са точно такива. Внезапно почувства ужасна мъка заради Крумлов и убитата му любов, за живота и миналото му, изгорени до неузнаваемост. Защото си припомни собствената мъка след смъртта на Ети Данцигер, а после за миг с ужас си представи как би се чувствал, ако изгуби Симона или Орен. Въздъхна тежко, изгони тази мисъл от главата си и заговори.

— Ако нямаш още един бидон с гориво, Дюбе, и ако вече не сме наблизо, ще ти трябва бензиностанция.

Гласът на Ейтан, нарушил за пръв път мълчанието след около час път, откъсна Крумлов от скръбта му и той се поизправи. Надникна към показанията за гориво на таблото.

— Да, Мишел — прегракнало каза той. — Бензиностанцията при Дебре Маркос.

— Май е при Фиш, полковник — поправи го белгиецът и Екщайн усети задоволство, че поне наемникът знае пътя из тези планини, където аматьорите бързо могат да закъсат без вода и транспорт и да загинат от жажда в луксозен автомобил с празен резервоар и гръмнал радиатор.

Фиш беше последната спирка за провизии преди пресичането на пролома на Сини Нил, дълбок цял километър и широк колкото американския Голям каньон. Пресичането ставаше по много тесен път, построен от неуспелите италиански колонизатори със серия от виадукти. Не беше препоръчителен за хора, които се страхуват от височини. Слизането, пресичането на Нил и изкачването към Гоям можеше да трае три часа и ако колата ти остане без гориво или имаш нещастие да те следва конвой на Етиопската народна революционна демократична армия ЕНРДА, нетърпеливите войници направо биха изтърколили колата ти от пътя. Е, може преди това да ти позволят и да излезеш от нея.

И така, те изпънаха крака в крайпътното заведение във Фиш и докато Дюбе пълнеше резервоара и бидона и проверяваше радиатора, Крумлов отиде при ръба на пропастта и се загледа към жестокия пейзаж. Група малки момчета веднага го последва с викове „Ато! Ато!“, но той махна величествено с ръка, прошепна „Хид!“ и те го оставиха на мира. Фигурата му и знанието на разговорен амарски явно предизвика уважението им.

За пръв път от дълго време насам Екщайн усети болка в коляното и реши, че старата му рана се е превърнала в нещо като барометър на настроението. Вместо да го боли при промяна на времето, тя се обаждаше при особени обстоятелства. Не го спомена пред Баум, но когато двамата приближиха масата пред заведението с чиния уат и две кутийки топла „Пепси“, Екщайн остана прав и Баум разбра защо.

Ейтан се огледа. Бяха сами и той посочи с глава към Дюбе, който вече плащаше на възрастния собственик до ръждивата колонка за бензин. Белгиецът извади ролка таблетки антиацид от джоба си и сложи две в устата си. Екщайн беше видял раните на стомаха му. Лекарството не му беше нужно за успокояване на киселини от нервно напрежение.

— Мислиш ли, че е само един? — прошепна той на иврит.

Бени го разбра. Ейтан се чудеше дали Крумлов не е наел и други като белгиеца.

— Не е единствен — отговори Бени, докато дъвчеше голяма хапка от богатото на подправки ястие. — В ранчото ще има още.

— И какво очаква Дюбе, след като свърши това?

— Пари? — сви рамене Баум. — Или може би също мечтае за живот в Обетованата земя?

— Като какъв? — смръщи се Ейтан.

— Бригаден командир? — саркастично предположи Бени. Всяка година в Израел идват десетки чужди войници, някои с доста висок ранг и голям опит. Мечтаят да водят батальони израелски войски по подобие на Лорънс Арабски. И винаги остават шокирани, когато разберат, че ще бъдат изпратени на тримесечен курс за изучаване на иврит, а след това ще започнат като редници, наравно с останалите наборници.

На Екщайн това никак не му се стори смешно. Дюбе беше опасен за мисията, а всеки като него увеличаваше риска. От 1981 година насам бяха проведени не по-малко от осем тайни мисии за извеждане на етиопски евреи, всички обхващащи значителен контингент от хора на АМАН, агенти на Мосад, морски командоси или войници от разузнавателната група „Саярет“. Може би двамата с Бени биха могли да се справят сами с група от петдесетина деца, но контингентът от телохранители на Крумлов можеше и да им попречи.

Обикновено наемниците са груби мъже, мотивирани от пари. За да ги неутрализират, ще са необходими не по-малко груби мъже, водени от глупав идеализъм.

— Ще ни бъде необходимо подкрепление — прошепна Ейтан.

— Знам — отговори Бени. В този момент двигателят на лендроувъра се изкашля и заръмжа като затворнически надзирател, дочул конспиративен шепот сред групата затворници. Ейтан и Бени тръгнаха към колата без капка ентузиазъм.

Изгарящото африканско слънце най-после залязваше, когато лендроувърът пресече последната височина в Гоям, но планините още блестяха като пещ на ковач и пътешествието ги беше изтощило. Дори Дюбе въпреки физиката си на воин се чувстваше изморен, а по-старите кости на Крумлов, Баум и Екщайн туптяха от хилядите тръскания по пътя. Ризите им бяха втвърдени от засъхнала пот и веждите набити с прах като заскрежени мустаци на арктически пътешественици. Тъй като вече не можеха да понесат жегата, бяха отворили прозорците на колата. Но когато сиропиталището на Крумлов се показа, Бени, който се чувстваше най-измъчен въпреки възглавницата от тлъстини, забрави болките си и прошепна:

— Спри, ако обичаш.

Останките от летния дворец на император Фазил се откриха пред тях върху широкото плато с изсъхнала трева. Древните камъни оформяха идеална подкова с две порутени крепостни кули към отвора. От тях оградени със стени пътеки водеха към двореца, представляващ редица от високи кули, покрити с идеално оформени каменни куполи.

Назъбените стени и бойните прикрития не бяха оцелели след хиляда години битка с времето, но пазеха величието си, особено в тази страна на сламени колиби. Но не самият дворец направи впечатление на Баум, който беше виждал и по-богати крепости от злато и смарагди, а редиците бодлива тел, опасващи подковата като водораслите, изсъхнали по белгийските подстъпи към Нормандия, дръпнатия настрани портал от бодлива тел и малките огънове. Бяха запалени не заради гърнетата с храна, супа и чай, а по-скоро да изгорят заразените парцали на наскоро починалите, от които над стените на крепостта се носеше сладникава миризма.

Направи му впечатление и прашната земя със следи от малки крачета, далечните викове и подсвирквания на децата, играещи в двора, и тупането на парцалената топка, ритана от ожулени крака, намазани с моторно масло, поради липса на йод. И най-вече му направиха впечатление въоръжените мъже до телта, потъмнелите им от слънцето лица, блестящи под накривените барети, навитите ръкави на камуфлажните им ризи и мускулестите ръце, хванали автоматите.

За един кратък миг, но колко продължителен, той стана отново дете, в Кипър след края на войната, в британския лагер. Баща му беше мъртъв, а майка му се задъхваше в хора на останалите болни от холера. Други деца гаснеха бързо, докато той гледаше и се чудеше кога и изобщо ще дойде ли свободата. А британските войници му се мръщеа и си мечтаеха за Саутхемптън и слънцето над своя дом.

В този миг Баум осъзна, както и Екщайн, че тук не става дума изобщо за Крумлов, неговата игра на криеница и предателя-къртица. Ставаше дума за децата и когато първият чифт гладни очи се спряха върху него, целта вече му беше ясна, а съдбата му заедно с тази на Екщайн определена.

Дюбе, който спря лендроувъра при молбата на Баум, се извърна да погледне израелския полковник, който се беше привел напред и се вираше през прашното стъкло към дивото прераждане на собственото му минало.

Баум почти не дишаше.

— Добре — пророни накрая той и Дюбе подкара колата отново, а Ейтан докосна Бени по рамото.

Един много едър младеж с леопардова камуфлажна риза дръпна портала от бодлива тел и колата влезе в крепостта. Към нея се затича малка група къдрокоси деца с изпокъсани шорти и тениски и веднага започнаха да чукат по прозорците. Носовете им се опряха в прашните стъкла и трескавите им очи надничаха вътре. Но като не видяха кашони с храна, бързо се отдръпнаха и разхвърчаха като разочаровани врабчета.

Дюбе отвори вратата си и скочи долу, докато пътниците му с мъка се заизмъкваха от колата. Още докато Баум и Екщайн се озъртаха, последният лъч на слънцето се скри и сиропиталището на Крумлов остана под внезапната завеса на синкавата нощ. Сега разпръснатите огньовете окъпаха лагера в трептяща, призрачна светлина, но Екщайн

все пак успя да зърне труповете на онези, които бяха починали същия ден — дребни телца, покрити с празни конопени чували от храни. Повече от всичко на света му се искаше сега да може да заспи и да се сблъска с действителността утре.

— Господин полковник. — Едрият постови при портала козируваше със странно топла усмивка и Крумлов му кимна.

— Бернд — отвърна на поздрава той. — Колко са днес?

— Само три — отвърна пазачът със силен берлински акцент. — Ще ги погребем тази нощ.

Бени погледна Крумлов.

— Ако така продължава, петдесетте ти деца ще останат само шепа, докато ги изведем.

— Петдесет ли? — почти се изсмя едрият наемник от германски произход. — Тук имаме повече от седемдесет и непрекъснато пристигат нови, макар че някои умират.

Екщайн стисна зъби и погледна Крумлов. Отношенията им и без това бяха започнали зле, но сега ставаше ясно, че чехът поначало е излъгал. Но пък какво друго може да се очаква между шпиони?

— Когато се свързах първоначално, бяха петдесет — вдигна рамене Крумлов. — Не аз контролирам страданията на Африка. Вашият Господ се грижи за това.

— Нашият Господ явно отсъства — измърмори Бени и се огледа. Двамата с Ейтан се отнасяха доста цинично към религията. Патриотичните им чувства нямаха нищо общо с юдаизма.

— Значи вие сте израелците? — попита с детско учудване Бернд. Все едно че вижда пред себе си филмови звезди. Екщайн забеляза, че той държи автомат „Узи“, стандартен за Бундесвера. Освен това забеляза, че тук изобщо липсва секретност. Прикритието им с Бени беше унищожено още преди да са стъпили в района на мисията.

— Аз съм Шмид — представи се на своя баварски немски Бени, с което накара веждите на Бернд да се смръщят.

— Хартстоун — представи се Ейтан. Бернд кимна, сякаш се съдържаше да не тракне с токове.

— Аз пък съм Манчестър.

Малката група мъже се извърна към новия глас. Друг въоръжен мъж се появи от тъмнината, насочи се право към Бернд и застана до него. Беше нисък и мускулест с щръкнали мустаци, нахално кривната

тъмночервена барета и прашна британска камуфлажна униформа. На гърба му висеше автомат „Стърлинг“, а между пръстите си държеше цигара, сякаш подражаваше на Хъмфри Богарт. Козирува с изпъната длан, както е характерно за англичаните.

— Ендрю Манчестър, бивш старшина на нейно величество, втори парашутен. — Той отпусна ръка и се ухили толкова ослепително, че израелците едва не примигнаха. — Понастоящем на служба при не особено интелигентни...

Манчестър погледна партньора си, а Бернд му се усмихна.

— И кой знае защо — продължи англичанинът, — на нас двамата ни викат Фрик и Фрак.

Екщайн забеляза недоволния поглед на Дюбе към двамата веселяци и те с Баум бързо преосмислиха първоначалните си впечатления за наемните убийци на Крумлов. Изглежда „врагът“ няма да е толкова страшен, както бяха предположили.

— Радвам се да се запознаем — отговори му Ейтан.

— Обаче ние не сме баби — натъртено каза Манчестър. — Издръжливи сме.

Ейтан се усмихна, а Манчестър се надигна на пръсти и надникна с очакване през прозореца на лендровъра.

— А къде, моля ви се, е госпоицата? — Той погледна закачливо към Крумлов. Явно целият лагер очакваше пристигането на Ники Хашек. — Пригответе си шапките и тромпетите за посрещането...

Британският наемник млъкна внезапно, забелязал бледното лице на Крумлов и начинът, по който Дюбе кашляше и извърещаше глава към огньовете в двора. Дълбока тишина обгърна групата и понеже Екщайн не се чувстваше отговорен да успокоява когото и да било, Баум пое инициативата, като остави обясненията за другите.

— Тя не успя да дойде — каза той.

Манчестър и Бернд се спогледаха, но британецът реши, че Ники просто се е отказала от Крумлов. Няма нищо по-непредвидимо и по-болезнено раняващо от женските прищевки.

— Гадни жени — изръмжа тихо той.

Дюбе нарами автомата си и се отдалечи в тъмнината на двора. Крумлов го гледаше, а после наведе поглед към обувките си. Манчестър явно чувстваше неудобство от разговора и затова набързо

смени темата, като посочи към входния портал, направен от летви и бодлива тел.

— Полковник — обърна се той към Крумлов. — Онзи проклет Фелдхайм не докара нито храна, нито лекарства.

Крумлов се намръщи.

— Трябваше да е тук вчера, Ендрю. Обаждал ли се е?

— Той е долу на пропускателния пункт на ООН — отговори Бернд. — Сигурно си пие бирата и си хапва торта „Сахер“.

— Мръсник — добави Манчестър. Екщайн и Баум се обърнаха към Крумлов, за да им обясни за какво става дума.

— Ролф Фелдхайм — каза чехът. — Той е командир от страна на ООН за тази провинция. Австрийско копеле, мамата си трака. Би трябвало да ни снабдява редовно, обаче много често ни се налага да го подкупваме, за да си свърши работата.

— С какво? — попита Екщайн.

— С каквото хората ми успеят да откраднат — посочи с глава към Бернд и Манчестър Крумлов.

— Ние сме нещо като Робин Худ — сви спокойно рамене Манчестър.

— Той иска ти да слезеш долу, полковник — съобщи Бернд с такова презрение, сякаш няма човек на този свят, който да може да разпорежда нещо на господаря му.

— Каза веднага щом пристигнеш — добави Манчестър. — Обаче, полковник, само кажи една дума и ние ще слезем и ще застреляме онова нацистко копеле и ще му вземем всичко.

— Моля те, Ендрю, оценявам лоялността ти, но подобен акт може да се окаже последен за нас в тази страна. Тук командва Фелдхайм и ние трябва да играем по неговите правила. — Чехът се обърна към едрия германец. — Бернд, иди извикай Дюбе, преди да се е напил до смърт. Ще го чакам пред портала.

Германецът кимна и тръгна да търси белгиеца, а Манчестър отиде да дръпне вратата от бодлива тел. Крумлов се качи в лендроувъра, включи двигателя и преди да затвори вратата, се обърна към Екщайн:

— Ще се върна скоро. Трябва да се запознаете с децата. — Той направи завой с тежкия автомобил. В това време Дюбе пристигна

тичешком откъм тъмнината и скочи в колата, която изрева и тръгна към невидимата долина.

Баум и Екщайн се спогледаха, а после се обърнаха към нещастния лагер, където мълчаливата смърт съжителстваше с детски смях.

— Това е последното, което бих желал да направя — каза Екщайн.

Баум го разбираше добре, но вдигна пътния си сак и изпъна едрата си брада към главната сграда на крепостта, чезнеща в тъмнината на подковата.

— Хайде — каза той. — Ще се настаним и ще ги преброим, за да знаем поне ориентировъчно колко са.

— Добре. — Екщайн въздъхна и също вдигна сака си. — После трябва да направим карта, да нахвърляме груб план и да помислим как да се свържем с Бен-Цион.

— Чудесно — усмихна се Бени. — Но нека почакаме, та да можем да го събудим от сън.

Ейтан се изсмя и двамата тръгнаха. Веднага обаче спряха замръзнали, тъй като от тъмнината се появи някакво призрачно видение.

Жена ли беше или магьосница? Истина ли беше или мираж, роден от дневната горещина и липсата на храна?

Беше доста над два метра и дългата ѝ черна коса покриваше раменете, обвити с бял чаршаф, когато се появи откъм сенките. Като че плуваше над земята, макар да се люшкаше несигурно. Зъбите ѝ блестяха на трепкащата светлина на огъня и малка тълпа от гладни дечурлига я заобикаляше, тичаше заедно с нея и всички се смееха.

Екщайн и Баум стояха с отворени уста. В първия момент си помислиха, че виждат дух. След това, когато тя ги забеляза и спря, те се изчервиха от срам. Жената ходеше на нещо като самоделни кокили, сякаш е клоун от цирка. Дългият чаршаф покриваше пръчките и създаваше илюзия, че тя се носи над земята. Тя скочи долу, прибра кокилите, свали чаршафа от себе си и погледна израелците. Децата се разбягаха.

— Добър вечер — поздрави тя на френски и като видя изненаданите им изражения, премина на английски. — Вие ли сте двамата нови?

— Изгубени в гората — чу се да казва Екщайн.

— Моля? — намръщи вежди тя и пристъпи по-наблизо. Нормалният ѝ ръст беше по-нисък от този на Баум. Имаше широко чело, косата беше сресана назад зад малките уши, а черните ѝ вежди се извиваха над блестящи сини очи, малък нос и извити устни, без каквото и да било грим. Беше облечена в огромна тениска с надпис на „Сорбоната“, окъсани сини джинси и маратонки, които са били бели преди много време. Нищо не можеше да се каже за фигурата ѝ, защото дрехите като да са принадлежали на някой доста по-едър, но ръцете ѝ бяха тънки, а китките много малки.

— Да, ние сме новите — отвърна Баум. — Шмид и Хартстоун.

— Звучи като име на швейцарска банка — усмихна се тя и показва идеално белите си зъби. После усмивката ѝ бързо изчезна и тя се ръкува хладно с тях. — Аз съм Доминик Форел. — Френският ѝ акцент излъчваше собствена топлина. Тя погледна зад Екщайн и Баум към вратата от бодлива тел, пазена отново от Бернд и Манчестър, после наведе поглед към следите от гумите на лендровъра. — Къде е Ян?

— Наложил му се да иде на среща — отговори Екщайн.

Думите му, изглежда, още повече объркаха младата жена.

— Ами Ники? Къде е тя?

Баум и Екщайн отново се видяха натясно. Не можеха да решат дали да ѝ кажат истината, или да оставят на Крумлов да я сподели с нея. Ясно беше, че подобен странен асортимент от чужденци е свързан с почти семейни връзки и след смъртта на Ники израелците се чувстваха като натрапници. Екщайн въздъхна и погледна Доминик. Естествената ѝ красота изглеждаше не на място в този лагер на груби мъже и страдащи деца. Дали е племенница на Крумлов? Другарка от шпионското му минало? Някогашна любовница, готова да отстъпи мястото си на истинската му любов?

— Аз съм медицинска сестра — каза тя сякаш в отговор на мислите на Екщайн. — Ян ме нае от „Лекари без граница“.

— Какво съвпадение — измърмори под нос Екщайн.

— Ники няма да дойде — каза Баум, но не обясни нищо повече.

— О, Боже мой. — Доминик закри устните си с ръка. — Горкият човек. Ян толкова се радваше...

Смъртта на Ники сега напълно обърка Екщайн, защото разбра, че скръбта на Крумлов е съвсем искрена, а възможността на чеха да прости на Дюбе изглеждаше още по-странна.

— Итеге Доминик! Итеге Доминик! — извика детски глас от тъмнината. Това още повече обърка Екщайн, защото титлата на амарски означаваше „императрица“. Две малки ръчички обгърнаха краката ѝ, тя се усмихна и обърна, а зад нея надникна главата на малко момче. Тя зарови пръсти в късата му коса.

— Това е Адису Мангаша — каза Доминик. Огромните очи на момчето надничаха иззад отпуснатите ѝ джинси. — Ние го наричаме Ади.

Той се измъкна от прикритието си и Екщайн затаи дъх. Съзнаваше, че и Бени е изненадан.

Адису Мангаша беше африканската сянка на сина на Екщайн Орен със слабо телце от тънки кости, показващо еднаквите гени и хилядите години неестествен подбор. Защото всъщност етиопските евреи, независимо дали са или не са изгубеното библейско племе от легендите, със сигурност са по-близки по цвят и култура до древните израелци отколкото всеки съвременен роден в Израел еврей като Екщайн, чиято кръв и плът са смесени и избледнели от случайни нордически изнасилвания и векове европейски зими.

Екщайн веднага осъзна, че първоначално бойните му инстинкти ще се опитат да го държат настрана от Ади. От годините на оперативната си дейност се беше научил, че ако се сближи, ще изгуби целенасочеността си. Когато отиваш да измъкваш агент или необходим човек, гледаш на него само като на скъпоценен товар и нищо повече. Както сърце, поставено в замразител и подготвено за трансплантация, което просто трябва да се натовари на самолета. Не бива да се влюбваш в него.

Но Екщайн остаряваше и сам се готвеше за „измъкване“ от Службата. Затова тази граница на професионалното развитие започваше да му пречи. Човек държи сърцето си кораво заради кариерата, бъдещето, следващата си мисия. Сега обаче, на прага на залеза в кариерата си, той започваше да се предава пред нежността.

— Това е господин Хартстоун, Ади — каза Доминик. — И господин Шмид.

Погледът на Ади остана втренчен в Ейтан.

— Колко годишен е? — попита Екщайн, опитвайки се да мисли за момчето само като поредната овца от стадото.

— На осем годинки.

Сякаш да го потвърди, Ади вдигна по четири пръста на двете си ръце. Имаше тялото на пет или шестгодишно момче. Беше обут в избелели, срязани на шорти джинси, явно подарени от някой добър човек, които стояха на кръста му благодарение на стегнатата връзка за обувки, използвана вместо колан. Върху тях се развяваше отпусната тениска с емблемата на несъществуващото кафене „Хард Рок — Йерусалим“. Краката му бяха обути в гумени сандали, изрязани от автомобилна гума. Косата му беше остригана почти до кожа, а на лицето му се виждаха почти само очи. Огромни, кръгли очи като на детска рисунка. Зъбите му бяха млечнобели и Екщайн се зачуди как ли ги поддържа така чисти.

— Той е мура — добави Доминик и Ади се намръщи, като чу думата.

По време на подготовката за операция „Соломон“ специални пратеници бяха проучвали Етиопия и направиха списъци на еврейските семейства надлъж и нашир из градовете и селата в страната. Така бяха подбрани 14 000 членове на „Бейт Израел“ — „Дома Израилев“.

Имаше обаче и други евреи, потомци на „Дома“, които са се покръстили или са били асимилирани. Те вярваха, че имат пълното право да се изселят, но при „Соломон“ трябваше да се тегли чертата и да се определи някаква граница. Тези, които останаха, така наречените „Фалаша Мура“, за момента бяха оставени да чакат в африканското чистилище пред вратите на рая.

— Неговите родители са починали в Гондар по време на революцията — обясни Доминик, докато галеше главичката на момчето. — Отгледан е от баба си и дядо си. Те са били избрани за прибиране чрез въздушния мост, но както знаете, тогава разрешиха да се вземат само деца на членове на „Бейт“. — Очите й потъмняха, сякаш обвинява и Екщайн, и Баум за това нещастие. — Не и внуци.

Екщайн знаеше твърде добре цялата история. Ади е бил оставен с обещанието:

— Ти ще бъдеш със следващите.

Следващите не тръгнаха цели две години, но фиксираният върху Екщайн поглед на Ади беше доказателство, че детето не е изгубило надежда. То знаеше. Този човек е дошъл, за да го отведе в Обетованата земя в лоното на семейството му. Високият, рус мъж с коса, вързана на опашка, приличаше на израелските евреи, които той помнеше. Вероятно прикритието на Екщайн би могло да заблуди стотици възрастни, но не и Ади.

Внезапно той пристъпи напред иззад гърба на Доминик, приближи се до „Антъни Хартстоун“, усмихна се широко и подаде тънката си като пръчица ръка.

— Шалом^[1] — изрече с прегракналото си гласче.

Екщайн остана загледан в големите, блестящи очи, а Бени Баум избухна в смях.

— И на теб здрасти — успя да отвърне Екщайн, като стисна колкото може по-нежно ръчицата на момчето, боейки се, че може да я счупи. Ади се усмихна още по-широко.

— Чудесен британски акцент — изгледа го Доминик, сякаш е недорасъл младеж. — Но кой знае защо си мисля, че е отработен.

Ейтан благодари на тъмнината, тъй като усети горещината, която се надигна към бузите му. Но нощта не успя да го скрие от пронизателността на Доминик, която пристъпи напред, огледа лицето му и потърси очите.

— Молила съм се да дойде някой и да спаси тези деца, господин Хартстоун. Някой, който да ги отведе от тази пустош на по-добро място. — Очите ѝ блестяха и устните ѝ почти трепереха от чувствата, които изпитваше. Екщайн искаше да отклони поглед, но не можеше. — Надявах се на някой Мойсей — каза тя. — Може би точно ти си този човек?

Екщайн се зачуди какво да отговори, но без да каже нищо повече, Доминик хвана Ади за ръка и тръгна към замъка. Ади непрекъснато се обръщаше през рамо с усмивка, чак докато тъмнината погълна и двамата.

Екщайн въздъхна дълбоко, а Баум остана мълчалив. След като бяха работили толкова дълго заедно, те вече не се нуждаеха от гласно изричане на очевидните си и сходни реакции. Мислите им бяха прекъснати от гласа на Манчестър.

— Тая е някакъв опасен ребус, забулен в мистерия. Човек по-лесно може да реши кръстословицата на лондонския „Таймс“.

Израелците се извърнаха към англичанина, чието лице проблясваше зад огънчето на поредната цигара.

— Първоначално всеки се влюбва в нея — продължи британецът. — И можете да разберете защо. Обаче тя не е лъжица за устата на никой мъж. Поне не и за някой жив.

Екщайн се намръщи.

— Говорите със загадки, господин Манчестър. Може ли да обясните?

— Моля ви, сър. Наричайте ме Ендрю или сержант, ако нямате нищо против. — Баум се усмихна. Набитият дребен британец му харесваше все повече. Манчестър кимна в посоката, където беше изчезнала Доминик. — Полковник Крумлов я познаваше отпреди. Но когато я доведе, ни предупреди. Тя е голям професионалист и съвсем, ама съвсем недосегаема. Някаква история с „единствената любов“ някъде в Париж.

Екщайн кимна. Познаваше неколцина мъже и жени, за които една изгубена любов означаваше всичко в този живот. Те преживяваха остатъка от живота си, черпейки сили от изпълненото си с нея сърце.

— Не знам подробности, ако питате. Но мога да кажа, че е ужасна загуба. Видях я веднъж, когато се къпеше в езерото Тана... — Наемникът вдигна длан, сякаш се готви да се закълне върху Библията. — Бях дежурен на пост, приятели — усмихна се пакостливо той. — Само си вършех работата.

— Разбира се — съгласи се Баум.

— Не знам как го прави — продължи Манчестър.

— Кое? — попита Екщайн.

— Как успява да задържи живи тези дребосъци. — Англичанинът извади цигарата от устата си и направи жест към лагера, като очерта червена, огнена дъга. — Почти не успява да намери лекарства, а храната е само няколко чувала зърно. Аз мисля, че децата живеят заради усмивката ѝ, сякаш не искат да я натъжат, ако умрат.

Екщайн се обърна да погледне в посоката, накъдето изчезна Доминик. И той се чудеше как успява тя. В този момент откъм долината се чу ръмженето на кола. Манчестър веднага свали от рамото своя „Стърлинг“, хвана го за стрелба и се запъти с бързи крачки към

бодливата тел. Изпод платото блеснаха фарове и осветиха силуета на Бернд, също приготвил узито си за стрелба.

Лендроувърът се появи отново при портала и двамата наемници прибраха оръжията и дръпнаха настрани портата. Колата спря точно пред Баум и Екщайн, които засенчиха очи от блясъка на фаровете, докато Дюбе загаси двигателя. Крумлов слезе с изморен вид от колата и се приближи до израелците. Пушеше, а лицето му изглеждаше изпито и изтощено.

— Ще се погрижа да го осъдят като военнопръстъпник — изръмжа чехът.

— Фелдхайм ли? — предположи Баум.

— Не желае да сътрудничи? — Гласът на Екщайн беше пълен със сарказъм, защото изпитваше особено презрение към служителите на Обединените нации в тази страна. — Колко изненадващо.

— По-лошо. — Крумлов хвърли фасата си на земята и го размаза с подметка, сякаш служителят на ООН се намира под нея. — Няма да даде храна, обаче хвърля вината върху Амин Моботе.

Баум и Екщайн се спогледаха при споменаването на бунтовника, който едва не провали скорошната им мисия за спасяване на етиопски евреи.

— Твърди, че не може да прати конвой, ако Моботе не се съгласи. И естествено, Моботе не се съгласява, освен ако не получи тлъст бакшиш от вас. — Крумлов погледна към Баум.

— От мен ли? — посочи към гърдите си Баум, а после се потупа по джобовете. — Уверявам те, че заплатата ми може да го накара само да се изсмее.

— От вашето правителство. — Крумлов остана съвсем сериозен.

— Колко? — попита Екщайн подозрително. Беше сигурен, че този Ролф Фелдхайм има намерение да прибере определен процент от подобно споразумение, но не би бил изненадан, ако и Крумлов се облажи по някакъв начин.

— Един милион — въздъхна Крумлов. — Американски долари.

— Един милион? — ококори се Бени. — За товар ориз и антибиотици?

— И за свободно преминаване.

— Ааа, това било — обади се мрачно Екщайн. — Плащаме им и те няма да убият всички ни по пътя.

Крумлов кимна, но само хвърли поглед към Екщайн, а после се загледа към лагера.

— Уверявам ви, че тези деца няма да преживеят някакво подалечно пътуване.

— А аз те уверявам — натъртено отвърна Баум, — че нашите началници няма да позволят да бъдат изнудвани от някаква терористична отрепка.

— Добре — вдигна рамене Крумлов. — Но на децата ще им трябва храна, лекарства и лечение. — Той скръсти ръце и изгледа предизвикателно двамата израелци. — Щом трябва да се прави по трудния начин, тогава вие ще носите пълната отговорност за мисията.

Баум и Екщайн изгледаха с дълги и смръщени погледи чеха. После се спогледаха.

— Тя и така си е наша — каза Екщайн.

— Нищо ново — отговори му Баум и потупа Екщайн по рамото.

Двамата вдигнаха саковете си и тръгнаха към един от лагерните огньовете, където да се настанят за сън, да поприказват дълго в ранните часове, да измислят план...

[1] Означава „мир“. Общоприет за всички случаи поздрав в Израел. — Б.пр. ↑

9. БАХИР ДАР 4 МАЙ

Майор Ролф Герхард Фелдхайм проклинаше годината на раждането си, защото бе дошъл на този свят десетилетие след като Третият Райх престана да съществува.

Баща му е бил полковник в SS, а чичо му пилот на ME-109 с множество награди. Малкият Ролф беше отгледан в скута на носталгичните ветерани, които пиеха бира из виенските бирарии и говореха шепнешком за славата, отнета им от Съюзниците и евреите. Когато порасна, стана ясно, че нито на германската, нито на австрийската армия ще бъде разрешено да възстановят силите си и за пореден път да разкъсат Европа или да опустошат Русия. Поне не през този век. Но Ролф хранеше мечти, че може би, ако бъде търпелив, някой ден и той ще командва батальон от танкове, които ще препускат по изгорените поля на Полша. Затова той се учеше добре в гимназията, беше отличен студент по история, присъстваше на митингите на десните политически партии и заряза университета заради офицерски пагони в австрийската армия.

Обаче колкото и да се молеше Ролф на духа на Вагнер за още една победна битка, подобно изпитание на тевтонското мъжество така и не му беше предоставено. Той стана командир на граничен пехотен батальон, за да отбранява южната граница с Унгария от Бог знае какво. Към края на двадесети век най-близкото до бойна служба, което би могъл да постигне един австрийски офицер, беше службата в мироопазващите сили на Обединените нации в различни горещи точки на света. Затова Ролф се принуди да седи покрай бойните линии под синята си каска в бялата кола и да наблюдава как туземците от Третия свят проливат кръвта си в Ливан, Югославия и Афганистан. За двадесет години служба той не успя да даде един яростен изстрел и дори за самоотбрана не беше зареждал с патрон оръжието си.

Предците му нямаше да се гордеят с него. Защото, докато те бяха станали истински военни герои, в края на краищата сърдитият, млад

Фелдхайм се превърна в крадец.

Африка беше като песен на сирена за тъмната му душа. Измъчен континент, където търсенето беше като река, а предлагането като тънка струйка. Място, където един офицер с нищожна заплата може да напълни личните си авоари само с кимване на глава. Сандъците с помощи на ООН слизаха по товарните рампи на самолетите, но рядко стигаха до определените за целта складове за точно и справедливо разпределение. Стотици представители на кметовете на селища, претъпкани болници и бежански лагери се редяха ежедневно на опашки, за да получат нещастния си дял, но пред всеки чувал с ориз и гладна уста заставаше майор Фелдхайм, а неговото чувство за благотворителност беше свързано пряко със собствения му портфейл.

Фелдхайм, разбира се, не хранеше никакви илюзии по отношение на избраната от самия него роля на корумпиран брокер. Такава беше играта, разигравана по целия свят, където вилнее гладът, а прагматичните хора държат картите. Той гледаше на този процес като дарвинист: онези, които имат средства да си осигурят оживяването, заслужават да живеят. А и той заслужава да изкара известна „бойна премия“, особено като се има предвид, че нито ООН, нито австрийското правителство компенсират в достатъчна степен неудобствата на офицера, който живее в тази черна адска дупка. Съдружието, което създаде с ръководителя на „Оромо“ Амин Моботе, беше само продължение на прагматизма му. Моботе ще му даде възможност да си направи удара, за да може Фелдхайм да си иде у дома, да се уволни от фалшивата си армия, да се оттегли в някоя вила в Залцбург и да се заеме с нещо безобидно, като например търговия с предмети на изкуството.

В южния край на летището в Бахир Дар слънцето печеше безмилостно стените на бялата полева къщичка на Фелдхайм. Стените от ръждясал метал не можеха да се пипнат от горещина, а въздухът вътре не можеше да се диша. Имаше климатик, задвижван от дизелов генератор, но Фелдхайм предпочиташе да отвори прозорците за горещия вятър, трясъка на самолетните двигатели и рева на магаретата. Той се радваше на позата си зад голямото метално бюро, на петната от пот под мишниците на бежовата униформа и на малкия вентилатор, разпръскващ цигарения дим. Обичаше службата си,

защото тя отговаряше на собствените му фантазии за Тунис след нахлуването на Ромел в Северна Африка.

Летището беше малък оазис на полумодерна технология сред пустинята от босоноги туземци, магарешки каруци и китайски велосипеди. Намираше се надалеч от града в края на десеткилометров черен път с дупки от снаряди, покрай който тук-там се виждаше по някое изгоряло руско БМП и ята синеглави лешояди, които пляскат с криле и сякаш клюкарстват, докато разкъсват загниващата плът на кафеникавите кравешки трупове. Тъй като полетите на етиопските авиолинии още не бяха редовни, летището се управляваше от военни. Руските пилоти и механици изобщо не се преструваха на местни и се виждаше как трептят като призраци в маранята, докато пресичат размякнатата писта, за да обслужват изстребителите МиГ и хеликоптерите си.

Пред ръждивочервената врата на бараката на Фелдхайм по прашната земя покрай тънката сянка от сградата на летището и после под слънцето на паркинга се извиваше дълга опашка от клиенти. Те носеха празни чували или големи кошници от жълта и червена слама, а щастливците водеха подире си мулета. Имаше даже и двойка магарета, запрегнати в дървена каручка. Етиопците чакаха спокойно, търпеливо и мълчаливо, като разпъждаха с ръце зелените мухи от лицата си. Някои бяха изминали по сто километра из провинция Гоям и никой от тях не носеше обувки.

— Игбу — извика Фелдхайм от колибата.

Вратата се отвори и вътре се вмъкна висока жена, като се наведе, за да свали от главата си кошницата с размери на вана. Беше увита от врата до колената в памучна дреха, вързана на кръста с червена връв. Косата ѝ представляваше купчина от гарвановочерни къдрици, големите очи с дълги мигли гледаха от типично лице на етиопка, а кожата ѝ беше гладка и с цвят на какаово масло.

Фелдхайм вдигна поглед от бюрото си с изражение на търпелив бюрократ.

— Тенесталех — поздрави я той.

— Селям. — Тя наведе глава.

Той остави димящата си цигара в металния пепелник и леко разшири ноздри, за да вдъхне дивия ѝ мирис на чистота и изсъхнала

пот. Блясъкът на махагоновата ѝ кожа накара слабините му да се стегнат.

— Моля — посочи той металния стол. Жената срамежливо сплете пръсти зад гърба си и отказа да седне с поглед, наведен към пода.

Фелдхайм се усмихна на почителността ѝ. Австриецът определено не приличаше на ариец с черната си коса и вежди, придаващи му по-скоро вид на средиземноморец. Вероятно точно това подхранваше презрението му към цветнокожите. Огледа жената от глава до пети.

Веднъж месечно той отлиташе със самолет до Адис, за да се хвърли сред проститутките в кафене „Тежка съдба“. Там се продаваха най-красивите проститутки в цяла Африка и човек можеше да си намери северна блондинка или огненокоса критянка. Но майорът винаги предпочиташе двойка местни курви, миришеци на сапун. Закръглените им тела извисяваха похотта му, когато си представяше, че е могъщ робовладелец в колониална Америка.

— Каква е заявката ти?

Жената измъкна омазнено парче смачкана хартия и го остави върху бюрото. Фелдхайм го разгъна, прочете внимателно изписаните на английски думи от селския старейшина на Денгел Бер.

— Три чувала ориз и един царевица? — поиска да се увери Фелдхайм.

— Да, моля — кимна жената.

Чувалите бяха много тежки. По петдесет килограма всеки. Но Фелдхайм не се съмняваше, че тя ще ги понесе безропотно в коша върху главата си. Жената имаше мощен, мускулест врат. Той харесваше мускулестите вратове. Обичаше да ги хваща изотзад.

— Носиш ли таксата за освобождаване?

— Моля? — Между веждите на жената се появи бръчка.

— Асрат. — Думата означаваше „земеделска такса“. Страшен термин от дните на феодализма. — Тя е двадесет бира. По пет бира на чувал.

Ръцете на жената се разтрепериха.

— Аз... аз не знаех...

— Всеки трябва да си плати таксата за освобождаване. — Фелдхайм взе цигарата си и дръпна. — Такъв е законът.

— Ама аз ги нямам. — Тя почеса гърдната си кост през плата на дрехата.

— Съжалявам. Ще трябва да се върнеш в Денгел Бер и да ги вземеш.

— Ама то е на четиридесет километра.

Фелдхайм се облегна в стола си, сви рамене и вдигна ръце.

— Аз пак ще съм тук, когато се върнеш.

Той се усмихна извинително. Жената не протестира повече, вдигна коша си и излезе. Такъв е животът в Африка.

Естествено, за храните на ООН нямаше такова нещо като „такса за освобождаване“. Фелдхайм си я беше измислил заедно с перфектната документация, за да се оправдае, ако някога бъде направено някакво разследване. Един фалшификатор италианец в Асмара беше написал заповедта върху „официална“ бланка на ООН и преди повече от година Фелдхайм си я беше изпратил по пощата в Етиопия, докато прекарваше отпуската си във Виена. След това си откри сметка в търговската банка на Етиопия в Адис и веднъж месечно, докато задоволяваше похотта си в столицата, депозираше в нея куфарче, пълно с пари. Никога не теглеше от парите. Остави ги да се събират и изобщо не си даваше труд да прикрие събирането на таксите. Даже си позволи да се оплаче от заповедта пред по-низшите си офицери и да размаха яростно и недоволно хартията пред тях.

Ако случайно пристигне някой началник и се заинтересува от тази практика, той просто щеше да тракне с токове и да каже: „Изпълнявам заповеди.“ Но като се има предвид ширещата се корупция из цялата структура за помощи на ООН, това сигурно никога нямаше да се случи, а когато всичко свърши, той ще напусне Африка с дебела банкова сметка в долари.

Докато Етиопия гладува, неговата сметка ще расте, но въпреки непрекъснатия поток от нуждаещи се тя никога няма да е достатъчно голяма за едно луксозно пенсиониране. Истинското златно яйце ще бъде снесено от чеха Ян Крумлов, неговото стадо еврейски сираци и сантименталното израелско правителство. Това беше финансовият удар, който изискваше цялото му тактическо умение.

— Игбу.

Влезе друг етиопец, този път възрастен мъж, облечен в избеляла „шама“ със сплетен камшик за муле в ръка. Фелдхайм го позна.

Белокосият старец беше идвал и друг път, знаеше правилата и затова нямаше нужда от приказки.

Старецът извади заявка за тридесет чувала царевица и постави пачка от 150 бира върху бюрото. Фелдхайм подпечата формуляра за получаване на заявката и го изпрати към хангара, където войниците разтоварваха един С-130, току-що пристигнал от Берлин.

Парите бяха прибрани и заключени в касата, а Фелдхайм пресметна наум увеличението на банковата си сметка.

— Игбу.

Вратата се отвори отново, докато Фелдхайм се беше обърнал, за да подпише купчина заповеди за освобождаване на храни, подадени от някои от неговите хора. Вратата се затвори съвсем тихо.

Той погледна новия си клиент. Много едър мъж. Под издутите кафяви панталони се подаваха дебели боси нозе, а нагоре беше облечен в изцапана сива риза. Бялата „шама“ беше праметната през рамото му като наметало, но краят ѝ беше вдигнат, за да покрива главата. Много странно, но той носеше евтини слънчеви очила, а в ръката си държеше бастун „дула“, от какъвто явно нямаше никаква нужда. Огледа се наоколо с поглед на професионален борец.

— Каква е заявката ти? — върна се Фелдхайм към писмената си работа.

Не последва отговор и Фелдхайм отново вдигна глава. Мъжът свали слънчевите очила и края на шамата от главата си. Беше със съвсем гола глава и почти синьочерен. Големите му очи бяха малко дръпнати, а ноздрите му като на бик. Върху слепоочията му отстрани на веждите имаше татуирани светкавици, а на лявата му буза — дълъг белег от куршум.

Това беше ръководителят на „Оромо“ Амин Моботе. Ръцете на Фелдхайм стиснаха края на бюрото и гърбът му се скова. Веднага се сети за пистолета си „Берета“ 38-ми калибър в чекмеджето на бюрото, но после също така бързо осъзна, че с подобен малък пистолет изобщо не може да попречи, ако гигантът има намерение да му счупи врата.

Моботе се усмихна леко, показва големите си зъби с цвят на слонова кост и вдигна едната си вежда.

— Ти ме повика, майоре. — Гласът му беше като рев на вулкан. — Защо пребледня така?

Фелдхайм с усилие накара раменете си да се отпуснат и си залепи една усмивка върху лицето.

— Защото ти винаги се появяваш като призрак и когато най-малко те очаквам, полковник. — Фелдхайм не харесваше факта, че Моботе се кичеше с ранг, по-висок от неговия, но един шеф на бунтовници може да се нарече и „крал“, ако пожелае. — Пък и тези дрехи... — Той посочи омазнената му риза.

Моботе се погледна.

— Е, в тези провинции за мен е доста опасно.

— Навсякъде северно от Бейл е опасно за теб.

Оромо бяха южно племе и се смятаха за сираците на Етиопия. Поредица от правителства бяха игнорирали нуждите им. Те бяха последните при получаване на средства, селскостопанска помощ и образование. Генетически хората от племето бяха по-едри и по-силни от амарските народи, но на тях гледаха като на прости селяци. Никой не обръщаше внимание на зова им за независимост и Моботе беше първият от воините им, който направи Оромо сила, с която трябваше да се съобразяват. Беше готов да доведе бунтовниците си до края и да рискува собствения си живот, за да бъдат признати.

— А къде са хората ти? — попита Фелдхайм.

— Няма да ти кажа — намръщи се Моботе. — Тук не може да се пази тайна.

— Но ние сме партньори, полковник. Нали така?

— Ти си нашият финансист. Това прави ли ме твой слуга?

Фелдхайм вдигна рамене и си запали цигара, като внимаваше ръката му да не трепери.

— Нищо не те прави, полковник. Ако искаш, можем да прекратим сделката.

Моботе кимна, приемайки за пореден път факта, че всяко освобождение си има цена. Погледна металния стол и отиде да седне. Широкият му гръб скри изцяло облегалката.

— Те са в Кунзула, в гората. И са гладни.

— Добре тогава. — Фелдхайм веднага взе чист формуляр и започна да пише. — Тридесет чувала ориз, тридесет царевица. Пет бидона вода. Стига ли засега?

— Да.

— Но дори и мъж като теб не може сам да носи подобен товар.
— Австриецът се усмихна, докато пишеше.

— Не може.

— Ще изпратя кола. Моите хора ще оставят храната в южния край на гората тази нощ. На мястото между Кунзула и Исмала.

— Благодаря.

— Недей да ми благодариш. — Фелдхайм остави писалката и подпечата формуляра. — Аз съм ти партньор.

Мисълта за подобна връзка накара Моботе да усети как стомахът му се свива, но понякога на човек му се налага да спи и със змии.

— Защо пожела да ме видиш, майор Фелдхайм?

Австриецът се изправи и отиде до стената на бараката, където беше залепена голяма карта на страната. Пластмасовите ѝ ъгълчета се бяха подвили от топлината. Той почука едно местенце с молива си.

— Чехът и еврейските му сирачета са тук, в планините, близо до Денгла, в развалините на Фасил. Те са болни и гладни. Срегнах се с него вчера. Предложих да му помогна.

Моботе повдигна широката си брадичка.

— И предложението ти си има условия.

— Разбира се. — Фелдхайм се направи, че не забелязва тона на коментара на Моботе, и продължи да разглежда картата. — Крумлов се е свързал с израелците и им е предложил децата фалаши, но той иска да тръгне с тях.

— И защо ще го иска?

— Има определена цена за главата му. — Фелдхайм се извърна от картата с едната ръка зад гърба, а с другата държащ цигарата. — Сигурен съм, че знаеш как се чувства такъв човек.

Моботе скръсти големите си ръце.

— Аз обаче не бих избягал от дома си.

— Тук не е неговият дом. Той е един вид предател и вече е избягал от дома си. А за един образован човек Африка е място, където само може да изгори на слънцето и да се мъчи с топла бира... Надявам се, не съм те обидил.

Моботе не каза нищо, но си представи Фелдхайм, висящ на ченгел от оградата и разпорен от врата до слабините като прасе.

— Може би си мисли, че в Израел ще живее като герой — предположи Фелдхайм. — Ако изведе тези хлапета в безопасност.

— Истинските герои не оживяват след битките — каза Моботе.

— Така ли? — Фелдхайм опита да скрие подигравката. — Само добрите умират млади? Май това беше хит на Били Джоел.

— Какво?

— Няма значение — махна с цигарата си Фелдхайм. — Във всеки случай аз предложих да съдействам пред теб в тяхна полза.

— Не разбирам.

— Боя се, че те направих престъпник в очите му, полковник. Казах на чеха, че ще ми позволиш да му доставя храна и медикаменти, както и че ще гарантираш безопасно придвижване на сирачетата му в замяна на един милион долара от израелското правителство.

Мина минута, докато Моботе осъзнае ролята, която му беше предоставена, но когато разбра, лицето му сякаш полилавя, той стана от стола и стисна юмруци.

— Няма да направя това! — изрева той и стените на бараката се разклатиха, а Фелдхайм отстъпи и се скри зад бюрото си. — Няма да държа децата заради пари!

— Няма ли? — попита Фелдхайм с цялата смелост, която успя да събере.

— Никога!

— Наистина ли? — премина на родния си виенски диалект Фелдхайм. — А какъв беше онзи инцидент в Еритрея? Тогава ти нападна израелците без подобни угризения...

— Не беше заради тях. Исках да покажа, че ние също заслужаваме да си имаме провинция, и не беше за пари!

— Колко благородно, полковник. Я ми кажи, колко струва освобождаването на Оромо?

— Не става дума за пари. — Мускулите върху врата на Моботе изпъкнаха като въжета.

— А как ще купиш още оръжие, лекарства, средства за комуникации?

— Ние имаме тези неща.

— Нямате нищо — изсъска Фелдхайм, докато преценяваше възможностите си за безопасна вербална контраатака. — Криете се в онези гори, защото почти нямате патрони и освен това трябва да идвате при мен и да ме молите за храна. — Той продължи, преди другият да е осъзнал унижението. — Можете ли да се храните с

политическите си лозунги? Да не мислите, че освободението се постига с мечти? То изисква сила, а това означава пари. И кой ще ви ги даде? Коя държава? Кой крал? На кого му пука за Оромо освен на теб, полковник? И кой може да ви снабди със средствата да постигнете мечтите си освен мен?

Също като наивно дете, на което са се скарали за глупостта му, Моботе остана на мястото си и бавно започна да се успокоява. Очите му блестяха към Фелдхайм, ноздрите му се надуваха, но той отново отиде да седне на стола и погледна коленете си, докато шепнеше тихо, убеждавайки сам себе си.

— Трябват ни още оръжия... амуниции... храна...

— Да — кимна рязко Фелдхайм. — И повярвай, един милион долара са нищо за тези израелци. С него не могат да купят дори и един боен танк, а парите им така или иначе идват от американците. За тях това е нищо. За теб обаче то означава родина.

Моботе вече не можеше да погледне към Фелдхайм. Когато накрая заговори, гласът му беше спаднал с цяла октава.

— Обясни ми, майоре — тихо изрече Моботе. — На обикновен английски език, без намеци.

— Закарай хората си при сиропиталището на чеха и направете обсада. Аз ще добавя малко амуниции към пратката с храните ви. Не позволявайте на никой и нищо да влиза или излиза, докато Крумлов не прати човек, който да съобщи съгласието му с твоите условия.

— Моите условия.

— Да, полковник. Това ще бъдат твои условия, твои искания — каза Фелдхайм. — Силният диктува правилата на играта. — Той погрешно заключи, че Моботе няма да разбере двусмислицата.

Африканецът изчака, но Фелдхайм не продължи.

— Това ли е всичко? — попита Моботе.

— Засега. — Фелдхайм бутна формуляра за храните по бюрото.

Моботе се изправи, взе формуляра, уви голямата си остригана глава и постави слънчевите си очила. Вдигна бастуна „дула“, отиде до вратата и се обърна.

— А ако блокадата не подейства, майор Фелдхайм?

— Тогава ще атакуваш, полковник Моботе. — Австриецът вдигна юмрук. — Ще атакуваш!

10. БАХИР ДАР 5 МАЙ

Стоманата на пистолета на Екщайн беше студена като бучка лед, опряна отзад върху кръста му, но така пъхнат в колана на джинсите, му придаваше известно спокойствие, докато стоеше сам в тъмната урва на югоизток от езерото Тана. Също както каубоите от американския Запад, израелецът беше научен от малък да си служи с оръжие, да го уважава и да го използва без колебание, когато е необходимо. И понеже беше роден в „лошо обкръжение“, той не гледаше на оръжието нито като символ на мъжество, нито като на възможност, която би могла да се дискутира от търсеци популярност законодатели. Това беше просто допълнение към личността му и без него се чувстваше почти като модно облечена жена, която си е забравила чантата.

Той погледна нощното небе и потръпна въпреки зеления вълнен пуловер и бейзболната шапка, обърната с козирката към тила. Към полунощ африканската земя беше се лишила от топлината си, но треперенето му не се дължеше толкова на студа, колкото на напрежението. Мъжът, когото чакаше, щеше да се спусне към него от около 5 000 метра височина и леденият студ във висините щеше да бъде много по-смразяващ от лекото неудобство, което усещаше Екщайн от хладината.

Той бързо потри длани, а после примижа към светеция циферблат на часовника си. До полунощ оставаха пет минути, а от близо четиридесет и осем часа, откакто той и Баум бяха стъпили в сиропиталището на Крумлов, беше прекарал повечето време из дивите пътища по планините.

Първата сутрин едва не се сби с Дюбе заради лендровъра, но Баум убеди Крумлов, че оперативните приоритети на Екщайн са важни и поради естеството на професията му, секретни. Затова, докато Дюбе ръмжеше и стискаше юмруци, Екщайн взе колата и подкара към Бахир Дар.

Предварително уговорената му „пощенска кутия“ беше малко крайпътно кафене в близост до езерото, чийто млад собственик беше услужвал на фотографа Антъни Хартстоун при предишните му пътувания. В този случай друг чужденец беше пристигнал преди няколко дни от Адис и платил добре на момчето, за да скрие плоската дървена кутия от пури. Капакът беше залепен добре и когато Екщайн пристигна да си я прибере, с удоволствие отбеляза, че кутията не е пипана въпреки тежестта ѝ. Това доказваше, че мощният „Браунинг“ е преминал успешно пътя си от Йерусалим дотук. Той възнагради усмихнатото момче зад олющения тезгях с поредния квинтет американски президенти, а после седна до прашната дървена маса и пи от топлатата „Пепси“, докато момчето излезе от кафенето, за да обслужи някакъв олющен фолксваген, спрял за бензин.

Екщайн извади сгъваем нож, отвори кутията и прибра пистолета заедно с резервния пълнител в чантата за фотоапарата. След това постави в кутията снимката с вероятната къртица, дадена му от Крумлов, внимателно загрея изсъхналото лепило със запалката си, за да го поразтопи, затвори здраво капака и върна кутията на мястото ѝ под тезгяха. Същият резидент на АМАН, който беше доставил кутията, скоро щеше да пристигне от Адис Абеба и да си я прибере. Той седна отново до масата и започна да кодира съобщението до Очко и щаба на Специални операции.

Макар техническият свят на съвременния шпионаж да е пълен с впечатляващи играчки като високоскоростни мигновени трансмитери и сателитни предаватели, когато ставаше дума за тайни съобщения, Екщайн и Баум се придържаха към по-старовремски методи. Все още някои от най-примитивните методи са си и най-сигурни и те често ползваха простия, древен код с книга, без да се съобразяват с изискванията на началници като генерал Бен-Цион.

Баум и Екщайн, както и избрани членове на тяхното „семейство“, винаги носеха със себе си еднакви поокъсани екземпляри на издадената от „Пенгуин“ книга на Хемингуей „Сбогом на оръжията“. Когато бяха разделени, си комуникираха с кодирани съобщения, като използваша избрана страница от книгата. Човек написва съобщението си на английски, намира буквите в даден пасаж, след това прави матрица от цифри, за да обозначи всяка от буквите с мястото ѝ в реда и поредността в него. По предварителна уговорка понякога кодираха

допълнително чрез умножение на цифрата с друга и посочваха номера на страницата чрез цитат. Когато обаче биваха заедно на операция, би било грях и двамата да носят книгата и затова Баум беше оставил своята в треперещите ръце на Очко в Йерусалим.

Екщайн се обади на Очко от древния телефон върху тезгяха, като подаде разговора за сметка на Службата. Той поздрави на английски евреина от руски произход, а после заяви, че като нает от фирмата фотограф иска веднага да му бъде изпратен пакетът с негативите, които е снимал на място. Списъкът с номерата на негативите, който съобщи Екщайн, беше, естествено, кодираното му искане за незабавна подкрепа на мисията.

— Аз... не мисля, че ще можем да го направим толкова бързо — възрази Очко, щом дешифрира съобщението с компютъра си.

— Просто предай това на шефа — настоя Екщайн. Ставаше дума за самия Бен-Цион.

— Не мога. Тоест ще го направя, но ти знаеш, че той няма...

— И не приемай „не“ за отговор. Кажу му, че ако иска да му донеса „Пулицър“, трябва да ми изпрати филма.

— Пулицър ли?

— Абе направи го. Той ще ти се поразвика, но от това няма да умреш.

— Ще се развика ли? Направо може да ме застреля.

Екщайн затвори. Това беше единственият начин да победи несигурността на Очко, а подобно едностранно искане от бойното поле беше единственият начин да осигури съгласието на Бен-Цион. Един разговор с генерала би протекъл само с куп откази и обвинения от негова страна.

Съобщението му, естествено, нямаше нищо общо с филмче. И освен това искането трябваше да бъде одобрено от генералния щаб. Но в израелската армия продължава да съществува старата традиция по отношение на хората, намиращи се на бойното поле — войникът в опасност има право да изисква всякаква необходима му логистична подкрепа и да я получи.

Екщайн не само искаше необходимите медикаменти за децата, но също така и лекар. Ако искаха малките да оживеят след какъвто и да било поход до мястото на измъкване, те трябваше да бъдат прегледани, лекувани и нахранени. Но така или иначе нямаше да получат лукса да

пристигне специалист по тропически болести. Лекарят трябваше да бъде избран от служителите в армията и при това да може да се спусне от небето.

Въпреки че в израелската армия беше практика грубите фронтови лекари да придружават елитните войски в най-опасните им мисии, в цялата страна има може би само петима души, които не само могат да скачат с парашут, но също са в състояние да извършат скок от голяма височина с отваряне на парашута в близост до точката за приземяване. Те са започнали военната си кариера като доброволци в елитните части на командосите като „Саярет Маткал“, морските командоси или военновъздушното разузнаване и парашутните десантни части. Преминали през многобройни тайни и страшни мисии, те са се уволнили и записали да учат медицина.

След време обаче тези мъже са установили, че се чувстват по-уверени на вражеска територия, отколкото в отделението за бърза помощ в болницата и затова са се завърнали в своите части като доктори. Често явление е да се срещне името на такъв лекар в списъка на убитите на бойното поле в някоя особено кървава погранична операция. В сутрешното издание на „Маарив“ често се появяваха оградени в черна рамка млади лица, сред които някой около тридесетгодишен лекар, също загинал на бойното поле.

За Екщайн не беше лесно да вземе решение за искането на подобен талант. По време на кариерата си се беше запознал с потенциалните кандидати, тъй като тези мъже постъпваха и участваха като доброволци в най-опасни мисии. Беше съобщил час и точни координати за мястото на скока и макар да не знаеше кой точно ще пристигне откъм черното небе като въоръжен Дедал, не се съмняваше, че този човек ще бъде най-добър от най-добрите.

Той огледа още веднъж равното дъно на изхода на урвата, доволен, че е избрал най-добрия възможен терен за „сляпа“ зона за приземяване. Районът му напомняше на лунния пейзаж в Северен Синай с големите пространства втвърдена глина, светлосиви под светлината на звездите. Имаше тук-таме бодливи храсти, хвърлящи рошави сенки, но всеки парашутист би предпочел да си набоде задника, вместо да си счупи крак върху твърдата скала. Той примижа към хълмовете в далечината и няколкото светлинки на Бахир Дар, намиращ се на шест километра на северозапад и на 500 метра по-

високо плато. После, за да се увери, извади от джоба си глобалната позиционираща система, изработена като „пейджър“, и отново провери координатите, които беше избрал, преди да се свърже с Йерусалим.

Зелената точка на секундарната стрелка на часовника му премина дванадесет и Екщайн тръгна, като извади запалка „Зипо“ от джоба си. За дневно скачане зоната се маркира с цветни плоскости и димка като ветропоказател. Нощно време трябва да се бележи както зоната, така и посоката на вятъра с триъгълник от светлини. Той не носеше химически лампи и затова разчиташе на традиционните маркери за израелската армия, използвани още от времето на Съпротивата (Хагана).

Беше взел от кафенето в Бахир Дар три празни кутийки от консерва, напълни ги с пясък, направи три фитила от скъсан чувал и ги напои с бензин. После провери посоката на вятъра и оформи с трите „гузниким“ триъгълник с удължен връх. Сега бързо изтича да запали трите фитила, а после зае позицията отстрани.

Той се вгледа към тъмното небе, наострил уши като немска овчарка, защото знаеше, че няма да чуе двигателите на самолета за специални операции „Арава“ с плосък корем, тъй като той ще ги угаси на повече от четири хиляди метра височина. Но в този момент, когато вече е запалил сигналите и лекарят е скочил в студената нощ, той знаеше, че операцията е най-уязвима. Ако някой неизвестен фактор е компрометирал операцията, врагът може да нападне. Все така загледан нагоре към небето, Екщайн извади пистолета си и освободи затвора колкото можеше по-тихо. Задържа оръжието с ръка до бедрото си.

Представяше си сега доктора, летящ с разперени ръце и крака през тъмнината, поглеждащ висотомера върху китката си и следящ стрелката, докато метрите до земята се изнизват. Чувстваше острия вятър, който се опитва да разкъса костюма му, да бие в лицето му. Самият той го беше изпитвал много пъти. Сега не можеше да стори нищо, за да помогне на този човек, и затова мислите му се насочиха към вчерашното връщане в сиропиталището на Крумлов, където Бени беше успял да го снабди с един стар джип марка „Рено“, който да замени скъпоценния лендровър на Крумлов. Сега джипът се намираще наблизко, полускрит под един голям храст.

Преди да се върне към зоната за приземяването, беше прекарал половин ден в лагера. През цялото време Ади го държеше за ръката и

гордо го придружаваше, докато той оглеждаше мизерното убежище. Както много от етиопските деца, Ади говореше доста добре английски, примесен с амарски изрази. Най-много говореше за Доминик, при това с такава любов и възхищение, че Екщайн се изненада как е възможно едно дете да знае толкова много от личните ѝ тайни.

— Тя е много стара — каза Ади, докато водеше Екщайн към „занималнята“. Това беше място, върху което хвърляше сянка една стара армейска пелерина, закрепена върху дръжки за метли, под която някои от малките момиченца плетяха фигурки от цветна слама, които приличаха на кукли вуду. Ръчичките им бяха толкова слаби, че Екщайн отмести с неудобство очи.

— Така ли? — усмихна се Екщайн, като си припомни, че Орен също не може да различи възрастта на хора, по-големи от гимназисти.

— О, да. — Ади вдигна на два пъти дланите си, а после едната и още един пръст от другата ръка. — Колко много е това?

— Двадесет и шест.

— Видя ли? Много е стара. — Други деца се опитваха да вървят заедно с Ади и Ейтан, очаровани от високия, рус „фаранджи“ (чужденец), но Ади с вид на собственик ги пъдеше.

— Тогава, предполагам, аз съм наистина много стар — каза Екщайн.

— Ти? Да, обаче мисля, че ти си същият, какъвто е бил принцът на Доминик.

— Нейният принц ли?

— Тя ми разказва, преди да заспя. Как му викат?

— Приказки?

— Да! — закима с главичка Ади. — За замъци и принцеси. — Той вдигна пръст като древен мъдрец. — Но аз знам, че понякога те са за нея.

— Ти си умно момче, нали, Ади?

— Някой ден в Израел аз ще тръгна на училище и тогава ще стана много умен.

От разказите на Ади Екщайн разбра, че Доминик е била влюбена в по-възрастен мъж в Париж. Много от подробностите липсваха, но се подразбираше, че тя и любимият ѝ не са успели да затвърдят взаимоотношенията си и красивата млада жена е самоналожила монашество върху душата си. Тъжната приказка го накара да се

замисли за собствения си живот и как хората често сами си създават трагедии. За Симона и Орен, които чакат в Йерусалим един съпруг и баща, който също е избрал някакво собствено изгнание, вероятно самонаказвайки се за неизвестен психологически грях, който дори и сам не осъзнава напълно.

Но сега отхвърли тези мисли, тъй като чу отчетливо далечно изпляскване и шум на парашут, разгъващ се някъде на северозапад от него. Вгледа се нататък, макар още да не очакваше да види нещо. Парашутът сигурно ще е от черно-синкав плат, от вида „Голям облак“, а и костюмът за скок на доктора също ще е тъмен. Той зачака, после му се стори, че вижда блясъка на пръстена на хамута, когато парашутистът се плъзна над главата му към триъгълника за приземяване и се обърна по вятъра. И внезапно той вече беше там, като малък прилеп, висящ на въжетата, който започна да се увеличава и се приближи откъм северозапад със скръстени при глезените крака и черни ръкавици, дърпащи въжетата. Лицето, покрито с очила, се появи от тъмнината и Екщайн инстинктивно отстъпи, когато чу мъжът да псува шепнешком, докато прелита бързо само на метър над земята.

Докато отминаваше, парашутистът сви крака, дръпна силно спирачните въжета, изпъна се и изрови ивица пясък, докато изчезваше зад група храсти. Чу се силно тупване и пъшкане, когато се блъсна тежко в земята. Екщайн се огледа, а после закрачи бързо към мястото на кацането, докато големият парашут се гънеше и падаше към земята.

Видя доста комична пантомима, тъй като големият парашут беше покрил господаря си, който се боричкаше мълчаливо с него като котка в кошница с прежди. После един полъх на вятъра го отвя встрани, където се закачи за една трънка и се спусна отгоре й като спаднала торта. Докторът се изправи и замърмори, докато се опитваше да се освободи от хамута.

— Ега ти тъпото кацане.

— Не беше зле според мен — усмихна се Екщайн.

Докторът се извъртя бързо към Екщайн, като инстинктивно посегна към кобура, закрепен към бедрото му, но после веднага осъзна, че на възклицианието му беше отговорено на чист иврит, и ръката му се отпусна. Беше облечен от глава до пети в черен парашутистки комбинезон, на главата си носеше подплатен с корк шлем и

старовремски очила с гумени предпазители. Приличаше на фантом от комикс, когато свали очилата и се вгледа в „посрещача“ си.

— Екщайн?

— Хартстоун по тези земи — отговори на английски Екщайн.

— Добре — протегна мазолеста ръка докторът. — Аз съм Моти Ротбард.

— Нямах ли си боен псевдоним?

— Макс. — Докторът се понаведе и разтри колената си.

— Хубаво. Как мина спускането?

— Беше ужасно студено, а и видях гузниците ти чак когато се спуснах на петстотин метра.

— Съжалявам — сви рамене Екщайн. — Това беше най-доброто, което успях да скалъпя. — Той пристъпи по-близо до доктора и разгледа лицето му, когато си свали шлема и откри остриите, черни къдрици и дебели вежди над светли очи. — Познавам те. Ти не работиш ли в Тел Ноф? — попита Екщайн. Имаше предвид военновъздушната школа на израелската армия.

— Да — кимна Макс. — И аз те познавам. Ти си онзи тип с простреляното коляно, който все се опитва да се промъкне в някой от самолетите ни за скокове.

Екщайн се изсмя тихо.

— Аз съм.

— Идиот — ухили му се Макс. — На тази възраст аз вече мразя тези глупости, а ти още си мислиш, че е приятно.

— Може би не ми трябва доктор-хирург, а психолог.

Парашутът заплашваше да се издуе и отлети с полъха на вятъра. Екщайн го посочи.

— Дай да заровим парашута и да тръгваме.

— Да го заровим ли? — намръщи се докторът. — Бен-Цион ми каза да го събера и да го върна.

— Защото е стиснато копеле — изсумтя Екщайн. — Ако си го иска, да дойде и да си го прибере сам. — Той извади малкия си сгъваем нож и отиде да освободи парашута от тръните. Макс носеше бойна жилетка върху комбинезона си и също извади нож, сви рамене и го последва.

— Добре. Ти си командир на бойното поле.

Двамата коленичиха и изкопаха квадратна дупка, после Екщайн умело сгъна парашута и го прибра в опаковката.

— Къде са припасите? — попита той, когато покриха дупката с пясък, а след това я прикриха с камъни и клонки.

— Хвърлих торбата на около двеста метра.

Екщайн спря да работи и вдигна тревожно глава.

— Хвърлил си я? — Торбата трябваше да виси на въже под хамута на хирурга, докато се спускаше, но като я хвърли от двеста метра, би унищожил всички по-чупливи предмети. Макс потупа Екщайн по рамото.

— Тя си имаше товарен парашут и инфрачервен сигнал. Да не мислиш, че в медицинския институт приемат всеки идиот? — Той се изправи, измъкна малък уред за нощно виждане от джоба на гърдите си, приближи го до окото си и огледа долчинката. — А, ето я — каза той и посочи с ръка.

Екщайн скрита още малко пръст върху пресния гроб на парашута, после приглади мястото с длани и се изправи.

— Аххх — каза Макс, загледан в гроба на парашута си и цитира заглавие от известна книга с еврейска поезия. — „Покривало в пустинята“.

— Аба Ковнер — позна автора Екщайн.

— О, интелигентен човек. Откога насам Бен-Цион назначава учени хора при себе си?

— Не го прави. Ние прикриваме интелигентността си, за да не се чувства заплашен.

Макс се изсмя и двамата мъже тръгнаха да вземат торбата с припасите.

В Африка няма нежно преминаване от здрач към мрак, нито бавен изгрев на зазоряване. Тук сякаш светът е плосък като огромно море от жадни храсти върху плитките вълни на пустинята и вместо постепенно преминаване на нощта в ден, светлината внезапно се издига в небето като прилив от бляскав неон.

Екщайн и Макс бяха взели торбата с припасите и я отнесоха до скрития джип, където Макс извади от нея найлонов плик и смени униформата си на командос с чифт джинси и трикотажна селска блуза.

Докато Екщайн откара реното обратно на пътя за Бахир Дар и потегли покрай брега на езерото Тана, синкавата зора вече обагреше гладките му води. Огромни ята фламинго се спускаха към брега като вихрушки от розови пеперуди и на Екщайн му се наложи да спира на няколко пъти, когато малки стада антилопи внезапно пресичаха шосето.

Карането на стандартна кола винаги предизвикваше болки в коляното на Екщайн поради нуждата от често натискане на педалите за газ и спирачка, но той беше доволен, че се намира зад кормилото на старата, зелена бойна кола с избелял брезентов покрив. Кой знае как Баум беше успял да намери джипа в тази пустош, използвайки помощта на Манчестър като водач. Екщайн се усмихна, като си представи как пълният полковник подкупва някой местен наблюдател, за да „наеме“ транспортното му средство. Но докато продължаваше да кара, усмивката му угасна, защото Макс, който се показва доста весел и разговорлив след ужасяващото си пристигане, сега седеше в пътническата седалка и гледаше мълчаливо околния пейзаж. Докторът беше замислен.

— Предполагам, че Бен-Цион те е запознал с „Чародей“. — Екщайн наруши тишината, състояща се от плющенето на вятъра през отворените прозорци, ръмженето на двигателя и свиренето на гумите по пропукания асфалт.

Макс кимна, все така загледан през прозореца си към красотата на Тана.

— За децата — подпита Екщайн. — И един възрастен, когото трябва да измъкнем заедно с тях. — Правилата на секретността бяха такива, че докторът трябва да знае само фактите, които са му необходими, и нищо за Крумлов или търсенето на къртицата. Ако парашутният му скок не успееше и той бъдеше хванат от етиопската армия или банда бунтовници, не би могъл да разкрие нищо повече от незначителни подробности.

Докторът се извърна към Екщайн, измъкна пакет „Марлборо“ от джоба си и му предложи. Екщайн отказа. Макс запали и въздъхна.

— Знам всичко.

— Не думай.

— Да. Генералът беше принуден да разкрие всичко.

— Той мрази това. Обича секретността.

— Така е. Което би трябвало да ти намекне нещо.

Така си беше. Нямаше причини да се разказва на Макс всичко за Крумлов, дезертърството му и информацията, която предлага, освен ако докторът не изпълнява ролята и на пратеник, носещ лоши вести. Често съобщенията на Бен-Цион до Екщайн и Баум при изпълнение на задача бяха изпъстрени с дяволски капани, особено когато си позволяваха да се държат като непочтителни копелета, което той така мразеше.

— Няма да ти хареса — каза Макс.

— И без това рядко ми се случва. Няма защо да се срамуваш.

Макс се изсмя тъжно и се премести към Екщайн, който погледна лицето на доктора и се смрази от тъгата, която видя там.

— Аз бях като вас, момчета — заговори Макс. — С ум, но убиец. Затова реших да се заема с медицина. Когато бях млад, стрелях и не се замислях особено върху това. После реших, че спасяването на нашите ранени е не по-малка смелост от убиването на врага. Затова си избрах по-добрите кошмари.

— Добре. Какво всъщност е съобщението? — нетърпеливо попита Екщайн. Искаше му се също да е бил избрал медицината за своя кариера.

Макс продължи да пуши, загледан през предното стъкло.

— Този чех, Ян Крумлов...

— Да?

— Той не бива да се измъкне жив.

Екщайн продължи да кара, макар зрението му да се замъгли от надигналата се ярост, а кокалчетата на пръстите, с които стискаше кормилото, да побеляха. Думите отекваха в ума му. „Не бива да се измъкне жив.“ Но продължаваше да се надява, да се моли, Макс някак да не е доразбрал правилно, да е изтълкувал погрешно. Не може да бъде след всичко това АМАН да иска да убият Крумлов. Той си наложи да се успокои и да задава въпросите си премислено и с привидно равнодушие.

— Какво би трябвало да означава това?

— Знаеш какво. — Макс продължи да гледа напред с изражението на човек, който разкрива на свой приятел, че жена му го лъже.

— Заповед за убийство ли е това?

— Стига, Хартстоун! Сякаш никога досега не си чувал подобно нещо — намръщи се Макс. — Не си девственица и ние не работим за папата...

Но Екщайн внезапно удари спирачка и джипът се плъзна, разпръсквайки камъчета, преди да спре встрани на пътя. Макс се хвана за таблото, за да не си чукне главата, а Екщайн удари кормилото с юмрук и се извърна рязко към него.

— Да ви го начукам в задниците на всички! — изръмжа той на иврит, сякаш Макс олицетворяваше цялата идиотска израелска разузнавателна общност. — Толкова ли сте откачили?! Не остана ли някой с акъла си?!

Притесненията на Екщайн се бяха появили още от Сараево и смъртта на Ники и се увеличиха от невъзможния вид на гладуващите деца, оживели само благодарение на грижите на Крумлов, независимо от това какви са били мотивите на чеха.

— Имате ли някаква представа през какво сме минали, за да стигнем до този чех и да го приготвим за измъкване? — продължи да съска той. — От единия до другия край на онзи кенеф на Балканите ни гонеха и стреляха по нас само за да можем да доведем годеницата на Крумлов, а когато най-накрая се добрахме дотук, тя се опита да го убие. Наложих се да измиваме кръвта и мозъка ѝ от лицата си! А сега ти ми казваш, че ключът към сигурността на нашата най-голяма оръжейна програма трябва да бъде хвърлен на боклука като нежелано копеле, родено някъде в Бронкс?!

Той вече викаше, а ръцете му се тресяха. Усещаше, че лицето му е почервеняло и гори от ярост, и знаеше, че се държи абсолютно непрофесионално, но не му пукаше. Трябваше още в самото начало да се откаже от тази мисия. Знаеше си. Щом като Бен-Цион те праща на такава мисия, тя от самото си начало вони на лошо.

Макс, естествено, малко се изненада от избухването на Екщайн, но не се изплаши. Седеше на мястото си и гледаше ядосания майор. Съвсем точно разбираше какво преживява Екщайн. Когато заговори, гласът му беше ясен и спокоен.

— Аз мисля, че ти си готов да убиеш пратеника — каза той със съчувствието на психолог. — И не те виня.

Екщайн отвори уста да отговори, но яростта му вече бе заменена от разочарование и вместо да заговори, той скочи от реното, затръшна

вратата и закуцука към задната част на колата. Там удари с юмрук по метала. От близкия храст изплашено хвъркна ято птички. После обърна гръб и остана прав, загледан в африканското утро.

Макс слезе от джипа и мълчаливо застана до Екщайн откъм другата страна на колата. Постави кутията с цигари върху брезентовия покрив. Без да се обръща, Екщайн посегна, взе цигара и си я запали със собствената запалка. Не се извини за избухването. Не беше необходимо.

— Добре — прошепна прегракнало той. — Да чуем тази извратена логика.

— В Йерусалим са си направили някои сметки — каза Макс. — Решили са, че къртицата на Крумлов е човек, за когото те вече знаят.

— Какво, по дяволите, значи това?

— По отношение на твоята мисия имаше съвещание на кабинета. Доклад от общото командване на разузнаването. Знаеш каква е рутината. Мосад изплю камъчето.

— Продължавай. — Екщайн почти не дишаше. Мосад работи отблизо с АМАН и Шабак, но между службите не винаги се разменя информация за най-деликатните операции, освен ако това не е абсолютно необходимо.

— Има къртица в проекта „Кешет“, но той вече е двойно завербуван. Преди две години от Мосад са го хванали и са започнали да го използват като двоен агент, без, разбира се, да съобщават за това на АМАН или Шабак.

Екщайн дръпна дълбоко от цигарата. Димът го успокояваше, като гледаше как се носи с утринния бриз. Нормално беше да се хване шпионин, после да го накараш да се прави пред господарите си на нормално функциониращ, докато му се подава смесица от полуистини и пълни лъжи, за да ги предава. Но в този случай това не му се струваше смислено.

— Тогава защо, по дяволите, Ицик ни изпрати тук?

— Той не е знаел за човека на Мосад до вашето заминаване. Може би първоначално те всички са искали да видят какво ще даде Крумлов, но после онези, които дърпат конците на къртицата, са се паникьосали.

— Ама Крумлов няма да проговори изобщо, докато не пристигне в Тел Авив, а аз току-що изпратих там едно вещественно доказателство.

— Изплашиха се. Боят се, че като слезе от самолета на летище „Бен Гурион“, ще издаде същия човек, когото вече използват като двоен агент.

Екщайн въздъхна и бавно кимна. Разбираше и Макс нямаше защо да говори повече. Оказа се, че Мосад вече си има една къртица в играта като двоен агент, което е мечта за всяка разузнавателна агенция и рядко срещано предимство. „Кешет“ беше смесен проект, разработван с американците, така че ЦРУ вероятно е запознато с играта и настоява къртицата да продължава да захранва разбития съветски блок или сирийците, или който и да е „крайният получател“. Обаче, ако чешкият дезертър, който знае идентичността на къртицата, достигне израелска земя, израелците и американците вече няма да могат да се правят, че не знаят за шпионина. И тогава цялата игра ще се провали.

Проста работа. И нищо ново. Такава е играта. Героична и жестока.

Крумлов не може да стигне до Израел.

Крумлов не може да напусне Африка жив.

Екщайн хвърли цигарата на пътя и я настъпи. Тъпка фасата, докато го унищожи така, както собствените му глупави концепции за чест, етика и мъжка дума, които бяха силно пречупени от реалността на избраната от него професия. Когато прибра все още треперещите си ръце в джобовете, не погледна към Макс, а настрани — към поредната утрин на невъзможни решения.

— Мразя тази проклета служба — прошепна той, обърна се и се качи в джипа.

11. ЙЕРУСАЛИМ 6 МАЙ

Генерал Ицик Бен-Цион беше човек с хиляди лица. Повечето бяха вариации по темата: изражение на неодобрение, недоволно мръщене, примижаване с недоверие към твърденията на съответния разузнавач и избрани образи със свити устни и едва сдържана ярост. В репертоара му имаше и една-две усмивки, но те никога не се появяваха на служебното място. Пазеше ги за порасналите си деца, които обаче изпадаха в шок, когато устните му се разтягаха и показваха зъбите му, и затова го гледаха като дресьор опитомения си тигър.

Имаше обаче едно изражение, което включваше интонация на гласа и поза, които Ицик никога не позволяваше на някого да види. Това беше кимване със стиснати зъби в знак на подчинение. И ако някой е имал нещастieto да бъде в една стая с него, когато е бил принуден от обстоятелствата да подчини волята си, човекът придобиваше ужасяващ опит от непрестанни преследвания и никога повече не изпитваше каквото и да било желание да бъде свидетел на подобна сцена.

— Слушам, командире.

Той седеше стиснал зъби зад огромното си махагоново бюро в далечния край на кабинета, който някога беше служил за заседателна зала. Трите големи прозореца бяха покрити с двоен пласт звуконепроницаема пластмаса и външни щори. Стената зад бюрото беше обсипана с безброй плакети и поставени в рамка поздравления от различните родове войски, както и със специално подбрани снимки на генерала и известни израелски политици. Голяма стъклена маса беше обсипана с гора от статуетки и награди, традиционните подаръци в израелската армия, използвани вместо медалите, считани за нескромни и неподходящи за социалистическата природа на държавата.

Дългата стена срещу прозорците беше покрита с оперативни карти и цветни знаменца, а пред нея имаше диван, масичка за кафе и няколко стола с прави облегалки. В стаята нямаше рафтове за книги.

Също като шеф на холивудско филмово студио, самият Ицик не четеше книги. Тази задача се изпълняваше от подчинените му служители, които след това му ги разказваха сбито с треперещ глас.

Бюрото на Бен-Цион беше добре подредено. Върху него се намираха оперативните досиета и доклади от мисиите, както и три телефона, включително и многофункционален заглушител „Тадиран“. В момента той седеше сковано в черното си кожено кресло и държеше с едната си ръка черна слушалка до ухото си, докато другата почиваше върху бюрото, но по свития юмрук подскачаха мускули.

— Слушам, командире. — Той кимна отново към слушалката, докато повтаряше отговора, който никой не беше го чувал да произнесе от времето, когато преди четвърт век е бил новобранец. После вдигна очи и погледна през стаята към Очко.

Дребният аналитик от руски произход седеше на дивана и изражението на генерала го изпълни със страх. Той започна да се моли разговорът на Бен-Цион да продължи безкрайно, за да няма възможността да излее яростта си върху най-близката му мишена. Юдит, седнала върху близкия стол, дъвчеше края на молива и остана безразлична към страданията на шефа си като търпелива дъщеря на мафиотски дон. Ури Бадаш стоеше с ръце в джобовете на джинсите си и разглеждаше картата върху стената, сякаш се готви да открие там някоя нова държава.

— Слушам, командире. Ще го изпълня... — Ицик млъкна, после трепна, погледна телефона, сякаш е направил късо съединение в ухото му и бавно остави слушалката на място. После вдигна ръце, постави ги върху бюрото и бавно се изправи в цял ръст. Слънцето хвърляше лъчи през щорите и огряваше посивелите му къдрици, когато се обърна към Йерусалим и зашепна.

— Командващият да ми крещи като на проклет ученик. — Говореше за шефа на армейското разузнаване, един от малкото генерали заедно с шефа на генералния щаб, на които височината и ранга на Ицик не правеха никакво впечатление и изискваха от него само подчинение. Ицик се изсмя кратко. Грозен звук. После се обърна отново към бюрото си, забеляза полуотвореното тежко чекмедже с досиета и внезапно го ритна да се затвори с цялата си сила. Звукът отекна из стаята като изстрел. — Командирът да ми крещи като на прост войник! — изрева той. Очко се смръзна като зашлевен и стисна

очи, докато Юдит само вдигна поглед, а Ури Бадаш се извърна от картата на стената. — Можете ли да повярвате?! — продължи Ицик. — Можете ли да го повярвате?!

За ужас на Очко, генералът тръгна към него, като сочеше с пръст. Аналитикът започна бавно да клати глава, сякаш моли да не го екзекутират.

— Заради тях — продължи да крещи генералът. — Заради онези проклети Екщайн и Баум! — Очко продължаваше да отрича с глава съчастието си. Все пак не той ги е родил, нали? — Аз издавам заповед, а онези двамата я „взимат за сведение“ като някаква комунистическа група! Какво, по дяволите, правят те там?

— Ицик. — Тонът на Юдит беше мек, премерен и търпелив. — Очко не е виновен за това. Ти знаеш, че онези двамата си имат собствен ум в главите.

— А той знае какво мислят! — Генералът се извъртя към нея, но продължи да сочи към Очко, макар че тя смело срещна погледа му и се намръщи неодобрително. — Той знае точно какво те мислят и какво са намислили да правят!

— Аз... аз не знам — изстена Очко. — Наистина не знам.

— Остави го на мира — намеси се и Бадаш.

— Ти не се меси — изсъска генералът към офицера от Шабак, все едно е външен човек, който се намесва в семейна разправа. — Шабак ни забърка в тези лайна с проклетите си проверки на сигурността и параноичното гонене на къртици.

— Явно и параноиците си имат врагове — отговори Бадаш.

Но Бен-Цион май не го чу и се обърна отново към Очко. Само че яростта му беше намаляла и сега само пускаше пара.

— Мога да кажа само, че предпочитам онези двамата да пекат на бавен огън онзи чех, докато сега си говорим. Иначе ще получим ритник по задника. И аз, и вие. Можете да се сбогувате както с кариерата, така и с проклетите си пенсии.

— Ах, каква благородна загриженост — саркастично се обади Юдит.

Генералът я погледна и ѝ се закани с пръст.

— Предупреждавам те, скъпа. Предупреждавам те. Не си незаменима!

— Естествено — вдигна очи към тавана Юдит. — Сигурна съм, че ще се намери поне още една луда в цялата армия, която да остане при теб повече от ден.

Както винаги, държанието ѝ напълно успокои генерала, той вдигна ръце и се върна към бюрото си. Порови безсмислено папките, все още ръмжейки.

— Искам да говоря с тези копелета. Да говоря. Веднага. С онзи доктор изпратихме сатком, нали? — Той вдигна глава, защото никой не му отговори. — Нали?

— Да — едва намери глас Очко.

— Е? Докарайте ми отговорника по комуникациите!

Юдит стана от стола си и отиде до телефона да звънне в комуникационния център. Тихичко предаде заповедта на генерала. Той продължаваше да гледа Очко, а после показа листа с декодираното съобщение в скута му. Беше ново и неприятно съобщение от Екщайн, предадено по телефона от кафенето в Бахир Дар, скоро след като майорът беше посрещнал Макс. По хартията имаше петна от пот.

— Прочети ми отново това проклето нещо.

Очко вдигна листа, който затрепери в ръцете му като умираща пеперуда.

— Посрещането успешно. — Той вдигна очи към Бен-Цион. — Предполагам, означава, че докторът е пристигнал добре.

— Знам какво значи, за бога. Продължавай.

Очко продължи да чете отговора на Ейтан по отношение неприятната заповед на Ицик.

— По отношение вашето искане...

— Искане! — изпъшка Ицик.

— Няма да бъдем в състояние да превозим малките пакети без помощта на митничаря.

— Звучи, сякаш не могат да изведат децата без помощта на Крумлов — преведе Юдит, докато се връщаше към стола си.

— Знам какво значи, по дяволите! — изкрещя Ицик. — Тези вироглави копелета си мислят, че могат да ме манипулират! Да ми размекват душата! Откога имам душа, а?!

— Нямам спомени за такова нещо — обади се Бадаш.

— Аз издавам заповед за убийство, а те я приемат като предложение от клуб „Самотни сърца“!

— Ами... — осмели се Очко.

— Какво?!

— Ами... ами те сигурно са малко объркани и може би притеснени. Все пак целта на „Чародей“ беше да се доведе Крумлов жив тук. И освен това те измъкнаха момичето на горкия чех и...

— Целта на „Чародей“ е да предпази проекта „Кешет“ на всяка цена! Когато това означаваше да накараме Крумлов да разкрие къртицата си, той получи билет първа класа. Но сега, когато това означава да не допуснем да провали две години труд, той вече няма значение. Ясно ли е?

— Очко не възразява, Ицик — намеси се Юдит. — Той само обяснява.

— А ти пък коя си? — отново надигна глас генералът в безнадеждна отбрана. — Майка Тереза ли?

Почукването на вратата предотврати по-нататъшния скандал, но преди Ицик да отговори, тя се отвори леко и вътре надникна срамежлив сержант, техник от комуникационния център. Ицик сложи юмруци на хълбоците си и изрева към войника:

— Искам връзка с онзи подвижен сатком в Африка.

— Вече я имаме — отговори сержантът. — Ще ви свържем на вашия телефон. — Младият мъж погледна часовника си. — Само че има фиксирано време за връзките. След осем минути.

— Не ме карай да чакам — изпъшка Ицик и се настани на стола си с такава тежест, сякаш само на него е разрешено да контролира движението на слънцето и звездите.

— Добре — сви рамене сержантът, спечели си усмивката на Юдит и се измъкна през вратата. — Ще ви звъннем. — Гласът му отекна откъм коридора.

Ицик измърмори нещо и стаята потъна в тишина, докато той прелистваше някакви книжа върху бюрото си. Вдигна очи и се намръщи към Ури Бадаш, който се беше приближил към стъклената маса с награди и чистеше с пръст праха от бронзов парашутист в полет, закрепен върху дървена поставка.

— Знаеш ли... — заговори тихо Бадаш, докато инстинктът му на контраразузнавач претегляше вероятностите. — Чудя се...

— Чуди се на глас — изръмжа Ицик и пхна един от листовете в машинката за унищожаване на хартия.

— Възможно ли е къртицата на Крумлов да не е същият човек, когото от Мосад са завербували за двоен агент?

Очко трепна, защото, естествено, вече беше обмислял подобна възможност, но реши да си държи езика зад зъбите. Срещу егото на Бен-Цион самосъхранението имаше по-висока стойност от изказването на мнения. Ицик престана да прелиства папките и се взря в офицера от Шабак.

— Какво искаш да кажеш?

— Възможно ли е да има две къртици? Една, която сме хванали, и друга, която не сме?

— Ти, Ури, да не си луд? — Генералът завъртя пръст до слепоочието си. — Две къртици?

— Помисли, Ицик. Много добре направена игра с примамка. Хората на Мосад казаха, че не им е било лесно да хванат първия, но не е било и чак толкова сложно. Той е правил грешки. Малки, но все пак грешки. Може би е бил примамката, жертвен агнец. Щом го хванахме, ние престанахме да търсим. Сега Крумлов идва при нас с истинската къртица, а ние мислим само за спасяването на собствената си фалшива връзка.

— Леле, ужасно е даже да се помисли такова нещо — прошепна Юдит.

— Ох, за бога! — Ицик затвори шумно дебелата папка и вдигна огромните си длани към небето. — Заобиколен съм от фантазори! Втора къртица? А първата била само за примамка? Ури, прекаляваш с четенето на Лъдълъм.

Бадаш се намръщи.

— Кой е Лъдълъм? — Не беше човек, пристрастен към четене на романи. Обичаше да чете документални книги за престъпността и списания за мотоциклети.

— Няма значение — махна недоволно с ръка Бен-Цион.

Бадаш сви рамене и понеже нямаше какво друго да прави, докато минат оставащите до връзката минути, бръкна в джоба на ризата си и извади пакет цигари.

— Не го прави — посочи Ицик цигарите. — Че съм на ръба да ги започна отново.

Бадаш въздъхна и прибра кутията. Осигуреният против подслушване бежов телефон върху бюрото на Ицик звънна и генералът

грабна слушалката.

— Да, свържи ме — изсумтя той в слушалката, а после я отдалечи от ухото си, докато някой от комуникационния център бързо омокоти острия писък на сателитната връзка. Екщайн и Макс вероятно бяха спрели на върха на някакъв ветровит хълм по пътя си към сиропиталището. Докато чакаше, Ицик изгледа гостите в кабинета си с изражението „сега ще видим кой командва тук“. После се заслуша в гласа от слушалката.

— Да, аз съм, господин Хартстоун — изръмжа той. — Твоята зла съдба. — Изчака за миг, а после изви очи към тавана. — Да, предаването е засекретено! С изключение на хората от малобройния ти фен-клуб, които са тук, при мен. — Очко сведе поглед към смачканите си обувки. — А сега построй бързо картонената си кула, за да мога веднага да ти я разруша.

Бен-Цион слуша известно време, макар че в един момент се изправи и започна да се разхожда със слушалката в ръка, ограничен от кабела ѝ. Вече размахваше юмрук, а лицето му почервения, след което прекъсна Екщайн.

— А сега ти ме чуй, Хартстоун. Въпреки цялата пропаганда, разпространявана от Еврейската агенция, не всички правителствени организации тук се занимават с благотворителна дейност. Време е вече ти и полковник Дядо Коледа да оставите кървящите си сърца у дома и да започнете да мислите като професионалисти. — Екщайн явно възразяваше, но генералът замлъкна само колкото да си поеме дъх. — Не ми пука за тях! Точно така! Тази мисия не се отнася за тях. Някой друг ще се погрижи за това по-късно, а ако не, изобщо не ми пука за впечатлението пред обществото. Сега само ще изпълнявате заповедите ми и ще правите онова, за което са ви обучавали, защото иначе ще продавате гнили зеленчуци на пазара, като си дойдете, ясно ли е? Край! — Той прекъсна разговора, като тръшна слушалката върху апарата.

Никой в стаята не помръдна, докато чакаха Ицик да се успокои. Но генералът вече не беше ядосан. Всъщност по устните му премина лека усмивка, намек на доволство. Все пак беше направил всичко възможно и при това пред свидетели. Той погледна вратата, на която се почука тихо.

— Влез — изръмжа той.

В стаята влезе куриер. Беше с цивилни дрехи и носеше чанта. Ризата му беше изпотена под мишниците, а въздългата му коса разрошена, сякаш е карал с отворен прозорец.

— Доставка чрез Кирия, получена от Африка — каза той. — Някой трябва да ми се подпише.

Юдит стана и взе формуляра, докато младият мъж отвори чантата и извади кутията за пури на Екщайн. Тя се подписа, взе кутията и я остави върху бюрото на Ицик. Куриерът кимна и напусна кабинета.

Ицик погледна кутията, но не си направи труда да я докосне. Беше запечатана допълнително от посолството в Адис Абеба с нещо, което приличаше на лепенка за веществени доказателства. Това показваше, че в посолството са прегледали на рентген кутията и са одобрили предаването ѝ чрез дипломатическата поща като самолетна доставка. Израелските разузнавателни служби бяха създали традицията да взривяват враговете си с устройства за дистанционно управление, поради което бяха двойно по-подозрителни към подобни специални доставки даже и когато са изпратени от собствените им оперативни служители.

— Ако не бяха я проверили предварително — обърна се Ицик към Юдит, Очко и Бадаш, които се събраха наоколо му, — бих повикал веднага сапъорите.

— Екщайн не би се опитал да те убие — каза Юдит. — Защото знае, че може да нарани и някой от нас.

— Много смешно — изсумтя генералът. Той отвори едно от чекмеджетата на бюрото си и извади остър щик, преряза лентата и отвори кутията.

Черно-бялата снимка, дадена първоначално от Синята брада на полковник Саламех, а после откопирана от Крумлов, лежеше вътре самотна. Сцената като на пикник с изморените усмивки на участниците сякаш предизвикваше наблюдателите да си играят на „познай кой съм аз“.

— Като говорим за смях... — измърмори Бадаш.

— Ние трябва да го познаем ли? — предположи Юдит.

Ицик обаче не се притесняваше от изказаните забележки. Тази игра той я играеше много отдавна.

— Е, Крумлов не е глупак — каза той. — Никога не съм очаквал да ни даде просто така името на човека и номера на паспорта му.

— Това е аперитив — обади се Очко. — За да ни раздразни апетита.

Ицик вдигна снимката и я обърна. Видя забележката, изписана с молив от Екщайн.

„Не е оригинал. Преснимано от оригинала, предаден от Синята брада (чешкият прякор) на сирийската му връзка (полковник от пехотата Фарадж Саламех). Направено е от К.“

— Значи е второ поколение — кимна Ицик. Сега държеше егото си под контрол и на първо място излезе същността му на офицер от разузнаването.

— Или трето — каза Очко.

— Защо трето? — попита Бадаш.

— Ами ако Крумлов е притежавал за малко оригиналната снимка, то той би й направил копие и би я върнал на мястото й. Но той не би дал своето копие на нас. Би направил негатив на своя дубликат или нова снимка от копието.

Другите членове на групата изгледаха дребничкия руснак с уважение, в отговор на което той се изчерви и свали очилата си да ги почисти.

— Напомни ми да не ти се карам толкова много, Очко — измърмори Ицик прикрития си комплимент, който накара аналитика да се усмихне.

— Възможно ли е прякорът Синята брада да е описателен? — попита Юдит.

— Едва ли — отговори Очко. — По-скоро е случайно избран чрез компютър, както го правим и ние.

— Очко, веднага прегледай файла на този Саламех — заповяда Ицик.

Очко се накани да стане от дивана.

— Не сега — изви очи генералът и Очко замря на място. — Е, Ури? — погледна Ицик към офицера от Шабак. — Кое е копелето?

Бадаш се приближи до черното куфарче, което беше оставил върху дивана, превъртя комбинацията на ключалката и извади пълен плик с надпис „Строго секретно“. Върна се до бюрото, разви шнура, затварящ плика, но изражението му вече предсказваше какво очаква.

Той извади снимката от разпита в Мосад и я постави върху бюрото на Ицик до груповата снимка на специалистите от Димона. Тя беше на къртицата, която цивилната разузнавателна служба вече е разкрила и завербувала като двоен агент. Снимката беше разделена на две — пълен анфас и профил. Мургав мъж на около тридесет години с кодирано описание на иврит и серии от цифри, подредени под нея като номер на престъпник.

Тримата мъже и Юдит се скупчиха откъм страната на Бен-Цион и се взряха в двете снимки, като въртяха глави наляво-надясно като зрители при игра на тенис. След малко спряха. Ицик се изпъна в цял ръст, постави длани върху хълбоците си и вдигна глава.

— Маmicата му! — прошепна той.

Юдит погледна шефа си.

— Няма го на снимката, нали?

Генералът въздъхна и поклати глава.

— Къртицата на Мосад я няма на снимката на Крумлов — потвърди Бадаш. — Нали така, Очко?

Дребният руски евреин отново внимателно разгледа двете снимки.

— Точно така — тихо изрече той, но гледаше Бен-Цион с опасение, както човек се взира в зло куче.

— Което означава... — каза Юдит.

Но Ицик се беше отдалечил от бюрото си и застана отново пред големия прозорец. Гледаше безизразно през разделените с пръста му щори надолу към булевард „Яфо“.

— Което означава — заговори той. Усещаше се горчивината в гласа му. — Означава, че ако Крумлов не си играе с нас и ни е изпратил снимка, на която наистина я има неговата къртица... — Гласът му заглъхна.

— Значи има две къртици — довърши Бадаш.

— Което е точно онова, което мислят Екщайн и Баум — допълни Юдит. — Поради което искат да го доведат жив.

Ицик не каза нищо. Умът му се гърчеше, прескачайки от възможност на възможност, никоя от които не беше привлекателна. Ако Крумлов наистина държи ключа към втората къртица и този човек е някой от сниманите в групата, тогава смъртта на чеха вероятно ще запечата завинаги тази тайна. Бягството на Крумлов от Чехословакия сигурно вече е съобщено на този агент и той вероятно е прекратил дейността си. Снишил се е. Без помощта на Крумлов откриването му сред тази група би било невъзможно.

От друга страна, ако снимката на Крумлов е само фалшификат, той би могъл да пристигне в Израел и триумфално да заяви, че неговата къртица е онзи, вече завербуван от Мосад. В такъв случай играта с двойният агент моментално ще стане безсмислена.

Екщайн и Баум знаеха това. Те вече го бяха обмисляли. С изпращането на снимката на Крумлов в Израел поставяха Ицик до стената, принуждавайки го да вземе решение, поставящо кариерата му на карта.

— Наистина ги мразя онези двамата — прошепна генералът и поклати глава. — Ама как само ги мразя!

12. ГОЯМ 6 МАЙ

Само на километър от крепостта на Крумлов трима въоръжени мъже пазеха пътя. Когато Екщайн премина с колата последния хребет преди платото, металът на оръжията отрази блясъка на фаровете, от което дъхът му замря. Двамата с Макс бяха пътували мълчаливо през по-голямата част на деня и нощта, защото краткият разговор с Бен-Цион беше като капак за потисканата ярост на Екщайн. Сега заповедта за убийството на чеха обаче загуби значението си, тъй като ставаше въпрос изобщо за оцеляване.

Пътят се спускаше от билото и извиваше като опашка на змия из дългата долина, обрасла с храсталак и посипана с камъни. След това се издигаше отново леко нагоре, за да завърши при портала и бодливата тел, ограждаща порутената крепост. Малките огньове осветяваха слабо стените, но Екщайн знаеше, че наемниците на Крумлов не могат да видят тъмните фигури на мъжете, които очевидно са поставени на пътя, за да не позволяват влизане или излизане от крепостта. Той инстинктивно намали скоростта, докато се опитваше да обмисли създаденото положение.

— Не спирай — спокойно каза Макс откъм пътническата седалка.

Екщайн кимна и веднага отпусна спирачката. Ако пазачите усетеха колебанието при приближаването на колата, те бързо ще приготвят оръжията си. Той тръгна по височината, превключи на пониска скорост и започна да брои скъпоценните минути, които биха могли да променят съдбата му. Двамата с Макс автоматично се върнаха към навиците си на бойци.

— Приближаваме — каза Макс и се нагласи по-напред в седалката. — Кой са тези?

— Вероятно от бунтовниците на Амин Моботе, но още не мога да кажа със сигурност. — Екщайн се взря през прашното стъкло, но не промени позата си. — Облегни се. Прави се на изморен и скучаещ.

Макс кимна и се отпусна назад, но мускулите на краката му останаха напрегнати.

— Прецени разстоянието.

— Около половин километър.

— Разкажи ми накратко за тях.

— Сбирщина, но смъртоносна — каза Екщайн. — Обикновено носят стари военни дрехи без пагони, черни барети и са въоръжени с АК и Х&К. Възприели са да носят кафия, защото са гледали много Арафат по телевизията, обаче я използват по-скоро като шал.

— Забелязвам нещо такова около вратовете им — каза Макс.

— Значи са те. Убийците на Моботе. Мамка му.

— Можем ли да ги убедим да ни пуснат?

— Не. Сигурен съм, че имат заповед да не пускат хора или доставки. Нито да влизат, нито да излизат от крепостта.

— По дяволите. — Макс започна да ругае, докато търсеше пистолета си и го пъхаше в колана на панталона. — Бях се закълел, че повече няма да го правя.

— Не мърдай — изсъска Екщайн. — Тези хора работят нощем и виждат на тъмно като котки.

— Страхотно, мамка му — изсъска в отговор Макс и постави ръка на коляното си. — Не успях даже да сваля предпазителя.

— Нито пък аз.

— Абсурд! Двама импотентни евреи в проклетия Див Запад.

Екщайн изкриви лице, стисна кормилото и се помести. Знаеше точно за какво говори Макс. Израелският армейски устав забранява свалянето на предпазителя на оръжието, докато не стане абсолютно необходимо. Почти всеки в Израел има право да носи оръжие и рискът от случаен изстрел представлява наистина реална опасност за населението. Поради това професионалистите са научени за част от секундата да извадят оръжието си, да свалят предпазителя и да стрелят. Вярно, че в престрелка човек може да загуби живота си поради подобна предпазливост, но така е по-добре, отколкото при случайно изпускане на оръжието да убиеш сина на съседа например.

Джипът започна да изкачва дългия, полегат склон към мястото на блокадата. Екщайн вече ясно виждаше тримата бунтовници, които свалиха автоматите от вратовете си и сега ги държаха, застанали в агресивни пози. Един от тях пристъпи в средата на пътя и започна да

размахва фенерче, давайки сигнал да намалят и спрат. Другите двама стояха отстрани.

— Какво имаш? — прошепна Макс през стиснатите си зъби.

— Мощен браунинг — отговори Екщайн.

— Аз също. Какви куршуми?

— С кух връх.

Макс изгледа Екщайн с любопитство. Куршумите с кух връх са невероятно смъртоносни, защото избухват вътре в целта, разкъсвайки плът и кости.

— Преди зареждах със стандартни — бързо обясни Екщайн. — Обаче видях как един такъв премина през тялото на копелето и разби ваза с цветя.

— Значи се опасяваш за обзавеждането?

— Опасявам се за странични, невинни хора.

— Добре — изпъшка Макс. — Тук няма странични, нито невинни.

На петдесет метра от бунтовниците Екщайн спокойно посегна към мръсния, бял парцал върху таблото. Той намали, като едновременно с това спусна прозореца си, извади ръка и размахна знака за предаване. Бунтовникът на пътя, явно командир на тройката, отвърна с нещо като ухилване, после сви пръст и повика колата да се приближи.

— Има здрави топки, щом си стои така на пътя — коментира Макс.

— Освен това има и зареден автомат.

— Можеш ли да блъфираш и да го накараш да ни пусне?

— Няма да ни пуснат. В най-добрия случай ще ни накарат да се върнем, но ако ни накарат да слезем, за да ни претърсят или забележат саткома и лекарствата, с нас е свършено.

— Мамка му — изсумтя Макс и избърса дясната си длан в панталона.

Като олимпийски състезател преди финален спринт, годините опит и тренировки задействаха Екщайн. Онези части от ума му, запазени за скръб, съжаление и морални колебания започнаха да се затварят и остана само здравословна доза страх, която изпрати адреналина на съответните места. Беше човек, на когото предстои битка в тъмнината, и нямаше да позволи на миналото или надеждата

да повлияят на бъдещето му. Можеше само да се приготви и да разчита на волята и рефлексите си.

— Действай, когато аз започна — каза Екщайн, докато обмисляше светкавичен план за действие. — Открехни вратата си, за да се наложи на твоя човек да отстъпи, но си стой в колата.

— Ясно — отвърна Макс. — Кажи на децата ми, че ги обичам.

Екщайн пое дълбоко дъх, затъмни образа на собствения си син в паметта и опита да забави биенето на разтуптяното си сърце.

— Кажи същото и на моето дете.

Той спря джипа само на два метра от бунтовника на пътя. Остави ръката си с белия парцал да виси от прозореца, докато изключваше от скорост, но без да загася двигателя. Двата бунтовници приближиха колата от страни. Униформите им бяха мръсни, непрани от месеци, кафиите около вратовете им почти сиви от пот и прах, а черните им лица блестяха като омаслено, лакирано тиково дърво. Екщайн показа глава през прозореца и се ухили.

— Здравсти, приятели.

Не последва отговор. Само водачът, застанал в светлината на фаровете, мръдна глава с нещо като заповед да излязат от колата. Екщайн чу прозореца на Макс да се спуска надолу. Докторът започна да приказва нещо за отвличане на вниманието.

— Отиваме на гости на сирачетата горе. — Ръката на Макс хвана дръжката на вратата, дръпна я, а коляното му я натисна навън, докато пръстите му се насочваха към колана. — Нали знаете какви са ужасни условията тук... Много, много лоши...

Пазачът откъм Екщайн явно беше твърде млад и изнервен, поставил пръст върху спусъка на автомата си. Трудно би могъл да го изплаши, тъй като той и така си беше уплашен до смърт. Израелският майор внезапно се заколеба, търсейки някакъв друг начин за измъкване, някаква лъжа, шега или друго, което да им спечели време и да предотврати неизбежното. Но всичко това бяха просто фантазии. Знаеше какво ще се случи, мразеше го, но нямаше никаква друга възможност.

— Излизай! — внезапно заповяда водачът със силен африкански акцент. В същото време двамата от страни извърнаха глави към него и на Екщайн не се наложи да дава сигнал на Макс. Нямаше да имат друг подобен шанс.

Екщайн пусна парцала и измъкна пистолета от колана си с дясната ръка. Усети как пръстите на лявата освобождават предпазителя с неподозирана сила. А после дулото заподскача през отворения прозорец сякаш задвижвано от собствени сили, докато той дърпаше спусъка и светкавицата го ослепяваше, а бунтовникът отстрани отхвъркна назад, като ударен от парен чук в гърдите.

Екщайн стреля отново. Чуваше гърмежа на пистолета на Макс и дрънченето на празните гилзи по метал. А после натисна газта и отпусна съединителя, хвана кормилото със свободната си лява ръка и видя ужасеното лице на бунтовническия водач, който се опитваше да отскочи назад.

Но беше твърде късно. Бронята на джипа го удари през бедрата и той се пречупи напред като парцалена кукла. Челото му издрънча по капака, преди тялото да отхвъркне на пътя и Екщайн да го прегазии. Джипът залитна наляво, Екщайн трепна, когато гумите размазаха плътта и костите, после изсвириха по асфалта, пръснаха камъчета и колата изрева по хълма към крепостта.

Изстрелите отекнаха из долчината, а после настъпи тишина. Чуваше се само ръмженето на двигателя на джипа.

Екщайн погледна към Макс, който държеше с две ръце пистолета между краката си. Беше се превил напред, сякаш го болеше стомах.

— Улучен ли си? — Екщайн не съзнаваше, че вика. Престрелката го беше оглушила.

Отговор не последва.

— Макс!

— Не. — Макс бавно поклати глава. Вдигна поглед към Екщайн. Очите му блестяха, пълни със сълзи. — А ти добре ли си?

Екщайн изобщо не се чувстваше добре, но не беше ранен. Огледа кабината на джипа и забеляза две дупки в брезента между себе си и Макс. Явно някой е успял да стреля, преди да умре, но сред ада на престрелката човек рядко забелязва подобни неща.

— Добре съм — прошепна Екщайн и избърса надвисналата от веждата му капка пот. Осъзна, че продължава да стиска пистолета, докато кара. Спусна предпазителя му и го остави върху таблото.

Макс дойде на себе си, избърса потта от челото с ръкав и се размърда на мястото си. Погледна назад през вдигнатата част на брезентовия покрив. Три дребни трупа лежаха върху пътя с изкривени

крайници и зяпнали уста. Смъртта отдавна не го тревожеше в професията му на хирург, но това, че отново беше убил, предизвика вълна на прилошаване. Той се облегна назад и пое дълбоко дъх.

— Е — прошепна той. — Сега я свършихме.

— Така е. — Екщайн мислеше за същото. — Това ще докара отгоре ни половината Африка. Не че имахме някакъв избор.

— Можехме просто да обърнем.

— А после? — Екщайн разбираше чувството за вина у Макс и го остави сам да стигне до отговора.

— Знам. Щяха да извикат целия взвод и да ни подгонят, а после да ни размажат с РПГ.

— Точно така.

За момент Макс се замисли над заключенията си, а после започна да възприема оживяването им като достатъчно справедливо.

— Е, Бен-Цион ще се зарадва — прошепна той. — Поне ще разбере, че не си се размекнал.

— Да. Убитите винаги предизвикват онази гадна негова усмивчица, щом като са в полза на кариерата му.

Внезапно крепостта се изправи пред тях, след като прехвърлиха последната височина по пътя. Екщайн разбра, че престрелката е била чута и наемниците на Крумлов са нащрек и готови за действие. Той погледна Макс.

— Хвани пистолета си за дулото и го извади през прозореца.

Макс се поколеба.

— Откъде да знаем дали бунтовниците вече не са завзели лагера?

— Ако са го завзели, ще ни убият. Ако не са, хората на Крумлов ще ни убият. Освен ако не са съвсем сигурни, че сме обезоръжени.

Макс изпразни оръжието си и бързо го показва през прозореца, хванато за дулото. Екщайн направи същото. Спряха сред облак прах и пръснати камъчета точно пред високите заграждения от бодлива тел, но прахът отразяваше светлината на фаровете и те не можеха да видят нищо пред себе си.

— Вие там! — Беше гласът на Манчестър, висок и заплашителен. — Загасете си проклетите фарове, докато не съм ви отнесъл гадните глави!

Екщайн угаси фаровете и двамата с Макс потънаха в тъмнина.

— Аххх — въздъхна мрачно той. — Няма друго място така хубаво като дома...

Сиропиталището на Крумлов никак не приличаше на летен лагер, но в минутите, след като на джипа на Екщайн беше разрешено да мине през портала, придоби нереалните качества на подобно почивно място вместо истинския си вид на африканско чистилице, пълно с болести и необосновани надежди. Нощта беше мека и тъмна и докато „лагерните възпитатели“ се събираха пред отвора на подковата на крепостта, децата продължиха игрите си. По-силните тичаха и се смееха, без да се тревожат от надвисналата беда, която за възрастните беше напълно реална.

Цели десет минути Екщайн и Макс понасяха тежката критика за действията си. Източникът ѝ, естествено, беше Доминик. Сестрата беше разярена, че децата ѝ внезапно са попаднали под двойна опасност, и отказваше да приеме логиката, че двамата израелци не са имали друг избор, освен да стрелят.

— Можете поне да се опитате първо да ги убедите. — Тя стоеше със скръстени ръце върху гърдите си, очите ѝ хвърляха пламъци, а устните ѝ се свиваха недоволно.

— Опитяхме — каза Макс, но гласът му беше някак тих, сякаш внезапно са го върнали в детската градина и учителката там му се кара. Току-що се беше запознал с младата жена, но от красивото ѝ лице се излъчваше такава морална сила, че той се чувстваше като непохватен ученик пред нея.

Екщайн не каза нищо. Не се гордееше с убийствата, но вече беше обмислил сто пъти случката и стигна до заключението, че не е съществувала друга възможност. Въпреки това приемаше яростта на Доминик като заслужено наказание и се чувстваше странно привлечен към нея. Докато тя му се караше, той внезапно си я представи как би изглеждала в домашна разпра с любимия и онова, което последва, бяха еротични картини, които го накараха да се изчерви. Бързо ги изгони от ума си, чудейки се какво всъщност му става.

— Явно не сте се постарали достатъчно! — продължи да се кара тя. — Сега те със сигурност ще ни нападнат. Не е ли достатъчно, че

бедните деца са гладни и болни? Трябва ли да ги подлагате и на въоръжено нападение?!

Тя фокусира цялата си ярост върху Екщайн и май изобщо не обръщаше внимание на Макс, което беше странно. Сякаш в миналото Екщайн непрекъснато я е дразнел и сега просто е достигнал върха.

— А аз ти вярвах — посочи тя право в лицето му. — Вярвах, че ще се грижиш за тези деца.

— Аз се грижа — опита се да отговори той, но тя не му позволи да продължи.

— Мислех, че ще проявиш разум и внимание. Ти обаче се разхождаш тук, хванал момченцето за ръка, даваш му надежди, а после със същата ръка вадиш пистолета си, без да мислиш!

— Напротив, много мислих, Доминик.

— Аз те нарекох Мойсей. — Тя постави ръце на хълбоците си и вдигна брада към него. — А вероятно е трябвало да те нарека Калигула.

— Стига, Доминик! — Крумлов внезапно размаха ръка пред лицето ѝ, в опит да успокои неуместната ѝ ярост. Тя извърна лице към него с все така горящи очи и той заговори по-тихо: — Достатъчно! Тези хора са професионалисти. Били са принудени да вземат бързо и трудно решение. Когато става дума за децата, ние трябва да се съобразяваме с твоите решения. Но когато предстои бой, трябва да оставиш решенията в ръцете на бойците.

Тя вдигна ръце и не отговори на чеха, но после въздъхна дълбоко, наведе очи и прошепна:

— Да, Ян. Така е.

После се обърна и си тръгна.

Групата мъже въздъхна колективно с облекчение. Екщайн стоеше и бавно клатеше глава, а Баум му се усмихна.

— Винаги се трогвам, когато те видя как се притесняваш от жените.

Екщайн едва успя да кимне в отговор.

— Трябваше да ѝ отнемем стетоскопа и да ѝ връчим пистолет — каза той.

— А тя би ни застреляла с него — коментира Крумлов.

— Извинете намесата ми, господа — обади се Манчестър, който стискаше своя автомат „Стърлинг“ в ръце. — Трябва да се приготвим.

Бандитите могат да нападнат всеки момент, а аз съм оставил Бернд сам при оградата.

— Да — кимна Крумлов. Екщайн отбеляза, че през изминалите два дни чехът като че остаря. Момчешкият му вид пострада от скръбта по Ники. Баум му беше казал, че е зърнал чеха да се усамотява и да чете дневника на Ники. Крумлов се обърна към Бени. — Ти си най-висшият офицер, полковник Баум. Затова ти трябва да се заемеш с това.

Баум разбра, че чехът го нарича с истинското му име, очевидно решил засега да му вярва.

— Добре. — Бени подръпна нагоре панталона си. — С какво разполагаме като оръжия и амуниции?

— Бернд и аз си имаме стърлингите — каза Манчестър. — Достатъчно патрони. И цял сандък ръчни гранати.

— И само това ли? — попита Екщайн.

— Освен това сме пленили и едно РПГ — сви притеснено рамене Манчестър. — Обаче е импотентно.

— Нямате ли ракети? — попита Екщайн.

— Съжалявам — отвърна Манчестър. РПГ без ракети е просто метална тръба, не по-смъртоносна от тромпет.

— Аз имам МАГ — обади се Дюбе. Ставаше дума за белгийска лека картечница.

Групата се извърна към наемника, който стоеше настрани и гледаше към покрива над централното помещение на крепостта.

— Колко патрона? — попита с надежда Екщайн.

Дюбе преброи кутиите с амуниции с дебелите си пръсти.

— Може би осемстотин...

— Можеш ли да се качиш там? — посочи Бени покрива.

— Разбира се — изсумтя белгиецът.

— Добре тогава. — Бени се наведе и извади молив от джоба на ризата си. Някой извади фенерче и той начерта груба скица на крепостта в праха. — Манчестър и Бернд ще държат портала отпред. Дюбе ще се настани на покрива и ще покрива стените. — Той погледна Екщайн. — Господин Хартстоун, ти, аз и Ян ще бъдем подвижни с pistolетите тук вътре в подковата. Ще поддържаме огъня в посоката на всеки опит за приближаване. Макс, ти, ако обичаш, помогни на

Доминик да прибере всички деца вътре в главната сграда и стой с тях там.

Макс посочи лендровъра, който беше паркиран до една от порутените стени.

— Какво ще стане с това и с джипа? — попита той. — Можем да ги използваме за пробив.

Крумлов трепна при предложението.

— И кого ще изберем да тръгне, докторе? Тук имаме много деца. Трябва ли да изберем десет или двадесет от тях? И как? С жребий ли?

Бени погледна чеха, изненадан от загрижеността му за сирачетата.

— Не смятам, че докторът ни предлага това, полковник.

— Имах предвид отвлечане на вниманието — потвърди Макс. — Някои от нас ще трябва да ги подкарат. Сами. Шофьорите вероятно ще бъдат настигнати и убити, но това ще ни спечели време за тайно измъкване с цялата останала група и децата.

Крумлов погледна Макс, после прилепи длани като монах.

— Извинявай.

— Няма нищо — отвърна Макс.

— Израелците не оставят слабите на вълците, Ян — добави Бени. — Особено пък ако са деца. — Той въздъхна, подпря се с длани на коленете си и се изправи. Огледа събралите се мъже. Планът не беше нищо особено при толкова малко хора, които да защитават тази голяма площ, и всички го разбираха. — Значи решихме. Всички към позициите си.

— Когато дойдат, те ще нападнат като мексиканците при Аламо — предупреди Крумлов.

Бени изчисти ръцете си от прахта и ги вдигна нагоре.

— Тогава ще се молим историята да не се повтаря. А сега тръгвайте, моля. Може да не нападнат дни наред, но може да ни нападнат и след час.

— Напред! — Манчестър вдигна автомата си и се отдалечи към портала с маршова стъпка като кралски гвардеец. Дюбе поклати глава, сякаш се намира в компания на аматьори, и тръгна към мястото, където беше скрил кутиите си със скъпоценни тежки патрони. Крумлов постави ръце на кръста и бавно се обърна, за да огледа нещастното си владение.

— Е — въздъхна той. — Предполагам, че би трябвало да поговоря със сестрата. Задачата ѝ е най-трудна. — Той се извърна към Макс. — Ще дойдеш ли с мен, докторе?

— Разбира се — кимна Макс. — Само да взема лекарствата. — Когато Крумлов се отдалечи, израелският лекар вдигна вежда към Екщайн, който облиза устни и кимна намръщено, сякаш е накаран от жена си Симона да свърши някоя неприятна домакинска задача.

— Какво значи това? — попита Бени, когато двамата с Екщайн останаха сами.

— Кое? — Екщайн гледаше към портала от бодлива тел, където Манчестър и Бернд извършваха стандартната подготовка на войници, подготвящи се за отбрана. Едрият германец трупаше камъни на малки купчини за стрелкови позиции, докато Манчестър зареждаше резервните пълнители и проверяваше ръчните гранати.

— Онова повдигане на веждата, каквото обикновено получаваш от стюардесите, когато пътуваме.

Екщайн не се засмя. Беше обърнат с гръб към Бени и заговори тихо на иврит.

— Знаеш ли кой е Макс?

— Хирург за специални операции, бивш член на Маткал. Виждал съм го в Тел Ноф.

— Пристигна със заповед от Бен-Цион.

Бени усети как рамената му рефлексивно се стегнаха от тона на Ейтан и споменаването на заповед от генерала.

— Която е?

Екщайн се обърна към него.

— Трябва да прочетем кадиш за Ян. Тук, в Африка.

Кадиш е еврейската молитва за мъртви, но колкото и поетично да го кажеш, това все пак означава заповед за убийство. След толкова много години служба Бени отдавна беше престанал да се изненадва от подобни обрати на събитията, връзките или морала. Въпреки това от стойката на Екщайн разбираше конфликта в душата му. Виждаше, че майорът изобщо не е убеден във валидността на тази заповед.

— Трябва да е било взето решение на ниво правителство — каза Бени. Той затършува из джобовете си за цигара, намери една смачкана в кутията „Ротманс“ и запали. — Сигурно са имали наистина сериозна причина. Не съм сигурен, че можем да изпълним операцията без него.

— Много добре го приемаш — иронично каза Екщайн, но Бени беше свикнал и с личните угризения на майора, когато става дума за „мокра поръчка“. Току-що бе убил двама души и те не са му първите, но всъщност Бени винаги се успокояваше, когато ставаше свидетел на терзанията на по-младия си партньор, защото те показваха, че той не е загубил душата си.

— Кажи ми фактите, Ейтан. После, ако е необходимо, аз ще облекча съвестта ти.

Екщайн въздъхна, намери си цигара и му предаде фактите за вероятно логичното решение за съдбата на Крумлов, както и подробностите от неуспешния си протест пред Бен-Цион. Когато свърши, очакваше Бени да се съгласи, че решението е рефлексивно и необмислено, но Баум не го направи. Не беше негова работа да подтиква Екщайн към неподчинение. Биографията на самия Бени беше пълна с достатъчно морални грехове.

— На мен ми звучи смислено.

— О, така ли? Ами ако той наистина притежава стоката? Представи си, че на онази снимка е втората къртица? Кой ще я хване вместо нас?

— Предполагам, че ще оставим тази работа на Шабак — сви рамене Бени. — Или пък може да измъкнем името от него, преди да...

— Ще го мъчим ли, Бени? С водни капки? — Гласът на Ейтан беше пълен с презрение. — Или ще му забиваме клечки под ноктите? Или просто ще доближим пистолет до главата на Доминик и ще я накараме да коленичи пред него?

— Слушай, Ейтан... — Бени пристъпи напред и постави длан върху рамото на Екщайн, но майорът я отхвърли.

— Аз няма да го направя, Бени. Няма!

— Слушай, Ейтан. — Бени свали ръката си от рамото му, но веднага го стисна силно на същото място и го изгледа с онзи поглед, който често караше пленените терористи да кажат и майчиното си мляко. — Чувал съм тези думи и преди. Всеки път, когато ти се възлага мокра задача, ти винаги пискаш и се дърпаш, бориш се със собствените си демони, докато не ти напомня кой си. Тогава разбираш и приемаш. Този път ми се иска да го избягна, ако позволиш. Предстои ни битка в проклетата Африка и просто нямаме време.

Екщайн щеше да възрази отново, но разбираше, че Бени е прав. То беше просто игра на разума, начин сам да се оправдае, че убива, но с нежелание. Той се прегърби и Бени отпусна рамото му. После дръпна дълго от цигарата си и погледна звездите.

— Просто не искам да завърша кариерата си по този начин.

— Но тук не става дума за твоята кариера. Нали? Ние предпазваме нашите проекти за противоракетна система. Ако сирийците ги получат, и руснаците ще ги имат. Ако руснаците ги имат, те ще ги продадат на китайците. После китайците само ще модифицират ракетите, които продават на Багдад, ще ги направят да се движат като тирбушон или кой знае как, проклети да са, и тогава нищо няма да може да ги свали. А следващия път, когато на Саддам му се разпени пикнята, с Тел Авив ще е свършено.

— Точно така! Ами я си представи, че този тук е прав? Представи си, излезе, че информацията му е била точна, а ние сме го хвърлили в гроба за няма нищо?

— А я си представи, че той продължава да работи за врага? Представи си, че всичко е нагласено, а ти лично го пазиш и го вкарваш в прегръдките на собственото си семейство? Говориш за край на кариерата си с неприятна постъпка. Наистина ли искаш да си спомнят за теб като за патетично емоционален офицер, който е отворил вратите пред троянския кон?

Екщайн се замисли дълго и сериозно над думите му. Погледна през тъмнината към малките огньове, гаснещи вече под ботушите на Дюбе, и шепите пръст, които наемникът хвърляше с мазолестите си ръце. Замисли се за Крумлов и Ники, за начина, по който чехът, независимо какво е правил преди или какво таи в душата си, показва истинска загриженост за децата и медицинската им сестра, независимо че използва и тях, както собствената си тайна, за да му осигурят безопасно преминаване на другата страна. Вярно, че Екщайн винаги се бореше с емоционални възли в навечерието на всяка мисия, изискваща проливането на кръв, и че в края на краищата изпълняваше дадените му заповеди. Господ знае колко ли скърбящи продължават да проклинат онова неизвестно лице, което си е лично негово. А сега можеше да изиграе ролята си неправилно и да докара смъртоносен вирус в страната си, но беше готов да преглътне това. Просто не можеше да убива повече. Особено по този начин.

— Да, няма да го направя — тихо каза той на Бени, който поклати глава. — Интуицията ми показва, че той е чист. И аз няма да стана убиец на пророка.

Бени пушеше и гледаше майора си в тъмнината. Би могъл и сам да изпълни заповедта, но как би помогнало това на Екщайн? Ще го накажат за неизпълнение на заповед ли? Ще го разжалват ли? Или ще го предадат на военен съд, или още по-лошо? Ами ако той е прав и инстинктът му не греши? Кариерите и на двама им са почти към края си. Поотделно ли ще си тръгнат от сцената? Единият наляво, а другият надясно? Бени си имаше пораснали синове, с които се гордееше, но гърдите му се издуваха от гордост заради качествата на Ейтан не помалко, отколкото ако беше негова плът и кръв.

Затова той реши да уважи решението на другаря си и да застане до него като равен. Като партньор, какъвто му е бил винаги.

— Добре — каза той. — Значи не искаш да бъдеш убиец на пророк. Само че бъди готов, синко, защото може да се окаже, че си станал пастир на дявола.

— Чувствам, че ушите ми горят, господи. — Беше гласът на Крумлов. Бени и Ейтан се извърнаха стреснато към него. Дотолкова бяха затънали в проблема за решаването на съдбата му, че не чува приближаването му. — Не че разбирам и дума на иврит...

Бени се усмихна, но само с устни. Един добър разузнавач може да говори езика ти свободно и да не се издаде с години. Американските шефове на служби в Израел бяха такива. Хващат те в някой ъгъл по време на прощалния си банкет и ти заговарят на чист, уличен иврит само с лек тексаски акцент.

— Да, Ян, прав си — каза Бени. — Обсъждахме деликатна ситуация.

Ейтан се скова, но не каза нищо. Не знаеше как ще постъпи Бени, но разбираше, че трябва да внимава и да наблюдава.

— Положението наистина е деликатно — съгласи се Крумлов. — Смъртоносно, би била по-правилната дума.

— Да — прошепна Екщайн. — Смъртоносно.

Чехът го погледна и гъстите му вежди се смръщиха. Русата му коса беше посипана с африкански прах и струйките пот бяха очертали странни пътечки по почернелите му бузи. Като следи от сълзи.

— Ще ти го кажа направо, Ян — заговори отново Бени. Той погледна за миг Екщайн в очите. Екщайн му се довери както винаги и кимна в съгласие. — Първо ми позволи да ти представя майор Ейтан Екщайн. Това не е псевдоним. — Жестът имаше за цел да спечели доверие, но не постигна голям ефект, тъй като Крумлов само погледна Екщайн и зачака продължението. Бени продължи: — Второ, Йерусалим не е купил продукта ти.

Всички разузнавателни служби ползват един и същ речник. Бени искаше да каже, че командването му не вярва на историята на Крумлов за къртицата. Чехът кимна, въздъхна и се огледа, за да намери място да седне. Отстъпи назад и седна върху един голям камък. Краката му увиснаха като на дете, той извади цигари от джоба си и запали.

— Не съм изненадан — каза Ян, докато палеше, и погледна двамата израелци над пламъка на кибрита. — Те, така да се каже, разполагат само с половината от цялостната картина. Но когато пристигна там, ще мога да им покажа...

— Ти няма да стигнеш там — прекъсна го рязко Бени. Екщайн погледна полковника. Сега вече не разбираше. Не знаеше какво цели Баум. Крумлов дръпна цигарата от устата си.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма да отидеш в Израел, полковник Крумлов — каза Бени с най-жестокия си тон. — Имаме заповед.

Лицето на чеха се изкриви. Мускулите около устните му се свиха, той притисна длани към коленете си и се изправи.

— Това е глупаво. — Опитваше да контролира треперенето на гласа си. — Тогава те никога няма да узнаят онова, което знам аз.

— Ще го узнаят — възрази Бени. — По един или друг начин. Но ти няма да излезеш оттук с нас. Ти няма да стъпиш на израелска земя.

— Проклет да си! — Крумлов едва не опари Бени с цигарата си в лицето. — Какво, по дяволите, се е случило?! Искаш да ме убедиш, че сте преживели всичко това дотук заради нищо? Очакваш от мен да преживея всичко това, знаейки, че бих могъл да оставя Ники в онова адско място на Балканите, но поне жива? Не искаш жизненоважната информация, която може да спаси страната ти? Та ние се бяхме договорили!

— Договореностите с Йерусалим се променят като посоката на пустинния вятър хамсин — отговори Бени. — Мисля, че си го чел по

вестниците.

Крумлов стоеше на мястото си и се тресеше, но после постави ръце на хълбоците си и се изпъна като мраморна статуя.

— Не можете да ме спрете. Ще отида и без вас.

Бени вдигна едната си вежда и се обърна към Екщайн.

— Кажи му.

Екщайн се поколеба за част от секундата, но се включи в играта на Бени, макар тя още да не беше успяла.

— Заповядаха ни да те елиминираме.

Крумлов зяпна, а после протегна врат напред, сякаш не беше чул добре.

— Какво? — прошепна той.

— Да — каза Бени. — Но също така можем да предложим и сделка.

„Това става интересно“ — помисли Екщайн. Сякаш пишеше сапунена опера с далечен партньор чрез модем, без да знае накъде ще завърти действието другия.

— Каква сделка? Защо, по дяволите, ще искат да ме убият, за бога?

— Знаеш, че не мога да ти кажа — отвърна Бени. — Но то не е задължително да се случва. Ти само ще ни кажеш кой на твоята снимка е Синята брада и ще ни помогнеш да измъкнем децата оттук. В замяна ние ще станем страшно несръчни, докато ти се измъкнеш от Африка.

Екщайн и Крумлов изгледаха Баум така, сякаш едрият полковник току-що е създал от нищото бял кон със звезда на челото. „Блестящо — помисли си Екщайн. — И толкова просто. Защо, по дяволите, не се сетих сам?“ Йерусалим ще получи информацията, от която има нужда, а после Шабак ще може да направи необходимото. Крумлов ще си остане жив и ако е умен и вземе със себе си Доминик, може да преживее живота си по-нататък добре. Какво като няма да се пече по плажовете на Нетания?

Но Екщайн се стресна, когато Крумлов се плесна по челото и се изсмя. Бени и Ейтан гледаха чеха, който се гърчеше от смях, отметнал глава към звездното небе. После той дръпна от цигарата си и издуха дима нагоре.

— О, глупаци такива! — Изговаряше думите трудно, защото продължаваше да се дави от смях. — Проклети, неведоми глупаци!

Той бръкна в джоба на панталона си и пръстите на Екщайн веднага се насочиха към пистолета, но чехът хвърли нещо на земята в краката на Бени.

— Вдигни го, Баум.

Бени погледна надолу. Беше окървавения дневник на Ники.

— Гледаше го и го искаше, нали? Вдигни го сега.

Бени се наведе и вдигна бележника. Да, чудил се беше дали дневникът не крие някаква жизненоважна тайна за Синята брада или истинските мотиви на чеха да дезертира.

— Четеш ли чешки? — изсъска Крумлов.

— Малко — отговори Бени. — Трябва ми време.

— Добре, мога да ти го оставя. Четивото е интересно. Страница след страница любовни писма до мен. Тя е писала всеки ден, Баум. — Той почти се задави от мъка. — Всеки ден!

Ейтан беше затаил дъх, защото се измъчваше от картината на неизмеримата мъка на Крумлов.

— Само прочети последната страница, Баум. Онези три реда.

Бени бавно отвори дневника. Страниците бяха изписани с много дребен почерк. Той обърна на последната страница, но Крумлов знаеше изреченията наизуст и му спести труда.

— Обичах те с цялото си сърце, Ян — изрече той с прегракнал шепот. — Но трябва да дойда и да те убия, любов моя. Само че аз няма да се опитвам да го направя, докато не бъда сигурна, че ще ми попречат. — Гласът му трепна и сълзите потекоха по лицето му.

Бени бавно затвори бележника.

— Съжаляваме — каза той.

Крумлов махна яростно с ръка.

— Видяхте ли? Тя извърши самоубийство заради мен. Тя се опита да направи онова, към което са я принудили, чак когато е била сигурна, че някой като Мишел Дюбе ще я спре. И знаете ли защо? Защото Ники знаеше истината. Тя знаеше моята мечта и искаше аз да я постигна.

Чехът започна да се разхожда напред-назад, като размахваше ръце и изказваше на глас мъката си.

— Вие си мислите, че аз съм някакъв си славянин, продавач на второразредни тайни, нали? Мислите си, че ме интересува някаква си вила на брега на Средиземно море и едрогърда израелка за

любовница? Заради това ли, мислите, съм го направил? Че съм като стария бял ловец, изморен от живота, търсец спокойствие сред красиви, чернокожи туземки?

Екщайн и Баум го гледаха като запленени зрители на първото кацане върху Луната. Той спря да ходи и се обърна към тях. Посочи с двете си ръце към гърдите на израелците.

— Аз не съм по-различен от вас, тайнствени приятели мои — натъртено каза Крумлов. — Не по-различен. Баща ми беше чешки партизанин по време на войната и когато тя свърши, макар и полужив, комунистите го направиха генерал. Генерал! Ранг, до който никой от нас няма да стигне, уверявам ви. И през цялото си красиво детство, възпитан като католик, което поначало беше забранено от Партията, аз исках единствено да бъда като него. Герой на страната си, истински офицер. И никога не съм се и досещал, че красивата ми майка, руса полякиня, е нещо по-различно от онова, което те двамата твърдяха — емигрантка от Варшава, която е открила своя принц върху потния му бял кон през 1945 година. Никога не съм си и представял, че грозният белег върху ръката ѝ може да е от самонараняване, с което е искала да скрие тревожното си, ужасно минало. Чак след смъртта му открих истината. Да, тя е била емигрантка. Бегълка. И той я е открил полумъртва в една канавка. Тя е искала да стигне пеша до Прага. От Освиенцим!

Сега Крумлов трепереше. Цялото му тяло се тресеше от емоции, а Бени и Ейтан също се бяха разтреперили, докато го слушаха. Сякаш знаеха какво ще им каже и макар да не искаха, вярваха на всяка негова дума. Крумлов престана да вика и гласът му затихна. Сега беше друг глас, пълен със сълзи и кръв от разкъсаното му сърце.

— О, ще ви кажа кой е къртицата, приятели мои — прошепна той. — Но ще ви го кажа в Йерусалим. — Той хвърли цигарата си в краката им като ръкавица на ядосан рицар. — Защото аз съм евреин. Също като вас.

Той се извърна и изчезна в мрака на застрашения лагер.

ЧАСТ ТРЕТА СПАСИТЕЛИ

*Показаха ти статуя и ти казаха да ѝ се
молиш. Построиха ти храм и те затвориха в
него, но така и не ти казаха цената, която ще
трябва да платиш за онова, което си сторил...*

Само добрите умират млади.

Били Джоел

13.

ВИЕНА

7 МАЙ

Екщайн обичаше Виена, но сега не разбираше какво всъщност прави тук.

Беше сам сред сочната зеленина на парка „Пратер“. Мокрите дървета блестяха от дъжда, замъгляващ хладния летен въздух. Той постави ръка на челото си и се смръщи, опитвайки да си спомни. Имаше контакт по саткома с генерал Ицик Бен-Цион и някакъв спор, в който Екщайн настояваше за лична среща, преди да изпълни последната заповед на генерала. И, естествено, Ицик беше отказал.

Но той беше тук в топлата и елегантна австрийска столица на Бетовен, тортите „Сахер“ и аншлуса, а можеше да каже само, че в края на краищата разумът му е отказал под натиска на огромното напрежение. Твърде голямо напрежение, много години на заговорничене и планиране, премисляне и самооценки след свършен факт. Нещо най-накрая беше прекъснало в главата му и той нямаше спомен за двата дни пътуване от Африка до Европа. Не можеше да си спомни как е напуснал сиропиталището, как е стигнал в Адис Абеба, нито как е пристигнал на континента.

Но когато погледна дрехите си, видя, че е още облечен в мръсните джинси и потната риза. Чувстваше как дъждът мокри косата му и вдигна ръка, за да изстиска опашката си като пране. Внезапно му се прииска да се отърве от нея, независимо дали служи за прикритие към сегашния му образ или не. Най-накрая щеше да отреже тази проклета коса, усмихна се вътрешно и кимна доволно, защото си спомни един познат бръснар, работещ недалеч оттук на площада „Свети Стефан“.

Беше застанал върху широката асфалтова алея на входа към гигантския увеселителен парк „Пратер“ и внезапно генерал Бен-Цион се появи откъм остъклената бирария. Ближеше с удоволствие голям сладолед, нещо, което Екщайн никога не го беше виждал да прави. Екщайн се разтревожи, защото Ицик беше с парадна униформа, сякаш

току-що излиза от дипломатически прием в местното израелско посолство или от симфоничен концерт в градската опера.

— Слушай — изрече басово на английски Ицик, щом спря пред майора. — Няма да се въртим в омагьосан кръг като това проклето гигантско колело. — Той посочи с палец през рамото си и Екщайн проследи жеста. Видя виенското колело на „Пратера“. Най-голямото в света. Вместо обикновените открити метални седалки всяка клетка беше като остъклено купе на кола, а самото колело се издигаше над сградите на Виена. — Достатъчно сме приказвали — продължи Ицик. — Чух всичките ти възражения и сега искам да се върнеш към плана и да изпълниш дадените заповеди.

— Аз винаги изпълнявам дадените заповеди, Ицик — каза Екщайн, макар да усещаше как в него се надига омраза и се опитваше да я потисне.

— Глупости. — Ицик погледна надолу, когато една голяма капка шоколадов сладолед падна върху лъснатите му обувки. Поколеба се дали да я изчисти, а после реши, че навеждането пред подчинения му би означавало израз на слабост. — Ти и Баум си мислите, че сте морални пазители на Божиите заповеди. Променяте всяко нареждане и заповед така, че да съответстват на приказната ви гледна точка по отношение на политиката.

— Нещата се промениха, Ицик. — Екщайн се опитваше да не забелязва обидата и да се придържа само към фактите.

— Нищо не се е променило.

— Мотивацията на този човек е ясна. Той е евреин и иска най-после да си дойде у дома, а без него се съмнявам, че бихме могли да изведем децата от страната.

— О, спести ми обясненията — изръмжа Ицик. — Кой, по дяволите, казва, че е евреин? Пък и да е, това прави мотивацията му още по-съмнителна. Също и онова, което предлага. А що се отнася до сираците му, ние нямаме ангажименти за емиграция. Особено в този случай.

— Ако си забравил, генерале, точно това е основният ангажимент на армията ни — възрази остро Екщайн. — При това в съответствие с доктрината за национална отбрана.

Ицик явно почувства също както Баум, че ако започне да спори тук с протежето на полковника, ще загуби спора. За да спечели време,

той отиде да хвърли фунийката на сладоледа в кошчето за боклук и се върна, като пляскаше с длани. После пристъпи към Екщайн, заби пръст в гърдите му и го изгледа отвисоко.

— Ще си изпълниш дълга, Екщайн.

— Кой дълг? — Екщайн нямаше да позволи да го уплаши, сви юмруци и ги подпря на кръста. — Напускам веднага след тази мисия и не желая да остана в историята на АМАН като безмозъчен убиец, изоставил група беззащитни еврейчета негърчета само защото нашето правителство се ръководи от бели расисти.

— Ама какви ги дрънкаш, по дяволите? — Ицик най-последно изпусна яда си и една млада австрийска двойка, минаваща наблизко, се изсмя. — Ние вече прибрахме хиляди черни бежанци от онази боклукчийска яма. А ти не си проклетият Мартин Лутър Кинг! А сега изпълнявай си заповедите и довърши Крумлов!

— Ако искате да убиете някого, защо не утрепете онзи проклет предател, за когото вече знаете? — отвърна със същата ярост Екщайн. Беше разтревожен от собствената си недискретност поради скандала на висок глас на публично място, при това в чужбина. Но не можеше да се спре и продължи: — Ако онова копеле „катастрофира“, американците няма да могат да се сърдят, нали?

Нещо в думите на Екщайн накара Ицик да се замисли и той мълчаливо започна да преценява възможностите. Всъщност идеята беше блестяща. „Тайната“ на завербувания двоен агент на Мосад вече беше известна на толкова много хора, че едва ли каналът за предаване на фалшиви сведения вече е безопасен. По-скоро това беше като наследен от цяла фамилия диамант — ако някой внезапно го хвърли в реката, споровете веднага ще бъдат прекратени. Но генералът бързо се отказа от тази мисъл, защото знаеше, че собствените му началници ще усетят в промяната на мнението му невъзможността да накара Екщайн и Баум да изпълняват заповедите му.

Лично той не искаше Крумлов да умре и всъщност все повече се съмняваше, че един от хората на снимката, предадена от чеха, е втора къртица. Точно затова беше накарал Очко да работи денонощно в лабораторията заедно със специалистите там. Но въпреки това този съмнителен тип от Прага, еврейин или не, нямаше да стъпи жив на израелска земя, освен ако заповедта отгоре не бъде оттеглена. А Ицик би бил последният, който ще поиска такова нещо.

— Предупреждавам те, Екщайн — заговори по-тихо генералът, но продължи да размахва заплашително пръст пред носа на Ейтан. — Ако се появиш с този от държавна сигурност в Тел Авив, той ще изчезне в рамките на два часа, а ти ще се намериш върху дълго и твърдо легло в затвор номер шест.

— В такъв случай — изсъска Екщайн — подозирам, че с теб ще бъдем съкилийници.

Ицик стисна устни. Разбира се, че Екщайн е прав. В израелската армия, когато подчинените изпаднат в немилост, командирите обикновено ги следват. Генералът скръсти ръце и погледна към парка, сякаш най-накрая е разбрал, че това е обществено място и подобен разговор не бива да се провежда точно тук.

— Добре, Екщайн — въздъхна той и зашепна: — Какво искаш? Какво, по дяволите, искаш?

— Ако не успея да изведа Крумлов, искам да ми изпратиш група командоси. Така поне ще бъда сигурен, че ще мога да измъкна децата.

— Искаш да разпоредя мисия на командоси, за да те изведат за ръчичка от Африка ли? И това ли е всичко?

Екщайн обаче не си позволи да се засегне от иронията.

— Ще трябва да задействаш връзките си и във военновъздушните сили. Ще ни трябва бързо измъкване от определено за кацане място.

Ицик размисля дълго.

— Добре, съгласен съм — каза накрая той, макар да клатеше в учудване голямата си глава. — Обаче ще кажеш нещичко на Баум. Защото съм сигурен, че идеята е била негова.

— Цял съм слух.

— Кажи му, че е успял да ме изнуди, обаче аз веднага ще подпиша пенсионирането му. Така че ако е имал някакви мечти да остава и да заеме мястото ми, може да забрави за тях.

Екщайн едва се сдържа да не се засмее на глас. Последното, което Бени би могъл да иска, беше мястото на Бен-Цион.

— Сигурен съм, че той ще ти бъде благодарен.

— Вървете по дяволите и двамата! — възкликна ядосано генералът. — После махна с глава. — Там е жена ти. Може би тя ще успее да ти налее малко акъл в главата.

Екщайн се вцепени за миг, а после се извърна бързо. Наистина там беше Симона. Вървеше бързо към него по тротоара. Той направо зяпна, защото Симона водеше за ръка Орен и в мига, когато момчето зърна баща си, се откъсна от ръката ѝ и хукна към него през локвите, разперило ръце.

За миг Екщайн обърна глава, може би да кимне с благодарност на генерала, на когото винаги бе гледал като на Макиавели. Но генералът го нямаше, а Орен внезапно се блъсна в баща си и го накара да се наведе.

— Татко! Татко! — подскачащото дете прегърна баща си през кръста, а Екщайн едва запази равновесие. Искаше да каже нещо на сина си, да подскочи от радост от вида му, от чувството за обожание. Но от устата му не излезе нито звук, той просто се наведе и зацелува избелялата от слънцето коса на детето.

После вдигна очи и видя Симона да приближава с толкова гладко и загоряло лице, усмихната, с блестящи бели зъби. Тя отметна черните си къдри и затича, а Ейтан внезапно забеляза, че тя е в много напреднала бременност. Много по-напреднала, отколкото би трябвало да бъде. Как така? Да не би да е загубил повече от два дни в безсъзнателно състояние? Да не би да е изминала половин година? Не можеше да разбере, но не го и интересуваше. Странно беше и това, че тя е облечена изцяло в черно: модно пролетно черно манто върху черна, широка рокля и черни обувки. Имаше и други разлики. Очите ѝ бяха по-скоро сини, отколкото зелени, а устните ѝ по-плътни от когато и да било.

Преди да осъзнае всичко напълно, тя вече беше преметнала ръка през врата му и той усети фината кожа на черните ѝ ръкавици, а тя го целуна силно. По езика ѝ усети вкус на хумус, когато би трябвало да е на виенски шницел.

— Обичам те — прошепна тя в устните му.

— Как? — Той нежно я хвана за раменете и я отдръпна от себе си, загледан в блесналото ѝ лице. — Как попадна тук?

— А ти как попадна тук? — засмя се тя на глупавото му изражение.

Той всъщност не знаеше как е попаднал тук, но каза:

— Със самолет.

— Е? — Симона вдигна ръцете си в ръкавици. — И аз със самолет.

Екщайн я прегърна, а тя постави ръце върху рамената му и го целуна отново. Устните ѝ бяха топли, нежни и влажни, а когато ги откъсна от неговите и той отвори очи, видя, че тя накланя глава и се усмихва закачливо. Усети твърдината на порасналия ѝ корем като надута плажна топка, а гърдите ѝ бяха пораснали също и тя имаше толкова блестящ вид, че той внезапно я пожела. Но погледна към мръсните си дрехи, притиснати към модното ѝ облекло, и се засрами.

— Извини ме, Мона. Мръсен съм и мириша.

— Няма нищо — усмихна се тя. — Свикнала съм. Освен това, когато сънуваш, не можеш да усещаш миризми.

— Така е — кимна той.

Разбира се, че е просто сън. Знаеше го. Но заедно с осъзнаването той се паникьоса, задържайки се на ръба между съня и реалността, борейки се с всички сили да не се събужда. Не знаеше какво го очаква отвъд този дар, тази кратка интерлюдия от любов и спокойствие. Но каквото и да беше, не искаше да бъде там. Поне засега.

— Дойдох само да ти напомня какво те очаква у дома. — За разлика от близкото минало в тона на Симона не се усещаше обвинение. — Трябва да направят по едно минивидео за всички вас, оперативните агенти — каза закачливо тя. — Така, когато нещата се объркат, както сега тук, ще можете да прекарате поне минутка със семействата си.

— Но ние никога не рискуваме — отвърна Екщайн.

— Точно затова.

— Татко! Мамо! — На Орен му бяха омръзнали интимностите на родителите и той тичаше в кръг около тях. — Искам да си играя в лунапарка! — Той използва израелския термин за увеселителен парк. — Побързайте, защото ще ви превърна в статуи!

Екщайн протегна ръка и хвана Орен за вратлето. Момчето се разсмя и размаха крачета, когато баща му го прегърна заедно с майка му в семейна прегръдка. Останаха така за миг, една стоплена група сред мъглата на дъжда, а после Симона постави длани върху гърдите на Ейтан и го отблъсна с усмивка.

— Аз отивам да си купувам дрехи в „Иненщад“ — каза тя. — А ти прекарай малко време със сина си.

— Пак черни ли? — посочи Екщайн облеклото ѝ.

— Засега това е цветът, в който се обличам. — Говореше много весело и го целуна леко, след което се отдалечи. Екщайн сведе поглед към сина си и му подаде ръка. Орен подскочи във въздуха и започна да дърпа баща си към увеселителния парк. Екщайн погледна назад през рамо, но Симона беше изчезнала.

— А къде си ти, татко? — попита Орен, докато Екщайн се опитваше да върви в крак с него.

— В Африка.

— И колко дълго ще останеш там?

— Колкото мога. — Екщайн се мъчеше да продължи съня си. Не искаше да се връща към мъртвите, глада и угризенията на съвестта. Помисли мигновено за Ади, слабичкото момче, което толкова приличаше на Орен, но като негово тъмно отражение. — Може би ти би могъл да ми помогнеш, Орен.

— Наистина ли?

— Имам проблем. Трябва да взема едно решение.

— Разкажи ми — каза Орен с весел ентузиазъм, както в редките случаи, когато баща му си беше у дома и му разказваше приказка, преди да заспи.

И Екщайн разказа историята на сина си. Цялата, при това без да опростява подробностите за предателства, убийства и мъчения, както би трябвало да го направи пред дете. Говореше, сякаш е на сериозно съвещание с колеги. Приказката беше доста дълга и докато той разказваше, Орен показва към една странна виенска количка, от която продаваха храна, и Екщайн му купи един плик с тънко нарязани резенчета ряпа.

— Продължавай — каза Орен, когато тръгнаха отново, и задъвка белите кръгчета. И Екщайн продължи, докато стигна до мястото, където е трябвало да вземе решение по отношение на Крумлов, къртицата и сираците.

Когато свърши, той въздъхна и избърса капките хладен дъжд от челото си. Внезапно усети, че Орен го дърпа за ръката, спира на тротоара, а когато погледна надолу, синът му беше застанал в кръг от слънчева светлина, светлата му коса блестеше суха, а лицето му беше като на ангел.

— Но всичко е толкова просто, татко — каза Орен и поклати глава в учудване как така се оказва, че е по-умен от мъжа, когото обожаваша и от когото се възхищава повече, отколкото от който и да било библейски мъдрец. — Децата — разпери ръцете си той и вдигна длани към небето. — Децата са добри. Ти трябва да спасиш децата. Всъщност нищо друго няма значение. Нали така, татко?

Ейтан гледаше детето си, гърлото му се свиваше и чувстваше влага в очите си.

— Как съм загубил всичко това? — чудеше се той. — Къде съм бил?

— Е? — Орен постави малките си юмручета на кръста, подражавайки на един от „строгите“ жестове на баща си.

— Прав си — прошепна Ейтан. Той въздъхна дълбоко и погледна към небето, а там пред очите му се въртеше огромното виенско колело. Тъкмо спираше и една от кабините заставаше пред платформата и тълпата смеещи се младежи.

— Хей! — възкликна Ейтан. — Хайде да се повозим!

— Не. — Лицето на Орен веднага потъмня и той поклати глава.

— Хайде — подкани го Ейтан. — Това е най-голямото виенско колело в света.

Орен се обърна към баща си, прегърна го и зарови лице в стомаха му. Не искаше да поглежда нататък.

— Много е високо.

— Нищо не може да се случи — потупа го Ейтан по главницата.

— Може. Можем да паднем.

— Не, повярвай ми.

— Наистина ли? Никой ли не е умираше във виенско колело?

— Ами... може би са умрели няколко души... но...

Момчето вдигна лице и изплашеният му поглед срещна очите на бащата.

— Защо тогава искаш да рискуваш, татко? — попита той. — Когато всичко, което имаш, е тук, на земята...?

Екщайн внезапно се стресна от въпроса. Гласът на сина му ехтеше в ума му. „Защо искаш да рискуваш, татко?“ Устните му се размърдаха да отговори, но не знаеше как да каже на детето, че нещо друго на тази земя може да бъде по-важно от бащината любов към сина. Сърцето му се разкъсваше от чувства, а всички фалшиви цели на

неговия живот и кариера летяха към него и се топяха като идоли от сол във вода. Опита се да измисли отговор, но внезапно очаквателното лице на Орен се размърда и изчезна и Екщайн вече не можеше да види нищо освен дълбока, пълна тъмнина...

Остър студ се надигна откъм глезените му, нагоре по бедрата и към корема. Той посегна да избърше дъждовната влага от челото си отново, но почувства, че течността е топла и хлъзгава. Беше пот. Той лежеше по гръб и макар да разтвори широко очи, не можеше да види нищо. Помисли, че е ослепял. Чу се да стене, а после усети една малка ръка върху рамото си. Тогава се разбуди напълно.

Доминик беше коленичила върху студения каменен под до него. Лицето ѝ не показваше особена загриженост, а беше по-скоро като на търпелива медицинска сестра в благотворителна болница.

Той се огледа и осъзна, че се намира в приспособеното за клиниката ѝ помещение в основната част на крепостта, където тя беше прибрала децата за през нощта. Той и другите мъже идваха тук на смени, един по един, за да си починат върху купчината чували.

— Сънуваше кошмар — каза Доминик. — Изплаших се, че ще ги събудиш. — Тя огледа малките купчинки сгущени ръце и крака на децата, събрани на групички като треперещи кутрета. Макс явно се беше погрижил за тях, защото две от децата бяха увити в сребристите пашкули на термични одеяла, а от подвижните поставки висяха пластмасовите торбички на системи.

— Благодаря ти — прошепна Екщайн. — Добре съм.

Умът му се мъчеше да възстанови съня, преди да го е забравил напълно, за да запази образите на жена си и сина си, които би искал да прибере в портфейла си като снимки. Но те бързо изчезнаха, когато осъзна, че спорът му с Бен-Цион всъщност е бил реален, проведен по саткома тъкмо преди да дойде за едночасовата си почивка. Той бавно седна и поклати глава. Чувстваше се замаян, а устата му лепнеше от сухота. Доминик му подаде пластмасова манерка, той кимна и отпи от топлата вода със странен, найлонов вкус.

Затвори манерката и веднага потърси пистолета си. Когато намери хладната стомана на мястото, където я беше пхнал близо до бедрото си, той се успокои и успя да се поусмихне. Доминик седна на пода. Сви крака към тялото си и ги обхвана с ръце. Докато Екщайн я

гледаше, разбра, че новите черти на Симона, които беше забелязал в съня си, са били взети от лицето на френското момиче.

— Какво сънува, господин Хартстоун? — попита тя тихо.

Екщайн се поколеба, бръкна във влажния си джоб за цигари, запали една и в краткия блясък на огънчето видя, че Доминик се е намръщила.

— Това е много вредно за здравето — каза тя.

Той я изгледа внимателно, учуден дали наистина е толкова наивна. Всички щяха да умрат тук, в тази страна. Сега той вече го знаеше. Затова дори и да пушеше по три пакета на ден, вече нямаше никакво значение.

— Името ми е Ейтан — каза той. — Ейтан Екщайн.

Нещо като усмивка премина по устните ѝ, сякаш е чула признанието на палаво дете.

— Ей-тан — произнесе тя със силен акцент. — Хубаво име. Като френското Етиен.

— Да, ами такава е. — Той замълча. Искаше му се да ѝ разкаже за съня си, но по характер и по професия беше затворен човек и нямаше навика да се изповядва пред непознати. Само че кладенецът с тайните му отдавна вече преливаше и сега всичко това му се струваше глупаво. — Сънувах жена си и сина си — каза той. — Също Крумлов и някои от моите началници.

Доминик сплете пръсти и погледна към счупената врата на стаята.

— Бракът ти щастлив ли е? — попита тя. Не се интересуваше толкова от личните му чувства, колкото от начина, по който той възприема брака си.

— Мъж, който никога не се задържа у дома си, се ощастливява твърде лесно — въздъхна той. — Жена ми ме нарича призрак. И се боя, че е права.

Доминик отново обърна глава към него.

— Трябва да ти се извиня, Ейтан. Заради избухването си.

— Няма нужда.

— Не, има. Ти не си дошъл, за да спасяваш души. Дошъл си да спасяваш живот и аз го разбирам. Но понякога проявявам, как да го кажа, характер?

— И аз също.

— Бях много разтревожена от смъртта на Ники и загубата на Ян, а после в долината се случи онова. Но знам, че ти не си виновен. — Тя го погледна, сякаш не би могла да изрече всичко, което ѝ тежи на душата, без да скрие някои неща. — Мисля, че появата ти ми припомни нещо.

Ейтан само я гледаше, без да разбере дали говори за пристигането му или за външния му вид.

— Понякога се срещаме с някого — продължи тя. — И той ни напомня за миналото и други тъжни неща. Тогава те излизат на повърхността, но човекът не е виновен. Нали ме разбираш?

— Мисля, че да.

Тя огледа лицето му, а после продължи съвсем прямо:

— Ян е добър човек.

— Така ли?

Тя вдигна длан и махна, сякаш пъди нахална муха.

— Сигурна съм, че началниците ти не мислят така, но аз го познавам добре.

— Къде сте се срещнали?

— На Балканите. Той служеше там, а аз работех в бежанските лагери.

Екщайн кима. Очакваше да чуе, че двамата вероятно са били поне за кратко любовници. Тя, изглежда, разбра какво си мисли.

— Не — каза Доминик. — Никога не сме били любовници. Може да е искал да спи с мен, но когато научи историята ми, се отказа. Държеше се като баща.

— Сигурно е интересна история — тихо изрече Екщайн, все едно че не го интересува изобщо. Беше се научил на някои номера, използвани при разпити от Баум.

— Просто е една история за изгубена любов — сви рамене Доминик. — Може би като твоята. Нищо особено.

— Всички такива истории са особени — каза Екщайн. Мислеше за Ети Данцигер и какво би могло да се получи между тях.

Доминик въздъхна тъжно. Изглежда, беше разказвала историята си често, но всеки път отново изпитваше мъка. После започна разказа си, като урок, който трябва да бъде споделен с всеки, който е изпитал любовта и я е изгубил.

— Бях в Париж. На осемнадесет години. — Тя отново сплете пръсти и погледна през отвора на вратата към стените на крепостта. — Влюбих се в мъж, два пъти по-възрастен от мен. Но не — размаха пръст тя. — Той не беше съблазнител. Просто бяхме привлечени един от друг. Той беше прекрасен, а аз бях млада и наранена. Той ми даде всичко, от което се нуждаех в този момент.

— И ти на него — каза Екщайн.

— Да. И аз му дадох същото. Отчаяно ми се искаше да се оженя за него, но той беше мъдър и настоя да изчакаме, защото аз съм твърде млада, защото ще порасна и той ще ми омръзне. Защото ще поискам обратно своята младост и ще потърся по-млад мъж.

— И така ли стана?

— Не. Никога не го сторих, но мислех, че той не е прав, и затова го оставих. И се опитах да си намеря друг. А когато се върнах при него, вече беше твърде късно.

Екщайн не зададе никакъв въпрос. Знаеше, че когато му дойде времето, тя ще му разкаже и останалото.

— Семейството му ме мразеше. — Тя бавно поклати глава при спомена. — Те мислеха, че за него аз съм едно зло, че ще го нараня. Но не беше така. — Тя замълча за момент и в светлината на огънчето от цигарата си Екщайн забеляза блясъка на очите ѝ. Но тя не заплака, а се стегна, за да продължи разказа си. — Той почина внезапно. Изведнъж се разболя тежко и скоро след това почина. Искеше аз да продължа живота си, да се влюбя отново, но аз се заклев, че няма да го сторя, че когато му дойде времето и умра, ще бъда с него, където и да се намира.

Ейтан усети как гърлото му се свива от ужасна тъга за този толкова млад живот, замразен за вечността. Внимателно подбра думите си, преди да зашепне:

— Но той не е искал това, Доминик. То би било голяма загуба, нали?

Тя се обърна към него. Стори му се, че може да я е ядосал с думите си, но тя само се усмихна леко.

— Кое е загуба, Ейтан Екщайн? Кое е загуба? Не е ли загуба, че ти шарииш по света и се бориш за нещо, което ще се случи независимо дали ще се намесиш или не? Не е ли загуба, че някъде ти имаш любов, жена и дете, но може да умреш тук, на това място и да бъдеш забравен от всички с изключение на тях?

Нямаше друг отговор освен мъчително съгласие и затова Екщайн остана загледан мълчаливо в нея.

— Сега съм на двадесет и шест години — продължи тя. — И не съм светица. Имала съм други любовници, макар и без любов. Да, липсва ми онова, истинското, но мога да живея и така, защото знам, че не може да има на света нещо повече от онова, което вече съм имала. Такава любов идва само веднъж и макар да бях твърде млада, аз още тогава го съзнавах. — Тя леко повдигна брада. — Но аз не съм дошла тук, за да умра. Дошла съм, за да помогна на тези деца, за да могат да пораснат и може би да открият такава любов, която е всичко в този живот. Но също така и не се боя да умра, защото вярвам в отвъдния живот и в него аз ще бъда отново с него. Завинаги, както и трябва да бъде.

Тя млъкна, когато в стаята нещо се размърда. Екщайн я наблюдаваше как се придвижи бързо до едно малко момиченце, което лежеше по гръб и стенеше в съня си. Доминик докосна челото на детето и Екщайн отличи бялата ѝ длан върху черното челце, блестящо от треската. Сестрата отвори манерка, повдигна главата на момиченцето и му помогна да пийне, после я успокои на френски и я покри с памучния чаршаф.

Екщайн искаше да избяга, да скочи и да изчезне от този ад на отчаяние, да се върне в своя дом в Йерусалим и да се заключи там със Симона и Орен, за да не излезе отвътре, докато не се възцари мир в целия свят. Но знаеше, както Доминик за любовта си, че всичко това е една илюзия, която никога няма да се сбъдне.

Той поклати глава и погледна светещия циферблат на часовника си. Почивката му свърши и той беше благодарен, че има оправдание да си тръгне. Загаси цигарата си, взе пистолета и стана. Тогава чу първия изстрел.

Беше далечен, вероятно опит на снайперист или на Бернд, изнервен на поста си при портала, но той накара Екщайн да се вцепени като преследвана сърна. Обърна поглед към Доминик. Не беше сигурен, че наистина е буден и действително е чул нещо, но очите ѝ му казаха, че всичко е напълно реално. Откъм тъмния ъгъл на голямата стая Макс внезапно скочи от мястото, където беше се строполил изтощен след дългите часове грижи за болните. Държеше пистолета си и бършеше очи с ръкава на ризата си.

— Атака ли е? — попита бързо той, но преди Ейтан да успее да отговори, някъде наблизна се разнесе яростна стрелба. Двата мъже се сблъскаха в бързината да излязат през отвора на вратата.

Тръгнаха из тъмния лагер, като въртяха глави с наострени като сонари уши, защото стрелбата беше затихнала за миг. После се чу отново. Дълги откоси от автомат, смесени с откъслечни единични изстрели. Идеше откъм отвора на подковата, където Бернд и Манчестър пазеха ограждението. След това видяха блясъка на изстрелите откъм плитката долина отвъд бодливата тел и силуетите на двамата наемници. Внезапно се появи Баум, който тичешком махна на Екщайн.

— *Кадима!*^[1] Глупаците се опитват да нападнат фронтално!

Крумлов следваше Баум отблизо. Държеше два пистолета „Макаров“ и тичаше, стиснал ги в ръце като едновременен американски шериф.

— Не бъди толкова сигурен! — изкрещя Екщайн към партньора си. — Може да е за заблуда. — И докато едрата фигура на Баум се носеше към бодливата тел, той разпери ръце и посочи встрани.

— Тогава прикривай фланговете — изкрещя Бени. Екщайн и Макс се спогледаха, после веднага се разделиха и всеки от тях започна да се катери по изпочупените камъни на крепостта, които оформяха страничната част на подковата.

Екщайн разкъса джинсите си и кожата на краката, докато се катереше отляво, но не почувства нищо и от силното задъхване едва чуваше зачестилата стрелба. Когато стигна горе, залегна по корем върху острите каменни блокове и се взря към долината.

Да, те бяха там, но както каза Баум, се бяха хвърлили в глупава фронтална атака, без да заобиколят по фланговете или да си осигурят прикриващ огън. Може да се дължеше просто на глупост, незнание или нахалство, но само около двадесетина бунтовници тичаха през тъмната долина и стреляха с автоматите си към отвора на подковата, викайки като луди. В отговор Екщайн чуваше как Бернд и Манчестър отговарят с кратки, премерени откоси от своите „Узи“ и „Стърлинг“. Тъй като всеки четвърти куршум беше трасиращ, червените ивици летяха към бунтовниците и искряха от ударите в камъните, оформяйки странна мрежа от ужасни светкавици, бляскащи в нощта.

Екщайн се изправи, защото нямаше да може да пълзи бързо по камъните. Заскача тромаво от камък на камък, за да се приближи по стената към главния портал. Трепна, когато Дюбе внезапно откри огън с леката си картечница някъде отзад и отгоре. Погледна назад и видя белгиеца, легнал върху покрива на крепостта да се прицелва внимателно надолу, малко над главите на другарите си. Тежките, 7,62-калиброви куршуми осветяваха дълги, червени ивици като лазерни лъчи, а гърмежите на картечницата и дрънкането на гилзите ѝ заглушаваха всички други гърмежи и викове откъм лагера долу. Баум и Крумлов бяха стигнали главния портал, но тъй като имаха само пистолети, заеха позиции зад порутените камъни отстрани и зачакаха, докато бунтовниците се приближат, за да бъдат полезни с изстрелите си. Екщайн погледна към другата страна на лагера. Между трасиращите линии от куршумите на Дюбе зърна Макс, който се придвижваше напред като него.

Той стигна куличката в края на стената, но тя всъщност отдавна се беше срутила и представляваше само купчина камъни. Екщайн се спусна надолу, намери място за краката си и се облегна на лявата си страна. Протегна треперещите си ръце между два големи камъка и стисна здраво пистолета, като примижа, за да открие мишена в нощта.

Преди да е успял да стреля, бунтовниците внезапно залегнаха едновременно, може би на сто метра разстояние. Прекратиха огъня си и потърсиха възможно най-добрите прикрития. За момент ехото на престрелката заглъхна и Екщайн успя ясно да чуе тежкото дишане и ругатни на другарите си, смесено с щракането на метала, докато те преглеждаха и презареждаха оръжията си.

— Хайде, тъпи копелета — прегракнало съскаше Манчестър. — Елате да вкусите от куршумите на нейно величество.

Беше странно да чуе шовинистичното изказване на британеца по отношение на личното му оръжие, но Екщайн разбра, че наемникът просто е ужасно изплашен и пълен с адреналин.

— Да, елате насам, свини такива — извика по-високо Бернд на немски.

Последва безкрайно дълга тишина, докато димът от стрелбата се разпръсна от лекия полъх на предутринния бриз. Екщайн обаче не хранеше илюзии, че бунтовниците са размислили и ще се оттеглят. Те без съмнение са намерили мъртвите си другари на пътя недалеч от

долината и сега искаха да пролеят кръвта на убийците. Нищо нямаше да ги спре.

Той отпусна лакти, за да успокои напрежението на мускулите си, и погледна надолу, за да огледа отбранителния периметър. Най-близо до него се намираше Баум, който надничаше иззад колоната, върху която се беше покатерил Екщайн. Пистолетът му беше готов за стрелба. Вдясно от Баум Бернд лежеше зад купчина камъни, проврял дулото на узито си през навивките бодлива тел. На пет метра по-нататък Манчестър беше заел същата позиция. Крумлов беше застанал огледално на Баум при другата колона на портала, а над него Макс се беше свил зад втората куличка на стената.

— Готвят се да ни превземат — каза Баум.

— Откъде знаеш? — прошепна Крумлов.

— Това е мълчанието преди жестоко насилие — отекна гласът на Макс от тъмнината.

— Дали имат и тежко оръжие? — зачуди се на глас Екщайн.

— Ако го имаха, щяха да ни нападнат първо с него, скъпи — отговори му Манчестър.

— Обаче там има РПГ — изсумтя Бернд. — Помирисвам го.

— Никога не възразявай на нюха на германския нос — съгласи се Баум.

— Прав сте, господин полковник. — Бернд измъкна от джоба си една граната.

— Не стреляйте, докато не започна аз — заповяда Баум. — А после започнете да стреляте бързо и всички заедно.

Екщайн опита да се настани по-удобно. По челото му течеше пот и се събираше над веждите, а мускулите на гърба му се бяха свили в болезнен възел. За миг си помисли как ли ще се защити Доминик с децата вътре в крепостта, но реши, че Ян вероятно ѝ е дал и на нея пистолет. Това, заедно със стоическите ѝ възгледи за смъртта и живота в отвъдното, би я направило по-опасна от когото и да било.

Дебел пласт облаци беше закрил звездите и сега Екщайн не виждаше никой от хората на Моботе в тъмната долина. Но внезапно се чу продължителен шум като от змия, пълзяща по суха трева, и разбра, че бунтовниците се изправят.

Някой там извика прегракнало и атаката започна. Първо стреля един автомат, а после цяла редица дула засвяткаха и бунтовниците

затичаха приведени напред. Зелени трасиращи следи блестяха откъм тъмнината и се удряха в камъните на крепостта. Екщайн се приведе, опита да успокои триъгълника на тритиевия си мерник и се прицели веднага зад стрелящото дуло на един от бунтовниците. Зачака сигнала на Бени, защото знаеше, че Баум иска хората му да стрелят заедно и с всичките си оръжия. Чака дълго. Цялото му тяло започна да се тресе от напрежението. Чувстваше, че ще експлодира, ако Баум не им разреши да стрелят скоро.

— Сега! — изрева Баум и всички в редицата откриха огън с автомати, пистолети и леката картечница на Дюбе. Екщайн започна да дърпа спусъка и веднага оглуша от собствените си изстрели. Ушите му сякаш бяха запушени с памук, китките му подскачаха, а очите му примижаваха срещу ослепително белите светкавици от собственото му дуло.

Чу викове откъм бунтовниците. Някои от ярост, други от ужас и болка, но продължи да стреля, като се прицелваше точно и само в сигурни мишени сред призрачните сенки, които подскачаха и залитаха напред. Трепна силно, когато ярка светкавица избухна на тридесет метра пред портала, и бързо погледна надолу. Видя Бернд застанал в пълен ръст да хвърля ръчни гранати, докато Манчестър го прикрива с дълги откоси от автомата си. Малко зад тях Крумлов стреляше с двата си пистолета, а над него Екщайн виждаше изстрелите от пистолета на Макс. После Бени се появи иззад прикритието си и притича към Бернд, за да го прикрие откъм левия фланг.

Пистолетът на Екщайн замлъкна, което никак не беше добре, защото му оставаха само два пълнителя в джобовете.

— Пълнител! — извика той рефлексивно, както го бяха обучавали, и бързо освободи празния, пъхна го в джоба на панталона и зареди нов. Кой знае защо картечницата на Дюбе беше замлъкнала и Екщайн погледна назад. Видя как едрият белгиец скача от покрива на крепостта в двора. Картечницата беше доста тежка, но Дюбе я държеше като пластмасова играчка и хукна напред с грацията на Джийн Кели.

Оживелите бунтовници продължиха нападението си, макар инерцията им да се беше изчерпала. Екщайн започна отново да стреля. Гранатите на Бернд вземаха жертвите си, но вражеските автомати бяха мощни, не спираха стрелбата и тежките руски куршуми пицяха из

въздуха и искряха от ударите в камъните. С периферното си зрение Екщайн видя Макс да пада назад, а после докторът се строполи на земята отвън, точно пред бодливата тел. Екщайн се изви и веднага започна да се спуска от мястото си, но Крумлов се оказа по-бърз.

Чехът хвана телта и я вдигна, за да се промъкне под нея. Екщайн не чуваше какво вика той, когато изскочи навън, продължавайки да стреля с двата пистолета. Картината беше достатъчно страшна, за да задържи погледа на Екщайн, докато Крумлов изпразни пистолета в дясната си ръка, пхна го под колана си, сграбчи падналия Макс за яката на ризата и го издърпа назад през бодливата тел в лагера.

Внезапно се появи Дюбе, който скочи с картечницата си от ниската странична ограда, викайки яростно:

— Ер-Пе-Ге!

Всички се прилепиха към земята, докато руското оръжие изрева някъде отпред, а после вторичната експлозия гръмна в лагера. Силен пламък освети двора, когато резервоарът на лендроувъра избухна и за миг бранители и нападатели останаха неподвижни, сякаш внезапно някой е променил правилата на играта.

— Проклетата ми кола! — изрева Дюбе, изправи се, подпря картечницата на хълбока си и започна да стреля като луд през телта.

— Сега или никога, другари! — извика Баум и Екщайн разбра, че полковникът се готви да използва традиционната израелска тактика. Когато те превъзхождат по брой и оръжия, атакувай! Колкото можеше по-бързо, Екщайн се спусна от последните камъни на стената и падна на земята до Баум. Полковникът скочи към бодливата тел и я дръпна настрана. Бернд хвърли още една граната, грабна узито си и когато Баум изкрещя „След мен!“, хукна подире му.

Нападнаха заедно, инстинктивно пристъпвайки в редица, тъй като всички бяха военни и този танц на смъртта беше техен общ език. Дюбе и картечницата му бяха по средата, всички тичаха, стреляха и крещяха обидни думи. Екщайн не виждаше по-далеч от дулото на пистолета си, но в бой е винаги така. Нищо не се вижда или забелязва освен бързото подскачане на насоченото оръжие. Дулата на автоматите стреляха срещу тях в нощта, но сега никой не мислеше за тях. Сега всички само нападаха, тичаха и стреляха във всичко, което се движи, с надеждата, че когато най-накрая стигнат до врага, никой няма да бъде сам, за да му пръснат главата и да го пратят на онзи свят.

Внезапно всичко свърши. Дюбе беше спрял и не стреляше, Бени беше малко зад него заедно с Манчестър, макар че британецът пушна един последен откос към нищото. Екщайн се намираше на левия фланг на неравната редица, пистолетът му отново беше празен и той едва дишаше. В долината виждаше няколко бягащи фигури на последните бунтовници, които тичаха в тъмнината, но не погледна към пръснатите наблизко мъртви тела на останалите врагове.

Внезапно му прилоша, гърлото му се стегна и той се сви. Изригна струя течност, после изтри устата си с ръкав и се изправи. Дюбе още държеше картечницата си насочена към долината, но Баум и Манчестър гледаха назад към портала.

Бернд лежеше по лице в прахта по средата на пътя между телената ограда и мястото, където бяха спрели. Крумлов беше коленичил над едрия германец, но не си направи труда да го докосне, а вдигна глава и погледна Манчестър.

Британецът изстена мъчително като разкъсан и хукна към приятеля си. Всички останали като че вече знаеха, че дните и нощите на тази странна двойка вече са стигнали до своя край...

Прибраха тялото на Бернд в лагера и го поставиха на земята, недалеч от ранения Макс. Куршум от автомат го беше улучил в стомаха. Раната сама по себе си не беше смъртоносна, но куршумът беше излязъл през другата му плешка. Той дишаше хрипливо, подпрян в скута на Доминик. Французойката погледна Баум, когато се приближи, и от очите ѝ той разбра, че Макс ще умре.

Манчестър седна на земята до германския си другар. Гледаше безсмислено, от раната на челото му се точеше тънка струйка кръв и капеше от носа му. Дюбе остана извън лагера, за да събере оръжията на бунтовниците. Чуваше се как псува, когато намери повредено оръжие. После легна на земята зад картечницата си и зачака. Екщайн и Крумлов се приближиха до Баум. Оформиха малка група около ранения доктор. Макс погледна към Крумлов.

— Ти си много силен човек. — Макс опита да се усмихне на чеха. — Аз не съм лек, а ти ме издърпа като парцалена кукла. — Той се закашля силно и всички го слушаха в мъчително мълчание. — Благодаря ти.

— Недей да ми благодариш — отговори Крумлов. — Беше рефлекс. — Той погледна към Екщайн.

Децата бяха започнали да излизат от помещението в крепостта. Стояха на малки групички, но доста назад. Не смееха да приближат и да пречат на странните действия на възрастните. Бени ги посочи с глава.

— Трябва да ги измъкнем оттук. Веднага.

Крумлов погледна към продължаващия да гори лендровър и им го показа.

— Как? — зачуди се той. Гумите и кабината на джипа „Рено“ също бяха надупчени от куршуми.

— Пеша — каза Баум. — Ще ги разделим на две групи и ще ги поведем пеша.

— Това не е възможно — запротестира Доминик. — Няма да преживеят подобен поход.

— Няма да оживеят и тук — въздъхна Макс, а тя го поддържаше, докато нова, ужасна кашлица разкъса тялото му. — Вземете всички лекарства — успя да каже той. — Използвай аспирина само при треска, „Ломотилс“ за дизентерия... по половин таблетка на равни интервали... И вземете колкото можете да носите вода.

— Така ще направим — каза Бени и бавно се изправи.

Макс се изпъна. Никой не помръдна, докато тялото му се тресеше и той се бореше с болката и вътрешните кръвоизливи, които бързо го изтощаваха. После той се отпусна и успя да си поеме дъх с хрипове, а когато заговори, гласът му като че идеше много отдалеч.

— Екщайн — прошепна той и опита да вдигне ръка. Екщайн бързо се приближи и подгъна коляно до него. Той хвана ръката на Макс. Ръкостискането му беше още силно, но само за миг. Макс успя да премести присвитите си очи от Екщайн към Крумлов и после обратно към Ейтан. — Заведи го у дома — прошепна той на Екщайн на майчиния им език. — Заведи го...

След това умря.

[1] Напред! (иврит). — Б.пр. ↑

14.
КУНЗУЛА
8 МАЙ

Майор Фелдхайм се беше съгласил да се срещне с Амин Моботе на зазоряване, но докато гледаше първите лъчи да пронизват дърветата в гората, разбра, че вече мрази всеки изгрев. През изминалите двадесет години беше виждал почти всеки изгрев, защото такъв беше примитивният живот на армейския офицер. Спокойно можеше да си живее и без блясъка на утринната роса и веселото чуруликане на птичките.

Той вече мечтаеше да се освободи от оковите на подреденото си съществуване, да се събужда късно до някоя баварска блондинка, да се мотае из големия кабинет на своята „Резиденция Фелдхайм“, която скоро ще има, и да отпива от чашката черно кафе, облечен в копринен халат. Но майорът не разбираше, че тези преждевременни фантазии всъщност са опасни за него, защото по този начин губи част от остротата на стратегическото си мислене. Заприличваше на актьор, който играе досадна роля, а когато действаш по инерция, рядко можеш да усетиш истинската заплаха за изпълнението си.

С нахалството на дуелист, който чувства превъзходството си, Фелдхайм чакаше ръководителя на бунтовниците в сухата гора малко на юг от езерото Тана. Бронираната служебна кола на австриеца можеше лесно да бъде забелязана, защото белият метал блестеше под слънчевите лъчи, проникващи през дърветата. Моботе и двамата му телохранители се приближиха до него под сянката, като вдигаха прах по пътеката към нея.

Сега Моботе беше облечен в италианска камуфлажна блуза. Ръкавите бяха отрязани и отдолу се виждаха едрите мускули на ръцете и раменете му. На широкия му колан висеше автоматичен пистолет „Колт“ 44-ти калибър с обкована със седеф дръжка. Макар че настоящото му примирие със слабото правителство в Адис продължаваше, той обикновено се придвижваше само нощем. Затова тази среща също беше неприятно изключение. Не беше вързал

обичайната кафия около врата си, тъй като белотата ѝ би могла да изкуши някой амбициозен снайперист от армията на Етиопската народна република.

Моботе спря до колата на Фелдхайм, стъпи с едната си бота върху близкия камък и застана в поза като Фидел. Беше преживял боя през нощта и големите му очи изглеждаха блестящи и зачервени. Мирис на пот и барут се носеше от униформата му. Големите му длани бяха покрити с мехури, тъй като беше участвал в погребването на убитите му бойци. Сега вече не приличаше на онзи Моботе, който пристигна в Бахир Дар като просяк пред вратата на Фелдхайм.

Австриецът огледа госта си, но не си направи труда да го уважи и си остана седнал в откритата си служебна кола.

— Как си? — попита австриецът на езика оромина.

— Добре — отвърна спокойно и без да се впечатли от употребата на родния му език Моботе. Изглежда Фелдхайм накриво, сякаш е пустинен питон.

— Е, колко души пожертва? — намести се Фелдхайм в седалката, извади пакет цигари и запали, без да предложи на някой от африканците. Моботе се смръщи и изглежда чистата и изгладена униформа на австриеца. Собствените му дрехи бяха изцапани със засъхнала кал и кръв и дразнеха кожата му при всяко движение.

— Трима на пътя и още седмина по време на атаката — отговори Моботе.

— Много добре — кимна Фелдхайм, хванал цигарата си като филмов герой. — Вече имаме африканци, убити от израелските евреи. Това ще ни бъде полезно при тайните преговори.

— Работата не е толкова проста — прекъсна го Моботе и се почеса по гърдите. — Мисля, че моите хора са убили поне двама от техните.

— Наистина ли? Впечатлен съм.

— Моите бойци не си падат по тактическите игрички, на които ти толкова се възхищаваш, майор Фелдхайм — изръмжа Моботе, макар да се мъчеше да потисне своята неприязън. Пръстите му докоснаха седефената дръжка на автоматичния пистолет и Фелдхайм погледна оръжието.

— Това се подразбира, полковник. Но пък беше много важен първоначален етап от целия процес. — Австриецът посочи нагоре

между дърветата. — Те ще бъдат възнаградени в рая.

— Те бяха възнаградени тук, на земята, от съпругите си — каза Моботе. — Но сега съпругите им са вдовици.

Фелдхайм изгледа за миг африканеца, после разбра думите му и кимна.

— Тогава вдовиците им също ще бъдат възнаградени. С част от питата.

— Питата...

— Ще получат нещо като застраховка „Живот“ за мъжете си.

— Искаш да кажеш награда заради смъртта им.

— Да.

Фелдхайм загаси цигарата с чистата си платнена бота, после скочи от колата, хванал в ръка къса пръчка, подобна на камшик за езда. Моботе не разбра приликата, защото никога не беше чувал за любовта на представителите на германската раса към мускулести коне и камшици. Австриецът се поразходи по прашната земя, бутна настрани с пръчката няколко сухи листа и започна да чертае.

— Това е техният лагер. Крепостта, която, предполагам, вече са напуснали.

— Да — отвърна Моботе. — Измъкнаха се на две групи. Едната тръгна на север, а другата на североизток.

— Те ще искат да измъкнат чеха — каза Фелдхайм. — Но Етиопия е нещо като съюзник на Израел и те няма да нарушат въздушното ѝ пространство.

Моботе се намръщи.

— Моля те, говори по-просто, майоре. Днес съм малко нервен.

— Не могат да изминат пеша целия път до морето. Ще им трябва самолет, за да се измъкнат. — Фелдхайм драсна една линия на север от приспособеното сиропиталище на Крумлов към границата с Еритрея отгатак Гондар. — Ще се опитат да пресекат границата към място, което смятат безопасно за кацане на самолет.

Моботе бавно пристъпи пред австриеца и погледна грубия му чертеж в прахта.

— Не виждам смисъла. Израелците почти нямат никакви отношения с Еритрея.

— Поради което не им пука от това, че ще нарушат границите ѝ.

— Да. — Сега Моботе разбра и кимна. — Тогава работата е проста. Ние можем да ги хванем всички, включително и децата, доста преди да стигнат до мястото.

Фелдхайм се изправи и изгупа длани. Поусмихна се.

— Сигурен съм, че можете, но аз имам нов план.

Моботе го погледна.

— Какъв?

— Няма нужда да хващате децата.

Сякаш облак се спусна върху лицето на Моботе. Беше заповядал да се нападне сиропиталището и изгубил няколко от най-добрите си бойци, а сега този европеец казва, че всичко е било напразно. Моботе опипа дългия белег от куршум върху лявата си буза. Правеше го винаги, когато имаше опасност яростта му да избухне. Изпъна се в цял ръст.

— Да не би да твърдиш, че нападението ни е било напразно?

— Нищо подобно — бързо размаха ръка Фелдхайм. — Нападнахте ги, за да ги накарате да излязат. И постигнахте блестящ успех. Ние всъщност нямаме намерение да ги избием до крак.

— Ние... — изсумтя Моботе.

— Снощи премислих отново всичко и внезапно разбрах — бързо продължи Фелдхайм, като започна да се разхожда и потупва с пръчката бедрото си. — Израелското правителство може да плати милион за тези проклетни дечица. А може и да не плати. Но пазарлъкът ще бъде дълъг и може да ни се отрази зле.

— Как така?

Фелдхайм се обърна към африканеца и заговори с тон на превъзходство:

— Израелците са много странни по отношение на публичността. Те може да открият лекарство против рак, а да го представят едва ли не като медицински провал.

Моботе кимна, защото всъщност познаваше достатъчно добре световната политика и още по-добре проблемите на държавите от Близкия изток.

— Обаче, ако успеете да хванете децата и да ги задържите заради откуп, евреите могат да намерят начин да привлекат вниманието на Цялата световна общественост — вдигна пръст Фелдхайм. — Могат да обявят, че Фронтът за освобождение „Оромо“ е взел за заложници

болни дечица, а това ще опропасти напълно твоята кауза. Тогава всички ще погледнат с лошо око на вашата борба за независимост.

— Точно от това се страхувам. — Лицето на Моботе отново потъмня. — Това никак не е добре.

— Да. Не е добре. Обаче в тази шепа лайна има скрити по-ценни неща.

— Продължавай.

— Както ти казах преди, за главата на Крумлов има определена цена. Не е много голяма сума, но както руското разузнаване, така и чешката държавна сигурност го искат мъртъв. Това обаче не е само защото е дезертирал от родината и от работата си. И изглежда, израелците се опитват да го спасят. Значи той притежава някаква информация. Стойността му като пленник може да се окаже доста по-висока от тази на трупа му.

— Сега започвам да разбирам — каза Моботе. — Искаш да го хванем жив.

— Точно така. Но той е само сапфир. Диамантите са още по-скъпи. — Фелдхайм отиде до колата и взе един плик от предната седалка. Отвори го и го подаде на Моботе. — Като командващ от страна на ООН в района в моя власт е да поискам наблюдение на подозрителни лица. Тези снимки са направени на летището в Адис преди няколко дни.

Моботе бръкна в плика и извади няколко черно-бели снимки. Гледа ги дълго, а после повика един от телохранителите си. Сержантът кимна бързо към снимките и каза нещо на езика оромина.

— Плешивият и русият — каза Моботе. — Те са двамата мъже, които пристигнаха в лагера на Крумлов преди няколко дни. Но те не са труповете, които изровихме. Те са тръгнали с останалите.

— Да — каза Фелдхайм. — Сега ще разбереш защо знанието е сила. Добре известен е фактът, че израелската армия е готова почти на всичко, за да прибере изчезнал, пленен или дори убит войник от бойното поле. Това е глупава емоционалност, но те са си такива. Разменяли са стотици палестински затворници за трупа на един-единствен редник. През годините са похарчили безброй милиони за мисии на командоси и тайни подкупи, за да си приберат един помощник-пилот, свален в Ливан през 1986 година. Всеки знае, че той

гние в един затвор в Техеран, но те продължават да се опитват да си го върнат.

— Значи искаш аз да пленя и тези мъже — каза Моботе.

— Да. С колко бойци разполагаш?

— Близо сто.

— Добре. Раздели ги на групи и последвай тези откачени екскурзианти. Ако можеш, убий някои от тях, но внимавай да не ти избягат. Трябва да ми доведеш Крумлов жив и поне един от тези двамата мъже.

— А после?

— Само след няколко седмици ти ще разполагаш с достатъчно пари за храната и оръжията, от които имаш нужда. А аз ще разполагам с необходимото, за да напусна завинаги тази игра. Честно е, нали?

Моботе се замисли за миг, докато разглеждаше снимките на Екщайн и Баум. Неприятна задача е да отвлича и да изнудва, но такива са правилата на войната. Пък и както казва австриецът, освобождението няма морална цена.

— Договорихме се — каза той и протегна едрата си длан. Фелдхайм я погледна, трепна от вида на полепналата по нея прах и засъхнала кръв, и си помисли за всички болести, разпространени в Африка. Но преглътна погнусата си и запечата уговорката със силно ръкостискане.

— Както казах — усмихна се Фелдхайм, — израелците могат да платят милион за тези тъпи дечурлига. Но със сигурност ще платят десет пъти повече за връщането на един от агентите си.

— Работата може да се окаже трудна — предупреди го Моботе. — Те се биха здравата и пак ще се отбраняват. Ще хванем един, но може и да не бъде цял.

Като каза това, африканецът обърна гръб на Фелдхайм и кимна на хората си. Тримата се отдалечиха в гората.

— Не се бой, полковник Моботе — извика подире му Фелдхайм, докато вадеше кърпа от джоба си, за да изтрие дланта си. — Евреите ще платят, за да си го получат, независимо дали е само овъглен череп и чувал с кости.

Моботе спря и се обърна. Изглежда внимателно „партньора“ си.

— Аз не се боя, майоре — каза той. — Оставям това чувство за теб.

След това изчезна заедно с хората си в Кунзула.

15. ГУБА 9 МАЙ

Когато си изминал над тридесет километра из тези планини, болката ти става приятел. Щом тялото ти започва да се предава от обезводняването, мускулите ти да се напрягат, дробовете ти да са сухи като лятна слама, болката е врагът, когото трябва да победиш, и съюзник на упоритата ти душа. Ако не можеш да спреш, тя е звярът, който те гони, единственото сетиво. Защото погледът ти е замъглен от течната сол на потта, езикът ти не усеща вкус и е като посипан с пепел, а ушите ти не чуват друго освен ударите на собственото ти сърце и хрипливото ти дишане.

Но в познатото усещане се крие успокоение и ако подобен поход е част от професията ти, тогава степените на страданието са приятни като самобичуването за монаха. Ти вече знаеш, че ризата ти ще потъмнее от пот и по местата, където те притискат презрамките на раницата или оръжието, скоро ще има ивици изсъхнала бяла сол. Ако не си успял да поставиш медицински лепенки върху зърната на гърдите си, те скоро ще се напукат и кръвта ще залепне за ризата, а там, където коланът пристяга панталона ти, кожата ще бъде протрита като с шкурка. Ако не си успял да напудриш слабините си, след хиляда стъпки тестисите ти и вътрешността на бедрата ще почервенеят и ще се протрият. Мехурите по краката ще напълнят чорапите ти с кървава течност, но ти няма да смееш да събуеш ботите си, защото след това изобщо не би могъл да ги обуеш отново. Ако си почиваш, ще останеш прав и ще продължаваш да се движиш, за да излъжеш мускулите на болезнените си крака. В противен случай те ще се превърнат в болезнени възли и ще те осакатят със спазмите, от които не би могъл да се отървеш освен с помощта на силните ръце на други двама мъже. Никога, в никакъв случай не бива да лягаш.

Екщайн, разбира се, беше ходил много по-дълго от сега. Като офицер в парашутните войски беше водил взводове бойци по деветдесеткилометрови маршрути. Мъките им траеха от оръжейната

база в Джулис чак до Западната стена на Йерусалим. Вече не можеше да преброи тактическите походи, в които беше участвал като низш офицер, и походите с пълно бойно снаряжение през пустинята Синай като новобранец. Но при всяко от онези събития успехът беше гарантиран от традиционни фактори. Имаше го напрежението, защото човек не може да предаде другарите си и да иска да го носят. Освен това я имаше и инерцията, защото онези походи се провеждаха с бърз ход, близък до тичане.

Но тази нощ в Африка Екщайн се чудеше дали ще успее. Нямаше бойни другари, за да поддържат духа му, а за скорост и дума не можеше да става, защото другарите му бяха деца.

Тръгването от сиропиталището на Крумлов стана сравнително безпроблемно. Докато Доминик внимателно разпределяше децата на две групи с еднаква физическа издръжливост, мъжете бързо погребяха Макс и Бернд. А после под светлината на горящите автомобили Баум и Екщайн разгърнаха картата си и избраха разстоянията за походите, времето и местата за евентуални срещи. Главният акумулатор на саткома беше почти изтощен, резервният беше ударен от куршум, но те успяха да направят последен контакт за координиране на действията, след което останаха без връзка още преди зазоряване.

Екщайн, Доминик и Дюбе водеха със себе си тридесет и две деца и първоначално пътят беше лек, все надолу към Уонбера. Стомасите на децата бяха пълни с храна и слаб чай, приготвени набързо от медицинската сестра, а промяната на плановете и новото приключение ги бяха направили енергични и весели, поради което те почти притичваха пред мрачните възрастни по хладните долини преди зазоряване. Поради някакъв неочакван обрат на съдбата един фермер с трактор, влаещ дълга платформа със сено, спря и предложи на странната група превоз. И така през целия ден те се возиха покрай брега на Синия Нил чак до подножието на планините, които се издигаха към Губа. Но там фермерът стигна в дома си и привечер пътешествието наистина започна.

Сега крачеха вече почти шест часа, все нагоре. Радостта от напразната им надежда изгасна. Екщайн чувстваше, че е на края на силите си, наведен напред, притиснал длани към колената си, за да им помага при всяка мъчителна стъпка нагоре. Беше си направил раница от платнен чувал с дупки за краката в долния край и отвори горе, през

които прекара ръцете си. Вътре спеше Двора Йоани, седемгодишно момиченце, тежащо по-малко от двадесет килограма. Крачетата ѝ, обути в сандали, се клатеха около кръста му, а челото ѝ се удряше в гърба му. За противотежест собствената му раница висеше пред гърдите му. През деня си беше покрил главата с кафията на един от убитите въстаници, а узито на Бернд и амуниците останаха скрити в раницата. Сега шалът беше увит около врата му, а узито висеше на шията. Той постави длан върху хладната стомана на оръжието, а с другата ръка хвана китката на Ади и дръпна детето до себе си.

Малко зад Екщайн Доминик също носеше болно дете в приспособен като раница чувал и Екщайн се чудеше как тя не изостана, нито се оплака поне веднъж. Останалите деца ги следваха в крива редица, а Дюбе вървеше накрая, стиснал автомат в една ръка и понесъл на гръб най-едрото от децата. Белгиецът се присъедини към тази група по заповед на Крумлов. С нежелание се раздели с господаря си, но беше мълчалив и силен като муле. След всеки изминат километър вдигаше поредното дете, докато всяко от тях успя да си почине на гърба му.

Все пак напредъкът им не беше такъв, че да обещава успех. Не вървяха ритмично и често децата изоставаха, падаха, кашляха, понякога сядаха без предупреждение и Екщайн се принуждаваше да спира и да чака, докато редицата се оформи отново и тръгнат напред. Беше деморализиращо като принудителен поход след битка, когато целта е само да се пренесат достатъчно бързо ранените, за да се осигури оживяването им. Тук обаче нямаше да ги чакат с превоз, няма да има полева болница, нито хеликоптери, готови да ги отнесат към безопасно място. Тук има само планини и часове и може би среща с Бени, ако имат много, много късмет поне още един ден.

Нощта беше дълбока и студена, а потта на Екщайн се изпаряваше от горещината на собственото му тяло. Сякаш се намираше на върха на света. Черните планини се издигаха към небето, звездите бяха толкова ярки, че храстите и скалите хвърляха сенки върху козята пътека, по която се придвижваха. При всяка нова височина, която достигаха, той спираше, за да определи местоположението на групата по компаса, после определяше посоката и продължаваха да вървят. Опитваше се да не поглежда назад към изминатия път, защото вече знаеше, че ги преследват, но не можеше да

напредва по-бързо, а ако види как бунтовниците се приближават, само би се притеснил още повече. Малко по-рано Дюбе беше притичал до него, докосна го по лакътя и посочи с пръст назад. Екщайн беше взел уреда за нощно виждане на Макс и огледа подножието на планината. Видя блясъка на оръжията в далечината. Проверката на всеки час му показва, че преследвачите се държат на разстояние като койоти, преследващи ранено животно. Беше изнервящо, но засега не твърде заплашително. Когато Екщайн реши да си починат през нощта, което трябваше да стане скоро, щеше да се помъчи да разбере истинските намерения на противника.

— Изморен съм, Ейтан.

Шепотът на Ади го стресна, защото при подобни походи изпадаше в състояние на полумедитация, което го освобождаваше от физическата болка на тялото. Освен това никое от децата не беше проговаряло от часове. През деня им позволяваха да пеят и да се смеят, а Доминик им разказваше приказки, за да не забелязват изминатите километри. Нощната бойна дисциплина обаче се оказа съвсем различна за етиопчетата, пък и за което и да било дете, освен израелските. Но изтощението най-накрая си беше казало думата и те вече не шумяха, освен случайно изстенване като от наранено кутре.

— Иши — прошепна в отговор Ейтан, използвайки добре известната амарска дума за успокоение. — Скоро ще спрем. — Усети как Ади дръпна ръката му и погледна надолу. Видя широко отворените очи, които го гледаха въпросително.

— Ти не си ли изморен? — зачуди се Ади.

— Изморен съм.

— Носиш толкова много неща. И освен това Двора Йоани. Ти си много силен.

— Не съм толкова силен. Но съм много упорит.

— Упо-рит? — опита се да повтори думата Ади.

— Ахия. Магаре — подсказа му Екщайн.

Ади кимна и отново замълча, докато Екщайн се взираше напред към върха в другия край на остроото като бръснач било. В източната страна на върха се виждаха три ниски постройките, издигащи се като бледи камъни на фона на обсипаната със звезди тъма. Нямаше нужда Екщайн да поглежда отново компаса. Знаеше, че това е целта му за

тази нощ. Група овчарски колиби, построени много отдавна като знак за армията на Менелик^[1].

— Ейтан? — прошепна отново Ади.

— Да?

— Можеш ли да ми разкажеш за Йерусалим?

Беше странно, защото малките постройки отстрани на върха бяха накарали и Екщайн да си спомни за дома. Може би Ади е виждал рисунки на града в някоя книга или израелците, които са идвали преди и не са успели да го спасят от това чистилице, са му разказвали за него. За миг му се стори, че вижда кръговете от сгради, заобикалящи хълмовете на Юдея, и че усеща аромата на бор, примесен с мириса на пустинен прах.

— Няма друг град като него — прошепна Ейтан. — Той е като един гигантски каменен дворец на върха на планината, а планината е много зелена и мека. Небето почти винаги е синьо, а когато слънцето залязва в края на деня, целият град блести в розово, златно и сребристо. Нощем кулите на крепостта докосват луната и звездите. — Думите на Ейтан се лееха, без да ги обмисля. Той осъзна собствената си носталгия и се помъчи да я потисне.

— Господ винаги ли е там, Ейтан? — попита Ади. — В Йерусалим?

— Господ винаги е там — отвърна Ейтан. „И дяволът също“ — добави мълчаливо, мислейки за откачените религиозни фанатици, които хвърлят камъни по колите, движещи се по време на шабат^[2], сблъсъците между разбунтувани палестинци и граничната полиция на Хълма на Храма, престрелките между терористи и граждани по алеите на Бен Йеуда. Да, Йерусалим е прекрасен и величествен град, пълен с ангели и демони.

— А там аз пак ли ще бъда фаранджи? — попита Ади.

Думата означаваше „чужденец“. Стана му ясно, че Ади никога в краткия си живот не се е чувствал у дома, сякаш наистина не принадлежеше никому и никъде. Единствената му мечта беше да живее в страна, която да го приеме с майчина прегръдка. Никой, когото той познаваше, никога не се беше връщал от Израел, за да му каже истината за фалашите. Че след като са били спасени от ада им в Африка и пренесени в Обетованата земя, все още се сблъскват с ужасни трудности в края на опашката за храна и права в израелската

държава, съставена основно от емигранти. Защото са негри, защото са необразовани, горещи, наивни и мили хора, които с голям труд успяват да си пробият път нагоре сред морето на циничните, блискоизточни спартанци.

Но Екщайн нямаше намерение да разбива надеждите на Ади с грубата реалност, нито пък да омърсява мечтата му с истината. Нямаше смисъл, защото не беше убеден, че някой от тях ще стигне даже до границата с Еритрея, да не говорим за брега на Тел Авив.

— Там ти ще бъдеш цар, Ади — каза той. — Като Соломон.

По-скоро чу, отколкото видя широката усмивка на детето.

Трите каменни колиби се намираха на малка площадка до върха и оформяха нещо като триъгълник върху нея. Беше идеално място за почивка и отбрана, защото към него можеха да се приближат само фронтално, тъй като върхът се издигаше почти вертикално нагоре, като стена от остри гранитни скали и свлачища. Сламените покриви бяха отнесени от вятъра и през натрупаните клони с остатъци от слама се виждаха звездите. Нямаше прозорци, а само груби отвори, а предната стена на най-ниската колиба беше пробита, може би от снаряд. Дупката приличаше на отворена уста. Заедно с останалите две колиби малко по-нагоре по склона, цялата група създаваше впечатлението на грубо издялано лице като онези на остров Тики. Горните колиби оформяха широко отворените очи, а долната — един безкраен писък.

Екщайн приседна върху склона на няколко метра под първата колиба. Подпря лакти върху коленете си и вдигна уреда на Макс за нощно виждане. На тази височина вятърът беше режещ и студен и макар да бе невъзможно да чуе предупредителния шум на невъзможна атака, той остана доволен, че онези, които ги преследват, също са предпочели да почиват. Бяха там, на другия връх, вероятно на около два километра назад, и нахално си бяха запалили огън, за да се стоплят и да си приготвят храна. Минаваше два часа след полунощ и Екщайн беше поел първата смяна на пост. Беше сигурен, че двамата с Дюбе ще могат да пазят на смени. Така поне щяха да оживеят и тази нощ.

Повечето от децата спяха в колибата, намираща се отгоре на запад. Бяха ги нахранили с каша от брашно и боб, приготвена с топлата вода от бидона на Дюбе. Доминик помоли за малко вода, с която да се измие. Дюбе не искаше да използват скъпоценната течност за друго освен за храна и пиене, но Екщайн му напомни, че утре така

или иначе ще трябва да намерят вода, тъй като тази няма да стигне доникъде. След това ѝ напълни една манерка и тя се отдалечи към източната колиба, като взе Ади със себе си.

Сега той отви капачката на бидона и докато пиеше, гледаше блясъка на звездите над главата си. После разкопча ризата си, свали я и изми лицето си с шепа вода. Когато капките потекоха по гърдите му, той затрепери. Спомни си как веднъж като парашутист след петдесеткилометров поход беше излял половината от съдържанието на манерката върху главата си. Заради тази постъпка сержантът после го беше накарал цяла седмица да носи на гърба си бидон с вода. Сега обаче нямаше кой да го накаже за подобен грях и затова той вдигна канчето си в тост към духовете на всички строги сержанти. Изпи течността на един дъх.

Изчака още минута, докато вятърът изсуши кожата и отнесе миризмата на тялото му. После облече ризата си, втвърдена от солта на потта му, но вече изсъхнала. Прибра уреда за нощно виждане, взе узито на Бернд и се върна към първата колиба при Дюбе.

Белгиецът не спеше. Екщайн го намери седнал в ъгъла на каменната колиба, поставил автомата в скута си и изпънал крака. Нямаше достатъчно патрони за леката картечница, за да си струва да я носи, и затова я беше оставил в крепостта. Звездите блестяха през покрива на колибата и осветяваха купчина от пет празни кутийки бира, която за Дюбе явно беше също толкова важна, колкото куршумите. Наемникът отпиваше от шестата и наблюдаваше Екщайн. Накрая явно реши, че тази нощ израелецът не представлява заплаха, и вдигна поглед към звездите.

— Отивам при дяволите, Хартстоун — каза той.

Ейтан помисли, че белгиецът има предвид умората и много алкохол, които е изпил.

— Откажи се от бирата — предложи той, докато си взимаше една от неотворените кутийки и се приближи до отсрещната стена, където да седне и да подпре гръб. Бирата беше топла като урина, но все пак течност.

Дюбе изсумтя.

— Тази ли? — Той се намръщи към кутийката в ръката си и я стисна. Алуминиевото фолио изпука под мазолестите му пръсти. — Глупости. Мога да изпия стотина и пак да се чувствам като младеж.

— Сигурно. — Екщайн отпи, мислейки си колко слаб пияч е той самият. След две бири обикновено беше готов за сън.

Дюбе хвърли кутийката и вдигна автомата от скута си. Екщайн инстинктивно се вцепени, пръстите му посегнаха към узито до бедрото му, но белгиецът извади пълнителя и започна да почиства автомата. Очите му бяха зачервени, но гледаха внимателно през пробития отвор в стената на колибата, докато ръцете му продължаваха самостоятелно работата си.

— Не, говоря ти за ада — каза той. — С огъня и как се викаше?

— Сяра?

— Аха.

Дюбе извади кърпа с камуфлажна щампа от джоба си, разтвори я и постла върху пръстения под. Подреди отгоре ѝ частите на автомата.

— Ти вярваш ли в ада, Хартстоун?

— Аз ли?

— Да, всички вие. Евреите.

Екщайн извади цигари и предложи на Дюбе, който погледна пакета и изръмжа. Екщайн си запали.

— Всъщност не — сви рамене той. — Не вярваме в адския огън, проклятието и всичко останало. Старият завет казва, че ще бъдем наградени или наказани тук, на земята. Там няма нищо определено за живота след смъртта.

Дюбе кимна, измъкна отнякъде малка отвертка и парче трико. Уви върха на отвертката с плата и започна да почиства оръжието.

— Аз убих един свещеник — каза той.

Екщайн спря да пуши и отпусна ръката с цигарата над скута си. Ето какво било. Това е ракът, разяждащ душата на този човек. Вярно, че е бил и раняван. Екщайн беше виждал белезите му, когато копаеше гроба на Ники, съблечен до кръста. Беше виждал белгиеца и да гълта таблетки против киселини като бонбони. Но явно те не бяха лекарството, което да облекчи вътрешната му болка. Някъде в душата си той е религиозен човек и грехът го разяжда.

— Беше в Ангола — продължи Дюбе. — Преди десет години. Работех за онези южноафрикански копелета.

Значи не е обикновен расист. Мразеше всички, но обикновено фокусираше омразата си върху негрите, за да оправдае постъпките си.

— Казаха, че бил терорист. Обаче не беше. Когато идваха при него, той им даваше храна и вода, особено когато бяха ранени или бягаха от нас. А ние бяхме разявени. Нали знаеш, гониш ги седмици наред из гадните храсталаци... После успяваш да свалиш някое животно, а някакъв откачен го открива, преди да си го довършил, превързва го и го освобождава. Разбираш ли?

Екщайн не отговори. Дюбе изсипа патроните от пълнителя и започна да бърше всеки поотделно.

— Аз поисках да го извърша. Отчето имаше малка енория и бяла къщичка там. Караше черно рено. Беше много трудно да стигнеш до него. Винаги го пазеха. Но аз бях добър. Три часа пълзах към къщата, поставих взрив под колата, свързах го със стартера. Проста работа.

Екщайн трепна от огънчето на цигарата, което беше стигнало до пръстите му. Дюбе като че не забеляза.

— Наблюдавахме от храстите. С бинокли. Беше на другата сутрин. Бях щастлив, когато го видях да излиза. После от къщата излезе жена. Черна. С дете. Всички се качиха в колата.

Дюбе не разказа по-нататък. Само продължи да клати глава, докато чистеше вече почистеното оръжие.

— И така — каза накрая, когато сглоби автомата и постави шумно пълнителя. — Вярваш ли в ада?

Екщайн поклати глава.

— Не.

Дюбе изръмжа, сякаш искаше да каже: „Какво ли пък разбираш ти?“

Екщайн също беше убивал, но не по този начин и не невинни хора, за бога. Грешки? О, да. Но жени и деца? Още не. Никога.

„Да — мислеше си той. — Има ад, приятелю. Аз съм бил там, а ти живееш в него. И ако има място след смъртта, където да се пържиш в собствената си вина хиляди години... ти ще попаднеш там. Господ да ти е на помощ.“

Дюбе стана и праметна автомата през рамо.

— Е, може би евреите са прави. — Устните му се изкривиха. — Вие сте Избраният народ. Може би Господ ви казва истината, а лъже всички нас, останалите. — Той пристъпи към зяпналата стена на колибата, спря и заговори, без да се обръща: — Аз ще поема охраната до изгрев. Можеш да легнеш да спиш. Аз не спя.

И излезе, за да остане насаме със себе си. Сам. За момента Екщайн му беше благодарен, че е такъв, какъвто е.

Той бавно поклати глава, доизпи бирата. Мускулите го боляха и трепереха, когато се изправи с труд. Взе узито и праметна раницата си през рамо. Нямахше нужда да тръгва, защото можеше да си почине и тук. Но в момента най-силното чувство за неудобство идеше от възможността Дюбе да го събуди. Не за да го сменя на пост, а за да му признае друг от ужасните си минали грехове. А Екщайн не желаше нищо повече, освен да избяга от това. Поне за няколко часа...

Доминик лежеше върху грубо събрана купчина влажно сено, сама в източната колиба, където до нея дълбоко спеше само Ади, свит в тъмния ъгъл. Беше го завила с един от чувалите, приспособени за носене на по-малките деца. Най-накрая беше успяла да свали чорапите и обувките от изранените си крака.

След известно време петите престанаха да я болят, мускулите на краката ѝ се успокоиха и тя остана да лежи, облечена в джинсите и смачканата бяла блуза, която облече, след като я изпра, доколкото това беше възможно. Сплела пръсти зад тила си, тя гледаше с премрежени очи към звездите. Знаеше, че всички те са твърде близо до смъртта, защото беше видяла как Ейтан и Дюбе се озъртат назад и как се споглеждат с тревогата на закоравели воители. Но не се боеше за себе си, а само за децата и нямаше друг избор, освен да се довери на тези мъже.

Дюбе беше нещо като машина. Неприятен, но сега полезен, както може да служи зло куче, когато е необходимо. Екщайн беше нещо друго, но сега също полезен за нея, защото по възраст и темперамент ѝ напомняше много за мъртвия любим. Тя чувстваше как топлината изпълва тялото ѝ и както винаги, преди да заспи, тя помисли за Етиен.

Доминик не се страхуваше от тялото си, както някои монахини и сестри, които преди не са живели като такива и си спомнят сексуалното удоволствие, както алкохоликът си спомня вкуса на джина. Макар да се беше заклела да е вярна на любовта си към Етиен, тя не беше монахиня, пък и отдавна беше решила, че това няма да пречи на естествените ѝ нужди. Двамата с Етиен бяха имали горещ и спонтанен сексуален живот, пълен с плам и нежност, понякога като

пламък на свещ пред чаша вино, друг път като яростна треска почти на публично място. Той си отиде, но тя нямаше намерение да ограничава биологичните си нужди и да ги държи под катинар.

Все пак, за да не предизвиква съблазън в себе си или другите, тя често си поставяше маска на тъпо безразличие, вдигнала я пред себе си като предупредителен флаг пред всякакви намеци за удоволствията на плътта. Почти лилавите ѝ очи под рошавата дълга, черна коса гледаха сериозно и без да мигат откъм алабастровото лице всеки потенциален съблазнител. Мъжете с наранено самочувствие често решаваха, че сигурно е лесбийка, докато жените смятаха, че е хетеросексуална, но наранена, което беше много по-близо до истината.

Освен това тя се грижеше за дрехите си и след смъртта на Етиен не обличаше нещо, което би намекнало за плътта под тях, нито пък носеше сутиен, който да подчертае младите ѝ гърди. Знаеше, че ако определен тип мъж, носещ физическа прилика с Етиен — силен, рус, с добродушна усмивка, — си направи труда да погледне към гърдите ѝ, тя би могла отново да почувства устните му и да пожелае страстно да изживее спомена.

Затова и никога не обличаше бански костюм.

И така, от шията надолу тя беше безцветна, смачкана и с отпуснати дрехи. Но в едно специално джобче на военния тип яке пазеше един чифт бельо, каквото носеше, когато той беше жив. И когато се чувстваше сигурна и в безопасност, заключена зад здрава врата през нощта или поне в самостоятелна палатка, тя сваляше „униформата“ си и се обличаше в сатен.

Сега това го нямаше и в тази студена нощ на планинския връх тя лежеше мълчаливо и си спомняше как макар никога да не можеше да остане сама, все пак успяваше да си достави удоволствие. Винаги с него, с неговия образ. Спомените ѝ запълваха ръцете, гърдите, бедрата, горещите му устни, съвместната им жажда. Никога не използваше някакъв предмет, защото той беше жив, горещ и трепкащ и живееше в пръстите ѝ, които заместваха всяка част от неговото тяло. Пръстите някак се отделяха от собствената ѝ ръка и се превръщаха в неговата нежност или в страстната му жажда, а тя винаги изпитваше оргазъм с него. Не спираше, докато не се издигне, трепне и извика шепнешком името му.

Често след това плачеше, докато лежеше задъхана, или бързо прибираше бельото, обличаше тениската и джинсите и заспиваше свита на кълбо. По този начин обаче успяваше да се запази за него. Играеше и двете роли и така оставаха двамата в тъмнината. Заедно.

Но тази нощ и на това открито място не можеше да намери подобен подслон за душата си. И докато лежеше будна, с ужас осъзна, че може да изгуби в битката да запази миналото си живо. Ако оживее, може би ще трябва да се примири с факта, че самата тя се променя. А щом като се променя, то и верността ѝ към Етиен може да изчезне. Започна да се надява, че ще умре, и когато усети как очите ѝ се насълзяват, внезапно се стресна и седна, защото Ейтан Екщайн беше застанал пред отворената врата на колибата.

— Извинявай — прошепна силуетът му в тъмнината. — Нямах намерение да те събуждам.

Доминик бързо прекара длан по очите си.

— Няма нищо — прошепна в отговор. — Не спях.

Той остана за момент с раницата в едната си ръка и узито в другата, сякаш очаква разрешение да влезе в покоите на дамата. Главата му се извърна и той посочи с брада към свитата на кълбо фигура на Ади.

— Как е той?

— Много добре — каза Доминик. — Той е силен.

— Да — пристъпи от крак на крак Ейтан. — Щях да спя в другата колиба, но там децата са се свили на купчина и не може да се влезе. — Той се усмихна и сви рамене, а Доминик прибра крака и посочи сламата.

— Можеш да полегнеш тук.

— Благодаря.

Екщайн тихо остави раницата и оръжието до входа на колибата, после си намери място в сенките и седна на известно разстояние от нея. Погледна през вратата на колибата към острите върхове и долините под тях. Помисли си как винаги в живота си е търсил трудния път, най-големите височини, най-опасните улици, най-далечните бойни полета от дома и евентуалната помощ, която би могла да дойде. Твърде дълго беше пазил глупостта на младостта си и винаги, след като успееше да оживее, беше благодарил на съдбата само с кимване. Тази нощ обаче чувстваше трепета на загубата и беше

убеден, че най-накрая се е затворил зад една стена, откъдето няма спасение. Това, което го заобикаляше сега, този вятър и колибата, тази жена и спящото дете, бяха неговите другари в края на пътя.

Той сви колене и подпря лактите си върху тях. Докосна косата си, опипа дължината ѝ, събрана в опашката, която му се струваше толкова глупава сега. Тази нощ плътта и душата му бяха на показ, без фалшиви документи или дрехи, които биха могли да го прикрият.

— Тази коса сигурно ти пречи — прошепна тихо Доминик, за да не събуди Ади. Тя докосна черните къдрици, които падаха върху собствените ѝ рамене. — Моята ми пречи.

— Да — отговори Екщайн. — Омръзнала ми е, но не мисля, че тук мога да намеря бръснар.

Доминик се наведе встрани и затършува из раницата си. Извади голяма пластмасова кутия с нарисуван отгоре ѝ червен кръст, и отвътре измъкна ножица, която блесна под светлината на звездите.

— Каква беше онази история в Библията? — попита тя. — Самсон и...

— Далила. — Екщайн я погледна усмихнат заради наведената настрани глава и пакостливата искрица в очите ѝ. — Тя е отрязала косата на Самсон и е взела силата му. Но мисля, че тук няма такава опасност, защото и без това съм останал без сили.

Доминик се изправи на колене и така се придвижи до Екщайн. Мина зад гърба му. Той не помръдна, когато тя се приближи и се надвеси над него. Пръстите ѝ докоснаха опашката му, а после я сграбчиха здраво.

— Сигурен ли си? — попита тя.

— Моля те — отвърна той след миг. — Режи я.

Затвори очи, когато чу как острието щраква в косата му със звука, с който хирургът прерязва нервен възел. Почувства се странно, сякаш миналото му е ампутирано от пръстите на някакъв дух от женски пол, изпратен да го освободи от неясен товар. Тя протегна ръка и му показа отрязаната опашка като боен трофей. Той обаче не я погледна.

— Не спирай — прошепна Ейтан.

— Останалото не е много дълго.

— Може да се скъси още.

Тя използва тънките си пръсти като гребен, а звукът от рязането звучеше успокоително. Той усещаше как косата се сипе по гърба и раменете на ризата му. Тя работеше нежно, бавно и внимателно, а той беше убеден, че няма да го нарани, защото с тези ножици е почиствала рани на децата, а те ѝ се доверяваха. След известно време тя спря и той отвори очи. Тя беше зад него.

— Мисля, че трябва да си съблечеш ризата — каза му тя.

Екщайн не отговори, но чувстваше биенето на сърцето си, докато разкопчаваше ризата. Опитваше се да не обръща внимание. Чу я как отваря пластмасовата манерка, а после водата потече по косата и раменете му. Раните от презрамките на раницата и оръжието го засмъдяха. После ръцете ѝ се задвижиха по косата и почистиха нежно раните на гърба му. Той затрепери.

Тя изпълзя и застана коленичила пред него. Погледна косата му, премести някои от мокрите кичури, а после отпусна ръце в скута си и кимна.

— Много добре — каза тя и се усмихна. — Малко съм нескромна.

— Благодаря ти — едва чуто отвърна той.

Тя погледа известно време косата му, после очите ѝ се спуснаха към гърдите, а след това се вдигнаха към лицето му. Пръстите ѝ се насочиха към брадата му, но той почувства, че тя сякаш гледа някой друг. Когато се наведе към него, лицето ѝ се размаза пред очите му, а после устните ѝ докоснаха неговите, едната от ръцете ѝ го прегърна зад врата и внезапно двамата се намериха на колене, притиснали лица и впили устни. Бяха се задъхали и сякаш всеки искаше да изсмуче живота на другия.

Тя държеше лицето му с всичка сила, притискаше ушите му с длани и целуваше устните, бузите, очите и челото му. После пръстите ѝ се насочиха към блузата и се опитаха да разкопчечат горното копче. Той отстрани ръцете ѝ и ѝ помогна, като бързо разкопча блузата и я свали от раменете ѝ. В тъмнината не можеше да види тялото или гърдите ѝ, но двамата се притиснаха един към друг, а гърдите ѝ опряха в неговите като възхитителна възглавница.

Съблякоха се един друг бързо и мълчаливо, съзнавайки, че Ади спи тук, но всъщност не се бояха, че ще го събудят. Устните им останаха впити, докато паднаха в сламата. Стискаха ръцете си с всичка

сила, а устните им вкусваха от солта по кожата на другия. Тя привлече главата му към гърдите си и се издигна към него в мига, когато посегна с ръка да го обхване. Той желаше да се впусне и да я целува, да зарови лицето си в нея, но тя го обхвана с крака около кръста и го придърпа към себе си. Двамата се съединиха и застанаха тихо. Люшкаха се дълго време в желанието си. Всеки се въздържаше от страх да не застане пред другото лице на тази бездна, когато всичко свърши. И накрая, когато телата им горяха и се плъзгаха от пот, когато дланите им бяха заровени в косата на другия, те заедно изпаднаха в оргазъм, в прегръдка, смразена от скръб. Но Ейтан не чувстваше вина пред Симона, защото тя беше жива. А Доминик не беше предала Етиен, защото беше с него.

Не си казаха нито дума, а треперейки заедно и поотделно се облякоха отново. А когато легнаха, вече възвърнали дъха си, останаха неподвижни дълго, загледани в звездите. Легнали един до друг, ръцете им се докоснаха само веднъж в дълго, силно ръкостискане, което приличаше по-скоро на сбогуване.

А когато най-накрая заспаха, те не се прегърнаха, а се обърнаха с гръб един към друг, за да запазят топлината си. Без романтика, подобно на двама войници, търсещи удобство в палатката през зимата...

[1] Император на Етиопия (1844 — 1913 г.). — Б.пр. ↑

[2] Събота — седмия ден, определен за почивка. Според религиозните фанатици през този ден не бива да се „работи“ нищо, тоест дори карането на кола е „грях“, да не говорим за четене, писане, чистене, пране, готвене, земеделска работа и т.н. — Б.пр. ↑

16.
ТЕЛ НОФ, ИЗРАЕЛ
9 МАЙ

Командирът на парашутното училище към израелската армия мразеше цигарен дим, защото само преди шест месеца беше престанал да пуши обичайните си два пакета дневно, а няма по-голям фанатик от бившия заклет пушач. Но израелската армия е твърде трудна среда, що се отнася до цигари, пържени храни или красиви, млади жени, и затова полковник Зев Кармон смяташе да се оттегли в пенсия, преди постоянната съблазън да го е накарала да съгреси отново против здравето и морала си.

Все пак тази вечер трябваше да се жертва, защото в кабинета му се провеждаше спешно съвещание за спасяването на операция „Чародей“ на АМАН. Облаци цигарен дим замъгляваха въздуха, по дългата маса бяха наредени купи с пържени картофи, а секретарката на генерал Ицик Бен-Цион беше ослепителна. Кармон се съблазняваше да си сложи тъмни очила и газова маска.

Като се има предвид, че специалните операции често използват самолети, парашутисти и бързи хеликоптери, за командира на Тел Ноф беше нормално да бъде домакин на офицерите, които ще изпращат хората си на бойното поле. Тази вечер дългият кабинет на Кармон с размери на товарен вагон и намиращ се на втория етаж в бетонната сграда на щаба беше пълен с хора. Бен-Цион беше тук заедно с цивилните си подчинени, включително и странния, дребен умник, когото всички наричаха Очко. Освен това той беше довел Мак Маркърс, лудият, еднокрак американец, който непрекъснато се опитваше да се вмъкне в някой С-130, за да скочи за последно с парашут. Командващият ротата за специални операции на военновъздушните сили полковник също беше тук, както командирът на батальона за бързо реагиране на Зев. Подполковник Шаул Нимроди също беше извикан от запаса, защото той беше най-добрият от групата за въздушна помощ.

Командирът на „Саярет Маткал“ присъстваше в обичайното си облекло — смачкана бойна униформа без отличителни белези, стари сандали и мирис на криварник в кибуц. От Шабак беше пристигнал Ури Бадаш. Всичко това правеше операцията любопитна смесица от военни, цивилни и шпиони, но на никого не му беше минала мисълта да покани хора и от Мосад, което устройваше Зев, тъй като така нямаше да бъдат подложени на нахалното им поучаване. Всеки от присъстващите, разбира се, беше домъкнал личните си разузнавачи и помощници, което беше досадно и разсейващо, тъй като последните бяха все млади жени, избрани както заради красотата, така и заради ума си. Телефоните звъняха, бойните самолети от съседната база разтърсваха прозорците с рева си, а отговорниците по сигурността бяха заключили вратите и заели поста си, поставили черни очила на очите си и запасали мощни пистолети.

Истински проклет цирк. Поредният ден в израелската армия.

— Другари, другари. Моля, престанете да крещите. — Кармон вдигна длани от мястото си в челото на Т-образната заседателна маса. Макар че съвещанието се провеждаше в неговия кабинет, той беше по-скоро възпитан домакин, отколкото командир на операцията. Тази роля се падаше на Бен-Цион, който в момента се бе облегнал на масата и водеше разгорещен спор с командира на специални операции от военновъздушните сили. — Димът направо ме убива, главата ми се пръска от болка, а най-добрият ми полеви доктор се намира в Етиопия. — Зев още не знаеше, че човекът, за когото говори, Моти — Макс Ротбард е бил убит по време на бой и вече погребан под зелените хълмове в Африка.

Бен-Цион хвърли към Кармон един поглед, с който можеше да разтопи желязо, но не се направи на началник пред полковника. Боеше се, че Зев може да му напомни пред хората, че са били съученици в гимназията и че червенокосият и красив Кармон често е измъквал гаджетата под носа му.

Ицик въздъхна и седна, но продължи да говори, макар и малко по-тихо, с командира от военновъздушните сили, седнал срещу него.

— Слушай, Дани. Просто ти казвам, че ще трябва да имаш още един С-130, готов да тръгне веднага, щом хората ми определят зоната за кацане.

— Не ме притискай, Ицик — вдигна ядосано глава полковникът. — Първият самолет още е едва по средата на пътя. — Той се обърна към офицера от своето разузнаване. — Къде са те сега, Авнер?

Капитанът се изправи и се надвеси над дългата, релефна карта, опъната върху масата и притисната с няколко пълни пепелника.

— Трябва да приближават шестдесет градуса дължина. Ето тук. — Той показа едно място над Червено море, малко на север от бреговата линия на Еритрея.

— Искане ми се да можех да имам поне един човек там, за да маркира зоната — каза майорът от групата за бързо реагиране, докато клатеше глава и белеше един портокал.

— Моите хора нямат нужда от маркиране на зоната — смръщи се командирът на командосите от Маткал. — Те могат да забележат даже дамска превръзка в марокански публичен дом. — Той огледа хората в стаята и се ухили. — Извинявайте, момичета.

Юдит вдигна глава от бележника си и изви очи към тавана.

— Стига си се надувал и престани да говориш мръсотии, Йоси — скара му се подполковник Нимроди. Той беше дребен, много мускулест мъж, който приличаше на френския актьор Жан-Пол Белмондо и пушеше непрекъснато с черно, ониксово цигаре. — Май си спомням как веднъж скачахте над Ирак и едва не кацнахте в проклетия Афганистан. Твоите герои ще улучат целта, но само защото ги принудихме да използват онези джобни GPS-и. Само дето не съм сигурен, че имат достатъчно акъл да работят с тях.

Командирът на Маткал се усмихна и козирува подигравателно на Нимроди.

— И още нещо, Ицик — продължаваше командирът от военновъздушните сили, докато размахваше пръст на Бен-Цион. — Много е рисковано да се разширява операцията по този начин. Можем да нарушим въздушното им пространство веднъж и номерът ни да мине, но когато изпратим втори самолет, може би утре или след три дни, тогава какво ще стане? Ще ни замерят с някоя „Стрела“.

— О, стига — изръмжа Ицик. — Еритрейците нямат даже РПГ-та. А пушките им са от памтивека.

— Извинявай — вдигна пръст Мак Маркърс и веднага получи заплашителен поглед от страна на Бен-Цион. — Прав си. Еритрейците

си нямат нищо. Обаче бунтовниците и особено хората на Моботе разполагат с купища гадни играчки.

— Откъде знаеш? — изръмжа Ицик на родения в Америка офицер. — Ти си от „Планиране и логистика“, Маркърс, не си от полевого разузнаване.

— Аз съм военен инвалид — усмихна му се Маркърс и сви рамене. — Затова между другото ми е позволено да съм умен и добре информиран.

Когато смехът заглъхна, Зев Кармон се облегна върху бюрото си.

— Я кажи, Ицик. Кой от твоите е там, долу?

Бен-Цион огледа стаята, сякаш се колебае да разкрие самоличността на оперативните си агенти. Но всички присъстващи така или иначе скоро щяха да знаят всичко.

— Баум и Екщайн — тихо каза той.

Шаул Нимроди се вцепени и дръпна силно от цигарата си. Бени Баум му беше близък приятел от дълги години. Заедно бяха проливали кръв, част от която и собствена. А Екщайн беше като син на Баум. Той се изправи и се наведе над картата. Бързо намери точката за срещата и започна да измерва разстоянията. После се обърна към командира за специални операции на военновъздушните сили.

— Зареди с гориво втория С-130, Дани. Поставете екипажите под бойна готовност и отмени всички отпуски. И доведи пилотите тук, за да им дам нови указания за посоката на полета.

— Ти ми заповядваш, така ли, Шаул? — изчерви се полковникът.

— Направи го. Иначе ще ми се наложи да си поговоря с жена ти.

Командирът се изчерви от яд, но не каза нищо. Двете млади жени от военновъздушните сили забиха очи в бележниците си, а Ицик се ухили над скръстените пред гърдите си ръце.

Зев Кармон се закашля и размаха длан, да пропъди облака дим пред лицето си.

— Мислиш ли, че Баум и Екщайн ще успеят, Ицик? Да доведат всички онези болни деца плюс твоя дезертър до мястото за кацане?

— Ще успеят — отвърна Ицик без голям ентузиазъм. — Пък и дезертърът няма да лети.

Цялата стая потъна в тишина. Всички замряха по местата си и се обърнаха към командира на Специални операции на АМАН. Но Ицик

нямаше намерение да говори повече и просто отвърна на погледите им с горящите си черни очи.

— Тогава за какво, по дяволите, е цялата тази работа? — попита полковникът от военновъздушните сили. Той бутна стола си назад, стана и размаха ръце. — Самолети, гориво, пилоти, командоси и одобрение от Кабинета? За какво? Двама мъже и шепа деца, които можеха да идат до брега и да бъдат вдигнати от някоя проклета рибарска лодка!

— Това не е твоя работа — за пръв път се обади Ури Бадаш. Но от мястото, където беше седнал в тъмния ъгъл на стаята, гласът му изгърмя като оръдеен изстрел. — Тази операция засяга основно въпроси по сигурността и няма нищо общо с армията. — Бадаш бръкна в джоба си за цигарите, запали една и я размаха като артист в стар, черно-бял филм за войната. — А сега, ако тази част от съвещанието е приключила, бих помолил всеки, който не е от АМАН, да напусне. — Той кимна към Кармон. — С изключение на полковник Кармон и Нимроди, разбира се. Ние сме техни гости.

— Не знам само за кого се мислиш, дявол да го вземе — избухна полковникът от военновъздушните сили.

Бадаш издуха кръгче дим и го загледа как се издига към тавана като ореол на изпаднал в немилост ангел.

— Аз съм човекът, който одобрява или не достъпа ти до секретни материали, полковник.

Офицерът веднага разбра, че си има работа с някой от висшите началници на Шабак. Той потропа с пръсти по масата.

— А казват, че не сме наследили нищо от германците — измърмори под нос. После кимна с глава на подчинените си и всички започнаха да си събират бележниците, картите и чантите.

След минута кабинетът се изпразни. Останаха само Ицик, Очко, Юдит, Маркърс, Бадаш и двамата полковници от парашутните десантни войски. Зев Кармон се почеса по челото, загледан в заседателната си маса, която приличаше на изоставена след банкет на гимназисти, затрупана с празни кутийки от кока-кола, обелки от грейпфрути и портокали и преливащи пепелници. Той погледна към Бен-Цион и посочи към Нимроди.

— Знаеш ли, Ицик... Шаул и аз също можем да си тръгнем. Няма да се обидим, пък и искам да глътна малко чист въздух.

— Не ставай смешен — отвърна Ицик. — Вие си държахте устата затворена преди Ентебе. Така че не се опасявам от вас.

Кармон сви рамене, а Нимроди се усмихна широко с цигарето между зъбите. Бен-Цион отвори кутийка кола и погледна Ури Бадаш, който се беше преместил към средата на заседателната маса до Очко. Аналитикът помагаше на Бадаш в трудното разследване на кандидатите за къртица от Димона като проучваше досиетата им, намиращи се в базата данни на АМАН, и търсеше някакви аномалии, които да подсказат нещичко.

— И така, Бадаш — каза Ицик, след като изтри устните си с длан. — Ти използва услугите на моя гений без почивка. Е, има ли втора къртица в гнездото или не?

Бадаш вдигна черното си куфарче върху масата и го отвори, докато Очко притеснено се мъчеше да отвори собствената си чанта и да избегне погледа на командира си. Бадаш извади единадесет дебели папки, всяка отговаряща на седмината мъже и четирите жени от снимката на Крумлов. Ясно беше, че служителите от контраразузнаването са ги проучвали, защото бяха поизцапани и имаха петна от чаши с кафе. Той пусна купчината върху масата със заплашителен вид.

— Значи, ако има къртица — каза служителят на Шабак, — ние още нямаме и трошичка твърдо доказателство.

— Сериозно ли говориш, Ури? — недоверчиво попита Бен-Цион.

— Къртица ли каза той? — прошепна Нимроди на Зев Кармон.

— Тихо, Шаул — отвърна пак така шепнешком Кармон. — Ние тук сме само духом. Не забравяй. Тези глупаци трябва да си използват акъла.

— Слушай, Ицик — отговори Бадаш. — Имаме си работа с твърде деликатна материя. Ако някой от тези хора подуши, че го разследваме, той ще сподели с останалите и нашата потенциална къртица ще се спотаи като фанатик на шабат. Всеки от тях е получил първоначалното разрешение за работа със секретни материали без проблеми и всички са минали през ежегодните проверки в Димона. Осем от тях са наблюдавани от най-опитните ни хора денонощно и повярвай, нито един от тях не е и погледнал към екземпляр на „Правда“. Останалите трима са в отпуска, двама от тях в чужбина.

— Позволили сте на тези хора от Димона да пътуват в чужбина?
— Прекъсна го Нимроди.

— Да. С известни ограничения — отвърна Бадаш.

— Ти знаеш повече тайни от шофьора на Фидел Кастро —
обърна се Кармон към Нимроди. — И никой не те спира да обикаляш
света като Хю Хефнър.

— Точно така — усмихна се Нимроди. — Аз съм плейбой, а не
шпионин.

— Може би просто трябва да ги привикаш и да ги притиснеш яко
— предложи на Бадаш Мак Маркър.

— Ти пък кой си? — намръщи му се Бадаш. — Саддам Хюсеин
ли?

— Забеляза значи приликата — поглади мустака си Маркър.

Но Ицик не беше в настроение за шеги. Той стана и отиде до
библиотеката на Зев Кармон, подредена с военни трофеи, много от
които от чуждестранни армии. Той вдигна бронзовата статуетка на 82-
ра военновъздушна дивизия и я огледа.

— Ури — тихо заговори той. — Трябва да намерите тази къртица
сами, без помощта на Крумлов. Решението е взето. Той няма да дойде.

— Добре де, обаче решението е глупаво и аз съм готов да се
скарам на онзи идиот, който го е взел.

— Идиотът седи в кабинета на министър-председателя и ти
знаеш много добре, че никой освен жена му не може да му се скара и
да очаква успех.

— Извинявай, Ицик — прошепна Очко.

— Освен това решението е правилно — продължи Ицик, без да
обръща внимание на Очко. — Ако Крумлов е подставено лице, когато
го доведем тук, ще бъдем направо унижени.

— Извинявай — опита отново Очко малко по-високо и вдигна
треперещ пръст.

— И по-лошото е, че по този въпрос Йерусалим се отчита пред
Вашингтон — продължи Ицик. — Даже и аз нямам представа какво са
си обещавали по горещата линия.

— Ицик! — внезапно викна Юдит и всички обърнаха глави към
нея, замълчали като ученици пред учителка. Тя разтвори длан и я
насочи към Очко. — Рафаел се опитва да каже нещо.

Ицик я изгледа, но тя му вдигна вежда и Нимроди с Кармон едва прикриха усмивки, докато се чудеха дали Ицик спи с нея. Генералът насочи вниманието си към Очко.

— Да?

— Хммм — Очко прочисти гърлото си. — Аз мисля, че вече имаме отговора.

— Така ли? — Кой знае защо Ицик не се учуди.

— Ами, хммм, да. Мислех си по този въпрос, тоест докато седяхме тук, тоест отдавна мисля по този въпрос, но нали знаете как всичко се изяснява внезапно...

— Изплюй камъчето, Очко — изръмжа Ицик.

Дребният евреин от руски произход разкопча чантата си и извади плика, в който се намираше оригиналната групова снимка от Крумлов. Той я измъкна и я загледа, по-скоро като начин да избегне погледа на командира си.

— Ами аз мисля, че Крумлов ни е дал отговора. Сигурно си е било част от плана му. Разбирате ли, той не е можел да знае със сигурност дали ще остане жив, за да дойде в Израел. Все пак има мокра заповед за него, която не е отменена, и той е живеел на ръба там, в Африка...

— И? — нетърплеиво го подкани Бадаш.

— Шшшш — накара го да замълчи Ицик. — Продължавай, Очко.

— Нали си спомняте, че Крумлов поиска от нас да спасим годеницата му — продължи Очко. — Той очакваше, че тя ще дойде с него в Израел. Но също така трябва да е знаел, че той може да бъде убит, а тя да оживее и да се окаже тук съвсем сама. Той би искал ние да се грижим за нея добре дори и в негово отсъствие. Когато е дал тази снимка на Екщайн, той ни е дал цялата информация, която ни е нужна. Отговорът е някъде тук, в снимката. Сигурен съм.

Очко остави снимката върху масата, нагласи очилата си и сплете пръсти. Бадаш наведе глава към Очко и погледна Бен-Цион.

— Пък аз би трябвало да съм гений в контраразузнаването — каза той. — Обаче този тип е наистина голяма работа.

— Така си е — потвърди Юдит.

Бен-Цион насочи дългия си пръст към секретарката.

— Юдит, вземи колата ми и този Айнщайн със снимката му и го закарай обратно в лабораторията в Йерусалим. Веднага. И използвай

клетъчния ми телефон, за да кажеш на ония в подземиеето да не си ходят вкъщи. Ще работят цяла нощ.

Юдит погледна командира си, но не помръдна.

— Моля — добави Ицик.

— Слушам, командире — отговори красивата млада жена, стана, хвана Очко за ръката и тръгна. Дребничкият аналитик залитна да я настигне. Когато охраната отново заключи вратата отвън, останалите петима мъже останаха мълчаливи. Накрая заговори Зев Кармон.

— Ицик, кой е този странен дребосък?

— Очко ли? — въздъхна генералът. — Той е най-ужасният ми кошмар. — Ицик приближи един от прозорците и загледа към далечната тренировъчна площадка, където един батальон новобранци маршируваха с огромни парашутни раници по горещия пясък към петнадесетметровата кула. — Но понякога истината ни се открива само в сънищата... — довърши той.

17.
АБУ МЕНДИ
9 МАЙ

За пръв път в над петдесетгодишния си труден живот на Бенжамин Баум му предстоеше да се предаде. Дъхът му излизаше с продължителни, хрипливи звуци, всяко вдишване го изпълваше със сухия африкански прах, всяко издишване го изпълваше с отчаяние, тъй като високо в планината кислородът не успяваше да подхрани едрото му тяло. От кафията, увита около голямата му плешива глава, през памучната риза, грубите панталони, вълнените чорапи и платнените боти всеки сантиметър от тъканта беше пропит от солена пот. По километрите стръмни скали и храсти ноктите на краката му се бяха забили в месото и той знаеше, че течността в обувките му е кръв, а възлестите колена, които му бяха служили вярно в толкова много неделни мачове, най-накрая, изглежда, щяха да го изоставят.

Свърши се. Беше стигнал до края на силите си и го разбираше добре.

Пребори се със следващата стръмнина от ръбести скали и сипещи се надолу камъчета, стиснал зъби и устни, за да скрие гримасата на болка. Ноздрите му се бяха разширили като на бик, за да вдишат всяка възможна молекула и да му дадат възможност да издържи до края на деня. В дясната си мазолеста длан стискаше черната ръчица на едно момче на име Йона, а в лявата тънката като молив китка на момиченце на име Естер. Всяко от децата беше хванало за ръка друго, за да ги дърпат в редичка нагоре. Така че Бени всъщност изтегляше нагоре тежестта на шест деца освен собственото си тяло.

Крумлов беше зад него и правеше същото. А по-назад Манчестър се катереше с гърба напред и буташе нагоре останалите деца като упорито овчарско куче. Едновременно с това беше насочил автомата си назад към долините, където бунтовниците приближаваха бързо. Вървяха така от зазоряване, откакто напуснаха мястото за почивка в долината близо до Дангла. Катереха се по скалите на планината Белея, където трябваше да се срещнат с Екщайн, Доминик и

Дюбе, ако те и подопечните им деца са оживели при този убийствен поход, в което Бени се съмняваше. Самият той беше упорит и силен мъж, при това без ранявания в краката, докато коляното на Екщайн беше ранявано, а французойката беше млада и решителна, но без опит в катеренето по планини. Но сега всичко това вече нямаше смисъл. Усецаше как отчаянието го обхваща като вълна и реши, че просто няма да успее.

— Не можем повече, господин Бени — обади се с прегракнало от праха гласче малкият Йона. — Не можем.

— Можете. — Бени стисна по-здраво ръката му и тропна ядно с крак върху земята. Задърпа с нови сили своето детско влакче. — Аз съм стар, изморен и дебел, а пък мога! — излъга той. — Мога да продължа, докато луната се вдигне нависоко и въздухът се разхлади, и стигнем до поточе с чудесна вода. А вие сте силни африкански деца, така че сигурно можете и повече от мен.

— Да — обади се Естер отляво на Бени. — Стига си хленчил, Йона.

— Аз не хленча!

— Тогава върви и мълчи. Какво би казал баща ти?

Момчето облиза устни.

— Баща ми е умрял.

— Обаче те гледа — напомни му Естер. — И иска да помогнеш на господин Бени и ако трябва, да изминеш пеша целия път до Израел.

Йона дръпна ръката на Бени и го погледна въпросително.

— Трябва ли да ходим чак до Израел, господин Бени?

— Не, Йона — прегракнало отвърна Баум. Гласът му стържеше от прахта, а потта гореше клепачите му. — Но Естер е права. Трябва да вървим, докато дойде време за почивка, и трябва да мислим за своите бащи, за да намерим сили.

— Видя ли? — гордо се изпъчи Естер и закрачи по-бодро.

Бени внезапно се засрами, защото помисли и за собствения си баща, чийто образ го беше превел през трудностите на живота. Баща му беше умрял в Дахау, а майка му в друг лагер, а той е бил съвсем малък, когато са го взели от тях. Но си спомняше упорития, германски характер на баща си и някои от последните му думи.

— Помни, Бенжамин. Когато животът е много тежък, не мисли за нищо, а само поставяй единия крак пред другия и върви напред. Ще

видиш, че скоро ще стигнеш до по-добро място.

— По-добро място... — прошепна Бени и продължи към върха, опитвайки се да заглуши писъка на мускулите си и напуканата пустош в устата и гърлото.

Чу скърцането на подметки зад себе си и внезапно Манчестър се появи до него, като дишаше равномерно и тежко като натоварен кон. Британецът беше свалил ризата си и носеше само потна зелена тениска, отпусната върху панталоните. Челото му беше превързано с черна кърпа. Ходеше приведен под пълната си бойна раница и автоматът висеше на врата му.

— Колко още остава, полковник? — попита Манчестър, като продължаваше да крачи заедно с Бени.

— До следващия връх.

— Сигурен ли си?

Бени го изглежда.

— Моля за извинение, полковник, но гадните преследвачи отново ни настигат.

— Ами задръж ги.

Голяма група бунтовници ги следваше по петите през целия ден. Държаха се на разстояние, после внезапно тръгнаха напред, докато Манчестър не ги отблъсне с кратък автоматен откос. Разстоянието беше голямо и той не ги улучваше, но те изоставаха за известно време, а после отново започваха същата игра.

— Ще го направя, сър. Но вече ми свършват патроните.

Бени извади пистолета на Макс от колана си и му го подаде.

— Ако ти свършат патроните, използвай това. А когато и пистолетът стане ненужен, опитай се да ги спреш с псувни.

— Слушам, сър — ухили се Манчестър, козирува шеговито и изостана. Бени веднага изгуби надутия си вид и продължи да скърца със зъби.

— Не знам за теб, полковник Баум, но аз почти останах без сили. — Гласът на Крумлов едва достигна до него с хрипливия си шепот, отнесен от усилилия се привечер вятър.

— Аз също — отвърна на немски Бени, защото знаеше, че Крумлов ще го разбере, но децата няма. — Но трябва да стигнем до мястото на срещата.

— А после?

— После... ще бъдем там.

От гърлото на Крумлов се изтръгна нещо като смях. Баум разбираше, че за отрасналия сред хладната зеленина на Европа чех сигурно пътешествието е още по-трудно, защото самият той поне имаше предимството да е израснал сред пустинните хълмове на Йерусалим.

— Те си играят с нас, да знаеш — каза Крумлов и Бени разбра, че говори за бунтовниците. — Насочват ни точно накъдето те искат да идем.

— Не. Те ни насочват точно накъдето ние искаме да стигнем.

Но всичко това наистина приличаше на класическа игра на стражари и апаша, тъй като бунтовниците се опитваха да ги насочат към предпочитано от тях място, сякаш друга група ги чака там в засада, за да ги довърши. Само че Бени и Ейтан бяха определили координатите заедно с Бен-Цион и нямаше начин да се отклонят от точката за среща, защото само така би могло да има някаква надежда за спасение.

— Мислиш ли, че Екщайн ще бъде там? — зачуди се Крумлов.

Бени не отговори веднага. За пръв път през петнадесетте години на партньорство той се чудеше дали Ейтан не се е пресилил с тази последна мисия. Сега знаеше, че не биваше да поемат задачата. Току-що се бяха прибрали от Африка, когато Бен-Цион ги върна обратно, а те се чувстваха твърде нахални, преуспели и горди. Сега знаеше, че тази работа трябваше да се свърши от по-млади мъже и че не биваше да позволява на Екщайн да се връща. А и той изобщо не трябваше да тръгва с него заради тази последна искрица слава. Чувстваше се ужасно виновен, като стар боксов треньор, който убеждава изтощени си възпитаник да играе за пореден път само за да може отново да изпита греховното чувство за победа.

Но през тези петнадесет години на съвместна работа Екщайн никога не беше изневерявал. Ако се срещнеха успешно тази нощ, те ще се измъкнат живи от цялата тази работа. А после, когато се върнат у дома, Бени ще измъкне всички разрешителни на Ейтан за бойна, оперативна работа, ще ги изгори и ще го върже завинаги за някое бюро.

— Той ще бъде там — заяви Бени по-скоро като молитва за себе си, отколкото като убеждение.

Той продължи напред, като се взираше в северните височини, където се издигаше плоският връх, където трябваше да се срещнат. Изглеждаше по-ясен, но все още доста надалеч. Искаше да извади сгънатата карта от джоба си и да провери още веднъж пътя, но не смееше да изтърве ръцете на децата, защото можеха да се отпуснат и повече да не успее да ги вдигне. А знаеше, че в момента няма да може да носи дори и най-лекото от тях. Водата беше свършила. Бидонът, който Манчестър носеше безропотно, се беше изпразнил при последното им спиране. Отдавна не бяха пили и устните на децата бяха напукани и издути. Той дори не смееше да ги погледне, защото знаеше, че душата му ще се разкъса от жалост.

Жестокото слънце най-после залязваше на запад, а пред тях се издигаше склонът, по който се изкачваха, като завиваха вдясно от острия му, вулканичен ръб. Пътеката се виеше на сянка и Бени си я определи като най-близка цел, защото хладината можеше да им помогне, за да успеят да изминат последния преход. Един изстрел назад го накара да трепне, но той знаеше, че това е Манчестър, който прави всичко възможно да отдалечи преследващите ги чакали. Дръпна децата напред.

После откъм малката група на Крумлов Бени дочу плач на дете, който премина в проточено хлипане и сърцераздирателен рев. Обърна глава и видя чеха, спрял върху склона. Последното дете в редицата му, едно много малко момченце с голяма тениска, скъсани панталонки и сандали от стара автомобилна гума беше седнало на земята и скимтеше наведено над разранените си крака. Изстрелът на Манчестър както винаги беше стреснал децата и те осъзнаваха грубата действителност. Поне едно от тях винаги заплакваше, когато изстрелът отекне от околните склонове, но досега бяха успявали да ги успокоят и да ги накарат отново да вървят.

Сега успокоенията нямаше да помогнат. „Почти стигнахме“ беше повтаряно твърде често и сега на всички това им се струваше най-обикновена лъжа. Беше същото като да отиваш с кола от Йерусалим към Ейлат с малкото си дете. Когато всички приказки и игри свършат и не остава нищо друго освен километрите пустиня, то млъква за малко, но веднага след това започва да хленчи.

Крумлов погледна отчаяно към Бени, но Баум не можеше да му помогне с нищо. Чехът се върна към малкото момче, вдигна го от

земята и го понесе под мишница като пакет с дрехи. Бени се извърна, стисна зъби и тръгна отново.

Половин час по-късно, когато почти не можеше да накара краката си да направят и една стъпка повече, те се намираха на по-малко от петдесет метра от върха за срещата. Сега вече почти всички деца хлипаха или скимтяха като ранени животинчета. Мъка беше обхванала редичките им и нищо не можеше да ги успокои. Баум огледа околните пътеки за някакъв знак, някакъв намек, че Ейтан е пристигнал. Търсеше някакъв парцал, вързан на пръчка, струйка дим или дори зеленото сияние от джобния GPS на Екщайн, макар да се съмняваше, че групата командоси ще пристигне навреме, за да приеме сигнала на майора. Обаче нямаше абсолютно нищо. Само хладината на нощния вятър, който сега го караше да трепери полузамаян от умора и да ругае самия себе си като изгубен пътешественик из Синай.

Той спря и пусна ръцете на Йона и Естер. Децата веднага седнаха и започнаха да се люшкат над изморените си крачета. Долу Крумлов също спря и Бени изобщо не се учуди, когато го видя да пада на колене, все така стиснал момченцето под мишница. После Крумлов седна и погледна умолително Бени. Баум беше сигурен, че го моли за бърза и милостива екзекуция точно тук и сега. Манчестър остана доста назад на склона. Гледаше нагоре и бавно поклащаше глава.

Баум се обърна и изкачи върха. Сега се чувстваше толкова лек, без товара от деца подире си, но кокалите и мускулите продължаваха да го болят. С двете си длани натискаше колената си и се издигаше нагоре като старо кладенчово геранило. Накрая се изправи на върха и остана там, приведен на две, оглеждайки великолепната панорама от остри върхове, покрити с храсталаци и дървета, издигащи се към небето, където лешоядите вече се събираха с надежда.

Кой знае защо очите му се откъснаха от пурпурното небе и погледнаха към другия склон на планината.

А там, вдигнал глава с поглед, вперен към него и шеговита усмивка, върху един плосък камък седеше Екщайн. Дюбе беше застанал до него, стиснал автомата си, докато Доминик беше събрала децата в полукръг и играеше с тях на камъчета.

— Хубаво би било, ако поне веднъж се опиташ да пристигнеш навреме, Бени — каза Екщайн на иврит.

А Баум вече не можеше да се задържи на крака. Той се смъкна на земята, постави треперещите си ръце върху бедрата и макар да се усмихна и да усети как кожата на устните му се пука, от очите му потекоха сълзи...

Радостта от срещата беше кратка и по-скоро горчива като на две групи пожарникари, срещнали се сред силен пожар. Малкото плато под върха представляваше полукръг с изкривени от вятъра храсталаци, а възрастните бяха събрали децата на група в средата, за да им осигурят единственото възможно удобство — топлината на телата. Доминик се движеше бавно между тях, галеше трескавите чела и треперещите им костеливи гърбове. Лъжеше ги на френски и амарски как скоро ще бъдат спасени и ще полетят към една земя с нежна топлина и прекрасни плодове, където ще намерят любовта на изгубените си семейства.

Ръцете и краката я боляха ужасно от изкачването, стягането на мускулите и обезводняването, но тя си вършеше работата и не си даваше миг почивка. И само веднъж погледна към Ейтан. Той помисли, че изражението ѝ е може би на благодарност, задето двамата са си помогнали да разберат защо оживяването им си струва усилията. Но тя задържа погледа си само за миг, а после се извърна. Той реши, че тя може би го ругае, задето ѝ е дал надежда в това толкова безнадеждно място.

Като професионални войници, каквито си бяха, Дюбе и Манчестър се поздравиха с кимване, поговориха си набързо за тактиката, използвана от двете групи, и без да чакат заповеди от когото и да било, определиха местата за отбрана на малкия лагер. Беше почти невъзможна задача само за двама, но Манчестър залегна в края на платото с поглед на запад, докато Дюбе се изкачи отново на върха и покри достъпа откъм изток. Бяха си разделили оставащите гранати и амуниции. Патроните бяха толкова малко, че не си направиха труда да ги преброят, когато тръгнаха да заемат позиция за последния караул.

Крумлов, Баум и Екщайн стояха в сянката на върха в източната част на платото с наведени глави, треперещи от студения планински вятър. Бяха се освободили от всякакъв товар, но изморените им мускули не се отпуснаха. Узито на Екщайн висеше на рамото му, Баум

отново си беше взел пистолета и го запаса на колана, а двата пистолета „Макаров“ на Крумлов се люшкаха в изморените му длани. Нощта вече почти се беше спуснала и по западните върхове остана само ивица от сребристо и розово. Както винаги с падането на нощта в пустинни райони въздухът стана отново свеж и носеше и най-тихия звук надлъж и нашир. В долините по-ниско безгрижното тропане на бунтовниците и свличането на камъчета под краката им отекваха заплашително, а освен това те често и нахално се викаха един друг.

— Почти нямаме патрони — каза Бени.

— Мисля, че това няма особено значение, полковник — обади се Крумлов. — Ако пациентът е смъртно болен, дори и цял камион лекарства не могат да му помогнат.

— Като заговорихме за лекарства — каза Екщайн и се обърна да погледне към Доминик, — тя трябва да е свършила лекарствата на Макс. Иначе би ги раздала, поне да повдигне духа на децата.

Баум наблюдаваше как Екщайн гледа към Доминик. Познаваше партньора си много добре, всеки негов поглед и движение. Забеляза, че Екщайн е подстриган от умели пръсти, но не каза нищо, защото всъщност нямаше значение. Бойният живот е странно нещо. Случват се странни работи между хората. Той сам го е изживявал неведнъж и знае, че нормите на нормалния живот не могат да бъдат приложени към него.

— Манчестър и Мишел са прекрасни войници — каза Крумлов. — Но даже и с наша помощ не могат да покрият всеки ъгъл. Хората на Моботе скоро ще ни нападнат. Може да чакат да се зазори, но това ще е само за да ни изненадат, когато сме още по-слаби. Играта е тяхна и те ще я играят както пожелаят.

Екщайн извърна главата си отново към двамата мъже.

— Можем да се опитаме да избягаме след около час, когато се стъмни съвсем.

— А после какво? — попита Бени. — Дори и да успеем да пробием обсадата им някъде, останалите бунтовници ще се хвърлят отгоре ни като вълча глутница. Тези деца едва могат да се мръднат, да не говорим как биха тичали надолу по склона като кози.

Никой друг не каза нещо успокоително. Останаха мълчаливи известно време.

— Може би е време да се откажем — предложи с въздишка Крумлов.

Баум и Екщайн се спогледаха.

— Ти може да станеш чудесна плячка, Ян — каза Бени. — И заслужаваща да те държат като пленник. Но аз и Екщайн... Ние ще се намерим направо в Бенгази. Или още по-зле, в Техеран. — Лесно можеше да си представи образа на израелския пилот-навигатор Рон Арад. Неговият „Фантом“ F-4 беше избухнал над Ливан през 1986 година и той оживя след катапултирането и спускането с парашут. Но само за да бъде продаден на терористите, които платиха най-много. Дълги години израелците предлагаха огромни подкупи за връщането му, изпращаха командоси, за да отвлекат онези, които го бяха отвлекли, молеха и заплашваха, без какъвто и да било резултат. — Идеята да гния в ирански затвор не съответства на моята представа за приятно пенсиониране — добави Бени.

— Ами те? — погледна отново Екщайн към събраните накуп деца и Доминик. — Може да вземат децата живи и да ги продадат като роби. Но представяш ли си какво ще направят с нея?

И разбира се, Бени веднага разбра, че между партньора му и красивата сестра нещо наистина се е случило. Разбра го по гласа на Екщайн и по невъзможността му да я нарече по име. Но пък Ейтан беше прав. Нея биха я измъчвали и изнасилвали, биха си я прехвърляли като красива, европейска играчка.

— Да — кимна Крумлов. — По-скоро бих я застрелял собственооръчно...

Екщайн и Баум отново се спогледаха и всеки разбра мислите на другия. Тук, на този връх в пустинните планини, всичко много напомняше на Масада, гигантското плато в Юдейската пустиня, където 70 години след Христа група от деветстотин еврейски бунтовници бяха избрали масовото самоубийство пред възможността да бъдат пленени живи от римските легиони. А имаше и по-модерни примери на подобни решения, тайни, все още стриктно пазени от израелската армия. По време на войната „Йом Кипур“ от 1973 година рота израелски войници, заобиколени на позицията им на Голанските възвишения, бяха запазили последния си патрон, за да се убият, пред перспективата да бъдат хванати живи от сирийските командоси.

Бени отново беше обхванат от вълна на отчаяние, но се опита да я изгони, като се съсредоточи върху по-прости мисли.

— Добре. Във всеки случай ние не знаем колко дълго ще останем тук — каза той. — Един от нас трябва да потърси храна. Може да е някое диво животно или шепа плодове.

Екщайн издаде звук като кратък смях, но настроението му изобщо не се подобри от това.

— Аз не бих се тревожил за менюто, ако бях на твое място, генерале.

Бени не отговори, а само кимна. Намръщи се, като осъзна абсурдността на положението.

Някъде откъм западните долини се чу силен пукот, а после в небето се разнесе шум като от късане на вестник. Тримата мъже извърнаха глави и замръзнаха по местата си. Веднага разбраха какво е това. Звук от ръчна ракета, която човек удря върху коляното си или камък, за да я запали. Беше предназначена да изплаши врага. Магнезиевата топка литваше нависоко и после падаше бавно, осветявайки позициите с ярка светлина. Така хората можеха да се видят като хлебарки в салата.

Тримата гледаха как ракетата се издига в небето и присвиха очи от ярката ѝ светлина, която огря цялото плато. Екщайн погледна купчинката деца. Над шестдесет малки главички се вдигнаха нагоре и лъскавите им очи загледаха ярката, падаща звезда. Екщайн чу тънкото гласче на Ади.

— Какво е това, Ейтан?

— Фойерверки, Ади — отговори той. — Сигурно има някакъв празник.

Усети как ръката на Бени стисна лакътя му, защото и двамата знаеха, че подобна ракета предвещава нападение.

— Вие там! — отекна един дебел глас някъде отдолу. Крумлов погледна Баум и Екщайн, а после Бени въздъхна и тръгна към западния край на платото. Екщайн и Крумлов го последваха и тримата застанаха до Манчестър, който лежеше на земята с автомата си и проверяваше останалите си полупразни пълнители. Бени посегна и хвана рамото на Крумлов. Тримата приклегнаха, за да бъдат колкото е възможно незабележими за снайперисти.

— Вие там! — извика отново гласът. Беше плътен, с тежък африкански акцент и прегракнал, сякаш собственикът му пуши твърде много. — Аз съм Амин Моботе от Фронта за освобождение „Оромо“ и имам доста хора. Много, много хора.

— Толкова по-добре за теб — измърмори под нос Екщайн.

— Хвърлете оръжията си и слезте при нас. Няма да ви причиним зло.

Бени се почеса по брадата, докато преценяваше възможностите. Взря се надолу към тъмните долини, но дори и под светлината на ракетата не можеше да различи човешки форми, защото те явно се бяха прикрили добре, преди тя да освети. Манчестър обаче имаше остри, млади очи и забеляза блясъка на дулата.

— Цяла гадна тълпа са, полковник — каза той. — Пръснали са се на три групи и ще ни пленят даже и да повалим половината от тях.

— Може да се опитаме да пуснем първо децата — предложи Крумлов. — Без бой. А после ние да останем и да се бием като мъже.

— Само че ние не всички сме мъже — напомни му Екщайн.

„И все пак — помисли си Бени, — ако можем да разпръснем някак децата...“ Той се изправи и Екщайн го загледа, затаил дъх.

— Полковник Моботе! — извика Бени. Всъщност не знаеше дали ръководителят на бунтовниците има някакъв чин, но в този момент ласкателството нямаше да навреди. — Ще приберете ли първо децата? И ще се закълнете ли като офицер, че няма да им причините зло?

Не последва отговор. Крумлов погледна Бени и се намръщи.

— Ако пуснем децата, полковник Баум, той със сигурност ще ги задържи като заложници, докато ние се предадем.

Бени вдигна ръка, за да го накара да изчака.

— Да видим.

Гласът на Моботе отекна отново.

— Съгласен съм да взема първо децата — извика той. — Но трябва да знаете, че ще ги екзекутирам, ако след това вие не се предадете.

Екщайн вдигна вежда.

— Е, поне е честен.

Нямаше как децата да не чуят разговора и те веднага зашепнаха помежду си, а някои заплакаха. Бени извърна глава към Доминик, която успокояваше сирачетата и се опитваше да ги утеши. После чу

падане на камъни и видя Дюбе да се спуска откъм върха. Белгиецът хвана автомата си и пресече платото, за да се присъедини към Манчестър. Бени разбра, че няма никакъв изход. За да гарантират живота на децата, те всички трябваше да се предадат. А да се предадат, означава провал на операция „Чародей“. Къртицата на Крумлов може никога да не бъде разкрита, а той и Екщайн ще се превърнат в анонимни надгробни плочи в гробището на служителите от разузнаването. След всичките години на служба това щеше да им бъде наградата.

Не, не и тази нощ. Не и по такъв начин.

— Боя се, че така няма да се разберем — извика той към Моботе. — Ще трябва да дойдеш и да ни хванеш.

Той отново примижа и огледа полукръглия край на платото, но нямаше нужда да разпределя задачите. Крумлов тръгна към левия фланг с pistolетите си, а Манчестър и Дюбе с тежките си оръжия се разделиха и заеха позиции по средата на фланговете. Бени погледна Екщайн и двамата мълчаливо си стиснаха ръцете, след което Баум тръгна към центъра на полукръга, а Ейтан отиде да заеме десния фланг.

Екщайн легна върху земята, хванал своето узи. Извади пълнителя, провери патроните, после потупа пълнителя с длан по-скоро от суеверие, отколкото да подреди патроните. Имаше още два пълнителя в джобовете си, но се съмняваше, че са пълни, пък и не искаше да знае.

— Ейтан.

Той извърна глава и видя Доминик, коленичила до него. Очите ѝ бяха влажни, косата трептеше около лицето ѝ, а тя сложи ръка върху рамото му.

— Моля те, Ейтан — каза тя. — Запази един куршум за мен. Не искам те да ме пленят.

След миг той кимна.

— Нито пък аз го искам — каза и постави длан върху нейната. После тя отдръпна ръката си и изчезна.

Той се извърна и се взря в долината. Чу шума на приготвящите се за атаката бунтовници. Тогавя помисли за Симона и как не е оправдал доверието ѝ. Помисли, че така вероятно за нея ще е по-добре. Накрая ще има онова, от което се нуждае, ще си намери истински мъж,

който работи в банка „Леуми“ и мрази армията, който ще се връща у дома при нея всяка вечер и ще бъде щастлив, че е там. Да, тя ще скърби, но също така ще знае, че така е по-добре.

А после помисли за Орен и усети как сърцето му се свива. Орен няма да бъде по-добре. Орен ще остане самотен завинаги, независимо кой ще влезе в живота на Симона. Ще има по-малки братя и сестри, но няма да може да споделя с тях, няма да може да им обясни защо баща му го няма или какво е било толкова важно, та татко го е изоставил. Образът на разтревожения му син внезапно доби такава яснота, че в него се надигна силна ярост, предизвикваща горчиви сълзи в очите му.

„Да го оставя сам? О, не, не, Боже мой! Какво направих?!“

Внезапно в небето се издигнаха още три ракети. Беше страшно и Екщайн закри очите си с ръкава на ризата, стисна оръжието и усети как тялото му се изпъва като от електрически удар.

После внезапно от север се чу нов звук. Беше тежко като накъсано кашляне. Той добре познаваше този звук и страхът стегна стомаха му. Те разполагат с миномети. Първо ще ги засипят със снаряди, както би направила обучена пехота към окопалия се враг. И всичко ще свърши след минути.

Но мината не избухна върху платото. Взриви се долу в равното. „Толкова ли са тъпи, та стрелят по самите себе си?“ — зачуди се той. После нов снаряд избухна между бунтовниците, трети и четвърти и внезапно някъде отблизо откри огън лека картечница. Но тя също не беше насочена към платото, а към позициите на бунтовниците. Трасиращите куршуми чертаеха червени линии и поваляха предните редици на хората на Моботе.

Екщайн не можеше да разбере. Съвсем глупашки се вдигна на колене, изненадан от факта, че поне четири оръжия стреляха от тъмнината и сееха смърт сред бунтовниците. Чуваше виковете на хората на Моботе, виждаше сенките им, търсеци прикритие, тичащи надолу по склона. Сред тях избухваха гранати, трасиращите куршуми разкъсваха редиците им, а той извърна глава, за да види Бени, също изправен на колене и загледан към касапницата долу.

Баум обаче беше се досетил. Той се хилеше широко и тупаше плешивото си чело с длан, сякаш е свидетел на някакво библийско чудо. Почти без патрони, но предпазливи, Манчестър и Дюбе

сдържаха желанието си да се надигнат и само гледаха, докато Крумлов пълзеше към Баум с изненадан израз върху лицето.

Всичко свърши бързо. Смъртоносният огън трая не повече от три минути, но беше достатъчен да накара Моботе и хората му да помислят, че са срещнали цял батальон на етиопската армия. Те избягаха в нощта и цели две минути след това наоколо цареше пълна тишина.

— Не стреляйте, приятели — извика на иврит младежки глас.

Екщайн се извърна и загледа с невярващ поглед четиримата младежи, които се изкатериха по северния край на платото. Всички бяха чернокожи с къдрави коси и блестящи очи, с мускулести тела на отлични бойци. Бяха обути в провиснали сини джинси и тъмни ризи, с тежки боти на краката и носеха много килограми патрони, гранати, различни автоматични оръжия, лека картечница и даже петдесет и два милиметрова минохвъргачка и едно РПГ. Челата им бяха превързани със зелени кърпи като нинджи и даже не бяха се изпотили. Явно бяха командоси от „Саярет Маткал“ и се бяха спуснали с парашути някъде наблизо, за да пристигнат на мястото на срещата благодарение на заповедта на генерал Ицик Бен-Цион.

Водачът на командосите беше черен младеж, който приличаше на всяко от тези етиопски сирачета, но пораснало и станало мъж. Той забеляза Екщайн, посочи го с пръст и се засмя.

— Екщайн — каза той, сякаш са му показвали снимката на майора, а сега се радва, че веднага го е разпознал. — И Баум — добави той, когато Бени, внезапно подмладен с десетина години, бързо приближи групата и прегърна момчетата.

Крумлов, Манчестър и Дюбе бавно се събраха и приближиха командосите, но само гледаха, сякаш израелците са някакви призраци. Екщайн се изправи и застана до Бени.

— Нямам думи да ви кажа колко се радвам да ви видя — каза Екщайн.

— Ако бях на твое място, и аз бих се радвал да се видя — засмя се командирът на командосите. — Едва преди половин час хванахме сигнала ти. — Той се наведе леко и се заклати, за да нагласи по-удобно тежкото си оборудване. Носеше снайперска пушка „Галил“ с прибор за нощно виждане и много пълнители със 7,62 милиметрови патрони. — Обаче трябва да тръгваме — добави той. — Онези може да имат

някъде наоколо наблюдателен пост и ако разберат, че сме само четирима, ще се върнат.

Водачът на командосите се извърна и извика на иврит към хората си. Заповяда им да си проверят оръжията и да раздадат вода и храна на децата. Бени докосна младежа по рамото.

— Боя се, че не е толкова просто — каза той. — Еритрея е още доста надалеч и не мисля, че тези деца ще успеят да стигнат, независимо с какво ги плашим.

— Няма да ходим в Еритрея — каза командосът. Той отвори пластмасова манерка и предложи вода на Бени, но Баум видя Доминик, застанала зад Екщайн, и ѝ подаде манерката.

— Няма ли? — вдигна вежда Екщайн.

— Не. Отиваме в Судан. Той е много по-близо. Само на няколко километра в тази посока. — Той посочи на запад.

— Судан? — Бени изглеждаше изненадан. Достатъчно зле е да се нарушава въздушното пространство на Еритрея, но суданците поддържат всички насилнически и фанатични партизански движения против западните държави. — Но тя е терористична държава!

Командосът пъкна една дъвка в устата си и се ухили.

— Ами това тук какво е, полковник Баум? — попита той — Може би градините на Еден? Самият рай?

18.
ЙЕРУСАЛИМ
10 МАЙ

Младите специалисти, които работят в подземните лаборатории на Специални операции на АМАН, са бледи, затворени и цинични хора. Приличат на космонавти, осъдени да прекарат дълго време на борда на космическа станция, където дните и нощите не се различават. Нямаха определени работни часове и затова работеха, докато свършат работата. Често една задача се застъпваше със следващата, така че престоят им на въздух и слънце навън се ограничаваше до половинчасовата почивка за храна в някое от кафенетата на улица „Бен Йеуда“. След това се връщаха в своя затвор.

Повечето от тези млади мъже и жени имаха офицерски ранг и високо образование в областта на фотографията, компютърните науки, физика или химия. Бяха постъпили на служба във военното разузнаване, за да си гарантират сигурна работа и кариера в избраната научна област, както и сериозна пенсия, когато се уволнят. Но след няколко години екзотика в поддържането на разузнавателни операции те се изхабяваха, защото никога не узнаваха целия обхват или резултати от работата си, а в израелската армия заплащането на извънреден труд е непознат израз. Никой от тях нямаше да стане богат от онова, което върши, но много със сигурност щяха да сложат очила, а личният и общественият им живот си оставаше непостижима мечта.

Въпреки това самите лаборатории бяха най-добрите в цялата страна. Имаше суперкомпютри, ядрени автоанализатори, центрове за сателитни връзки със свръхвисоки скорости и лазерни установки, на които би могъл да завиди „Ливърмор“. Естествено, всички тези „стаи за игри“ се намираха на същите етажи с оръжейните лаборатории и помещенията за подготовка на необходимите за операциите уреди и материали. Точно заради това целият етаж беше закопан на десет метра под земята и укрепен с еднометрова черупка от подсилен с желязо бетон. Всички тайно презираха персонала, занимаващ се с оръжията и експлозивите, но им се усмихваха фалшиво и гледаха на

тях с уважение, защото, ако някой от тях кихне, когато не трябва, цялата сграда може да се превърне в купчина димящи развалини. Поради всичко това подземният етаж си беше спечелил името „Гроба“, защото, ако опиташ да прекараш там всичките си двадесет години трудов стаж, със сигурност ще умориш до смърт или тялото, или душата си.

— Очко ни прави на луди — оплака се Рафи Симкович. Двадесет и седем годишният експерт по фотоанализа беше прекарал цели два дни в проявяване на въздушни разузнавателни снимки на един иракски химически завод. Работеше без спиране, за да може най-после да се прибере у дома в Гило при разярената си съпруга. В това време обаче дойде заповедта на Бен-Цион никой да не си тръгва, за да продължат с работа по подкрепата на операция „Чародей“. — Тук просто няма нищо.

Симкович се беше навел над дългата маса в лабораторията за фотоанализ и гледаше през огромна лупа, поставена върху ръждива стойка. Отдолу се намираше снимката на Крумлов с „кандидатите“ за къртица, притисната в метална рамка. Зад Симкович друга дълга маса беше закрепена с винкели към бетонената стена и върху нея се намираше най-модерният компютър на Ай Би Ем, на който в монитора се виждаше Рина Харари, красива, бледна блондинка, осъдена непрекъснато да сменя стъклата на очилата си с черни рамки.

— Погледни пак, Рафи — настоя Очко. Сега беше в стихията си. Бен-Цион го нямаше наблизко, за да го притеснява или плаши, а той беше твърдо решен да разгадае тайната на предателя на Крумлов или да умре тук в Гроба. Очко се разхождаше напред-назад до масата в центъра, почесваше челото си и бършеше очилата си. Юдит беше заела място пред един от компютрите, но всъщност преглеждаше списание „Вог“, вместо да участва в разрешаването на ребуса. Ури Бадаш се беше настанил върху един стол на колелца, пушеше, без да спира, и гасеше фасовете върху пода, покрит с плочки, докато препрочиташе всяка от папките с досиета от куфарчето си. Мак Маркърс нямаше защо да бъде тук, но понеже не беше женен и си нямаше сериозно гадже, седеше върху висок дървен бар и масажираше края на ампутирания си крак, докато протезата лежеше на пода като откъснат крайник на витринен манекен.

— Рафи е прав, Очко — промърмори Рина, докато продължаваше да се взира в монитора си. — Това е само снимка от снимка и просто няма никакви тайни съобщения или кодове, или Бог знае какъв фокус-мокус, който ти си представяш.

Очко се изчерви, но не отговори. Тонът на Рина го засегна не толкова заради критиката към теорията му, а по-скоро защото той тайно я харесваше, а усилията му явно не успяваха да ѝ направят впечатление. Всъщност и собствената му вяра в предположението беше започнала да отслабва, защото беше очаквал с подробното изследване на снимката да се появи поне някаква физическа аномалия.

Симкович първо беше прекарал снимката през скенер с висока разделителна способност. После Рина я превърна в цифров образ и провери всеки сантиметър. И макар изследването ѝ да разкри, че всъщност снимката не е оригинал, а снимка от снимка, нищо не показваше тя да е била променена по какъвто и да било начин. Фонът от Димона беше истински, никой от кандидатите не беше преместен или изменен, нямаше внимателно прилепени глави към чужди тела или нещо подобно. Никой на снимката не носеше някаква микроскопична табелка, на която да пише „Аз съм!“

След това Симкович беше занесъл снимката в съседната фотолаборатория, където я разглеждаха на инфрачервена светлина, след това наблюдаваха, докато лазерът изследваше за аномалии по повърхността и опаката страна различни от написаните с молив думи от Екщайн. След това един техник от „Документация“ дойде и внимателно подложи снимката на анализ с шестнадесет различни химикала, за да се прояви тайнопис, ако има такъв. Нищо. И накрая въпреки силните протести на Симкович, който беше изморен, гладен и недоволен, Очко го накара да фотографира отново всяко от лицата поотделно. В момента друг техник ги проявяваше в тъмната стаичка.

— Може би е нещо по-просто, Рафаел — предположи Юдит, докато помирисваше мостра от парфюм на Калвин Клайн, залепена в броя на списанието. — Може би трябва да вземеш всяка първа буква от имената и от тях да получиш името на виновния.

— Това е умно, Юдит — изсумтя Маркърс, докато чешеше крака си. — Но се съмнявам, че нашият човек е знаел имената на тези хора. — Той внимаваше да не спомене името на Крумлов пред хората от

лабораторията. — Той вероятно даже и не знае истинското име на предателя.

— Вече го направихме — обади се Ури Бадаш от мястото си.

— Кое? — изненада се Маркърс.

— Опитахме. Взехме имената им и даже военните им отличителни номера и ги дадохме в „Кодове и шифри“. За всеки случай. — Той вдигна ръка и показа голяма кръгла нула с пръсти.

— Е, това ми беше единствената блестяща идея — каза Юдит и продължи да чете.

— Мръсната дузина без един — въздъхна Симкович и вдигна глава от лупата. Погледна към срещнатата стена, където висеше голяма коркова дъска, върху която бяха закачени единадесетте снимки само на лицата, взети от досиетата на Ури Бадаш. Всички бяха подредени в редица. — Освен това, поне според нашето малко мръсно проучване, те всички са чисти.

— Не всички са чисти — възрази яростно Очко и изненада с тона си всички. — Един от тях е предател и ние ще го открием.

— Ти си като обладан, Очко — обърна се с усмивка към него Юдит. — Обаче аз харесвам тази черта в мъжете.

— Също и аз — прошепна Рина. — Такива хора държат много чисто въщи.

Вратата на лабораторията се отвори и техникът на Симкович влетя с голяма жълта кутия с надпис „Кодак“. Той я тръшна върху масата в центъра и постави ръце на хълбоците си.

— Ето, Рафи. Мога ли вече да си ходя у дома?

— Ще можеш да си идеш, когато аз кажа, че може. Иди да пиеш кафе.

— Ама аз вече съм изпил шест чаши.

— Тогава иди да се изпикаеш.

Техникът изруга под нос и излезе.

Очко отвори кутията и извади още единадесет снимки, направени с високочувствителни увеличителни лещи и филм с голям формат, за да бъдат напълно ясни.

— Да ги окачим — каза Очко, докато разделяше една от друга още мокрите снимки.

Юдит се изправи да му помогне, а Мак Маркърс ѝ подхвърли кутийка с кабарчета. Очко и Юдит започнаха да закачат всяка снимка

под съответната ѝ върху корковата дъска.

— Това е като телевизионна игра — чуруликаше тя. — Включвам се в „Шпиони и контрашпиони“ за стотачка, Алекс.

Когато приключиха, всички от стаята се събраха до централната маса и се вгледаха към дъската. Лицата, естествено, съвпадаха. Позата и прическата на някои бяха малко различни, но в общи линии хората бяха същите. Никой нямаше обеща на носа или татуировка на врата, нито пък пънкарска прическа, тъй като тези неща са забранени на работещите в строго секретните ядрени лаборатории.

След пет минути Симкович вдигна ръце.

— Добре. Отивам си вкъщи. Можете да кажете на Ицик, че съм напълно некомпетентен. — Той отиде до бюрото си и започна да пълни торбата с документи за изгаряне.

Но Очко още не се беше предал. Той не познаваше Ян Крумлов, нито му пукаше за личните или професионални мотиви на чеха, нито пък го интересуваше дали той е светец или дявол. Обаче Екщайн и Баум бяха там, в Африка, а от онова, което ще направи или не Очко през тази нощ, може да зависи всичко в мисията им. Както и животът им.

Той пристъпи от масата към корковата дъска и остана много дълго пред всяка от снимките. Гледаше надолу, после нагоре, след това пак надолу. И чак когато се увереше напълно, че няма нищо странно в сравнението между снимките, минаваше нататък.

— Тръгвам си, Очко — извика Симкович, взе чантата си и стисна торбичката със секретни документи, предназначени за изгаряне. — Отивам си!

Очко бавно вдигна пръст и нещо в позата му, в начина, по който се напрегнаха раменете, накара Симкович да спре. Всички гледаха как пръстът на Очко бавно се раздвижи във въздуха.

Беше застанал пред чифт снимки на млад мъж на по-малко от тридесет години. Кандидатът за къртица в Димона беше с мургава кожа, къдрава черна коса и гъста брада. Брадата беше много гъста и недобре поддържана. На двете снимки закриваше долната част на лицето му почти до скулите. Пръстът на Очко се насочи към долната снимка на мъжа и спря върху едно място, точно под лявото му око.

— Какво е това? — прошепна той.

Бадаш се приближи. Мак Маркърс, все още без протезата си, се подпря с ръка на стената и заподскача. Застана до Ури. Юдит надничаше над рамената им, докато Рина се извърна от монитора си.

Бадаш се взря пред треперещия пръст на Очко.

— Прилича на някакъв белег.

Очко вдигна пръст към втората снимка отгоре и посочи същото място там.

— На тази го няма — каза Юдит.

— Това е белег от връх на молив или химикалка, за бога — изсумтя Симкович и тръшна чантата си върху масата. — Вероятно сме го направили, докато се занимавахме с тази проклета снимка.

Очко не му обърна внимание.

— Рина? — извика той през рамо. — Има ли го на оригинала?

Рина се извърна отново към компютъра си и веднага започна да оглежда дигитализирания образ на груповата снимка на Крумлов.

— Не бих могла да го изпусна — каза тя, но тонът ѝ не беше убедителен. Всички продължаваха да гледат двете снимки, докато тя чукаше по клавиатурата и местеше мишката.

— Да — прошепна тя след дълго мълчание. — Има го. Сигурно съм го видяла, но не съм се замислила какво е. Не е микрофилм или нещо подобно. Само белег...

Като ято гъски, разлетели се след изстрел, Очко, Юдит, Бадаш и Маркърс се прърснаха от таблото и бързо се събраха зад стола на Рина. Тя беше увеличила само съответното място от лицето и сега на монитора ѝ се виждаше ъгълът на тъмното око, скулата и няколко косъма от брадата. И там, точно под окото, я имаше ясно забележима черната точка с големина на връх на молив в сравнение с лицето.

— Дай ми двеста процента — каза Симкович, който също се беше присъединил към групата зад стола на Рина и се беше отказал да си ходи.

Рина премести мишката, постави стрелката върху мястото и кликна два пъти. Екранът се замъгли за миг, а после картината се появи отново, но този път само края на окото, малко от кожата и черната точка с размер на грахово зърно. Белегът беше странен, защото не представляваше плътна повърхност, а нещо като запетая, сякаш е направен с върха на изписана химикалка.

Очко не позволи надеждата му да вземе връх, но и не успя да накара сърцето си да бие малко по-бавно. Усети как плешивината на главата му се покрива с дребни капчици пот.

— Мак — прошепна той, без да се обръща. — Каж ми отново. Това го няма на снимката от досието на Ури.

Мак заподскача отново около централната маса към корковата дъска.

— Точно така — отговори той след миг. — Няма го на горната снимка.

Рина чукаше по клавиатурата си и на екрана блесна зелена линия, която премина по образа като вълна.

— Няма релеф — прошепна тя. — Така че ако е белег, той е направен върху оригинала, преди да е бил пресниман.

— И ако го няма върху нашата снимка от Шабак — добави Бадаш, — тогава той е бил добавен впоследствие само върху тази групова снимка.

— Освен ако не е капчица, пръснала от нещо — предположи Симкович. — Или нещо, което се е появило после върху лицето му като луничка например.

— Не може да е белег от рождение — каза Юдит. — Човек се ражда само веднъж.

— Не. Не е родилен белег — прошепна Очко, но гласът му беше много странен и всички се обърнаха да го погледнат. — Но е направен нарочно. — Той целият трепереше и по челото му течеше пот. Погледна към Мак Маркърс и се хвана за Юдит, за да се задържи на треперещите си крака. Тя трепна от силата, с която я стисна за лакътя. — Как би нарекъл това нещо ти, Мак? — попита Очко, макар вече да знаеше отговора и той да беше причината за треперенето му.

А Маркърс, който сега беше силно пребледнял, се обърна към останалите и се подпря с длани на масата, за да се задържи на единствения си крак. Той кимна и разклати глава едновременно, опитвайки се да говори спокойно.

— На английски ли, приятелю? — попита роденият в Америка офицер. — На това му викат издайник...

19.
АЛМАХЕЛ
10 МАЙ

Майор Ейтан Екщайн и полковник Бенжамин Баум тичаха заради собствения си живот и заради живота на онези, които водеха.

Двамата мъже би трябвало да бъдат в реанимацията на болницата „Хадаса“ в Йерусалим, защото общо имаха над деветдесет години, преживени на тази земя, но по-малко от седем часа сън през изминалите три дни. Калориите, които бяха погълнали, не достигаха и минимума, необходим за възрастен мъж, да не говорим за боец, който спринтира по стръмните африкански планини. Нивото на стреса им беше такова, че би накарало пилот от Формула 1 да се откаже от състезание, а умът им отдавна вече не работеше на необходимото тактическо равнище. Телата им бяха отминали етапа, когато болката може да бъде индикатор за опасност. Единственото, което ги държеше на крака, беше упоритостта, защото като израелски офицери от разузнаването и оперативни работници думите „оплакване“ или „несполука“ не съществуваха в речника им.

Ейтан и Бени спряха за миг, взирайки се в тъмнината, за да не паднат върху острите камъни и трънливи храсти, докато водеха нарасналата си група от десет възрастни и шестдесет и осем деца. Четиримата командоси бързо бяха напоили децата с глътки вода от манерките си и ги нахраниха с висококалорични вафли, с каквито ги беше снабдил медицинският корпус на израелската армия. След това колоната тръгна да слиза бързо от върха при Абу Менди към западните долини на Судан. Бени беше предупредил, че храната и водата не са достатъчни, за да изминат голямо разстояние, но младият командос само се усмихна и бързо поведе групата по маршрута. Товарът при скока му с парашута включваше и голям контейнер с храна, който той и хората му бяха скрили под едни скали, преди да нападнат бунтовниците. Когато го откриха и отвориха, сирачетата и възрастните се нахвърлиха на храната като мексикански селяни на коледна погача. А след това отново побягнаха.

С възобновени сили и надежда те бързаха надолу към долините преди склоновете, които ще се изправят предизвикателно отново при границата със Судан. Появата на командосите беше им донесла нещо повече от храна и вода. Тя донесе вяра и оптимизъм. Дори най-уморените крака щяха да изминат още няколко невъзможни километра с това нематериално гориво. Но освен останалото, командосите носеха и план за действие с времена, които не можеше да бъдат удължени, защото и втори самолет беше излетял към определената зона за кацане в ничията земя между Судан и Етиопия. Ако екипажът му не забележи веднага определен знак на повърхността, той дори няма да направи кръг отгоре, а направо ще се върне към дома.

Командосите винаги се приготвяха грижливо за всяка мисия. Сега, като знаеха, че товарът им ще включва и болни деца, те бяха донесли сгъваеми алуминиеви пръти и модифицирани раници за парашути. В момента двама от командосите подтичваха в крачка, опънали върху рамената си алуминиевите пръти. Под тях в окачените парашутни раници спяха полюшвайки се пет от най-болните деца. Бяха като агнета, хванати от ловци. Командосите, свикнали да носят ранените си в бой другари заедно с оръжията им, даже не се задъхаха от тежестта на няколко килограма кожа и кости. Останалите деца се промъкваха в начупена редица, пазени по фланговете от Манчестър и Дюбе. В края вървеше и ги подканваше Крумлов, а Доминик крачеше между малките си пациенти и непрекъснато ги броеше.

Присъствието на командосите измъкна духа на Ейтан от обхваналото го отчаяние. Силата, усмивките, младостта им му напомниха какъв беше и какъв трябва да бъде поне още няколко часа. Самият той навремето беше добър парашутист, но тези момчета вече бяха друго поколение. Поделението им беше много строго засекретена част от анонимни воители, които се отчитат лично само пред началника на Генералния щаб. Техните „предшественици“ бяха извършили рейда при Ентебе, елиминирането на главатарите на терористите от „Черния септември“ в сърцето на Бейрут и отвличането на шейх Обейд от Хизбула от собствения му хол в Джиблит, Ливан. Но имената на героите и подробностите от работата им никога не бяха споменати в израелската преса, а армейските психолози ги смятаха за полупсихопати. Независимо колко дълго живееха, а много от тях

лягаха в гроба, преди да са навършили двадесет и пет години, те никога не биха споделили приключенията си с никого. Какви са тези хора, които избират тази невероятна професия, подробностите на която могат да споделят единствено с огледалото?

Ръководителят на групата, капитан на име Карни, всъщност беше син на етиопски емигранти в Израел. Беше висок и жилав, кожата му с цвят на „Нутела“, с малък, остър нос, черни очи, които проблясваха иронично и къдрава коса. Заместникът му, сержант, беше рус кибуцник^[1], който явно беше боядисал косата и веждите си черни заради тази мисия. Другите двама сержанти бяха израелци с йеменски произход, с тъмни лица, които говореха свободно арабски и достатъчно добре амарски. Ейтан веднага ги хареса. Бяха точно като него, но без отчаянието му, възрастта и големия опит, а неукротимата им сила беше направо заразителна.

Карни повика Манчестър и със знаци показа на британеца да поеме за малко алуминиевите пръти на носилката с децата, докато командосът изтича напред, за да говори с Екщайн и Бени. Вдигаха доста шум с обувките си и оплакванията на децата, така че един задъхан разговор нямаше да добави повече. Освен това никой не хранеше илюзии, че бунтовниците са изгубили следите им. Те вероятно само се бяха прегрупирали и сега ги гонеха по петите.

— Екщайн — обърна се Карни с типичната за израелската армия неофициалност, щом настигна майора и затича до него. — Имаме по-малко от четири часа, през които да подготвим зона за кацане от другата страна на границата и да я маркираме.

— Благодаря — саркастично отвърна Екщайн, като пъшкаше задъхано. — Преди да разбере тази новина, се чувствах без каквато и да било мотивация.

— Е, просто исках да ти припомня добрата новина — ухили се Карни и белите зъби блеснаха върху махагоновото му лице. — Насочили сме се към едно по-закътано място на границата. Няма да имаме проблем да я пресечем.

— Кой гений ти го каза? — попита Екщайн.

— Един от Мосад, който работи в бежански лагер от другата страна. Пък и твоят командир направо изви ръцете на военновъздушните сили, за да ги накара да изпратят втори С-130. —

Той вдигна платнения капак, прикриващ часовника му. — Вече от един час е във въздуха.

— Както познавам Ицик, той вероятно е възложил на самолета на връщане да натовари куп стари обувки от Кения — обади се Бени.

Карни се усмихна отново и тича известно време мълчаливо. После показа с пръст през рамо и снижи глас.

— Оня чех отзад, Баум. Разбрах, че не е предвиден за полета.

Екщайн и Баум се спогледаха и Ейтан разбра, че мисията на командоса има двойно предназначение. Ако той и Бени не успеят да „отстранят“ Крумлов от списъка на излитащите, командосът има заповед лично да го довърши. Ейтан се спъна в един клон върху пътеката и Бени го хвана за ръката, за да не падне.

— По думите ти разбирам, че до момента на скока ви никой у дома още не е идентифицирал къртицата — каза Бени.

— Така е — отговори Карни. — Което значи...

— Което значи — прекъсна го рязко Екщайн, — че Бени и аз командваме „Чародей“ и ще я изпълним както решим, че е необходимо. Вие, момчета, ще правите само онова, което вършите най-добре. Ще бягате бързо и ще стреляте точно. По врага.

— Слушам, командире — приведе глава Карни и изостана назад. Когато беше достатъчно далеч, че да не чуе, Бени се обърна към Екщайн.

— Ще си имаме неприятности.

— Че сега нямаме ли си?

— Не ми се прави на ударен — каза Бени. — Карат ни да убием Крумлов само за да не се качи на самолета. Той е новоосъзнал се евреин с мисия и честно казано, аз го разбирам.

— А какво стана със съмненията ти, Бени? Ами ако го пуснем да се качи на самолета, а се окаже, че не е чист?

— А какво стана с вярата ти, Ейтан? Ами ако го утрепем и го оставим тук, а се окаже, че е чист?

Екщайн не можа веднага да отговори на тази объркана загадка. Накрая въздъхна хрипливо.

— Добре. Може би ще имаме късмет и всички ще ни убият на границата.

— Винаги си бил непоправим оптимист.

Екщайн само изрѣмжа в отговор. Искаше да запази последните си сили, защото вече беше потънал в пот и знаеше, че в тялото му почти не е останала течност.

— Здравсти, полковнико и майоре. — Манчестър се появи внезапно и затича край тях без каквото и да било усилие. — Извинете, че ви прекъсвам.

— Давай, Манчестър — отвърна Екщайн с най-добрия си аристократичен английски.

— Добре. Единият от младите ви биячи, който е най-назад, има нощни очила.

Бени извърна глава за миг и видя, че един от командосите наистина е свалил очилата си за нощно виждане върху очите.

— И?

— Ами аз не ви разбирам бърборенето, но бих казал, че май е зърнал бунтовниците някъде на юг от нас. Преследват ни.

— Ти да не си очаквал да избягат, Манчестър? — попита Екщайн. — С подвити опашки?

— Не, сър. Но може би няма да е зле да се спуснем надолу и да ги изпъдим. Сега имаме цял куп супермени.

— Аз мисля, че просто трябва да им избягаме, Ендрю — каза Бени. — Нали нямаш проблем с тичането?

— Не, сър, за бога! Мога да тичам чак до Саутхемптън!

— Хубаво — каза Екщайн и Манчестър изостана към мястото си. Ейтан разбираше много добре, че наемникът е много засегнат от смъртта на Бернд и просто търси отмъщение. При това колкото е възможно по-жестоко.

Когато групата започна да се изкачва по стръмна, скалиста пътека, темпото намаля значително. Екщайн и Баум бяха принудени да помагат на краката си и с ръце. Накрая спряха на билото, приведени и задъхани, а следващата ги група деца и възрастни започна бавно да се събира около тях. Командосите обаче тръгнаха да обикалят групата и накараха всички да клекнат или приседнат, за да не се виждат силуети.

Бени се поизправи малко и погледна към дългата падина, която се проточваше от юг към север. Отгоре черното небе беше пълно с блестящи звезди, а на север луната бе изплувала над тънката ивица мъгла над планините. Точно отсреща имаше друг, остро издигащ се склон, също като този, който току-що бяха изкачили.

— Това е. — Карни се появи отново и посочи към отсрещните планини. — Може би три километра и не е много високо.

— На твоята възраст нищо не изглежда високо — каза Екщайн.

Крумлов изпълзя до тях, следван от Дюбе. Но никой от израелците не погледна към чеха и той разбра защо.

— Както Мойсей, който е гледал към Обетованата земя, нали, полковник? — обърна се Крумлов към Баум. — Обаче ще ти кажа едно. Мен, като евреин, никой няма да ме спре да ида в земята, където тече мед и мляко.

Карни бавно обърна глава и изгледа чеха, а после очите му се обърнаха към Бени.

— Правилно ли го чух, Баум?

— Да.

Екщайн усети силни пръсти да го стискат за лакътя. Обърна се и видя, че Доминик е застанала до него. Очите ѝ блестяха предизвикателно, а косата и веждите ѝ проблясваха от потта. Тя го дръпна към себе си и зашепна:

— Ян ми каза, че вие не искате той да дойде в Израел. Че искате да остане в Етиопия. — Екщайн не отговори нищо и тя продължи: — Не че би трябвало да има някакво значение за теб, Ейтан, но аз не мога да дойда с вас, ако той остане. Няма да е честно. Няма да мога да живея с подобна мисъл. — В момента на Ейтан най-малко му трябваше нов ултиматум. Затова той само въздъхна и кимна.

Карни се беше извърнал към Крумлов и с нахалството на младостта и положението си на израелски воин му заговори открито.

— Ти каза, че си евреин, господин Крумлов.

— За теб, момче, съм полковник Крумлов. — Чехът изпълна изморените си рамене. — И да, аз съм евреин, макар че ако си сваля гащите, няма да докажа нищо, защото го разбрах твърде късно.

— Късно си го разбрал, а? — повтори цинично Карни.

— Да. Обаче се уча бързо.

— Брей да му се не види!

Както повечето разузнавачи и командоси, Карни естествено се отнасяше скептично, когато станеше дума за вероятен мошеник или самозванец. Когато се извърна да се взре отвъд долината, на устните му играеше тънка усмивка.

Но Крумлов се изправи в цял ръст върху билото и Карни се протегна да го дръпне. Екщайн обаче хвана блузата на командоса и го възпря. Чехът вдигна глава към тъмното небе, което беше започнало да посинява преди зазоряване. Остана така, загледан в границата със Судан и зашепна на перфектен иврит, какъвто може да се чуе само в синагога.

— Да тръгна и по долината на смъртната сянка, няма да се уплаша от злото. Защото Ти си с мене...

Ролф Фелдхайм караше бялата си служебна кола покрай напуканото русло на тесен поток. Под светлината на червената лампичка се виждаше в подробната карта и дърпаше страстно от цигарата, започнал третия си пакет за деня. Моботе го беше извикал на това забравено от Бога място в Гоям по радиостанцията, като му даде точни координати за мястото на срещата. Само че това беше все едно да търсиш игла в купа сено.

Водачът на бунтовниците явно беше загубил вяра в мисията и не без основание, защото заради собствената му некомпетентност бяха убити ненужно много от неговите хора, а той така и не успя да спре евреите, техните сирачета и чешкия предател. Тези негри просто не могат да се научат на военна тактика, измама, засада или блокада. Те се хвърлят направо като биковите в Памплона с наведени за удар глави и разширени от ярост ноздри. Явно им е необходимо напътствие от европейски офицер от висок ранг и той щеше да им го даде срещу съответното заплащане.

Потокият изтъня още повече и накрая изчезна сред група изсъхнали от зимата хрусталаци. Фелдхайм насочи колата нагоре по склона. Погледна напред и се усмихна, когато видя знака — малка зелена светлинка, която примигваше на около двеста метра право нагоре по полегатия хълм.

Той натисна газта и продължи нагоре с рев, за да покаже кой тук командва и това, че е недоволен от некомпетентността на партньора си. Имаше тясна пътека, явно използвана и от други коли, която той последва. След няколко метра осъзна, че пътеката е оградена от хората на Моботе, клекнали в очакване от двете ѝ страни с оръжията си. Е,

поне знаеха основните процедури за нощен поход на фронта. Когато командирът спре, войникът се прикрива и чака заповеди.

Горе, малко под върха, се беше изправил Моботе, сложил юмруци върху колана си, където под звездите проблясваше седефената дръжка на колта му. Фелдхайм спря колата, слезе и оправи униформената си риза. После прибра сгънатата карта под мишница, захапа цигарата и тръгна нагоре.

— Виждам, че нямаш пленници — изсумтя Фелдхайм, когато спря пред бунтовника. — Затова, предполагам, си ме извикал на помощ. — Той изгледа Моботе от глава до пети, забелязвайки петната от кръв по камуфлажното му яке. Но африканецът не изглеждаше ранен и затова австриецът реши, че това трябва да е чужда кръв.

Моботе не отговори веднага. Един от хората му се приближи и заговори бързо на езика оромина. Водачът на бунтовниците направи знак към служебната кола. Фелдхайм се обърна и тогава видя, че помагат на ранените да станат. Някои бяха вдигнали другарите си и на гръб.

— Не ми трябва помощта ти, майор Фелдхайм — каза Моботе и поклати глава. — Но ми трябва колата ти. Погребахме мъртвите си в планината, но ранените трябва да бъдат закарани в болница.

Фелдхайм се намръщи и отново погледна колата си, където бунтовниците вече бяха отворили задните врати и внимателно полагаха другарите си вътре. Седмици нямаше да успее да изчисти вонята на кръв и урина от скъпоценната си кола.

— Аз не съм шофьор на линейка — изсъска Фелдхайм. — Трябваше да ме извикаш да видя успеха ти и нищо друго.

— Тогава виж това — каза Моботе и тръгна нагоре по хълма. — И може би тактическият ти гений ще ни послужи все пак.

Фелдхайм го последва нагоре и когато стигнаха върха, Моботе се изправи в цял ръст и погледна към продълговатата падина. Фелдхайм застана до него и макар да не обичаше подобно излагане на показ, не можеше да си позволи да не постъпи като африканеца. Затова се изпъна колкото можеше повече.

— Гледай там — каза водачът на бунтовниците.

Фелдхайм примига, следвайки пръста на Моботе. Падината започваше точно под тях и продължаваше на север. Лежеше между последните планински склонове на Етиопия на изток и граничните

хълмове на Судан на запад. В западната част на падината имаше дълъг, тесен път в подножието на суданските хълмове.

— Това е граничният път — каза Моботе. — Израелците вече стигнаха до него и скоро ще пресекат границата.

— Къде — присви още по-силно очи Фелдхайм, но тъй като не беше истински воин, през нощта почти не можеше да види нищо съществено. Внезапно изръмжа, усети нещо като удар в гърдите и погледна надолу. Ръката на Моботе му подаваше бинокъл с инфрачервен филтър.

Австриецът го взе и го вдигна пред очите си. Когато зениците му привикнаха, той забеляза малка група хора зад купчина скали в източната страна на пътя. Премести бинокъла наляво и откъм западната страна на пътя откри малка колиба, дълги редове бодлива тел и трима судански граничари, държащи автомати АК-47.

Фелдхайм изсумтя и свали бинокъла.

— Защо не ги спря?

— Опитвахме се, майор Фелдхайм — изръмжа Моботе. — Почти ги бяхме хванали при Абу Менди, но към тях се присъедини една банда командоси и те ни отблъснаха. Не знам откъде се пръкнаха.

— Откъде са се пръкнали? Ти луд ли си? Сигурно са скочили с парашути или са ги докарали с хеликоптер!

— Няма значение. Те сега ще пресекат границата.

— Не говори глупости — размаха недоволно цигарата си Фелдхайм. После осъзна, че огънчето описва светеща дъга, хвърли цигарата и я настъпи. — Водят ги израелци, а Судан е най-злобната антиизраелска държава в Африка. Никой няма да им позволи да преминат границата.

Моботе го изгледа със съжаление.

— Те няма да искат разрешение, майоре. — Той посочи бинокъла и Фелдхайм го вдигна отново, да погледне отвъд долината.

Серия дребни пламъчета блеснаха откъм скалистата позиция в източната страна на граничния път и когато Фелдхайм насочи бинокъла към мястото, където видя суданските граничари, те вече лежаха убити. Нямаше ответен огън. Израелците вероятно бяха използвали заглушители.

Един мъж пресече тичешком пътя и приклепна до тримата паднали граничари. После се извърна и махна с ръка. Откъм източната

страна на пътя втори мъж притича до него.

— Видя ли? — тъжно кимна Моботе.

— Е, и?! — изсъска Фелдхайм, като едва не подскочи от ярост. — Гони ги! Граничната ивица е широка шест километра и там не живее никой освен леопарди и кози! Още можем да ги свалим. Още можем да хванем цялото израелско правителство в шепата си!

— Ние... — прошепна Моботе и жестокият белег на лицето му потъмня, макар че никой не би могъл да го забележи върху тъмното му лице посред нощ. Той се обърна и извика някакви заповеди на взводните. Хората му веднага се изправиха, подредиха и започнаха да тичат към върха на хълма. Моботе даде друга заповед на младшите си помощници, след което двойната редица бунтовници се спусна от хълма към долината. Оръжията им тракаха и обувките им тропаха шумно, докато бунтовниците изчезваха в мрака.

Бяха много и притичваха дълго, а Моботе и Фелдхайм стояха неподвижни сред тях като дървета сред буря.

— Извиках още хора — без да се обръща към никого, продължи Моботе. — Сега сме над сто души. Ще свършим с тях, защото вече нямам намерение да взимам никого за заложник.

— Не ставай глупак! — извъртя се към африканеца Фелдхайм. Очите му изпъкнаха и бузите му почервеняха. — Не разбираш ли, че можем да спечелим милиони. Ако ги убиеш, няма да получим нищо.

Но Моботе явно беше взел решение за себе си и вече не желаше да слуша някакъв си подъл европеец. По молба на Фелдхайм и като следваше плана на австриеца, той беше загубил едни от най-добрите си хора, чиито семейства нямаше с какво да утеши. Каузата на Оромо беше променена, а най-лошото от всичко беше, че самият той се подложи на унижение. Той погледна зад Фелдхайм и отвърна на поздрава на двама мъже, които бяха изостанали, а сега сядаха в колата на Фелдхайм. Бавно започна да сваля окървавеното си яке. Фелдхайм го гледаше намръщено, главата му се извърна, когато чу двигателя на колата, а после австриецът отново се обърна към Моботе. Не разбираше какво става.

— Къде отиваш? — попита Фелдхайм. — Недей така. Почакай, нека седнем с картата и да направим план. Все още можем да получим всичко, което искаме, от цялата тази работа!

Но още докато Фелдхайм говореше, Моботе беше извадил колта си със седефена дръжка и го увиваше в камуфлажното си яке. Дулото се намираше дълбоко в ръкава. Едната му ръка също беше под якето, докато с другата Моботе я хвана и насочи.

— Благодаря ти за съвета, майоре... — каза Моботе и бързо опря якето до гърдите на Фелдхайм. Дръпна спусъка. Голяма, бяла светкавица блесна между якето и гърдите на австриеца, но звукът беше сравнително тих и нощта не се разкъса от ехото на изстрела. Фелдхайм се изви и отхвъркна назад, главата му се удари в един камък и клюмна странно встрани, а тялото му трепна само веднъж. — Обаче вече не ми трябва партньор — довърши Моботе.

Той прибра оръжието си и остана да наблюдава как служебната кола завива и тръгва обратно към болницата в Дара. След това метна якето си през рамо и затича след хората си...

[1] Член на израелски кооператив от социалистически тип, където земята, къщите и оборудването принадлежат на цялата общност, всеки е длъжен да извършва определен вид работа, а за разходите, нуждите и устройването на отделния човек или семейства се грижи колективът, който разпределя благата по решение на общо събрание, поема разходите, отглеждането и образованието на децата, почивката, облеклото, храната на всеки член и т.н. — Б.пр. ↑

20.
ТЕЛ АВИВ
10 МАЙ

Командният и контролен център на израелските военновъздушни сили е огромна пещера от стомана и бетон, намираща се на петдесет и седем метра под земята в района на Генералния щаб на армията в Тел Авив. Той е устойчив на ядрено, конвенционално и биологическо оръжие и носи незначителното име Дупката. Слабо осветената мрежа от оперативни центрове, жилищни помещения и помещения за хранене прилича на подводница. Много от офицерите и техниците често прекарват безбройни дни в катакомбите му и се появяват примижали като разтревожени вампири на повърхността само за кратка почивка. Петдесетте години светкавични войни в Близкия изток доказаха, че въздушното надмощие е ключ към успеха в региона. Поради това от построяването ѝ до днес Дупката винаги е била населена. Също заради това, въпреки климатичната инсталация, филтрите и дори понякога освежители за въздуха, това място вони на затвор, какъвто си е в много отношения.

През тази нощ операция „Чародей“ беше само една от многото тревоги на военновъздушните сили в това подземно леговище. Ескадрила фантоми F-4 извършваше бомбено нападение над Сидон в Южен Ливан, а над Багдад се извършваше разузнавателна мисия на голяма височина. В Дупката имаше повече от четиридесет и петима офицери, сержанти и служители. Под флуоресцентните лампи се издигаше цигарен дим и пара от кафените чашки и типично по израелски, мъжете и жените си крещяха един на друг без всякакво уважение към пол и ранг.

В един ъгъл на централната зала трима офицери по радарно прехващане и един сержант по комуникации, назначени към мисията на АМАН, седяха пред големи конзоли със зелени радарни екрани, светлината от които проблясваше по бледите им лица. Ицик Бен-Цион се разхождаше зад тримата млади мъже и жена, като от време на време

си мърмореше под нос и изнервяше хората с величественото си присъствие.

За свързка на генерала от АМАН беше назначен един майор от военновъздушните сили на име Илан Кидон поради това, че съпругата му беше далечна роднина на семейство Бен-Цион и той бе свикнал с особения подход към характера на генерала. Кидон наблюдаваше как Ицик се разхожда и чувстваше известно съжаление към братовчед си по женска линия, защото откакто го познаваше, не беше виждал униформата му толкова измачкана, нито пък Бен-Цион някога бе показвал толкова открито своята тревога и притеснение. Напомняше на Кидон за тигрова акула, мятаща се безпомощно сред дребните риби върху палубата на рибарски кораб.

— Какво е местонахождението на самолета? — Ицик осъзна, че се разхожда и кърши пръсти като разтревожена баба, спря и прибра ръце в джобовете си. За пръв път от десет години насам едва не си поиска цигара от сержанта, но после реши, че тук е толкова задимено, че му стига да поеме по-дълбоко дъх, за да получи необходимата доза никотин.

— На десет километра по на юг, отколкото преди три минути — измърмори един от офицерите пред радарните екрани.

Лицето на Ицик пламна и той спря на място, но Кидон предотврати избухването на генерала.

— Не се прави на велик, Йоси — скара се майорът и го перна по тила. — Просто отговори на генерала.

— Хммм. С-130 приближава тридесет градуса дължина. Все още е над водата.

— Благодаря — обърна се Ицик към Кидон. Беше овладял вече гнева си. — Имате ли самолети F-15 във въздуха?

— Още не може да ги вдигаме, Ицик — докосна успокоително майорът ръкава на Бен-Цион. — Нали знаеш.

— Да, да — кимна Ицик. — Разбира се. — И продължи да се разхожда.

Транспортният самолет „Херкулес“ С-130 трябваше да пресече африканския континент и да лети много ниско, следейки релефа на местността, за да остане под обхвата на радарите, докато стигне зоната за кацане. След като кацне в Судан и вземе товара си, ще пристигне ескадрила от изтребители, които да направят „чадър“ и да прикрият

завръщането му. Но ако изстребителите се появят, преди херкулесът да мине бреговата ивица на Еритрея и да се промъкне към Судан, някоя от крайбрежните държави може да реши да вдигне по тревога отбранителните си ескадрили.

— Нещо от флотата? — попита Ицик.

Кидон се обърна към млада жена с огромни слушалки върху ушите, която натискаше копчетата за честоти на голям приемник.

— Наташа?

— Нищо, Илан — отвърна тя. Един ракетоносец на израелската армия се беше приближил до Еритрея и спрял на метри от морската й ивица в международни води. Малкият кораб беше снабден с високочувствителен специален радар, който можеше да засече вражески изстребители от разстояние 500 километра. — При последния контакт във въздуха е имало само граждански полети.

Ицик изсумтя и продължи да се разхожда, като почесваше чело и се опитваше да сортира потока от информация, накарал сърцето му да се разхлопа, а съзнанието му да се бори с професионалната етика така, както никога досега в цялата му кариера. След като Очко разкри къртицата, аналитикът веднага се беше обадил на генерала, скочи в колата с Юдит и Маркърс и сега приближаваха Тел Авив. Бадаш веднага беше идентифицирал Синята брада като някой си Моше Бузагло, завършил инженерство в университета в Бер Шева и работещ от десет години на важно място при реактора в Димона. След това служителят на Шабак се беше разделил с хората от АМАН в Йерусалим, вдигна по тревога група свои агенти от ДСС^[1], командирова един военен хеликоптер към Атраот и потегли към Бер Шева. Сега, докато агентите не разбиеха вратата на дома на Бузагло и Ицик не получи пълно потвърждение за откритието на Очко, той не можеше да стори нищо, за да промени съдбата на Ян Крумлов.

За пръв път през живота си се молеше Екщайн и Баум да са запазили неприятната си упоритост в неизпълнението на издадените от него заповеди. Надяваше се чехът да е още жив и той да има възможността да го посрещне, както и да го подложи на най-краткия разпит в историята на АМАН. А когато свърши, да го настани в най-добрия петзвезден хотел, който столицата би могла да предложи. Не можеше да си представи, че би му се извинил, защото знаеше, че ще го направи по-скоро с дела, отколкото с думи. Когато само за миг си

помисли, че Екщайн и Баум биха могли да не се завърнат живи от операция „Чародей“, усети остра болка в гърдите и внезапно се изпъна. Кидон го изгледа, но Ицик само се смръщи и махна с ръка.

Извърна се, когато чу вратите на асансьора да се отварят. Чу се ядосан женски вик, който той моментално позна.

— Махай се от пътя ми, идиот! — Пътят на Юдит моментално беше пресечен от двама едри войници от военната полиция на военновъздушните сили. Но тя само бутна единия в гърдите и щом забеляза командира си, хукна към него. Очко я следваше по петите, а Мак Маркъс куцукаше подире им.

— Чу ли нещо за тях, Ицик? — извика тя, като едва не събори сержанта, който носеше пълна табла с чаши турско кафе.

— По кой начин? — вдигна длани Бен-Цион. — Да не съм телепат?

— Ами саткома? — напомни на шефа си Очко. Само преди два дни се бяха свързали по сателитната връзка.

— Вероятно са го загубили — с горчивина отговори Ицик. — Или го използват да си варят чай.

— Или е надупчен от куршуми — предположи Маркъс и чак след това се сети какво е казал. — Съжалявам.

— Нещо ново за Бузагло? — попита Ицик.

— Бадаш ни се обади от хеликоптера — отговори Очко със съвсем ново самочувствие, което веднага раздражни Бен-Цион. — Но това беше преди повече от час. Готвеше се да каца в Бер Шева, но се беше свързал с шефа по сигурността в Димона. — Очко бръкна в джоба на ризата си, измъкна листче от бележника си и се взря в него през дебелия стъкла на очилата си. — Бузагло е бил назначен секретно към „Кешет“ преди три години и дори е пътувал на два пъти до Вашингтон във връзка с проекта. Никой от групата му не е знаел за това. Работел е по системата за насочване на противоракетната система, която ще бъде във връзка с американски сателити.

При тази му недискретност Ицик инстинктивно обърна глава, за да види дали някой не подслушва. Кидон се намираше наблизо и вдигна рамене.

— Нищо не съм чул.

За миг всички глави се извърнаха към виковете на групата оператори за боен контрол в другата част на залата. Явно два от

изтребителите бомбардировачи току-що бяха ударили кораб на терористите, намиращ се до ливанския бряг, а вторичните експлозии показаха наличието на огромен товар оръжия и амуниции. Операторите скочиха от местата си и започнаха да се прегръщат, сякаш градският им футболен отбор е спечелил купата. Командирът им веднага ги смъмри и те седнаха отново по местата си.

Очко прибра бележката обратно в джоба си и започна да кърши пръсти и да мърмори.

— Иска ми се да можех да се свържа с Ейтан и Бени — шепнеша той. — Да им кажа за Крумлов, да им кажа, че той е...

— Ако вече не е късно — прекъсна го Юдит и хвърли обвинителен поглед към Бен-Цион, сякаш е взел решение да убие любимото куче на семейството.

— Ицик, може би трябва да изпратиш радиограма до екипажа на херкулеса — предложи Мак Маркърс. — Командосите имат радиостанции и е възможно да хванат съобщението.

— Не мога, Маркърс! — избухна Ицик, но тъй като тук всички служители викаха, никой не му обърна внимание. — Пък и няма да отменям заповедта, докато Бадаш не потвърди, че онзи човек е нашият предател. — Лицето на генерала беше почервеняло от напрежение. Виждаше се, че душата и разумът му се бореха в него. Той въздъхна тежко и избърса потта от челото си нагоре към гъстата си прошарена коса. Юдит се намръщи, пристъпи към него и дръпна леко колана на униформата му.

— Добре ли си? — попита тя с искрена тревога.

— Да, за бога! — Той блъсна ръката ѝ, но веднага понижи глас. — Не... Последните два дни изобщо не съм добре.

При асансьора се чу нов, кратък спор и служителите на АМАН се обърнаха. Ури Бадаш пъхаше пропуска си от Шабак в лицето на охраната. Нещо във външния вид на контраразузнавача се беше изменило. Да, беше недоспал и изтощен като всички тях. Но раменете му се бяха смъкнали и главата му бавно се поклащаше, когато пристъпи напред, понесъл куфарчето си в увисналата немощно ръка. Той се приближи до четиримата служители на армейското разузнаване, остави куфарчето си на пода и извади цигара от джоба си. Запали, но продължи да клати глава.

— Какво, по дяволите, има, Ури? — избухна Ицик. — Изглеждаш така, сякаш си видял призрак.

Бадаш изсумтя през нос и облак дим обгърна главата му.

— Де да бях — каза той, но като видя обърканите им погледи, въздъхна отново и реши да започне с добрата новина. — Той е бил. Моше Бузагло е бил Синята брада. В апартамента му в Бер Шева намерихме тайник. — Юдит се подпря на рамото на Очко и го стисна, като че ли гледа филм на ужасите и ѝ е нужна подкрепа. — Вътре имаше фотоапарат „Минокс“ и малка кутийка с микрофилми — продължи Бадаш. — Чертежи на „Кешет“, плюс бележник с телефонни номера за контакти в Европа.

— Кидон! — изкрещя Ицик, макар да не се огледа за майора и очите му да останаха втрещени в лицето на Бадаш. Майорът пристъпи до генерала и Ицик издаде насечено заповедта си. — Накарай хората си да се свържат веднага със самолета. Когато кацне, ако Крумлов все още е с нашите хора, той трябва да се качи на борда. Повтарям, чехът трябва да се качи на борда на самолета, а там да му се поднесат личните ми извинения и молба за прошка. Ясно ли е?

— Слушам! — потвърди Кидон и скочи към сержанта по комуникациите, за да изпълни заповедта.

— Това е чудесно — прошепна Очко. Мислеше за Екщайн, Баум и Крумлов. — Тоест не е чудесно, че сме имали такъв предател... — После веждите му се смръщиха и той погледна Бадаш.

— Ти си чудесен — обърна се Юдит към Очко. — Ти успя.

Очко като че не я чуваше.

— Ти използва минало време, Ури — каза той на Бадаш. — Каза, че Бузагло е бил Синята брада.

— Да — бавно кимна Бадаш.

— Не ми казвай, че се е измъкнал! — обвинително го посочи Ицик.

— По-лошо. — Бадаш дръпна на няколко пъти от цигарата си, преди да продължи. — Докато претърсвахме апартамента му, дойде полиция. Бузгало, жена му и бебето им са загинали в автомобилна катастрофа вчера по пътя към Мъртво море.

Шокът от новината на Бадаш сякаш заглуши шума в командния и контролен център. Юдит го гледаше със зяпнала уста, Очко свали

очилата си, като че ли по този начин ще чува по-добре, а Бен-Цион бавно вдигна трепереща длан към челото си.

— Сигурно си правиш някаква мръсна шега — измърмори на английски Маркърс.

— Бил е в отпуска — каза Бадаш. — Но само за четири дни. Тъкмо за едно приятно пътуване до Ейлат. Опитал да задмине един трактор на завой и се блъснал в цистерна с бензин, идваща насреща. — Той замълча за миг и изпсува тихо. — Даже и шпионите в тази страна карат като луди, мамка му.

— О, Боже — прошепна Юдит. — Самоубил се е. С цялото си семейство.

— Не — размаха пръст Бадаш. — Не е било самоубийство. Шофьорът на цистерната е в шок, но му няма нищо. Каза, че Бузгало се е опитал да го избегне и че колата му се е носила настрани около стотина метра. Явно изобщо не е подозирал, че колата му ще избухне. — Служителят на Шабак намери един стол и се отпусна върху него. — Така че Крумлов е бил напълно прав. На всичкото отгоре той е предположил, че хората, които използват Синята брада, няма да му кажат за предстоящото евентуално разкриване. По този начин са щели да получават сведенията му чак до момента, когато бъде хванат. — Дори и закоравелият контраразузнавач беше ужасен от иронията на съдбата в този случай. — Крумлов е знаел как работят неговите хора и просто е задържал информацията, докато успее да дойде тук, за да се окъпе в слава. При това напълно заслужена.

Всички останаха безмълвни. Всеки от тях си мислеше за Играта и смъртоносните ѝ гамбити. И за това колко бързо Бог може да щракне с пръсти и да превърне техните гонитби на шпиони, заговори и контразаговори в смехотворна прах. Но мислите им веднага се върнаха към Екщайн и Баум, които все още са там, в опасност и се борят за наградата, която току-що се оказа безсмислена. Ицик тропна с крак и безсилен да размаха ръка, извика през рамо:

— Кидон, свържи ме с пилота на онзи херкулес, за бога!

Но майорът вече се беше опитал и се приближи към него.

— Не мога, Ицик — каза той с глас, изпълнен с мъчително съжаление. — Те вече са над сушата. — Самолетът летеше над африканския континент към мястото на срещата и комуникационното

му оборудване вече беше изключено. — Ще бъдат в радиомълчание, докато не излязат от...

[1] Държавна служба за сигурност — Шабак или Шин Бет — израелското контраразузнаване. — Б.пр. ↑

21.
СУДАН
10 МАЙ

По последния склон преди долината Диндер им се наложи да носят децата. Височината беше само двеста метра, но както преди линията на финиша при маратон, когато човек вече я вижда, започва да чувства всяко мускулче по тялото си и всеки дъх му се струва като пълен с отрова. Половината от сирачетата бяха припаднали от обезводняване, а останалата половина бяха в шок и обездвижени от страх. Възрастните, които всъщност не бяха много по-добре, извървяха този финален маршрут на три пъти, като се връщаха обратно до суданската гранична колиба, за да поемат поредния товар от деца. Накрая Екщайн вдигна Ади и прибра крачетата му около кръста си. Ади го прегърна през врата и стисна силно, докато Екщайн изкачваше с последни сили стръмнината.

— Извинявай, Ейтан — непрекъснато мълвеше Ади. — Извинявай. — Но Екщайн можеше само да кима и да стене, докато се мъчеше с изкачването. Представяше си, че малкото момче е Орен, и знаеше, че би изкачил и Еверест с него.

Карни, който беше издърпал телата на тримата граничари зад колибата, остана долу, облякъл ризата на единия, и несъзнателно опипваше дупката от куршум в плата, докато бързо прибираше отличителните знаци и документи на суданците и наблюдаваше пътя за случайни коли. Провери пълнителя на беретата със заглушител и я прибра в джоба си. Реши да задържи ризата на суданеца за спомен.

Когато децата и останалите възрастни изчезнаха зад билото, той се изправи, извади джобния далекоглед и погледна отвъд пътя към долината, която се извиваше като змия надолу на юг от етиопските планини. После си кимна, обърна се и затича като коза нагоре по склона.

На върха всички възрастни, включително Манчестър и Дюбе, бяха легнали изтощени върху студената земя. Лежаха по гръб върху лекия наклон на западния склон. Товарът им ги правеше неподвижни

като обърнати по гръб костенурки. Малко по-надолу децата бяха събрани под разцепено акациево дърво. Подаваха им една манерка с вода, за да намокрят поне устните си. После им раздадоха и другите манерки и след малко водата свърши.

Екщайн се изправи с разтреперани крака. Зората се издигаше над Диндер. Върховете на далечните пурпурни планини вече блестяха сребристи. Долу се виждаше широк овал от твърд пясък и бодливи храсти, посивели под светлината на утрото, заобиколени отвсякъде от ниски планини като миниатюрна пустиня в лунен кратер. Близко до подалечния край от голата земя се издигаше неочаквано свеж оазис. Палмите и тревата се полюшваха от утринния полъх. Там може би имаше вода, но той разбираше, че мястото е непостижимо далеч и няма време да стигне дотам. По-наблизо в източната част на овала и точно в подножието на склона се издигаше построена от камъни древна врата с нещо като закръглена стена, сякаш тук някога е имало амфитеатър и при вратата са продавали билети за представленията. Но по-вероятно това да е било колиба на някой овчар или може би гроб.

— Идват.

Екщайн се извърна към гласа на Карни. Капитанът току-що беше прехвърлил билото и дишаше тежко, но равномерно. Погледна часовника си.

— Сега са много. Сигурно сме ги изплашили до смърт.

— Или сме ги разярили — обади се Манчестър.

— Кога трябва да пристигне самолетът? — попита Баум. Беше покрит с прах, а от потта тя беше образувала странна шапка върху голата му глава. Опитваше да се изправи, като се мъчеше да не показва колко омекнали са мускулите му от умората.

— След тридесет и седем минути — отговори му Карни.

— Можем да задържим проклетниците половин час — изплю се Манчестър, стана и се обърна да се взре към Етиопия.

— Може би — каза Екщайн. — Виж там. — Той посочи към северния край на долината на суданска територия. — Вятърът духа от юг. Самолетът ще се появи над онова било и ще се спусне в кратера. Обаче ние ще трябва да поставим платницата за кацането.

— Така е — съгласи се Бени. — Иначе пилотът ще хвърли един поглед към това гърне и ще избере по-доброто решение.

— Което е? — изпита партньора си Екщайн като артист на представление.

— Да се оттегли.

Пилотите на херкулесите бяха абсурдно смели и можеха да кацнат с огромните си машини и върху козя пътека, но ако има хора за прибиране, изискваха да се разпънат най-малкото оранжеви платнища, за да се бележи мястото за кацане. Този сигнал трябваше да им покаже, че зоната за кацане е достатъчно равна и няма препятствия или престрелка.

— Обаче още не можем да поставим сигнализацията — каза Екщайн. — Засега бунтовниците не знаят, че сме извикали самолет, но ако някой от тях зърне онези проклетни платнища, ще направят всичко възможно да свалят самолета.

Карни отново погледна към територията на Етиопия и цъкна с език сякаш келнерът отново му е донесъл не онова, което си е поръчал. Той се обърна към двама от командосите си.

— Якир, Гади — извика им той и показа две места на билото. — Куфарите. Тук и ей там.

Двамата командоси свалиха тежките си раници и извадиха две тъмнозелени пластмасови кутии с дръжки. Дистанционните детонатори бяха прикрепени към взривните устройства. Те ги отлепиха и бързо тръгнаха да поставят експлозива там, където Карни им беше наредил.

Екщайн погледна небето. Звездите бързо избледняваха и макар слънцето да не беше се показало, високите перести облаци вече порозовяваха от лъчите му. „Това е лудост“ — помисли той за опита да се измъкнат по този начин посред бял ден, когато врагът може да види всичко, което правиш, и единственото ти спасение е тромавият товарен самолет, голям колкото хамбар.

Нещо удари близката скала и пръсна малко облаче прах. След това тракането на автоматите откъм Етиопия достигна до слуха им. Карни веднага приклепна и всички го последваха.

— Няма ли кой да им каже на тези копелета, че не може да се стреля точно нагоре по планински склон? — изръмжа Дюбе.

— Ти им кажи — обади се Манчестър. — А ние ще те чакаме тук.

Екщайн погледна към Крумлов, който се беше привел наблизко и гледаше израелския майор. Ейтан избягваше да вземе окончателното си решение, но времето вече изтичаше и се налагаше да реши. Усети погледа на Бени и когато се извърна, Баум кимна утвърдително.

— Върви, Ян. — Той гледаше чеха и посочи към Судан отвъд кратера. — Бягай. Можеш да стигнеш западните склонове за половин час, а после просто хвърли pistolетите си и иди в някой от бежанските лагери.

— Няма — отговори Крумлов.

Нова вълна от изстрели отекна по етиопските склонове и по билото се издигнаха още прашни облачета.

— Махай се, Ян, дявол да го вземе! — развика се Екщайн. — Давам ти проклетия живот, глупак такъв! Взимай си го и върви!

— Ако го изпъдиш, и аз ще тръгна с него, Ейтан. — Доминик се беше отделила от децата и бе допълзяла наблизко, подпряна на колене и длани. Свиваше се при всеки изстрел, а те приближаваха.

— Прави каквото трябва, Доминик. — Екщайн я погледна. Стегна сърцето си, за да не поема отговорност за чувствата ѝ към себе си, Ян или Етиен. — Можеш да бъдеш спасена и отведена в Израел или да останеш тук в ада. Но аз не мога да направя избора вместо теб. Само ти можеш.

Тя прехапа устни, разбрала, че сега пред нея стои човек, който трябва да мисли за много по-сериозни неща.

— Не можеш да го оставиш да си тръгне, Екщайн — извика Карни от позицията си, малко по-далеч по билото.

— Млъквай, Карни — изсумтя Бени. — Командир на мисията е Екщайн. Когато назначат теб за командир, тогава ще си казваш мнението.

Дюбе изгледа командоса като вълк, готов да му се нахвърли.

— Ще се кача на този самолет — каза Крумлов на Екщайн и започна да се изправя. Бръкна в джоба на панталона си и потърси нещо. — Ще трябва да ме убиеш, за да ми попречиш.

Екщайн отвори уста да отговори, но Бени вдигна ръка, сякаш искаше думата. В този момент Крумлов внезапно извади един от pistolетите. Ръцете му се тресяха, но той опита да насочи pistolета. Карни реагира моментално и измъкна беретата от бойното си яке.

Дюбе можеше просто да стреля в командоса, но нещо го спря. Той само скочи, прелетя цели пет метра и заби глава в стомаха на Крумлов в мига, когато Карни стреля. Доминик изпищя, а двамата мъже паднаха на земята. В същия миг Бени се изправи и се развика към командоса.

— Ти луд ли си, момче?

Карни държеше димящия си пистолет, насочен към лежащите прегърнати в прахта Дюбе и Крумлов.

— Аз не. А ти, полковник? Той извади оръжие. Да не би да си очаквал да го наплюя?

Дюбе се изтърколи от тялото на Крумлов. Чехът скърцаше със зъби и държеше с две ръце бедрото си. Между пръстите му върху земята се стичаше кръв.

— Всичките сте големи тъпаци — изплю се Манчестър и изпълзя към билото, където залегна и започна да стреля по бунтовниците оттатък. Останалите се заслушаха във внимателно произвежданите изстрели на неговия „Стърлинг“. Екщайн се беше изправил и стиснал юмруци до побеляване. Той погледна надолу към Крумлов. Доминик бързо затягаше бедрото му с навита на въже кафия, а Дюбе стискаше ръката му. Куршумът явно се беше забил в костта. Доминик и наемникът ругаеха неспирно израелския командос на френски. Ейтан се обърна към Карни, който сега като че съжаляваше за постъпката си и беше отпуснал беретата си.

— Много ти благодаря, Карни — изсъска Екщайн. Командосът го изгледа намръщено. — Сега ти ще трябва да го вземеш със себе си.

Бени се вгледа в Екщайн. Разбра странния синтаксис на думите му: „Сега ти ще трябва да го вземеш със себе си...“

— Да — обърна се Баум към капитана на командосите. — Не можем да изоставим ранен на бойното поле, независимо кой е той или какви заповеди си получил.

Карни изсумтя. Това беше свещен закон в израелската армия, ненарушим завет и със сигурност никой от командосите не би си позволил да го наруши пръв.

— При това ти ще го носиш, Карни — продължи Екщайн, за да нарани още повече командоса. — Веднага. Тръгвай!

— Аз ще нося полковника — изправи се Дюбе и се удари в гърдите.

— Ти само ще изпълняваш точно моите заповеди! — изкрещя Екщайн на белгиеца, а после се извърна към Карни и командосите му. Всички извиха очи към него. — Това не ви е проклетия парламент! — Той вдигна падналия автомат на Дюбе и му го подхвърли. — Отивай на билото и помогни на Манчестър. — Дюбе се поколеба, погледна посивялото лице на Крумлов и прехапаните му до кръв устни. — Изпълнявай, дявол да го вземе! — кресна отново Екщайн. Дюбе се извърна и тръгна към билото.

Екщайн се обърна към Карни и посочи с пръст Крумлов.

— Вдигни го и го занеси до онези камъни — посочи с ръка той надолу към малката древна постройка. Тонът му беше висок и груб, а и повиши глас, защото трябваше да надвика стрелбата, идеща откъм Манчестър и Дюбе. — Вземи хората си и заведете долу децата с Доминик. А после поставете платницата. — Той погледна часовника си. — Имате точно дванадесет минути.

Карни погледна Екщайн, а после Бени.

— Какво чакаш още! — изрева Бени. — Чу какво ти се каза.

Карни сви рамене, приближи Екщайн и му подаде двете устройства за детониране на взрива. А после козирува. Не беше се обръщал по такъв начин към друг офицер от времето, когато беше новобранец в Санур.

— Ама пък и ти имаш едни топки, Екщайн — каза командосът с уважение. — Големи при това.

Той се наведе над Крумлов и чехът изрева от болка, когато Карни го изправи, преви го и го прехвърли през рамо. После тръгна надолу по склона. Тримата му другари събраха децата, за да го последват. Сега сирачетата вече можеха да вървят и понеже Карни ги насърчаваше на родния им език, те събраха сили и повечето успяха да слязат сами, без да ги носят.

Ади се откъсна от малката група. Колебливо се обърна и погледна Екщайн, който му направи знак да тръгне надолу и успя да му се усмихне окуражаващо. Доминик хвана малката ръка на момчето и тръгна след командосите. После внезапно спря.

Пусна ръката на Ади и изтича обратно към Екщайн. Той се опита да я отблъсне, но тя обхвана лицето му с двете си ръце. Погледна го, а сълзите течаха по бузите ѝ. Откъм етиопската страна на склона избумтя РПГ, но тъй като не беше пригодно да стреля по стръмнина

нагоре, ракетата му избухна някъде в скалите. Екщайн не успя да чуе шепота ѝ.

— Благодаря, смелчаго.

След това тя си тръгна.

Баум се приближи до Екщайн и заби пръст в гърдите му.

— Не знам какво си намислил...

— Слушай ме, Бени. — Екщайн хвана китката на Баум, стисна я и заговори бързо на иврит. — Самолетът вероятно ще има нужда от поне триста метра, за да извърши късо кацане. Прав ли съм?

Бени погледна към кратера, за да го измери на око.

— И какво? Нали за това е направен така?

— Чуй ме. — Екщайн хвана ризата му и дръпна партньора си понаблизо. Взя се в очите му. — Пилотът след това ще може само да направи завой и да излети отново. Ще трябва да го направи на много малко място. Ако всички сме в самолета, кой ще задържи онези копелета?

Бени започна да клати глава.

— Кой, Бени? Някой трябва да остане тук и да ги спре, докато самолетът обърне. Иначе нищо няма да се получи. Ти го знаеш, виждаш го.

— Не и ти.

— Да, аз.

— Манчестър и Дюбе — развика се Бени и посочи към билото. — Те ще го сторят.

— Това е наша мисия, Бени. Наша! От началото до края. Не можеш да търсиш доброволци. Искаш ли да напишат в библията в АМАН, че не сме имали смелостта да довършим собствената си мисия и затова сме пожертвали двама смели християни?

— Не. — Баум отново заклати глава.

— Прав съм. Знаеш, че съм прав и че нямаме време.

— Добре — предаде се накрая Бени. — Но ще бъда аз. Аз ще остана.

— Не, няма.

— Тогава ще хвърляме ези-тура.

Екщайн се усмихна.

— Нямам пукната пара. Освен това аз съм ръководител на тази операция и няма да споря с теб. Така че не ми се прави на началник,

защото знаеш добре, че вече изобщо не ми пука кой е с по-висок чин. — Той посочи надолу към малката порта от срутени камъни. — Ще заема позиция там. То е добро укритие.

Бени погледна камъните, а после отново Екщайн.

— Би могъл да спринтираш към самолета, преди да излети — с надежда в гласа си каза той. — Аз ще го задържа за малко.

— Бих могъл — отвърна Екщайн, но знаеше, че няма да има време. — Обаче ако не успея, просто ще хукна към другия край на кратера. Ще направя същото, което бях казал да стори Крумлов. Ще ида в някой бежански лагер, ще се представя като Антъни Хартстоун, изгубен и шантав фотограф.

— Не — поклати отново глава Бени, но Екщайн погледна часовника си и сграбчи с две ръце ризата на партньора си.

— За бога, Бени, останали са ни само седем минути! Моля те, върви долу и се погрижи онези деца да се качат в самолета. По дяволите всичко останало!

— Ами Орен... — прошепна Бени.

Екщайн усети как очите му се замъгляват от сълзи и стисна зъби, за да не покаже как се разкъсва сърцето му.

— Той ще се гордее с мен — прошепна той. — Ако изобщо съм го научил на нещо, когато някога се наложи, и той ще направи същото.

Екщайн бръкна в задния джоб на панталона си и извади окъсан екземпляр на „Сбогом на оръжията“. Подаде книгата за кодиране на Бени, който я погледна с насълзени очи.

— Дай му я — каза Екщайн. — Не е много, но за нас двамата това беше хубава книга.

Бузите на Бени започнаха да се тресат, той посегна и прегърна Екщайн. Не си казаха нищо повече. Баум се обърна и затича надолу по склона. А Екщайн изтри очи и хукна към билото. Падна по корем и изпъзля последните няколко метра, за да се настани между Манчестър и Дюбе, които бяха заели позиции зад два големи камъка и стреляха надолу. Ответният огън биеше над главите им или в земята наблизко, но Екщайн не си направи труда да погледне към бунтовниците, които се катереха по склона. Знаеше къде са.

— Дайте ми оръжията си — извика Екщайн към двамата мъже. — Вие можете да тръгвате.

Манчестър се изтърколи надясно и погледна Екщайн, докато Дюбе продължи да стреля.

— Моля майора за извинение — извика в отговор Манчестър. — Обаче си го начукай!

— Имате точно пет минути до идването на самолета — отново извика Екщайн. — Тук може да остане само един човек.

— На нас тук ни е удобно — извика му Дюбе, докато сменяше пълнителя. — Пък и твоите командоси бяха доста щедри и ни оставиха амунициите си.

— Пък и с цялото ми уважение, майоре, ти не си Лорънс Етиопски — добави Манчестър, като зае позиция отново и започна да стреля. — Така че или се присъединявай към нас, или си отивай. Сър!

Добре. Значи така желаят. Екщайн им показа двата дистанционни детонатора и посочи назад и надолу към кратера.

— Добре тогава. Аз отивам да задържа втората линия. Когато те се доближат до вас, тичайте надолу към мен с всички сили, защото аз ще взривя заредените експлозиви.

Манчестър спря да стреля и погледна Екщайн. Протегна длан към него.

— Ако нямаш нищо против, майоре, ние ще взривим експлозивите, когато отстъпим.

— Не че ти нямаме доверие, приятелю — добави Дюбе.

Екщайн поклати учудено глава, но подхвърли по един детонатор на всеки от тях.

— Няма да имаме никакъв транспорт после — предупреди ги той за пореден път.

— Имаме си крака — извика Дюбе.

— А сега, здраве! — изкрещя Манчестър, извади от джоба си граната и я постави до себе си.

Екщайн се плъзна назад по склона, после се обърна, изправи се и започна да тича надолу. Свали узито от рамото си и започна да балансира с ръце, опитвайки да се движи колкото е възможно по-бързо надолу, без да падне.

Сега кратерът вече беше облян в ярка утринна светлина. Далечният оазис блестеше от влагата на росата и ярките лъчи на слънцето го огряваха в гърба откъм изток. Виждаше децата, събрани зад купчината камъни на вратата в подножието на склона. Бени и

Доминик се въртяха около тях като квачки около пилетата си. Крумлов лежеше изпънат на земята. В самия кратер командосите се бяха разделили по двойки в двата края на зоната за кацане и Екщайн видя как развиваха платницата и ги изпъваха, за да бележат въображаемата писта, като сочеха най-близката точка за кацане и най-далечната за спиране на самолета.

Огънят откъм другата страна на склона позаглъхна, когато Екщайн се спусна по-надолу и внезапно ревът на двигателите на херкулеса разцепи въздуха. Боядисаният в камуфлажни цветове самолет се издигна иззад северната стена на кратера сякаш пилотът е забелязал планината в последния миг. Тъпият черен нос на С-130 се наведе, двигателите започнаха да вият и самолетът се насочи надолу. Само на пет метра височина той се изправи хоризонтално, вдигна огромен облак прах, когато изпищя над главите на командосите и разтнесе земята сякаш плоският му корем я е ударил.

Още докато самолетът се мъчеше да спре, командосите бяха събрали платницата си и тичаха към децата. Херкулесът заподскача напред и спря в края на кратера само за миг, след което изрева остро и се завъртя около оста си, насочвайки се обратно за бързо излитане. Задния му товарен люк вече зееше отворен.

Облаци прах покриха целия кратер. Децата кашляха и закриваха очи. Бени се извърна и погледна нагоре по склона, но не можа да види нито Екщайн, нито Манчестър и Дюбе или каквото и да било. Само чуваше засилената стрелба. Внезапно Карни се появи през праха, бързо вдигна Крумлов, а чехът се присви и изпъшка. Командосът го метна на рамо и се обърна към Бени.

— Идвай, Баум!

Останалите командоси вече извеждаха децата от заслона и ги водеха към мястото за излитане на самолета. Но Бени не можеше да мръдне. Стоеше и гледаше към склона, когато някой го дръпна силно за ръкава. Беше Доминик. По лицето ѝ течаха сълзи, а устните ѝ бяха подути.

— Хайде, Бени — каза тя. — Идвай. Ейтан ни подарява живота. Ако загинеш сега, никога вече няма да можеш да сториш добро.

Той кимна и започна да се отдалечава заедно с нея, все така загледан нагоре към склона. Внезапно страх прободe сърцето му. Никога не беше изпитвал подобен ужас. Нито в бой, нито даже когато е

бил уверен, че животът му ще бъде кратък и жесток. Беше пристигнал в Израел съвсем сам, като дете от лагерите след войната. Родителите му бяха умрели и нямаше нито един жив роднина. Беше се мъчил да забрави, беше се смял и любил, беше работил и живял, а накрая партньорството му с родения в Германия Екщайн запълни последната липса от семейството, което той си създаде отново. А сега, след петдесет години живот, той осъзна, че отново ще остане сирак...

В това време Доминик го дръпна силно и двамата затичаха...

Екщайн се хвърли към ниското каменно прикритие. Тук вече нямаше никой и той се зарадва. Вече чуваше самолета съвсем наблизо, но не можеше да го види заради прахта. На мястото, където беше лежал Крумлов, имаше малка локвичка кръв, а командосите му бяха оставили леката си картучница и всичките си амуниции и гранати. Той се обърна към хълма и бързо залегна, намести се зад картучницата, отвори крачетата ѝ и насочи дулото между камъните. Провери лентата с патрони, блъсна затвора и вдигна предпазителя.

Обърна глава, за да погледне зад себе си. Прахта се беше послегнала и можеше да види зеленикавокафявото тяло на самолета, движещо се много бавно от юг на север по земята. На север видя и малка група хора, събрани заедно, над които като орлици-защитници се бяха привели командосите.

После се извърна към оръжието си и погледна нагоре към склона. Огънят при билото се беше засилил. Ясно и страшно се чуваха избухванията на гранатите в чистия, утринен въздух. Стори му се, че чува и викове откъм етиопската страна на склона, но реши, че страхът пици кошмарно в главата му. Устата му пресъхна като пергамент, а сърцето сякаш се удряше в земята. Дланите му овлажняха и станаха хлъзгави. Той ги изтри в прахта и отново обхвана спусъка...

Манчестър и Дюбе привършваха. Беше им останал по един полупразен пълнител, а гранатите отдавна свършиха. Сега бунтовниците вече се намираха съвсем наблизо и най-бързите се катереха на не повече от петдесет метра под билото. Чуваха как Моботе крещи на хората си, а гърмежът на автоматите и писъкът на

куршумите се бяха превърнали в неспирна буря от летящ метал. Никой от двамата не смееше да покаже глава от прикритието, за да може да се прицели. Бунтовниците щяха да стигнат до тях след по-малко от минута.

Дюбе извърна глава да погледне към кратера. Манчестър го видя и също се извърна. Големият транспортен самолет почти беше стигнал обратно до точката за излитане и можеха да видят сирачетата и пастирите им, събрани там в очакване. Само след няколко минути те всички щяха да бъдат във въздуха и вече нямаше начин да се стигне до самолета дори и да спринтират като олимпийци.

Но ако бунтовниците прехвърлят билото преди самолета да е успял да излети, всичко щеше да завърши трагично. С цялата им концентрирана огнева мощ, включително и РПГ, беззащитният С-130 може да бъде улучен и да изгори. С всички, които вече ще са на борда. Всичките им усилия ще са били напразни.

Двамата наемници достигнаха едновременно до еднакво решение. Спогледаха се.

— Мамка му — извика Манчестър.

— Да, съгласен — отвърна също с вик Дюбе.

Двамата сграбчиха детонаторите с левите си ръце, стиснаха оръжията си в десните, изправиха се и откриха огън, крещейки...

Двойната експлозия разтърси Екщайн от глава до пети. Два огромни стълба камъни и прах се вдигнаха върху билото и докато падаха надолу, мястото, където беше залегнал, се раздруса като от земетресение. Той изтри прахта от очите си и се взря нагоре. Търсеше, надяваше се, молеше се двамата наемници да са се плъзнали някак надолу в някакво прикритие, преди да са взривили експлозива. Но после чу бурята от викове отгоре и разбра, че Манчестър и Дюбе са загинали така, както само хора с тяхната професия биха избрали.

Той отново обърна глава. Херкулесът вече достигаше крайната точка, черните му перки се въртяха като демони и пилотите бяха натиснали педалите с всичка сила, за да насочат и обърнат отново самолета около оста му.

Ако би могъл да задържи бунтовниците още само две минути...

Той опита да успокои разтуптяното си, но не от страх сърце. Беше заставал лице в лице с подобни ситуации много пъти преди. В желанието да си докаже какъв иска да бъде, той успешно беше игнорирал страха и извършвал сума глупости. Не, не биеше от страх. А заради дълбокото и мъчително чувство за загуба, което преминаваше през тялото му на вълни. Чувстваше се като пред бездънна пропаст и ако си позволеше да погледне в нея, сигурно би станал и избягал с писък.

Затова помисли за децата. Представи си ги ранени, убити и горящи, в случай че бунтовниците успеят да повредят или свалят самолета. Така възвърна волята и твърдостта си и опря буза върху студения метал на картечницата.

— Има неща, които човек трябва да извърши, синко — прошепна той на глас. После чу как оживелите от ордата на бунтовниците достигат билото и го прехвърлят. Експлозиите сигурно бяха убили много от тях, но останалите се бяха отърсили от шока. Те забелязаха самолета и започнаха да крещат. Яростта и инерцията от битката ги накара да се спуснат надолу по склона, вместо да открият огън от билото, където се намираха. Точно това му трябваше. Само след минута всичко щеше да свърши...

Нещо разтърси земята и Екщайн извърна стресната глава. Беше едрото тяло на Бени Баум, който вдигна облак прах, когато се стовари до Ейтан с карабината „Галил“ на Карни в ръце.

Ейтан само го изгледа.

Протестът му би бил безполезен.

Беше късно за спор.

Пък и не можеше да намери думи.

— Да не мислиш, че ще прекарам следващите двадесет години от живота си в кошмари заради теб? — заяви Бени.

Ейтан само поклати глава. По камъните около тях трополяха куршуми, но никой от двамата не трепна.

— Освен това — продължи Бени — семействата ни ще намерят някакво утешение във факта, че и двамата сме били глупаци.

— Те и без това го знаят — успя да отвърне Екщайн.

Баум бръкна в джоба на панталона си и пусна нещо върху земята. Беше екземплярът на Екщайн от „Сбогом на оръжията“. Книгата падна

отворена и Бени посочи с пръст един пасаж, който Екщайн беше подчертал с жълт маркер.

Пръстът на Бени почука върху хартията.

— Какво е това, Ейтан?

Екщайн погледна.

Когато хората се изправят пред света с толкова кураж, светът може да ги сломи само като ги убие. И той, разбира се, ги убива. Светът пречупва всички, и у мнозина пречупеното място става по-здрavo, но ония, които не се оставят да бъдат сломени, тях светът ги убива. Той убива безпристрастно и много добрите, и много кротките и много смелите. Ако не си между тях, той пак ще те убие, но без да бърза.^[1]

— Просто една мисъл — опита да се усмихне Екщайн. — Обаче на мен ми харесва.

— Много четеш — поклати глава Бени. — Кога, по дяволите, намираш време да четеш?

Една граната избухна някъде наблизо и шрапнелите издрънчаха по камъните като празни бирени кутийки. Бени отвори крачетата на пушката си и дръпна затвора. Двамата мъже заеха позиция, присвили дясното си око в мерниците. Зад тях херкулесът внезапно изрева с пълна сила и подскочи напред. Вдигна скорост и зарева като гръмотевична буря по пясъка на кратера.

Щом се издигна нагоре в синьото африканско небе, ревът на двигателите се промени. Екщайн и Бени се усмигнаха с треперещи устни, въпреки че хората на Моботе току-що бяха стигнали подножието на склона. Водачът на бунтовниците тичаше най-отпред и размахваше своя пистолет със седефена дръжка. Атакуваха израелците фронтално от стотина метра разстояние.

— Леле, как ми се ще да имах цигара — изстена Бени и откри огън.

— Е, и без това трябваше да ги откажеш — отвърна Ейтан и картечницата му затрака яростно.

[1] Превод Ж. Драгнева. — Б.ред. ↑

Издание:

ИК „Атика“, София, 2000

Корица: „Атика“

ISBN 954-729-089-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.